

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Acımasız ve komik. İskoç suç edebiyatının zirvesi." – Val McDermid

STUART MACBRIDE SÖĞÜK GRANİT

Bir çocuk katili buz gibi sokaklarda
yeni kurbanını arıyor.

SOĞUK GRANİT

ABERDEEN'DE KIŞ SOĞUK, KARANLIK VE YAĞIŞLI GEÇECEKTİ. KAR, BÜTÜN ŞEHİRİ KAPLASA DA, İŞLENEN KORKUNÇ CİNAYETLERİN KARANLIĞINI ÖRTEMEYECEKTİ.

Dedektif Logan McRae, bir yıl zorunlu olarak ara verdiği işine döndüğü gün, kendini bir kâbusun içinde bulmuştu. Dört yaşındaki David Reid, Logan ve ekibi tarafından bulunduğunda, boğularak öldürülmüş ve cinsel organı kesilerek bir çukura atılmıştı. Üstelik, ne yazık ki, bu sadece başlangıçtı. Granite şehrinde acımasız bir katil vardı ve kana susamış basın da polisin ensesindeydi.

Logan McRae, içine düştüğü zorlu soruşturmanın ortasında bir yandan da herkesin aptal olduğunu düşünen yeni amiri Başmüfettiş Inch'le ve baş patalog olan eski sevgilisi Isobel MacAlister'la uğraşmak zorundaydı. Neyse ki, demir leydi Watson gibi bir koruyucu meleği vardı.

Morgdaki çocuk cesetleri yere düşen kar taneleri gibi artarken, Logan, çok zamanı kalmadığını biliyordu. Katili bir an önce yakalayamazsa, onun da morga düşen kar tanelerinden birine dönüşmesi kaçınılmazdı.

"Dikkat çekici bir tür romanı." **MIRROR**

"MacBride çok iyi bir yazar, kimse onun gibi karanlık ve cesur olamaz." **PETER JAMES**

"Ürkütücü ve sürükleyici." **TELEGRAPH**

Kısa Tırnak Serisi, 2013
Görsel: Metin Ak

STUART
MACBRIDE
SOĞUK
GRANİT

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

AB/485

ABG/223

AÇ/411

A/55

SOĞUK GRANİT

Stuart MacBride

Orijinal Adı: *Cold Granite*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez

İngilizceden Çeviren: Barbaros Bostan

Editör: dramaRepublic

Yaratıcı Yönelim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram - Murat Yıldırım

1. Basım: Şubat 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 607 - 5

Sertifika No: 10905

Stuart MacBride © 2005

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Fiona için...

Ölü şeyler onun için her zaman özeldi. Tanrı'nın yanına dönerken zarif soğukluklarını, tenlerinin dokusunu ve çürürken çıkarttıkları tatlı kokuyu çok seviyordu.

Ellerindeki şeyler uzun süredir ölü değildi.
Sadece birkaç saat önce yaşam doluydular.
Mutluydular.

Kirli, kusurlu ve iğrençtiler.

Ama şimdi tamamen saf bir hâl almışlardı.

Nazıkçe ve saygıyla diğerlerinin üzerine koydu. Üst üste yığılmış her şey bir zamanlar canlıydı; meşgul, gürültülü, kirli, kusurlu ve iğrençti. Ama şimdi Tanrı'nın yanındaydılar ve huzurluydular.

Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı, kokuyu ciğerlerine doldurdu. Bazıları taze, bazıları değildi. Ama hepsi çok sevimliydi. Koleksiyonuna bakarken, *Tanrı'ya da böyle kokuyor olmalılar*, diye düşündü. Cennet de böyle kokuyor olmalıydı, ölülerin yanında.

Gülümsemesi yüzüne bir saman alevi gibi yayıldı. İlacını alması gerekiyordu ama şimdi olmazdı, henüz değil.

Etrafında tadını çıkartacağı bu kadar çok ölü şey varken, ilaç bekleyebilirdi.

2

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur plastik, mavi çadırın tavanını ve kenarlarını dövüyordu. Damlaların tı-kırtısı ve taşınabilir jeneratörün sürekli uğultusu yüzünden konuşmak mümkün değildi. Zaten bir pazartesi günü, gece yarısını çeyrek geçe kimsenin konuşacak hâli yoktu.

David Reid buz gibi zeminin üzerinde yatarken herkes suskundu.

Çadırın bir kenarında derin bir hendek, mavi polis bandıyla çevrelenmişti. Işıkların altında koyu renkli ve yağlı su birikintisi parılıyordu. Çadırın diğer tarafı bir nehir yatağına bakıyordu, kış sarısı çimenler ayaklar altında ezildiği için dümdüz ve çamurluydu.

Olay mahali çok kalabalıktı. Aberdeen Kimlik Bürosu'ndan gelen dört polis memurunun üzerinde beyaz üniformaları vardı. İkisi, her şeyin üzerine parmak izi tozundan döküp bantlarla örnekler alıyor, biri fotoğraf çekiyor, dördüncüsü gelecek nesiller için olay yerini videoya çekiyordu. Bunun yanı sıra, bir nöbetçi doktor, daha güzel günler de görmüş bir dedektif ve gecenin onur konuğu da olay yerindeydi. Küçük David Brookline Reid. Dördüncü yaş gününe üç ay kalmıştı.

Çocuğun öldüğünü onaylamak için, bedenini, soğuk suyla dolu hendekten dışarı çıkartmak zorunda kalmışlardı. Aslın-

da buna bile gerek yoktu, kurbanın uzun süredir ölü olduğu her hâlden belliydi. Mavi bir plastik parçasının üzerinde sırtüstü yatıyordu ve gözleri, önündeydi. Üzerindeki X-Men tişörtü omuzlarına kadar sıyrılmıştı ve üstünde başka bir şey yoktu.

Kameranın flaşı bir daha patladı, tüm detayları ve renkleri hafızasına aldı, retinanın üzerinde ısrarla kalan bir iz bıraktı.

Bir köşede ayakta dikilen Dedektif Logan McRae gözlerini kapattı ve David Reid'in annesine ne diyeceğini düşünmeye başladı. Çocuk üç aydır kayıptı ve kendisinden haber alınmıyordu. Annesi üç aydır oğlunun sağ salim eve dönmesini bekliyordu ama tüm bu süre boyunca oğlu bir çukurun içinde ölü yatıyordu.

Logan elini yorgun yüzünde gezdirdi ve parmaklarıyla yeni uzamış sakalına dokundu. Bir sigara için cinayet bile işlerdi, aslında burada olmaması gerekiyordu.

Saatine baktı ve inledi, nefesi ağzından beyaz bir duman şeklinde çıktı. Sabah işe başladığından beri on dört saat geçmiş, hiçbir şeyle uğraşacak hâli kalmamıştı.

Soğuk bir rüzgâr çadır bezini dalgalandırdı ve Logan kafasını kaldırıp bakınca, ıslanmış bir figürün içeri girdiğini gördü. Patolog gelmişti.

Dr. Isobel MacAlister, otuz üç yaşında, lüle lüle saçlı, esmer bir kızdı. Üzerinde dar, gri bir takım ve siyah bir palto vardı. Dizlerine kadar çıkan bir çift Wellington çizme, kıyafetinin kusursuzluğunu bozuyordu.

Kalabalık çadıra profesyonel bir bakış attı. Bakışları Logan'a odaklanınca, olduğu yerde donup kaldı. Yüzüne yansıyan kararsız gülümseme çabucak kayboldu. Logan, nasıl görüldüğünü bildiği için buna hiç şaşırmadı. Sakalı uzundu,

gözlerinin altında siyah halkalar vardı, koyu kahverengi saçları rüzgâr ve yağmur yüzünden dağınık, kıvrır kıvrırdı.

Isobel ağzını açtı ama vazgeçip kapattı.

Yağmur hâlâ çadırın tavanını dövüyor, kamera flaş kendine gelirken inliyor ve takırdıyor, jeneratör kükrüyordu. Ama sessizlik çok rahatsız ediciydi.

Büyüyü bozan, nöbetçi doktor oldu. “Lanet olsun,” diye haykırdı. Tek ayağı üzerinde duruyor, ıslanmış ayağını havada sallıyordu.

Isobel yüzüne profesyonel bir maske takındı.

Sesini duyurmak için yükselterek “Ölümü kesinleştirdi mi?” diye bağırdı.

Logan iç geçirdi, bu soru için artık çok geçti.

Nöbetçi doktor esnedi, bir köşede duran küçük ve şişmiş cesedi işaret etti. “Evet, çocuk ölü,” diye cevap verdi. Ellerini cebine soktu ve gürültüyle burnunu çekti. “Benim fikrimi soruyorsan, bence uzun zamandır ölü. En azından iki aydır.”

Isobel başıyla onayladı ve çantasını cesedin yanına, yere koydu. “Muhtemelen haklısın,” dedi. Eğildi ve ölü çocuğa yakından baktı.

Doktor bir süre daha ileri geri sallandı ve ayakkabısına dolan suyu boşalttı. Isobel ellerine lateks eldivenler geçirdi ve aletlerini çıkartmaya başladı. Doktor, “Bir şeye ihtiyacın olursa bize seslen, olur mu?” diye bağırdı.

Isobel tavsiyeye uyacağına söz verdi. Nöbetçi doktor, kadını selamladı ve izin istedi, Logan’ın yanından geçip yağmura adım attı.

Logan bir süre Isobel’in başında dikildi, kadını ilk gördüğü zaman söylemeyi planladığı şeyleri düşünmeye çalıştı. Her şeyi eski hâline döndürmek ve Angus Robertson’ın sal-

dırısından sonra bozulan ilişkilerini onarmak için birçok şey söylemeyi düşünmüştü. Ama bu anı gözünün önüne getirirken, aralarında üç yaşında bir cesedin yatacağını hiç hayal etmemişti. Doğrusu bu durum işleri olduğundan daha da karmaşık bir hâle getirecekti.

Bu yüzden, “Ne zaman öldüğünü söyleyebilir misin?” diye sordu.

Isobel kafasını kaldırdı ve yüzü hafifçe kızardı. “Doktor Wilson’ın tahmini doğru,” diye cevap verdi. Logan ile göze gelmemeye çalıştı. “İki, belki de üç ay. Otopside sonra kesin bir şey söylenebilir. Kim olduğunu biliyor musunuz?”

Logan, “David Reid, üç yaşında. Dört olmak üzereymiş,” diye cevap verdi. “Ağustostan beri kayıp listesindeydi.”

“Zavallı çocuk.” Isobel çantasından bir kulaklık seti çıkarttı, kafasına geçirdi ve mikrofonun çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Kayıt cihazının içine yeni bir kaset koydu ve David Reid’in cesedini incelemeye başladı.

Gece yarısı bir buçukta yağmur hâlâ yağıyordu, muhtemelen dinmeye de niyeti yoktu. Logan McRae çarpık bir meşenin dalları altında dikiliyor, ağacın gövdesini rüzgârı kesmek için kullanıyor ve fotoğraf makinesinin, çadırın içini kesik kesik aydınlatmasını seyrediyordu. Flaş ne zaman sönse, içerideki figürlerin silüetleri mavi plastiğin üzerinde gölgelerini dans ettiriyordu.

Dört büyük spot ışığı yağmurun altında cızırdayarak çalışıyor, jeneratörler mavi bir duman çıkartarak pat pat işlerken çadırın etrafını beyaz bir ışıkla aydınlatıyordu. Soğuk yağmur sıcak metalin üzerine düştükçe tıslıyordu. Işıkların aydınlattığı yerlerin ötesi kapkaranlıktı.

Spot ışıklarının iki tanesi çadır bezinin altından içeri sokulup cesedin bulunduğu yere odaklanmıştı. Geç kasım yağmuru çukurun içini tamamen doldurduğu için, asık suratlı polis dalgıçlar koyu mavi elbiseleriyle bellerine kadar gelen suyun içindeydi. Birkaç polis memuru, dalgıçların üzerini örtecek şekilde ikinci bir çadır kurmakla meşguldü, suç mahalindeki kanıtların kaybolmaması için rüzgâra ve yağmura karşı verdikleri savaşı kaybetmek üzereydiler.

Üç metre ötede karanlık ve şişkin Don Nehri sessizce akıyordu. Yüzeyinde parıltılar dans ediyor, spot ışıkları siyah sudan yansıyor, şekilleri yağmurun altında bozuluyor ve parçalanıyordu. Aberdeen’de doğru düzgün olan bir şey varsa, o da yağmurdu.

Nehir yaklaşık bir düzine kadar noktada yatağından taşmış, kendisini çevreleyen toprakları sular altında bırakmış ve tarlaları göllere dönüştürmüştü. Bulundukları yer Kuzey Denizi’ne bir mil uzaktaydı ve su çok hızlı akıyordu.

Nehrin diğer tarafında, çıplak ağaçların ardında Hayton’un beton kuleleri yükseliyordu. Beş şekilsiz dikdörtgenin üzerinde soğuk sarı ışıklar dans ediyor, yağmurun altında formları bir kayboluyor bir açığa çıkıyordu. Korkunç bir geceydi.

Alelacele bir araya getirilmiş bir arama ekibi, ellerinde fenerlerle nehrin kıyısında yürüyor, ortam bir şey bulmalarını engelleyecek kadar karanlık olmasına rağmen her iki yönü de araştırıyorlardı. Hikâye sabah haberlerinde çok güzel duracaktı.

Burnunu çeken Logan ellerini ceplerine soktu ve kafasını çevirip tepenin üzerine bakınca, beyaz televizyon kamerası ışıklarını gördü. Logan geldikten kısa süre sonra televizyon kanalları da olay mahaline ulaşmıştı ve cesedi çekebilmek için

amansız bir yarışa başlamışlardı. Önce yerel televizyon muhabirleri, üzerinde polis üniforması olan herkese bağırarak sormuş, ardından esas çocuklar ortaya çıkmıştı. BBC ve ITV, kameraları ve ciddi suratlı muhabirleri ile hazırды.

Polis standart prosedürü uygulamış ve olay mahaline kimseyi sokmayıp konu hakkında detaylı bir açıklama yapmamıştı. Muhabirlerin şimdi tepenin üzerinde ne konuştuklarını ancak Tanrı bilebilirdi.

Logan tepeye sırtını döndü ve karanlığın içinde dolaşan arama ekibinin meşalelerini seyretti.

Aslında bu davayı almaması gerekirdi. İşe döndüğü ilk gün böyle olmamalıydı. Ama Aberdeen dedektiflerinin geri kalanı ya bir eğitime gönderilmiş ya da bir göreve verilmişti. Olay mahalinde bir müfettiş bile yoktu! Normalde bu gibi durumlarda Logan'a yardımcı olan McPherson, bir mutfak bıçağıyla saldırıya uğradığı için, şimdi kafasına dikiş attırmakla meşguldü. Bu yüzden, Dedektif Logan McRae bir cinayet soruşturmasının başındaydı ve işi bir başkasına devredene kadar eline yüzüne bulaştırmamak için Tanrı'ya dua ediyordu. *Hoş geldin.*

Çadırdan dışarı çıkan bir polis memuru ağacın altında Logan'a katıldı, yürürken ayaklarının ıslak zeminde çıkarttığı ses duyuldu. Adam, Logan'ın kendini hissettiği gibi görünüyordu, belki daha da kötüydü.

"Yüce İsa," diye mırıldandı. Titredi ve aceleyle cebinden bir sigara çıkardı, sanki dünyada tek ihtiyacı olan şey, bir sigara içmektir. Bir süre düşündükten sonra bir tane de Logan'a uzattı. Ama Logan teklifi reddetti.

Adam omzunu silkti ve ceketinin göğüs cebinden bir çakmak çıkarttı. Yanan sigara, karanlıkta kor bir kömür gibi

parıldadı. “Geri döndüğünüz ilk gün, sizin için korkunç bir sahne olmalı efendim.”

Adamın ağzından çıkan beyaz duman gecenin karanlığına dağıldı ve Logan, rüzgâr dumanı alıp götürmeden bir kısmını ciğerlerine çekti.

“Iso,” diye konuşmaya başladı. Vazgeçti ve cümlesini değiştirdi. “Dr. MacAlister ne diyor?”

Çadırda yine bir flaş çaktı ve gölge oyunu, çadır bezi üzerinde bir anlığına dondu kaldı.

“Nöbetçi doktordan daha fazlasını değil. Zavallı çocuk boğulmuş. Sonrasında katil, çocuğa başka şeyler de yapmış.”

Logan gözlerini kapattı ve çocuğun şişmiş bedenini düşünmemeye çalıştı.

Memur başıyla onaylayınca, sigarasının kırmızı ucu da bir aşağı bir yukarı sallandı. “En azından, öldükten sonra olmuş. Bu bile bir tesellidir.”

Concraig Sokağı, Kingswells’in yeni mahallelerinden birinde, Aberdeen şehir merkezinden sadece beş dakika uzaktaydı ve her geçen sene merkeze daha da yaklaşıyordu. Evler için ‘özel yapım lüks villalar’ deniyordu ama dışarıdan bakıldıklarında, sarı tuğlalardan başka bir şey kullanmayan ve kesinlikle hiç hayal gücü olmayan birinin elinden çıkmış gibi duruyorlardı.

On beş numara, bir çıkmaz sokağın başlangıcındaydı. Bahçeler hâlâ çok yeni olduğu için, dikdörtgen kesilmiş çimenleri çevreleyen bodur çalılardan ibaretti. Birçok bitkinin üzerinde hâlâ alındıkları yerlerin etiketi vardı. Saat sabahın ikisi olmasına rağmen, alt katın ışıkları açıktı ve kapalı perdelerin ardında parıldıyordu.

Logan McRae polis arabasının yolcu koltuğunda, oturduğu yerde iç geçirdi. Hoşuna gitse de gitmese de soruşturmanın başındaki en yetkili kişi kendisiydi ve David Reid'in annesine oğlunun öldüğünü söylemek zorundaydı. Ama yükünü hafifletmek için, yanına bir Aile İrtibat Memuru ve bir de kadın polis memuru almıştı. En azından yalnız değildi.

Sonunda, "Haydi, gidelim," dedi. "Gecikmenin âlemi yok."

Ön kapıyı kırklı yaşlarda iri yarı bir adam açtı, tuğla kırmızısı bir yüzü ve bıyıkları vardı. Adam saldırgan görünüyordu ve gözleri kan çanağıydı. Bir kez kadın polis memurun üniformasına baktıktan sonra, "Lanet olasıcalar, tam zamanında geldiniz," dedi. Kollarını göğsünde birleştirdi, yerinden kıpırdamadı.

Logan ağzını açmadı, beklediği şey bu değildi. "Bayan Reid ile konuşmam lazım."

"Gerçekten mi? Biraz geç kalmadınız mı? Lanet olasıca haberlerde on beş dakika önce alt yazı geçti!" Sesini her bir kelimede yükseltti, şimdi Logan'ın yüzüne bağıırıyordu. "Bize önce sizin söylemeniz gerekirdi!" Yumruğunu kendi göğsüne geçirdi. "Biz onun ailesiyiz."

Logan yüzünü buruşturdu. Medya nasıl olmuş da bulunan cesedin David Reid'e ait olduğunu öğrenmişti? Ailenin üzüntüsü zaten kendine yeterdi.

"Özür dilerim, Bay..."

"Reid, Charles Reid." Adam kollarını indirdi ve sırtını biraz daha dikleştirdi. "Babasıyım."

"Bay Reid, basın bunu nereden öğrendi bilemiyorum. Ama size söz veriyorum, bizden izin almadan bunu kim haber yaptıysa kışını öyle bir tekmeleyeceğiz ki buradan Stone-

haven'a kadar gidecek." Logan duraksadı. "Bunun sizin için şimdi bir şey ifade etmediğini biliyorum ama David'in anne-siyle konuşmam lazım."

Adam en üst basamaktan öfkeli bakışlarını Logan'ın üzerine dikti. Sonunda yana çekildi ve Logan holü gördü. Parlak kırmızı bir kanepede iki kadın oturuyordu, birinin gözleri yaşlıydı, diğeriye yaşayan bir ölü gibi duruyordu.

Genç polis memurları içeri girince, kadın kafasını kaldırıp bakmadı. Boş gözlerle televizyona bakmaya devam etti, Dumbo'ya soytarılar tarafından işkence edilmesini seyrediyordu. Logan beklentiyle Aile İrtibat Memuru'na baktı ama kadın, onunla göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyordu.

Logan derin bir nefes aldı. "Bayan Reid?"

Hiç tepki yoktu.

Logan kanepenin önündeki sandalyelerden birine çöktü ve televizyonla kadınların arasına girdi. Kadın, karşısında kimse yokmuş gibi önüne bakmaya devam etti.

"Bayan Reid? Alice?"

Kadın yerinden kıpırdamadı, ama diğeri kaşlarını çattı ve dişlerini açığa çıkarttı. Gözleri şişmiş ve yaşlıydı, yanaklarında gözyaşları parıldıyordu. "Buraya gelmeye nasıl cesaret edersiniz," diye sordu. "Siz işe yaramaz..."

İçerideki yaşlı adam, "Sheila!" diye bağırdı. Kadın sustu.

Logan dikkatini yeniden, kanepenin üzerindeki şoktaki kadına odakladı. "Alice," dedi. "David'i bulduk."

Oğlunun adını duyunca, kadının gözlerinde bir yaşam ışığı belirdi. "David?" dedi. Dudakları neredeyse hiç hareket etmedi, oğlunun ismini sanki nefes verir gibi söyledi.

"Üzgünüm Alice. David ölmüş."

“David...”

“Öldürölmüş.”

Salonda bir süre sessizlik hâkim oldu, ardından David’in babası patladı. “Lanet olasıca piç! Kahrolasıca! David sadece üç yaşındaydı!”

“Üzgünüm.” Logan’ın aklına sadece bu kelime geldi.

Bay Reid, “Üzgün müsün? Üzgün müsün?” diye kükredi. Yüzü kıpkırmızıydı. “Eğer siz işe yaramaz piçler oğlum kaybolduğu zaman kışınızı kaldırıp onu bulsaydınız, şimdi ölü olmazdı! Üç aydır kayıptı!”

Aile İrtibat Memuru sakinleştirici el hareketleriyle adamı susturmaya çalıştı ama Bay Reid, kadını umursamadı. Öfkesinden titriyordu ve gözlerine yaşlar dolmuştu. “Üç lanet olasıca ay!”

Logan ellerini havaya kaldırdı.

“Bakın Bay Reid, sakinleşin, tamam mı? Hayal kırıklığına uğradığınızı...”

Logan’ın havada uçan yumruğa hazırlıksız yakalanmaması gerekirdi ama yakalandı. Karnına inen yumrukla nefesi kesildi ve midesine kavurucu bir sancı saplandı. Çığlık atmak için ağzını açtı, ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı.

Logan’ın dizlerinin bağı çözüldü. Kaba bir el ceketinin yakasını kavradı ve düşmesine engel oldu. Bay Reid, Logan’ı ayakta tutup yeni bir yumruk için elini geriye attı, bu sefer niyeti kötüydü.

Memur Watson bağırarak bir şeyler söyledi ama Logan duymuyordu. Bir gümbürtü geldi ve kendisini tutan el geri çekildi. Logan halının üzerine düştü ve karnındaki sancıyla iki büklüm oldu. Bir feryat duyuldu, ardından Memur Watson’ın sesi geldi. Sakinleşmezse, Bay Reid’in kolunu kıracağını söylüyordu.

Bay Reid acıyla inledi.

Kanepedeki kadın bağırdı. “Charlie! Tanrı aşkına, bu kadar yeter!”

Memur Watson profesyonelliğe yakışmayan bir şeyler söyledi ve herkes sustu.

Polis arabası, sirenlerini çalarak Anderson Caddesi’nde ilerledi. Logan yolcu koltuğundaydı, yüzü gri renkli ve nemliydi. Elleri midesindeydi ve araba sarsıldıkça dişlerini sıkıyordu.

Bay Charles Reid arka koltuktaydı, elleri kelepçeliydi ve emniyet kemeri takılıydı. Korkmuş gibiydi.

“Tanrım, çok üzgünüm! Gerçekten çok üzgünüm!”

Memur Watson arabayı acil servisin önüne çekti. Levhalardan birinde ‘Sadece Ambulanslar’ yazıyordu. Logan’ın dışarı çıkmasına yardımcı oldu, bir ara Bay Reid’e doğru döndü. “Ben geri dönene kadar lanet olasıca kışını koltuktan kaldırayım deme, yoksa bağırsaklarından jartiyer yaparım!” Güvenlik önlemi olarak kapıları kilitledi ve alarmı çalıştırdı.

Logan hastaneye adım attığı anda kendinden geçti.

3

Polis Merkezi gri betondan ve camdan yapılmış bir binaydı. Yedi katlı yapının tepesinde uydu sistemleri ve radyo antenleri vardı. Queen Caddesi'nin sonunda, Mahkeme Binası'nın hemen yanındaydı. Tam karşısında Marischal Koleji'nin gri granit blokları yükseliyor ve köşeyi dönünce Roma Tapınaklarına benzeyen, Viktorya Dönemi'nden kalma Sanat Merkezi göze çarpıyordu. Polis Merkezi'ni tasarlayan adam çirkin binalardan hoşlanıyor olmalıydı. Yine de belediye meclisi, şehir merkezi ve bir düzine kadar birahaneye çok yakındı.

Barlar, kiliseler ve yağmur. Aberdeen'de bol olan üç şeydi.

Gökyüzü koyu renkli ve bulutlar alçaktaydı, sokak lambalarının sodyum parıltısı sabaha sarımsı bir atmosfer katıyordu, sanki tüm caddeler hastaydı. Önceki akşam başlayan yağmur tamamen dinmemişti. Yağmur damlaları hâlâ kaygan kaldırımların üzerine düşüyordu. Lağım kapakları taşmak üzereydi.

Otobüsler gürültüyle yol alıyor, böylesine kötü bir havada dışarıda gezinecek kadar aptal olanların üzerine su sıçratıyordu.

Logan sessizce küfretti, paltosuna daha sıkı sarındı ve tüm otobüs şoförlerine lanet etti. Çok kötü bir gece geçirmiş, önce midesine bir yumruk yemiş, ardından üç saat boyunca Acil Servis doktorları tarafından orası burası yoklanmıştı. Sonun-

da Logan'ı, elastik bir bandaj ve bir şişe ağı kesiciyle birlikte hastaneden çıkardılar. Şimdi, sabahın beş buçuğunda soğuk ve yağmurlu sokaklardaydı.

Neyse ki hastanede bir saat kadar uyumuştı.

Logan, Queen Caddesi'ndeki merkezin lobisine girdi ve girişin yanında üzerinden sular damlarken dikildi. Dairesi sadece iki dakika uzaktaydı ama sıırıslıklamdı.

Logan'ın tanımadığı bir memur, cam panelin ardından, "Günaydın efendim," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Adam yüzüne nazik bir gülümseme yerleştirdi ve Logan iç geçirdi.

"Günaydın," dedi. "McPherson'la birlikte vardiyada olmam gerekiyordu."

Adam, gelenin halktan biri olmadığını anlayınca yüzündeki nazik gülümseme silindi.

"İşiniz zor, kafasına bıçak saplandı." Adam eliyle bıçağın saplanışını gösterdi ve Logan irkilmemek için kendini zor tuttu. "Siz..." Adam önündeki kâğıtlara göz gezdirdi, aradığını bulana kadar sayfaları bir ileri bir geri çevirdi. "Dedektif McRae misiniz?"

Logan adamı onayladı ve kimlik kartını çıkartıp ona gösterdi.

Memur, "Evet," dedi. Yüzündeki hiçbir kas hareket etmedi. "Ne güzel. Müfettiş Inch'e rapor vermeniz gerekiyor. Bir brifing veriyordu..." Saatine baktı. "Beş dakika önce." Gülümsemesi yeniden yüzüne yerleşti. "Geç kalanlardan pek hoşlanmaz."

Logan, yedi buçuktaki brifinge yirmi dakika geç kalmıştı. İçerişi ciddi suratlı erkek ve kadın memurlarla doluydu, Logan

içeri girince, herkes kafasını çevirip gelenin kim olduğuna baktı. Logan nazikçe kapıyı arkasından kapattı. Odanın diğer ucundaki kel kafalı ve iri yarı Müfettiş Insch cümlesini yarıda kesti, topallayarak odada ilerleyip sandalyelerden birine oturan Logan’a bakıp kaşlarını çatı.

Müfettiş, “Dediğim gibi,” diye kükredi. “Patoloğun ön raporuna göre, kurban yaklaşık üç ay önce ölmüş. Üç ay, olay mahalindeki kanıtların yok olması için yeterli bir süre, özellikle de bu kadar yağmur yağıyorken. Ama bu, bizim kanıt aramayacağımız anlamına gelmiyor. Cesedin bulunduğu yerin etrafında, yarım millik bir çemberde parmak izi arayacağız.”

Odadakiler hep bir ağızdan inledi. Çok geniş bir alanı tarayacak ve muhtemelen hiçbir şey bulamayacaklardı. Aradan üç ay geçtikten sonra izler tamamen silinmiş olmalıydı ve dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Uzun, sıırıslıklam ve pis bir iş olacaktı.

Müfettiş Insch, “Sizin için kolay olmayacağını biliyorum,” dedi. Elini cebine sokup bir şekerleme çıkarttı, üzerindeki tüyleri üfleyerek savuşturdu ve ağzına attı. “Ama umurumda değil. Söz konusu olan, üç yaşında bir çocuk. Bu işi yapanı yakalayacağız, ne olursa olsun. İş berbat etmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?”

Sustu ve meydan okurcasına odadakilere göz gezdirdi.

“Güzel. Berbat etmekten bahsetmişken, önceki akşam biri, medya mensuplarına cesedin David Reid’e ait olduğunu söylemiş.” Elindeki sabah gazetesini havaya kaldırdı. Başlıkta, ‘ÖLDÜRÜLEN ÇOCUK BULUNDU’ yazıyordu. Başlığın altında iki resim yan yanaydı, birinde Reid’in gülümseyen yüzü, diğerinde olay mahalindeki polis çadırı vardı. İçeride

flaş patladığı anda çekilen resimde, çadırın içindekilerin plastik duvarlara düşen silüetleri belli oluyordu.

“Hemen çocuğun ailesiyle bağlantıya geçmişler,” dedi. Sesini yükseltti ve yüz ifadesi karardı. “Biz çocuğun ailesine kötü haberi veremedim.”

Insch gazeteyi masanın üzerine çarptı. Odadakiler kendi aralarında mırıldanmaya başladılar.

“Hepiniz, birkaç gün içerisinde Profesyonel Standartlar tarafından ziyaret edilmeyi bekleyebilirsiniz,” diye devam etti. “Ama bana inanın, onların soruşturması benimkinin yanında neşeli bir piknik gibi kalır. Bunu kimin yaptığını öğrenirsem, t.şaklarından tavana çivileyeceğim!”

Bir süre duraksayıp öfkeli bakışlarla kalabalığı süzdü.

“Bugünkü görevleriniz,” dedi. Masanın kenarına tünedi ve isimleri okudu. Kim kapı kapı gezecek, kim nehir kenarını araştırarak, kim merkezde kalıp telefonlara cevap verecek; teker teker sıraladı. Tek okumadığı isim, Dedektif Logan McRae’ydi.

Insch, “Gitmeden önce,” dedi. Tüm kalabalığı kutsayacakmış gibi ellerini havaya kaldırdı. “Bu seneki pandomim gösterisi için biletlerin satışa çıktığını herkesin bilmesini isterim. Hepiniz bir tane satın alın!”

Herkes dışarı çıkarken, merkezde kalıp telefonlara cevap verecekler, tüm günü yağmurun altında kanıt arayarak geçireceklerle dalga geçiyorlardı. Logan en arkada kaldı ve tanıdık birini görmeyi arzuladı. Bir sene uzak kalınca, neredeyse herkesin adını unutmuştu.

Müfettiş aylak aylak gezindiğini fark edip Logan’ı yanına çağırırdı.

Son memur da dışarı çıkınca, “Dün akşam ne oldu?” diye sordu.

Logan not defterini çıkarttı ve okumaya başladı. “Ceset saat on buçukta bulundu. Bulan kişinin adı Duncan Nicholson...”

Müfettiş Inch, “Onu sormadım,” dedi. Masanın kenarına tünediği yerde kollarını göğsünde birleştirdi. İri yarı vücudu, kel kafası ve yeni takımıyla, iyi giyimli bir Buda’ya benziyordu. “Memur Watson seni sabah ikide Acil Servis’e bırakmış. Göreve döneli yirmi dört saat bile olmadan geceyi hastanede geçirdin. David Reid’in büyükbabası, polis memuruna saldırı suçundan gözaltında. Daha da kötüsü, topallayarak salona giriyorsun ve geç kaldın.”

Logan tedirgin bir biçimde ağırlığını bir ayağından diğerine aktardı. “Efendim, Bay Reid çok kızgındı. Benim hatam değildi, basın aileyi arayıp...”

Müfettiş Inch cümlesini yarıda kesti. “Senin Müfettiş McPherson ile çalışman gerekiyordu.”

“Eee... Evet.”

Inch bilgece başıyla onayladı ve cebinden bir şekerleme daha çıkartıp ağzına attı. Bir yandan konuşuyor, bir yandan ağzındaki şekerlemeyi çiğniyordu. “Artık değil. McPherson’un kafası eski hâline geri dönene kadar benimlesin.”

Logan hayal kırıklığını yüzüne yansıtılamamaya çalıştı. Angus Robertson karnına bir avcı bıçağı saplayıp kendisini yaralayınca kadar, McPherson ile iki sene boyunca çalışmıştı. Logan, McPherson’ı severdi, kendisiyle çalışan herkes severdi.

Müfettiş Inch hakkında tek bildiği şey, adamın aptallardan hoşlanmadığı ve herkesin aptal olduğuna inandığıydı.

Inch kalçasını masanın kenarına daha iyi oturttu ve Logan’ı baştan aşağı süzdü. “Beni hayal kırıklığına uğratacak mısın evlat?”

“Umarım uğratmam efendim.”

Insch başıyla onayladı, yüz ifadesi duygudan yoksun ve sertti. Odaya rahatsız edici bir sessizlik hâkim oldu. Müfettiş Insch’in en sevdiği numaralardan biriydi bu. Sorguda uzun süre sessiz kalırsan, şüpheli eninde sonunda bir şey söylerdi. İnsanların, sessizliği bozmak için ağızlarından kaçırdıkları şeyler hayret vericiydi. Asla söylememeleri, Müfettiş Insch’in bilmemesi gereken şeyleri ağızlarından kaçıırırlardı.

Logan bu sefer ağzını kapalı tuttu.

Sonunda müfettiş başıyla onayladı. “Dosyanı okudum. McPherson senin bir baş belası olmadığını düşünüyor, şimdi lik onun yorumunu doğru kabul edeceğim. Ama bir kez daha başını böyle belaya sokarsan işin biter, anladın mı?”

“Evet efendim. Teşekkür ederim efendim.”

“Pekâlâ, uyum dönemin sona erdi. Ben böyle şeylerin işe yaradığını düşünmüyorum. Ya işe hazırsındır ya da değilsindir. On beş dakika sonra otopside ol, anlaştık mı?”

Müfettiş masadan uzaklaştı ve eliyle cebine vurup şekerleme kalıp kalmadığına baktı.

“Sekizi çeyrek geçeden on bir buçuğa kadar bir toplantıda olmam gerekiyor, dönünce beni konu hakkında bilgilendir.”

Logan önce kapıya sonra tekrar müfettişe baktı.

“Aklına takılan bir şey mi var dedektif?”

Logan yalan söyledi ve “Hayır,” dedi.

“Güzel. Önceki akşam Acil Servis’e ziyaretinizden sonra, Memur Watson’ı koruyucu meleğin olarak yanına veriyorum. Saat onda burada olacak. Sakın onsuz bir yere gitme, bu konu tartışmaya açık değildir.”

“Evet efendim.” Harika, bir de bebek bakıcısı olacaktı!

“Şimdi gidebilirsin.”

Logan kapıya ulaştığı anda, Inch son cümlesini söyledi. “Watson’ı kızdırmamaya çalış. Kadına boşuna ‘Top Kırıcı’ demiyorlar.”

Polis Merkezi, içinde kendi morgunu barındıracak kadar büyüktü. Binanın bodrum katında, yemekhaneden ise insanların midesini bulandırmayacak kadar uzaktaydı. Büyük, beyaz, lekesiz bir odaydı. Bir duvarda cesetler için bölmeler vardı, Logan kanatlı kapıyı açıp içeri girince yer fayansları gıcırdadı. İçeride antiseptik bir koku vardı ve ölümün kokusunu bile bastırıyordu. Garip bir koku bileşimiydi. Logan’ın, parfümüne alışkın olduğu kadın, bir masanın başında cesedi kesip biçmekle meşguldü.

Dr. Isobel MacAlister’in üzerinde iş kıyafetleri vardı: Pastel yeşil cerrah giysisi ve üzerinde kırmızı lastik bir önlük. Kısa saçları bir bonenin içinde toplanmıştı. Yüzünde tek bir parça bile makyaj yoktu, kimyasalların otopsiyi etkilemesini istemiyordu. Temiz ve ferah morguna kimin adım attığını görmek için kafasını kaldırıp Logan’ı görünce gözleri büyüdü.

Logan durdu ve gülümsemeye çalıştı. “Merhaba.”

MacAlister bir elini havaya kaldırdı ve neredeyse sallayacaktı. “Merhaba...” Bakışları yeniden önündeki masada yatan çocuğun bedenine odaklandı. “Henüz başlamadık. Sen de katılmak ister misin?”

Logan başıyla onayladı ve boğazını temizledi. “Sana dün akşam soracaktım, şimdi nasılsın?”

Isobel, Logan ile göz göze gelmemeye özen gösterdi, tepsinin içindeki cerrahi aletleri sıraya dizmekle meşgulmuş gibi yaptı. Yukarıdaki lambaların ışığıyla, paslanmaz çelik aletler parıldadı. “Ah...” diye iç geçirdi ve omzunu silkti. “Bilirsin.”

Eli tepsideki bisturiye gitti. Parlak metal, mat lateks eldivenleriyle tam bir tezat oluşturuyordu. “Sen nasılsın?”

Logan da omzunu silkti. “Aynı.”

Sessizlik boğucuydu.

“Isobel, ben...”

Kapılar bir kez daha açıldı ve içeri Isobel’in asistanı Brian girdi, yanında bir başka patolog ve savcı vardı. Brian yüzüne düşen saç tellerini geriye atarken, “Özür dilerim, geciktik. Bu gibi davaların soruşturmaları nasıl olur bilirsiniz, bir sürü evrak imzalamak gerekir,” dedi. Logan’a doğru, kendisini sevdirmek için, bir gülümseme attı. “Merhaba dedektif, sizi yeniden aramızda görmek çok güzel!” Durup Logan’ın elini sıktıktan sonra, gidip kendi kırmızı önlüğünü giydi. Diğer patolog ve savcı, Logan’ı başlarıyla selamladılar. İkisi birden Isobel’den özür diledi ve otopsiyi izlemek için yerlerini aldı.

Tüm kesim işlerini Isobel yapacaktı. Kel kafalı ve oldukça kilolu, elli yaşlarındaki diğer patolog, sadece Isobel’in bulgularını doğrulamak için morgdaydı, İskoçya kanunları bunu gerektiriyordu. Zaten kadının yüzüne bir hata yapsa bile söylemezdi, buna da gerek yoktu çünkü Isobel işini yapardı.

Isobel, “Pekâlâ,” dedi. “Artık başlasak iyi olur.” Kulaklığını taktı, mikrofonunu kontrol etti ve hazırlıklarını tamamladı.

Logan seyrederken, Isobel yavaşça David’in bedenini kesmeye başladı. Üç ay bir çukurun içinde kalıp üzeri de bir mukavva parçası ile örtülünce, çocuğun teni neredeyse tamamen simsiyah olmuştu. Çürümenin büyüsyyle, tüm bedeni bir balon gibi şişmişti. Derisinin üzerinde çillere benzeyen beyaz benekler vardı. Koku çok kötüydü ama Logan daha da kötüye gideceğini biliyordu.

Minik bedeninin yanında paslanmaz elik bir tepsi vardı ve Isobel bulduğu parçaları onun üzerine koyuyordu. imenler, bir parça yosun, bir parça kâğıt. Cesedin zerine ölümünden sonra her ne yapıştıysa. Belki bu parçalar, katilin kim olduğunu anlamalarına yardımcı olurdu.

Isobel, “Ah, şuna bakın...” dedi. l ocuğun ağzının içine bakıyordu. “Görünüşe göre, bir böcek misafirimiz var.” İnce bir cımbızla, çocuğun dişleri arasındaki noktayı nazikçe aldı, Logan ocuğun ağzından ne çıkacağını merak etti. Isobel kıvranan bir eş bacaklıyı dışarı çıkarttı.

Isobel gri renkli böceği ışığa tuttu ve bacaklarını hareket ettirmesini seyretti.

“Muhtemelen yiyecek bir şeyler bulmak için içeri girmiş,” diye açıkladı. “Bizim için bir şey ifade ettiğini sanmıyorum ama çıkartmamız iyi oldu.” Böceği küçük bir kavanozun içine bıraktı.

Logan sessizce bekledi, koruyucu sıvısının içinde böceğin boğulmasını seyretti.

Bir buçuk saat sonra, bodrum kattaki kahve makinesinin başındaydılar, Isobel’in asistanı, David Reid’in bedenini toparlamakla meşguldü.

Logan kendini iyi hissetmiyordu. Eski bir kız arkadaşının üç yaşındaki bir çocuğun iini dışına çıkartmasını seyretmek, alışkın olduğu bir deneyim değildi. Kadının ellerinin sakince ve ustaca kesip biçtiğini düşünmek... İ organlardan aldığı parçaları küçük plastik şişelerin içine koyup Brian’a uzatması... rperdi ve Isobel’e iyi olup olmadığını sormaktan vazgeçti.

“Sadece biraz şdm,” dedi Logan. Gülümsemeye alıştı. “Sen ne diyordun?”

“Ölüm, bir tel veya benzeri bir şey ile boğazı sıkılarak gerçekleşmiş. İnce ve kalın bir şey, bir elektrik kablosu gibi. Sırtında ve omuzlarının arasında ezilmeler, başında, burnunda ve yanaklarında kırıklar var. Saldırgan muhtemelen, çocuğu zorla yere yatırmış ve sırtına çıkıp boğmuş.” Profesyonel bir ses tonuyla konuşuyordu, sanki her gün üç yaşında bir çocuğu kesip biçiyor gibiydi. Logan ilk kez, kadının bu gibi şeyleri muhtemelen her gün gördüğünü düşündü. “Sperm yok, zaten bunca zaman sonra...” Omzunu silkti. “Yine de, anüsteki yırtılma, ilişkiye girildiğini gösteriyor.”

Logan yüzünü buruşturdu ve elindeki sıcak kahverengi sıvıyı çöp tenekesine döktü.

Isobel kaşlarını çatı. “Bir teselli olur mu bilmiyorum ama çocuk öldükten sonra ilişkiye girmiş. Çocuk, tüm bunlar olurken zaten ölüymüş.”

“DNA izi bulma şansımız nedir?”

“Çok zor. Yırtılmaya esnek bir cisim sebep olmamış. Ben- ce saldırganın penisinden çok, yabancı bir cisim olmalı. Belki bir süpürge sapıdır.”

Logan gözlerini kapattı ve sessizce küfretti. Isobel sadece omzunu silkti.

Isobel, “Özür dilerim,” dedi. “David’in üreme organları bisturiye benzer bir aletle çıkartılmış. Öldükten bir süre sonra. Kanı pıhtılaştıktan sonra, muhtemelen vücudun tamamen sertleşmesinin ardından.”

Bir süre yan yana dikildiler, birbirlerine hiç bakmadılar.

Isobel elindeki boş plastik bardağa baktı. “Ben... Üzgünüm,” dedi. Sustu ve bardağı elinde çevirmeye başladı.

Logan başıyla onayladı. “Ben de,” dedi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

4

Memur Watson lobide Logan'ı bekliyordu. Üzerinde siyah bir polis ceketi vardı. Su geçirmez malzeme, yağmur yüzünden ıslaktı ve parıltıyordu. Şapkasının altındaki saçları sıkı bir topuz yapılmıştı, burnu kıpkırmızıydı.

Logan elleri cebinde, aklı yapılan otopsiyle meşgul yaklaşıırken, Watson gülümsedi.

“Günaydın efendim. Mideniz nasıl?”

Logan gülümsemeye çalıştı, ölü çocuğun kokusu hâlâ burundaydı. “Fena değil. Sen nasılsın?”

Watson omzunu silkti. “Yeniden aktif görevde olmak çok güzel.” Boş lobiye göz gezdirdi. “Planınız nedir?”

Logan saatine baktı, ona yaklaşıyordu. Inch'in toplantısı bitene kadar bir buçuk saat vakitleri vardı.

“Biraz gezelim mi?”

Polis arabalarından birini aldılar. Watson paslı mavi Vauxhall'u sürerken Logan kadının hemen yanında, yağın yağmuru seyrediyordu. Şehirden uzaklaşıp Don Köprüsü'ne gidecek kadar vakitleri vardı. Arama ekipleri yağmurun altında ve çamurun içinde hâlâ çalışıyordu. Muhtemelen var olmayan kanıtları aramaya devam ediyorlardı.

Yanlarından gürültüyle bir otobüs geçti ve su sıçrattı. Otobüsün üzerinde Noel alışverişiyle ilgili reklamlar vardı.

Watson silecekleri çalıştırdı, kauçuğun cam üzerinde çıkarttığı ses, aracın klimasının gürültüsünü bile bastırdı. Merkezden ayrıldıklarından beri, iki polis memuru da hiç konuşmamıştı.

Logan sonunda, “Charles Reid’i bir daha böyle bir şey yaşanmaması konusunda uyarıp serbest bırakmalarını söyledim,” dedi.

Watson başıyla onayladı. “İyi yapmışsınız,” dedi. Pahalı görünümlü bir 4x4’ün arkasına geçip yol ayrımına yaklaştı.

“Adamın hatası değildi.”

Watson omzunu silkti. “Beni ilgilendirmez efendim. Saldırıya uğrayan sizdiniz.”

Önlerindeki araç zor yol koşulları için tasarlanmasına rağmen, muhtemelen Holburn Caddesi’ndeki çukurlardan daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı. Araç birden sağa dönmeye karar verdi ve yol ayrımında fren yaptı. Watson sessizce küfretti ve orta şeritte akan trafiğin içinde kendine bir yer bulmaya çalıştı.

“Lanet olasıca erkek sürücüler,” dedi. Sonra araçta bir erkeğin olduğunu hatırladı ve özür diledi.

Logan, “Sorun değil...” dedi. Araca yeniden sessizlik hâkim oldu. Logan, Charles Reid’i ve Aberdeen Kraliyet Hastanesi’nde geçirdiği geceyi düşünmeye başladı. Aslında yaşananlar, Charles Reid’in hatası değildi. Biri eve telefon edip üç yaşındaki çocuklarının öldüğünü ve bir hendeğin içinde bulunduğunu söyleyerek, kendilerini nasıl hissettiklerini sormuştu. Adamın, karşısına çıkan ilk kişiye öfkesini kusmasına şaşırmamak gerekirdi. Esas suçlu, başına haberi sızdırandı.

“Fikir değiştirdim,” dedi. “Bakalım dürüst bir gazeteci bulabilecek miyiz?”

“*PRESS AND JOURNAL*. 1748’DEN BERİ YEREL HABERLER.” Her sayının üzerinde böyle yazardı. Ama gazetenin kardeş yayını olan *Evening Press* ile paylaştığı bina, çok görkemli değildi. Lang Stracht’ın üzerinde, beton ve camdan yapılmış, iki katlı, korkunç bir yapıydı. Yüksek parmaklıkların ardında bir Rottweiler gibi somurtuyordu. Ana yoldan girişi olmadığı için, Watson park yerleri ve araba galerilerinden oluşan sanayi bölgesine girdi. Güvenlik elemanı, Watson’ın üniformasına bir kez baktıktan sonra bariyeri kaldırdı ve araca el sallarken sırtınca eksik dişleri açığa çıktı.

Resepsiyonun döner kapısı yanındaki parlak granit bloğun üzerine, ‘ABERDEEN GAZETESİ’ yazıyordu. Yazının altındaki pirinç panelin üzerinde, gazetenin tarihçesi yazılıydı. ‘1748’DE JAMES CHALMERS TARAFINDAN KURULDU...’ vesaire vesaire. Logan yazının geri kalanını okumaya gerek görmedi.

Girişin soluk lila renkli duvarları boştu. Monotonluğu sadece ahşap bir levha bozuyordu, gazetenin İkinci Dünya Savaşı’nda kaybettiği muhabirleri anmak için yapılmıştı. Logan daha gazetemsî bir görünüm bekliyordu; çerçeveli ön sayfalar ve yazarların resimleri gibi. Sanki gazete binaya yeni taşınmış ve içerisini dekore edecek vakit olmamıştı.

Köşelere yerleştirilmiş saksılar gözüne ilişti. Parlak mavi sahte mermer görünümlü zeminin üzerinde, altın ve pembe renkli bir ızgara oluşturacak şekilde yan yana dizilmiş linolyum kareler vardı.

Resepsiyonist de benzer bir görünüme sahipti: Mavi gözler ve sapsarı saçlar. Nefesi mentollü şeker kokuyordu. Uykulu gözlerle gelenlere baktı ve burnunu ucuz bir mendile sildi.

Hevesten yoksun bir ses tonuyla, “Aberdeen Gazetesi’ne hoş geldiniz,” dedi. “Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Logan kimliğini çıkarttı ve kadının sulu burnuna yaklaştırdı. “Dedektif McRae. Dün akşam Alice Reid’in evine kim telefon açıtıysa onunla görüşmek istiyorum.”

Resepsiyonist önce kimliğe sonra karşısında duran adama baktı, ardından Watson’ı süzdü ve iç geçirdi. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. Bir kez burnunu çekti. “Ben sadece pazartesi ve çarşamba günleri buradayım.”

“Pekâlâ, kim bilir?”

Resepsiyonist omzunu silkti ve bir kez daha burnunu çekti.

Memur Watson, günlük gazetelerin durduğu yerden bir kopya aldı ve resepsiyonun üzerine çarptı. “KÜÇÜK ÇOCUK ÖLÜ BULUNDU!” Eliyle başlığın altını işaret etti. “COLIN MILLER”

“Buna ne dersin?”

Resepsiyonist gazeteyi eline aldı ve sulanmış gözlerini kısıp yazıyı okudu. Yüzünü birden buruşturdu. “Ah... Miller.”

Kaşlarını çatıp santralin bir düğmesine bastı. Hoparlörden bir kadın sesi geldi. “Evet?” Kadın ahizeyi eline aldı ve düzgün aksanı, birden yerini yerel aksana bıraktı.

“Lesley? Ben Sharon... Lesley, Tanrı’nın Lütü yerinde mi?” Sustu. “Evet, polis geldi... Bilemiyorum, bir saniye.”

Eliyle ahizenin ağızlığını kapattı ve Logan’a baktı. Yeniden kibar bir ses tonuna büründü. “Onu tutuklayacak mısınız?”

Logan önce ağızını açtı, sonra vazgeçti ve kapattı. Sonunda, “Kendisine birkaç soru soracağız,” dedi.

“Ah.” Sharon hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Telefona, “Hayır,” dedi. “İçeri tıkmayacaklarmış.” Birkaç kez başıyla onayladı ve yüzüne geniş gülümsemesi yansıdı. “Sorarım.” Kirpiklerini titreştirdi ve Logan’a dudak büktü, etkileyici görünmek için elinden geleni yapıyor gibiydi. Kıpırmızı bir bu-

runla çekici görünmesi mümkün değildi ama deniyordu. “Tutuklamayacaksınız. Ama üzerinde biraz şiddet kullansanız?”

Memur Watson kıza göz kırptı. “Elimizden geleni yaparız.”

Resepsiyonist sol taraftaki kapıyı işaret etti. “Bacaklarınızı da kırabilirsiniz,” dedi. Sırıttı ve telefonu kapattı.

Haber merkezi, zeminine halı döşenmiş bir depoyu andırıyordu. Açık ofis tarzındaydı ve asma tavana fayans döşenmişti. İçeride yüz kadar masa olmalıydı, hepsinin üzerinde küçük levhalar vardı. Haber masası, magazin, yazı işleri, sayfa düzeni... Duvarlar, girişteki gibi soluk lila rengiydi ve yine boştu. Masaları birbirinden ayıran paneller yoktu ve her şey birbirinin içine geçmişti. Kâğıt yığınları, üzerine bir şeyler karalanmış notlar ve bir sürü ıvır zıvır, âdeta ağır çekim bir çığ düşmesi gibi bir masadan diğerine akıyordu.

Tavandaki lambaların altında bilgisayar monitörleri parlıyordu, insanlar klavyelerin başında oturmuş, ertesi günkü gazeteyi hazırlıyordu. Fotokopi makinesinin gürültüsü ve bilgisayar monitörlerinin uğultusu dışında, içerisi sessizdi.

Logan önüne gelen ilk kişiyi durdurdu: Yaşlı adamın üzerinde sarkık kahverengi bir pantolon ve krem renkli, kirli bir tişört vardı. Kravatının üzerinde, sabah kahvaltısından kalma en az üç leke vardı. Kafasının tepesindeki saçlar, başına uzun süre önce elveda demişti ama parlak açıklığın üzerinde ince birkaç saç teli göze çarpıyordu. Adam kimseyi rahatsız etmeyip kendi işini yapıyor gibiydi.

Logan kimliğini çıkartıp “Colin Miller’ı arıyoruz,” dedi.

Adam bir kaşını havaya kaldırdı. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Onu tutuklayacak mısınız?”

Logan kimliğini cebine geri koydu. “Böyle bir niyetimiz yoktu ama sayenizde bunu da düşünmeye başladık. Neden?”

Yaşlı muhabir pantolonunu yukarı çekti ve masum bir ifa-
de takındı. “Bir sebebi yok.”

Sessizlik, bir, iki, üç saniye...

Logan, “Pekâlâ,” dedi. “Kendisini nerede bulabiliriz?”

Yaşlı adam, Logan’a göz kırptı ve başıyla tuvaletlerin ol-
duğu tarafı işaret etti. “Hiçbir fikrim yok bayım,” dedi. Her
bir kelimeyi, üzerine vurgulayarak söyledi. Bir kez daha, yan
gözle tuvaletlerin olduğu tarafa doğru baktı ve sıırttı.

Logan başıyla onayladı. “Teşekkürler, çok yardımcı ol-
dunuz.”

Adam, “Olmadım,” diye cevap verdi. “Ben yaşlı ve bunak
bir adamım, ayrıca dedikoducuyum.”

Adam masasına geri dönerken, Logan ve Memur Watson
da tuvaletlere doğru yürüdü. Watson hiç tereddüt etmeden
erkekler tuvaletine dalınca Logan çok şaşırdı. Olumsuzca
başını iki yana salladı ve siyah beyaz fayanslı tuvalete adım
attı.

Watson, ‘Colin Miller’ diye bağırınca, içerideki yetişkin
erkekler bir çığlık atarak aceleyle pantolonlarını çekip dışarı
çıktılar. Sonunda geriye sadece bir kişi kaldı. Adam kısa boy-
lu, yapılı ve geniş omuzluydu. Eski tarz saç stili ve üzerinde
koyu gri renkli, pahalı bir takım elbise vardı. Adam pisuarlar-
dan birinin önünde ıslık çalmaya başladı ve ileri geri sallandı.

Watson adama baktı. “Colin Miller?” diye seslendi.

Adam omzunun üzerinden geriye baktı ve dudaklarında
ilgisiz bir gülümseme belirdi. “Son damlayı düşürmeme yar-
dımıcı olmak ister misin?” diye sordu. “Doktorum ağır şeyler
kaldırmamam gerektiğini söyledi...”

Watson kaşlarını çatı ve adama elindekiyle ne yapması ge-
rektiğini söyledi.

Logan, Watson'ın ona neden 'Top Kırıcı' dendiğini göstermesine fırsat vermeden, kadınla adamın arasına girdi.

Muhabir göz kırptı, biraz daha sallandı ve arkasına döndü. Fermuarını çekerken, parmaklarındaki altın yüzükler parıltıydı. Boynunda altın bir zincir vardı: İpek gömleği ve kravatının üzerinde.

Logan, "Bay Miller?" dedi.

"İmzalı fotoğrafımı istemeye mi geldiniz?" Adam lavaboya doğru yürürken kollarını hafifçe sıyırdı, sağ bileğindeki kalın altın zincir ve sol bileğindeki kocaman pahalı saat açığa çıktı. Adamın bu kadar kaslı olmasına şaşdırmamak gerekirdi, bunca mücevheri üzerinde taşımak kolay olmasa gerekti.

"Sizinle David Reid hakkında konuşmak istiyoruz, üç yaşında..."

Miller, "Kim olduğunu biliyorum," dedi. Musluğu açtı. "Zavallı çocuk hakkında ön sayfada bir haber yaptım." Sırıttı ve eline biraz sıvı sabun pompaladı. "Bir gazeteci için altın bir haber, üç bin kelimelik. Çocuk cinayetleri, bizim için tam bir cevherdir. Hasta ruhlu bir katil, bir çocuğu öldürür ve birden herkes patlamış mısırlarını yerken çocuk hakkında bir şeyler okumak için can atmaya başlar. İnanılmaz, değil mi?"

Logan'ın içinden adamı yakasından tutup pisuarlardan birine çarpmak geldi. "Dün akşam aileyi aramışsınız," dedi. Elini cebinde yumruk yaptı. "Çocuğun kim olduğunu size kim söyledi?"

Miller aynadan Logan'a baktı ve sırıttı. "Pek zeki değilsiniz müfettiş..."

Logan, "Dedektif," dedi. "Dedektif McRae."

Adam omzunu silkti ve ellerini kurutma makinesinin altına soktu. "Sadece bir dedektif misiniz?" diye sordu. Sıcak

hava üfleyen cihazın gürültüsü yüzünden bağırarak zorunda kaldı. “Boş verin. Bu hasta ruhlu katili yakalamama yardımcı olun, sizi bir müfettiş yapayım.”

“Katili yakalamanıza mı...” Logan gözlerini kapattı ve Miller’in kırık burnundan pisuara akan kanı hayal etti. Dişlerini sıkarak “David Reid’i bulduğumuzu size kim söyledi?” diye sordu.

Kurutma makinesi sustu.

“Size söyledim, çok zeki değilsiniz. Ölü bir çocuk buldunuz, başka kim olabilirdi?”

“Kimseye çocuk olduğunu söylemedik.”

“Hayır? Pekâlâ, o zaman bir tesadüf olmalı.”

Logan kaşlarını çatı. “Size kim söyledi?”

Miller gülümsedi ve gömleğinin kollarını düzeltti, bembeyaz kolalı kollarını açığa çıkarttı.

“Basın dokunulmazlığını duyduunuz mu? Size kaynaklarımı açıklamak zorunda değilim. Beni zorlayamazsınız!” Sustu. “Ama yanınızdaki tatlı polis memuru benim için bir Mata Hari yapacaksa ikna olabilirim... Üniformalı kadınlara bayılırım!”

Watson hırladı ve parçaları iç içe geçebilen copunu eline aldı.

Tuvaletin kapısı açıldı ve sessizlik bozuldu. Koyu kahverengi kıvrırcık saçlı, şişman bir kadın içeri daldı, elleri kalçasındaydı ve gözleri alev alev yanıyordu. “Burada neler oluyor?” diye bağırdı. Bakışlarını Logan ile Watson’ın üzerine odakladı. “Muhabirlerin yarısı pantolonlarının önüne işemiş.” Kimse bir şey söyleyemeden Miller’in yanına gitti. “Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?” diye bağırdı. “Yarım saat sonra ölen çocukla ilgili bir basın açıklaması yapılacak! Herkes ora-

da olacak. Bu lanet olasıca hikâye bizim, kimsenin elimizden almasını istemiyorum!”

Logan, “Bay Miller bize soruşturmamıza yardımcı oluyor,” dedi. “Kendisine bir çocuk cesedi bulduğumuzu kimin...”

“Miller’ı tutuklayacak mısınız?”

Logan bir saniye duraksadı ama kadın için bu kadarı da yeterliydi.

“Hiç sanmıyorum.” İşaret parmağını Miller’a doğru salladı. “Sen! Hemen kıçını kaldır. Sana erkekler tuvaletinde kadın polislerle sohbet etmen için para ödemiyorum.”

Miller sırtıttı ve Watson’ı selamladı. “Anlaşıldı, şef,” dedi. Logan’a bakıp göz kırptı. “Gitmek zorundayım, görev çağırıyor.”

Kapıya doğru bir adım attı ama Watson, adamın önünü kesti. Eli copundaydı, Miller’ın kafasına indirmek için bir bahane arıyordu.

Logan önce küstah muhabire sonra Watson’a baktı. “Bırak gitsin,” dedi. “Sonra konuşuruz Bay Miller.”

Miller sırtıttı. “En kısa zamanda.” Elini bir silah yaptı ve dışarı çıkmadan önce, Watson’a ateş eder gibi yaptı. “Sonra görüşürüz.”

Neyse ki Watson cevap vermedi.

Park yerinde, Watson öfkeli adımlarla arabaya doğru yürüdü. Arabanın kapısını yerinden sökercesine açtı ve şapkasını arka koltuğa fırlattı. Sürücü koltuğuna geçti, kapıyı çarparak kapattı ve yüksek sesle küfür etti.

Logan kadının haklı olduğunu biliyordu. Miller, muhbirin kim olduğunu asla söylemezdi. Kıvrıkcık saçlı cadaloz editörü de on dakika boyunca vaaz vermiş ve Miller’dan böyle bir şey isteyemeyeceklerini açık seçik beyan etmişti. Muhbirin

kim olduğunu öğrenme şansları, Aberdeen futbol takımının İngiltere Ligi'ni kazanması kadar düşüktü.

Birisi cama vurunca Logan yerinden sıçradı ve yağmurun altında kendisine gülümseyen bir yüz gördü. Adam, saçlarının ıslanmaması için başının tepesinde bir gazete tutuyordu. Gelen, Miller'ın erkekler tuvaletinde gizlendiğini sözde kendilerine söylemeyen muhabirdi.

Adam, "Sen Logan McRae'sin," dedi. "Hemen tanıdım."

"Öyle mi?" Logan koltuğuna yeniden yerleşti.

Kahverengi pantolonlu adam, mutlu bir biçimde başıyla onayladı. "Bir haber yazmıştım, yaklaşık bir sene önceydi. 'Mastrick Canavarı ile karşılaşan polis kahraman yaralandı.'" Sırıttı ve konuşmaya devam etti. "Kahrolasica, çok güzel bir haberdirdi. Başlığı da güzeldi. 'Polis Kahraman' sendin." Omzunu silketti. Sonra elini pencereden içeri uzattı. "Martin Leslie."

Logan adamın elini sıktı, geçen her saniye kendini daha kötü hissediyordu.

Muhabir, "Yüce İsa adına, Logan McRae," dedi. "Henüz müfettiş olmadın mı?"

Logan hayır cevabını verip hâlâ dedektif olduğunu söyleyince adam çok öfkelenmişti. "Şaka yapıyor olmalısın! Piçler! Sen bunu hak etmiştin! Angus Robertson da hasta ruhlu piçin tekiydi... Peterhead'de apandisit ameliyatı olduğunu duydun mu?" Sesini alçalttı. "Ucu keskinleştirilmiş bir tornavida ile. Tam midesine. Canı çok yanmış olmalı..."

Logan bir şey söylemedi ve adam pencereye doğru eğildi, kafasını yağmurdan kurtardı.

"Şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?"

Logan önüne baktı ve gözlerini Lang Stracht'ın kederli griliğine odakladı. "Ben," dedi. "Eee..."

Yaşlı adam fısıltıyla, “Penis kafalı Colin’le ilgileniyorsan,” dedi. Sonra sustu ve Memur Watson’a bakıp ağzını bir eliyle kapattı. “Özür dilerim tatlım. Saygısızlık etmek istemedim.”

Watson omzunu silkti, kendisi Miller’a çok daha kaba küfürler savurmuştu.

Leslie’nin yüzüne, utangaç gülümsemesi yansdı. “Lanet olasıca, Tanrı’nın gazeteciliğe bir lütfu olduğunu düşünerek Scottish Sun’dan buraya geldi. Duyduğuma göre oradaki işinden kovulmuş.” Yüzü karardı. “Bazılarımız hâlâ kurallara sadıktır! Mesai arkadaşlarının kuyusunu kazmazsın, ölü bir çocuğun ailesine polis olayı açıklamadan telefon etmezsin. Ama bu küçük piç, iyi bir hikâye çıkaracağını bilse, cinayet bile işler.” Acı bir sessizlik oldu. “Aksanı da bir boka benzemiyor.”

Logan adama düşünceli bir bakış attı. “Ölenin David Reid olduğunu Miller’a kim söylemiş olabilir?” diye sordu.

Yaşlı adam olumsuzca başını salladı. “Hiçbir fikrim yok. Ama öğrenirsem hemen size haber veririm! Adamı hapse atarsanız, memnuniyetle iş birliği yaparım.”

Logan başıyla onayladı. “Harika,” dedi. Gülümsemeye çalıştı. “Ama şimdi izninle merkeze geri...”

Memur Watson gaza bastı ve yaşlı muhabiri yağmurun ortasında bıraktı.

Adam arabanın arkasından, “Seni müfettiş yapmalılar,” diye bağırdı. “Müfettiş.”

Güvenlik kapısını geçerlerken, Logan yüzünün kızardığını hissetti.

Memur Watson, “Efendim,” dedi. Logan’ın yüzünün kızarmasını seyretti. “Siz hepimiz için ilham kaynağısınız.”

5

Araba Anderson Caddesi'nden Polis Merkezi'ne doğru ilerlerken, Logan utancını üzerinden atmayı başardı. Araba yolda ilerlerken, gittikçe genişleyen ve arazideki tüm boşlukları soğuk gri granit binalarla dolduran şehre göz gezdirdiler. Yol bir kemer gibi şehri kuşatıyordu. Trafiğin en yoğun olduğu saatler, tam bir kâbustu.

Yağmur yine başlamıştı ve Aberdeen halkı her zamanki gibi önlemini almıştı. Bir kısmı üzerlerinde yağmurluklar ile dolaşıyordu. Başlıklar kafalarında ve dondurucu rüzgârdan korunmak için ellerinde şemsiyeler vardı. Geri kalanlar, iliklerine kadar ıslanmayı göze alarak ağır adımlarla yürüyorlardı.

Herkes birbirine benziyor ve tehlikeli görünüyordu. Güneş ortaya çıktığı zaman üzerlerindeki ölü toprağını atacaklar, yüzlerine gülümsemeleri yansıyacaktı. Ama kışın şehir tam bir kâbus gibi duruyordu.

Logan dalgın gözlerle pencereden dışarı baktı ve yanından geçen insanları seyretti. Bir ev hanımı, kalın paltosu ve aptal şapkasıyla çocuklarını da yanına almış bir kadın, içi ölü hayvanlarla dolu el arabasıyla bir belediye işçisi, plastik çantalı bir çocuk, tekerlekli sandalyede bir kadın, İskoç etekli bir adam...

Watson vites değiştirip arabayı hızlandırırken Logan lafa girdi. "Adamın aklından zoru olmalı," dedi.

Watson, “Belediye işçisi mi?” diye sordu. “Kalkıyor, yoldan ölü hayvanları topluyor, öğle yemeği yiyor, sonra işine devam ediyor...”

Logan, “Hayır, ondan bahsetmiyorum,” dedi. Parmağıyla, yolda yürüyen İskoç etekli adamı işaret etti. “Sabah kalktığı zaman, *bugün eteğimi giyeyim de bir rüzgâr eserse insanlar kıçımı görür*, diye mi düşündü?”

Birden bir rüzgâr esti ve adamın eteği havalandı, altındaki beyaz pamuklu iç çamaşırı göründü.

Watson bir kaşını havaya kaldırdı. “Her neyse,” dedi. Mavi bir Volvo’nun yanından geçti. “En azından çamaşırları temizmiş. Bir otobüsün altında kalırsa, annesi hastaneye gittiğinde utanmaz.”

“Doğru.”

Logan öne eğildi ve radyoyu açtı. İstasyonları değiştirdi, sonunda hoparlörlerden Aberdeen’in yerel radyo istasyonu Northsound’un sesi geldi.

Watson radyodaki cila reklamını dinleyince yüzünü buruşturdu. Altı saniye içerisinde yedi bin kelime sıkıştırıp bunu neşeli bir ses tonuyla yapabiliyorlardı. “Tanrı aşkına,” dedi. Yüzüne şaşkınlığı yansımıştı. “Bu saçmalığa nasıl tahammül ediyorsun?”

Logan omzunu silkti. “Yerel istasyon, hoşuma gidiyor.”

Watson okkalı bir küfür savurdu. Işıklar kırmızıya dönmekten geçebilmek için gaza bastı. “*Radyo Bir. Siz bizi istiyorsunuz, Northsound.* Radyoyu açık tutmak zorunda değilsin, ya bir çağrı gelir de duymazsak?”

Logan saatine vurdu. “Saat on bir, haberleri verecek. Yerel insanlar için yerel haberler. Kasabada neler olup bittiğini öğrenmenin kimseye zararı dokunmaz.”

Cila reklamının ardından Invururie'den bir araba galerisinin tanıtımı geldi, hem de Aberdeen'in en anlaşılmaz aksanı olan Dorik aksanıyla. Ardından bir Yugoslavya Balesi tanıtıldı, takiben Inverbervie'de yeni açılan bir bilgisayar mağazası reklamı verildi. Sonra haberler başladı. Genelde her zamanki saçmalıklardı ama bir şey Logan'ın ilgisini çekti. Doğrudu ve radyonun sesini açtı.

"... bugündü. Gerard Cleaver'in davası Aberdeen Mahkemesi'nde devam ediyor. Elli altı yaşındaki, Manchester'dan gelen Cleaver, Aberdeen Çocuk Hastanesi'nde erkek hemşire olarak çalışırken yirmini kadar çocuğa cinsel tacizle suçlanıyor. Mahkemenin önünde toplanan öfkeli kalabalık, Cleaver polis eskortuyla mahkemeye gelince şüpheliye lanet..."

Watson, "Umarım en ağır cezayı alır," dedi. Yol ayrımından sağa saptı ve hızlanarak bir yan yola girdi.

"... Bugün, öldürülen çocuk David Reid'in ailesine destek mesajları yağdı, üç yaşındaki çocuğun cesedi, önceki akşam Don Nehri kıyısında..."

Logan radyonun düğmesine bastı ve cümle sona ermeden kapattı. "Gerald Cleaver pis bir sapıktır," dedi. Bir bisikletlinin yolun ortasına çıkıp yanından geçen taksi şoförüne küfredtiğine şahit oldu. "Mastrick'deki tecavüz cinayetleriyle ilgili kendisini sorguya çekmiştim. Şüpheli değildi ama bizim kara listemizdeydi, bu yüzden adamı da sorguladık. Kurbağa benzeyen elleri vardı, soğuk ve nemli. Sorgu boyunca ellerini kendi vücudunda gezdirip dururdu..." Logan adamı hatırlayınca ürperdi. "Ama bu sefer kurtulamayacak. On dört sene yer. Peterhead'de."

"Az bile."

Peterhead Hapishanesi. Cinsel suçlardan hüküm giyenleri oraya gönderirlerdi. Tecavüzcüler, pedofili suçluları, sadistler,

seri katiller... Angus Robertson gibiler. Normal ve saygıdeğer suçlulardan korunması gereken insanlar. Kendi yaptıkları bıçakları cinsel suçlardan hüküm giyenlerin bir yerlerine sokmayı sevenlerden uzak kalması gerekenler. Zavallı Angus Robertson için kolostomi zamanı. Yine de Logan, adama acıyamıyordu.

Memur Watson bir şey söyledi ama Logan'ın zihni Mastrick Canavarı'nı düşünmekle meşguldü. Kadının yüz ifadesinden, bir soru sorduğu hissine kapıldı. "Mmm," dedi. Bir süre bekledi. "Ne gibi?" Standart cevabıydı.

Watson kaşlarını çatı. "Demek istediğim, dün akşam doktor sana ne dedi? Acil Servis'te?"

Logan inledi ve cebinden plastik bir şişe çıkartıp havada salladı. "Dört saatte bir tane, tercihen yemeklerden sonra. Alkolle birlikte alınmayacak." Sabah zaten üç tane almıştı.

Watson'ın bir kaşı havaya kalktı ama bir şey söylemedi.

Birkaç dakika sonra merkezin arkasında katlı otoparka girip göreve çıkacak araçlara ayrılmış kısma arabayı park ettiler. Otoparkı sadece kıdemli personel ve aktif görevdeki polis memurları kullanabiliyordu. Geri kalan herkes arabasını bulduğu yere park etmek zorundaydı. Genellikle de araçlar merkezden beş dakika uzaktaki Sahil Bulvarı'na bırakılırdı. Başkomiser asistanı olmak, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken işe yarayabiliyordu.

Müfettiş Inch'i konferans odasında, masanın üzerine tünemiş bir biçimde buldular, ayaklarını ileri geri sallıyor ve elinde dosya tutan bir memurun anlattıklarını dinliyordu. Arama timlerinden gelen haberler iyi değildi. Çocuk çok uzun zaman önce ölmüştü ve son zamanlarda hava hiç iyi değildi. Bir mucize olup olay mahalinde bir kanıt kalsa bile,

son altı saattir aralıksız yağan yağmurla, muhtemelen uzaklara akıp giderdi. Memur negatif sonuçlardan bahsederken, Inch tek bir kelime bile söylemedi, konuşmanın bitmesini bekledi ve cebinden çıkarttığı şekerlemeleri yedi.

Memur raporunu bitirince Inch'in ağzındaki şekeri yutmasını ve bir şeyler söylemesini bekledi.

"Ekiplere söyle, bir saat daha çalışsınlar. Hiçbir şey bulamasak bile, bir gün boyunca arama yapmış olacağız." Müfettiş neredeyse boşalmış şekerleme paketini memura uzattı, adam içinden bir tane alıp ağzına attı ve gözle görülür bir keyifle çiğnemeye başladı. "Kimse işimizi ciddiye almadığımızı söyleyemez."

Memur ağzı doluyken, "Evet efendim," diye cevap verdi.

Inch, şapır şupur şekerleme yiyen memuru gönderdi, Logan ile Watson'ı yanına çağırdı. Bir merhaba bile demeden, "Otopsi raporu," dedi. Arama ekiplerinin ne durumda olduğunu dinlediği gibi, Logan'ın David Reid'in otopsiyle ilgili anlattıklarını da kayıtsızca takip etti. Sessiz ve vurdumduymazdı. Minik kolalı şekerleri bittiği için, cebinden başka bir şekerleme poşeti çıkarttı.

Logan bitirince, "Harika," dedi. "Demek ki, Aberdeen'de, elini kolunu sallayarak dolaşan, pedofili bir seri katilimiz var."

Watson, "Pek sayılmaz," dedi. Müfettişin verdiği eşkenar dörtgen biçiminde ve üzerinde SHERRY yazan şekerlerden birini ağzına attı. "Sadece bir ceset bulduk, bir seri katil olmayabilir. Katil, yerel halktan biri de olmayabilir..."

Inch olumsuzca başını salladı.

Logan bir tane de üzerinde PORT yazanlardan aldı. "Ceset orada üç ay boyunca yatmış. Katil sonra olay mahaline geri dönmüş, ceset sertleştikten sonra kendine bir hatıra bile

almış. Demek ki çocuğu koyduğu çukurun güvenli bir yerde olduğunu biliyordu. Bu, katilin yerel halktan biri olduğunu bağıyor. Geri dönüp kendine bir parça alması, bu işin kendisi için ne kadar özel olduğunu gösteriyor. Adamımız bunu birden aklına geldiği için yapmadı, uzun zamandır planladığı bir şeydi. Sanırım bir nevi fantezi ayini. Bunu yine yapacak, tabii eğer henüz yapmadıysa.”

Insch başıyla onayladı. “Son bir yıl içerisindeki tüm kayıp çocuk ilanlarını istiyorum. Listeyi şu duvara asın. Belki bazı-
larının yolu bu sapık katille kesişmiştir.”

“Evet efendim.”

Insch, “Bir şey daha var Logan,” dedi. Dikkatlice şekerleme paketini katladı ve cebine koydu. “Gazeteden beni aradılar. Yeni altın çocuklarına sorular sormak için oradaymışsın.”

Logan başıyla onayladı. “Colin Miller, eskiden Scottish Sun’da çalışıyormuş. Haberi yapan...”

“Senden haberi yapan muhabiri rahatsız etmeni istedim mi ben?”

Logan’ın ağzı kapalı kaldı. Bir süre düşündü. “Hayır efendim. O bölgedeydik ve düşündüm de...”

Insch, “Dedektif,” dedi. Ağır ve sakın bir ses tonuyla. “Düşünmen hoşuma gitti, iyiye işaret. Ben emrim altındaki-
lerden düşünmelerini isterim.” Logan adamın uzun bir ‘ama’ cümlesi kuracağından emindi ve bekledi. “Ama benden izin almadan gidip yerel gazetecileri rahatsız etmelerini hoş karşılamam. Halka şirin görünmek zorundayız. Biri soruşturmayı yüzüne gözüne bulaştırırsa, bunun tamamının halka yansım-
asını istemeyiz. Bu insanlar bizim tarafımızda olmalı, gazetecilere ihtiyacımız var.”

“Ama bu sabah...”

“Bu sabah, başına haberi sızdıranı bulursam tavana çivileyeceğimi söyledim ve bunu yapacağım da. Ama bu bizim sorunumuz, basının değil. Anlaşıldı mı?”

Yine her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Logan, “Evet efendim. Peki efendim,” derken, Memur Watson birden konunun ciddiyetini anlayıp ağırbaşlı bir ifade takındı.

Insch, “Pekâlâ,” dedi. Masanın üzerinde duran kâğıtları aldı ve tabiri yerindeyse, hadım edilmiş Dedektif McRae’ye uzattı. “Arama timleri bir şey bulamadı, ne büyük sürpriz. Nehirde de bir su altı arama ekibi var ama yağmur işi imkânsız kılıyor. Lanet olasıca nehir zaten bir milyon yerde yatağından taşıtı. Ceset bulunduğu için şanslıyız. Birkaç gün daha geçseydi, nehir taşar ve cesedi de alıp götürürdü.” Eliyle akıp giden suyu gösterir gibi yaptı, parmak uçlarında kalmış şekerler, ışığın altında parıldadı. “David Reid’in bedeni Kuzey Denizi’ne akar, oradan da Norveç’e giderdi. Asla bulamayabilirdik.”

Logan otopsi raporunun ucunu dişlerine vurdu, bakışları Inch’in kel kafası üzerindeki bir noktaya odaklandı. “Belki de bir tesadüf değildir,” dedi. Kaşlarını çatı. “David Reid’in cesedi üç aydır çukurun içindeydi ve nehir taşmadan bulunmasaydı, bir daha asla bulunamayabilirdi.” Bakışlarını müfettişe odakladı. “Ceset denize akıp gider ve olay asla gazetelere haber olmaz, halk olayı öğrenemezdi. Katil de başarısını ön sayfada okuyamaz, yaptığı işten tatmin olamazdı.”

Insch başıyla onayladı. “Mantıklı. Cesedi bulan adama birini gönderin...” Notlarına göz gezdirdi. “Bay Duncan Nicholson. Adamı buraya getirin ve doğru düzgün sorguya çekin. Önceki akşam yaptığınız gibi yarım yamalak bir şey olmasın. Adamın dolabında iskeletler bulursanız hemen bana haber verin.”

Logan, “Hemen adamın evine...” diye konuşmaya başladı. Ama içeri nefes nefese bir polis memuru daldı ve cümlesi yarıda kesildi.

Adam, “Efendim,” dedi. “Bir çocuk daha kaybolmuş.”

6

Richard Erskine'in annesi, süslü püslü ve aşırı kilolu bir kadındı. Aslında kadının kendisi de çocuk gibiydi. Torry'deki evinin salonu, ahşap çerçeveli resimlerle doluydu ve hepsinde aynı kişi vardı: Beş yaşındaki, sarı saçlı, gamzeli yanaklı, büyük gözlüklü ve sırttan Richard Erskine. Küçük odada, çocuğun yaşamının her döneminden kesitler vardı. Doğumundan... Logan bu düşüncesini, sonunu getirmeden yarıda kesti.

Kadının adı Elizabeth'di. Şişmiş gözleri, parlak kırmızı burunu ve akmış maskarasını hesaba katmazsanız güzel bir kadındı. Uzun siyah saçları yuvarlak yüzünün arkasında toplanmıştı ve bitmek tükenmek bilmeyen bir enerjiyle odada volta atıyor, bir yandan da kanayana kadar tırnaklarını kemiriyordu.

Kadın, "Oğlumu kaçırdı, değil mi?" diye sorup duruyordu. Sesi tizdi ve paniğe kapıldığını belli ediyordu. "Richie'yi kaçırdı ve onu öldürecek!"

Logan olumsuzca başını iki yana salladı. "Bunu bilmiyoruz. Oğlunuz saati unutup dışarıda oyuna dalmış da olabilir." Fotoğraflarla dolu duvarlara göz gezdirdi ve çocuğun hangi resimde daha mutlu görüldüğüne karar vermeye çalıştı. "Ne kadar zamandır kayıp?"

Kadın salonun ortasında durdu ve Logan'a baktı. "Üç saatir, ortağınıza söylemiştim!" Eliyle Watson'ın bulunduğu

yönü işaret etti. “Endişeleneceğimi bilir! Asla geç kalmaz!” Alt dudağı titredi ve gözlerine yeniden yaşlar doldu. “Neden dışarıda oğlumu aramıyorsunuz?”

“Dışarıda, ekip arabalarımız ve memurlarımız oğlunuzu arıyor Bayan Erskine. Şimdi bana bu sabah neler olduğunu anlatmanızı istiyorum. Nasıl kayboldu?”

Bayan Erskine gözlerini ve burnunu elbisesinin koluna sil-di. “Bir şeyler almaya gitmişti... Siparişlerimi alıp hemen eve geri dönecekti. Biraz süt ve çikolatalı bisküviler... Hiçbir yere uğramadan eve dönecekti!”

Bir kez daha salonun ortasında volta atmaya başladı.

“Bunları nereden alacaktı?”

“Okulun diğer tarafındaki marketten, çok uzak değil! Genelde yalnız başına gitmesine izin vermem ama bugün evde kalmam gerekiyordu.” Burnunu çekti. “Çamaşır makinesini tamire geleceklerdi. Bana kesin bir zaman vermediler, sabah geliriz dediler. Yoksa tek başına markete gitmesine asla izin vermezdim!” Dudağını ısırdı ve hıçkırıkları arttı. “Hepsi benim hatam!”

“Bir arkadaşınıza veya komşunuza ...”

Watson mutfağı işaret etti. Salona giren yaşlı bir kadının elindeki tepsinin içinde iki bardak çay vardı. Böyle durumlarda polisin kalıp çay içmesi değil, dışarı çıkıp çocuğu aramaya başlaması beklenirdi.

Yaşlı kadın, “Utanç verici,” dedi. Tepsiyi sehpanın üzerindeki Cosmopolitan dergilerinin üzerine koydu. “Böyle sapıkların sokaklarda serbestçe dolaşması! Hapiste olmaları gerekir! Bunları içeri tıkmak bu kadar zor mu?” Kadın, evin bulunduğu sokağın köşesini dönünce görünen, yüksek duvarlı hapis-hane Craiginches’ten bahsediyordu.

Elizabeth Erskine ay bardaklarından birini arkadaşımdan aldı ama elleri o kadar çok titriyordu ki sıcak sıvının bir kısmı üzerine döküldü. Kadın, birkaç damlanın mavi halının üzerine düşmesini seyretti.

“Affedersiniz,” dedi. Sustu ve burnunu çekti. “Yanınızda sigara var mı? Ben... Ben Richie’ye hamileyken sigarayı bırakmıştım da.”

Logan, “zr dilerim,” diye cevap verdi. “Ben de bırakmak zorunda kaldım.” Arkasına döndü ve şömine rafının üzerinden, yeni çekilmiş gibi duran bir fotoğrafı eline aldı. Küçük, ciddi bir ocuk, bakışlarını kameraya odaklamıştı. “Bunu yanımıza alabilir miyiz?”

Kadın başıyla onayladı ve Logan resmi Watson’a uzattı.

Beş dakika sonra, küçük arka bahçede, arka kapının üzerine çivilenmiş küçük sundurmanın altında duruyorlardı. imenler, gittikçe büyüyen su birikintilerinin içinde gözden kayboluyordu. Etrafa bir düzine kadar ocuk oyuncağı saçılmıştı, parlak plastik şekillerin bir kısmı yağmur suyuyla bahçenin kenarına taşınmıştı. Çitin diğerk tarafında, gri ve donuk evler kendilerine bakıyordu.

Torry şehrin en kötü yeri değildi. Ama en kötüler listesinde ilk ona girerdi. Burası Aberdeen’in balık işleme tesislerinin bulunduğu yerdi. Tonlarca balık her gün buraya getirilir, ileri temizlenir ve filetoları ıkartılırdı. Soğuga ve kokuya tahammül edebilirsiniz iyi para getirirdi. Yolun kenarındaki dev plastik çöp tenekelerinin içi, balıkların iç organları ve kılıklarıyla doluydu. Yağmur, birkaç parça balık kapmak için inişgeen martıları bundan caydıracak kadar şiddetli değildi.

Watson, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Ellerini cebine soktu ve sıcak tutmaya çalıştı.

Logan omzunu silkti, parlak sarı bir oyuncak greyderin içine dolan suyu seyretti. “Evi aramışlar mı?”

Watson not defterini çıkarttı. “Çağrı on biri beş geçe gelmiş. Anne çılgına dönmüş. Yerel Torry Polis Merkezi’nden hemen birkaç memur gönderilmiş. İlk yaptıkları şey, evi etrafıca araştırmak olmuş. Çocuk bir dolapta saklanmıyormuş, buzdolabında ceset falan da bulmamışlar.”

Logan, “Anlıyorum,” dedi. Greyder, beş yaşındaki bir çocuk için fazla küçüktü. Aslında, oyuncakların büyük bir kısmı, üç yaşındaki bir çocuğa ait gibi duruyordu. Belki de Bayan Erskine, minik bebeğinin büyümesini istemiyordu.

Watson, “Sence çocuğu annesi mi öldürdü?” diye sordu. Bakışlarını bahçeye göz gezdiren Logan’ın üzerine dikti.

“Hayır, sanmıyorum. Ama böyle bir şey olduysa ve biz bunu gözden kaçırırsak... Basın bizi çarmıha gerer. Babası?”

“Komşulara göre, çocuk doğmadan önce ölmüş.”

Logan başıyla onayladı. Kadının çocuğun üzerine bu kadar düşmesinin sebebi belliydi. Oğlunu da babası gibi kaybetmek istemiyordu. “Arama ne durumda?” diye sordu.

“Arkadaşlarını aradık, kimse pazar öğleden sonradan beri çocuğu görmemiş.”

“Giyileri, en çok sevdiği oyuncacı, bu gibi şeylere baktınız mı?”

“Hepsine bakıldı ve hepsi evde bulundu. Demek ki çocuk kaçmamış.”

Logan etrafa saçılmış oyuncaklara son bir kez baktı ve evin içine geri döndü. Müfettiş kısa süre sonra gelecek, bir durum raporu isteyecekti. Logan mutfaktan içeri girip koridordan ön kapıya yürürlerken, göz ucuyla Watson’a baktı. “Sen daha önce Insch ile çalıştın, değil mi?”

Watson çalıştığını söyledi.

“Adamın sürekli olarak...” Logan ağzını şekerlemelerle doldurmuş gibi yaptı. “Sigarayı mı bırakmaya çalışıyor?”

Watson omzunu silkti. “Bilmiyorum efendim. Obsesif kompulsif bozukluk olmasın?” Düşünceli bir biçimde kaşlarını çatı. “Belki de sadece şişman piçin tekidir.”

Logan, gülmeli mi yoksa şaşırmalı mı, bilemedi.

“Size tek bir şey söyleyebilirim efendim. Lanet olasıca, çok iyi bir polistir. Başınızı belaya sokmak istemeyeceğiniz tiplerdendir.”

Logan zaten bu kanıya kendi kendine de varmıştı.

“Pekâlâ,” dedi. Ön kapıda durdu. Salonda olduğu gibi koridorda da fotoğraflar vardı. “Sendeki resmi en yakındaki fotokopiciye götür ve yüz kadar kopyasını alıp...”

“Yerel polis bunu zaten yapmış efendim. Richard’ın markete giderken geçtiği yollar üzerindeki evlerin kapısını teker teker çalıp çocuğun resmini gösteriyorlar.”

Logan etkilenmişti. “Aylaklık yapmıyorlar.”

“Evet efendim.”

“Pekâlâ, biz de buraya yarım düzine memur gönderelim de yerel polise yardım etsinler.” Telefonunu çıkarttı ve tuşlarına bastı ama son numarayı çevirirken donup kaldı. “Ah, hayır...”

“Efendim?”

Kaldırımın kenarına parlak bir araba yanaştı ve içinden tanıdık, kısa boylu ve siyah takım elbiseli biri indi. Adamın elinde, takımıyla aynı renkte bir şemsiye vardı.

“Akbabalar şimdiden daireler çizmeye başlamış.”

Logan koridordan bir şemsiye aldı ve dışarı adım attı. Kapının önünde durup Colin Miller’in merdivenleri çıkmasını beklerken, yağmur damlaları şemsiyesini çekti.

Miller, “Dedektif!” dedi. Gülümsedi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu, hâlâ o eşsiz parça ile mi...”

Kapının eşiğinde duran Memur Watson’ı görünce yüzündeki gülümseme genişledi. “Ah, biz de tam sizden bahsediyorduk.”

“Ne istiyorsun?” Watson’ın sesi, gri bir öğle sonrasında daha soğuktu.

Miller, “İş, eğlenceden önce gelir diyorsun,” dedi. Cebinden kayıt cihazını çıkarttı ve Watson’a uzattı. “Bir çocuk daha kayboldu. Bu konuda...”

Logan kaşlarını çatı. “Bunu nereden öğrendin?”

Miller yağmurla ıslanmış yolu işaret etti. “Dışarıda çocuğu arayan polis arabalarınız var! Sence nasıl öğrendim?”

Logan, yüzüne utancını yansıtmamaya çalıştı.

Miller göz kırptı. “Ah, endişelenmeyin. Çoğunlukla insanların başına bela olurum ama bu sefer değil.” Yeniden cihazı uzattı. “Sizce bu çocuğun kaybolmasıyla önceki gün bulunan...”

“Şimdi bir yorum yapmak istemiyoruz.”

“Ah, haydi!”

Miller’in arkasına bir araba daha yanaştı, yanındaki sembolden anlaşıldığı kadarıyla, bunlar BBC İskoçya’dandı. Medya için hareketli bir gün olacaktı. Önceki gün bir çocuk ölü bulunmuş, şimdi de bir çocuk kaybolmuştu. Herkes Miller ile aynı kanıya varacaktı, şimdiden başlıkları görebiliyordu: ‘PEDOFİLİ KATİL YENİDEN Mİ HAREKETE GEÇTİ?’ Başkomiserin işi zordu.

Miller arkasına dönüp Logan’ın nereye baktığını anlayınca, olduğu yerde donup kaldı.

“Birlikte bir...”

“Özür dilerim Bay Miller. Size şimdi daha fazla açıklama yapamam, resmi açıklamayı beklemek zorundasınız.”

Logan uzun süre beklemek zorunda kalmadı, beş dakika sonra Insch’in çamurlu Range Rover’ı görüldü. Müfettiş olay yerine vardığında, gazetelerden ve televizyon kanallarından gelenler evin önünde toplanmış, kameralarla mikrofonlardan bir duvar oluşmuştu. Muhabirler, ellerinde büyük siyah şemsiyelerle evin basamaklarında bekliyorlardı. Tıpkı bir cenaze gibi.

Insch arabadan inmeye gerek görmedi, camı açtı ve Logan’a el salladı. Kameralar, arabaya doğru yürüyen ve evden ödünç aldığı şemsiyeyle Range Rover’ın yanında dikilen Logan’a odaklandı. Logan arabanın içinden gelen pis koku yüzünden yüzünü buruşturmamak için elinden geleni yaptı.

Müfettiş, “Evet, evet,” dedi. Kameralardan oluşan çemberi işaret etti. “Demek ki bu akşam televizyona çıkacağız.” Elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. “Saçlarımı yıkamam iyi olmuş.”

Logan gülmemeye çalıştı. Önceki akşam midesine yediği yumruk yüzünden karnındaki yaralar yeniden rahatsızlık vermeye başlamıştı.

Insch, “Haklısın,” dedi. “Basına bir açıklama yapma görevi bana verildi. Ama bunu yapmadan önce, medyanın önünde şebek olmamam için bilmem gereken birey var mı?”

Logan omzunu silkti. “Bence çocuğun annesi bize dürüst davrandı.”

“Ama?”

“Bilemiyorum. Anne çocuğa camdanmış gibi davranıyor, tek başına dışarı çıkartmıyormuş. Bütün oyuncakları kendisinden iki yaş küçüklere göre. Bence çocuğa hayatı zindan eden tiplerden.”

Insch bir kaşını havaya kaldırınca, saçsız pembe kafa derisi buruştu. Bir şey söylemedi.

Logan, “Çocuğun kaçırılmış olması da muhtemel,” dedi. “Ama yine de...”

Insch, “Anladım,” dedi. Kendine çekidüzen verdi. Pis ve kötü kokulu Range Rover’ın aksine, Insch’in üzerinde en iyi takımı ve kravatı vardı. “Biz bir şey yokmuş gibi davranırsak ve çocuğu pipisi kesilmiş bir hâlde bir çukurun içinde bulurlarsa, burnumuza kadar boka batırız.”

Logan’ın telefonu biplenmeye ve ısıkl çalmaya başladı. Queen Caddesi Karakolu’ndan arıyorlardı, Duncan Nicholson merkezdeydi.

“Ne? Hayır.” Logan gülümsedi, telefonu kulağına yapıştırdı. “Hayır, ben gelene kadar bekleyin, sorgu odasında kalsın.”

Logan ve Watson merkezde döndüklerinde ekipler kayıp çocuğu aramaya devam ediyordu. Insch, Logan’ın göndermeyi düşündüğü memur sayısını üç misline çıkartmıştı ve şimdi kırka yakın polis memuru çocuğu arıyordu. Dört Alsas çoban köpeği ve bakıcıları da dondurucu yağmurun altında Victoria Caddesi ile Richard Erskine’in evi arasındaki tüm bahçeleri, binaları, kulübeleri, çalıları, hendekleri araştırıyordu.

Girişteki memur, Duncan Nicholson’ın en kötü sorgu odasında tutulduğunu ve yaklaşık bir saattir içeride olduğunu söyledi.

Logan ve Watson biraz vakit geçirmek için kantine uğrayıp birer fincan çayla birer tas çorba aldılar. Bezelye ve domuz etiyle biraz oyalanıp Nicholson’ı sorgu odasında bir süre daha bekletiler.

Logan yemeğini bitirince, “Pekâlâ,” dedi. “Bay Nicholson’a sorgu odasında nasıl davranmak istersin? Öfkeli bakışlarla sessizlik işkencesi mi yapacaksın? Benim birkaç işim var, on beş veya yirmi dakika sonra gelirim. O zamana kadar çözülmüş olur herhâlde.”

Watson ayağa kalktı, kalın puding dilimlerine ve buharı tüten sarı kremaya son bir kez baktı, sonra Duncan Nicholson’a cehennem hayatı yaşatmaya gitti.

Logan komuta merkezindeki bir memurdan detaylı bilgi aldı: Arama ekipleri bir şey bulamamış, kapı kapı dolaşan memurlar da bir şey öğrenememişti. Logan koridordaki kahve makinesinden kendine bir bardak aldı ve ağır ağır içti, vakit geçirmeye çalıştı. Sonra bir ağız kesici daha aldı. Yirmi dakika sonra iki numaralı sorgu odasına girdi.

Odada sigara içilmiyordu ve görünüşe göre Nicholson bu durumdan memnun değildi. Önündeki masanın üzerinde yırtılmış kâğıt parçaları vardı ve Logan içeri girince yerinden sıçradı, mavi halının üzerine kâğıtlar saçıldı.

Logan, “Bay Nicholson,” dedi. Watson’ın yanındaki kahverengi sandalyeye çöktü. “Beklettiğimiz için özür dilerim.”

Nicholson yerinde kıpırdandı ve üst dudağında ter damlaları parıldamaya başladı. Otuz iki yaşındaydı ama kırk beş gibi duruyordu. Kafasındaki saçları tamamen tıraşlanmıştı. Pembe kafa derisinin üzerinde yer yer çok kısa ve gri saç telleri göze çarpıyordu. İki kulağı da en az üç yerden delikti. Geri kalanı, amatörce bir araya getirilmiş parçalardan ibaret gibi duruyordu.

Adam, “Saatlerdir buradayım!” dedi. Mümkün olduğunca cesur görünmeye çalıştı. “Saatlerdir! Tuvalete gitmeme bile izin vermediler, patlamak üzereyim!”

Logan kaşlarını çattı. “Bay Nicholson,” dedi. “Bir yanlış anlaşılma söz konusu. Siz kendi isteğinizle bize geldiniz, değil mi? Tuvalete gitmenize izin verilmedi mi? İlgili memurla hemen görüşeceğim. Eminim bir daha böyle bir şey yaşanmaz.” Yüzüne etkileyici ve dostane bir gülümseme takındı. “Ama artık hepimiz burada olduğumuza göre, başlayabilir miyiz?”

Nicholson başıyla onayladı, biraz sakinleşmişti ve kendini daha iyi hissediyordu.

Logan, “Memur Watson, bu onuru size bırakıyorum,” dedi. Elindeki iki yeni kaseti Watson’a uzattı. Kadın kasetlerin jelatinini açtı ve kayıt cihazının içine taktı. Aynısını video kayıt kasetlerine de yaptı. ‘KAYIT’ tuşuna basınca makine biyledi ve çalışmaya başladı.

Watson, “Bay Duncan Nicholson’ın sorgusu,” dedi. İsimleri, tarihi ve zamanı söyledi.

Logan bir kez daha gülümsedi. “Evet Bay Nicholson, size Duncan diyebilir miyim?”

Masanın diğer tarafındaki adam endişeli gözlerle odanın köşesindeki kameralara baktı, sonunda yeni tıraşlanmış başıyla onayladı.

“Duncan, önceki akşam David Reid’in cesedini sen buldun, değil mi?”

Nicholson bir kez daha başıyla onayladı.

Logan, “Bir şey söylemek zorundasın Duncan,” dedi. Gülümsemesi daha da genişledi. “Teyp, başınızla onaylarsanız bir şey kaydedemez.”

Nicholson’ın gözleri yeniden video kameranin cam gözüne odaklandı. “Eee... Özür dilerim. Evet, evet. Cesedi ben buldum.”

“Gecenin bir yarısı orada ne işin vardı Duncan?”

Adam omzunu silkti. “Ben... Dolaşıyordum. Bilirsiniz, karımla tartıştım ve yürüyüşe çıktım.”

“Nehir kenarında mı? Gecenin karanlığında?”

Adamın gülümsemesi kaybolmaya başladı. “E-Evet. Bazen oraya gider ve kafama takılanları düşünürüm.”

Logan kollarını göğsünde birleştirdi ve yanındaki memurun kopyası oldu. “Demek oraya düşünmeye gittiniz. Nasıl oldu da üç yaşındaki çocuğun cesedini gördünüz?”

“Eee, evet... Ben sadece... Bakın, ben...”

“Herhâlde ayağınız takıldı ve içi su dolu hendeğin içine düşüp üç yaşındaki çocuğun cesediyle karşılaştınız. Karanlıkta, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, üzeri de bir mukavva ile örtülüken, cesedi başka türlü bulamazdınız.”

Nicholson birkaç kez konuşmak için ağzını açtı ama bir şey söyleyemedi.

Logan iki dakika boyunca sessiz kaldı. Adam her geçen saniye daha da endişeleniyordu ve şimdi kafası da üst dudağı kadar terliydi. Adamın vücudundan fışkıran terin kokusu odaya yayıldı.

“Ben... İçiyordum, tamam mı? Düştüm ve lanet olasıca nehir kıyısında neredeyse ölüyordum.”

“Yere düştün. Yağmur yağarken... Ama polis geldiğinde üzerinde tek bir çamur lekesi bile yoktu! Üstün başın tertemizdi Duncan. Çamurlu bir zemine veya bir çukurun içine düşmüş gibi durmuyordun, değil mi?”

Nicholson elini kafasında gezdirdi ve parmaklarının kısa saç tellerine sürtünme sesi, sorgu odasına doldu. Koltuk altlarında koyu mavi lekeler vardı.

“Ben... Ben sizi aramadan önce eve gittim. Üstümü değiştirdim.”

“Anlıyorum.” Logan yeniden yüzüne gülümsemesini takındı. “Bu sene ağustosun on üçünde, öğleden sonra saat ikiyle üç arasında neredeydin?”

“Ben... Hatırlamıyorum.”

“O zaman, bu sabah on ile on bir arasında neredeydiniz?”

Nicholson’ın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu sabah mı? Neler oluyor? Ben kimseyi öldürmedim.”

Logan, “Öldürdüğünüzü kim söyledi?” diye sordu. “Memur Watson, ben Bay Duncan’ı böyle bir şey ile suçladım mı?”

“Hayır efendim.”

Nicholson sandalyesine sindi.

Logan masanın üzerine son üç yılda kaybolan çocukların listesini koydu.

“Bu sabah neredeydin Duncan?”

“Televizyon seyrediyordum.”

“Pekâlâ.” Logan eğildi ve listeye göz gezdirdi. “On beş Mart’ta saat altı ile yedi arasına ne dersin? Hayır? Mayıs yirmi sekizde saat dört buçukla sekiz arası olur mu?”

Listedeki tarihleri ve saatleri teker teker gözden geçirdiler, Nicholson vücudundan terler boşanırken sorulara cevap vermeye çalıştı. Hiçbir yerde değildi. Evdeydi ve televizyon seyrediyordu. Nerede olduğunu sadece Jerry Springer ve Oprah Winfrey tasdikleyebilirdi. Çoğunlukla tekrarları izliyordu.

Logan, “Pekâlâ Duncan,” dedi. Listenin sonuna gelmişti. “İyi görünmüyor, değil mi?”

“Ben bu çocuklara dokunmadım!”

Logan arkasına yaslandı ve Inch’ın sessizlik taktiğini uyguladı. “Çocuğu bulunca hemen size haber verdim, değil mi? Eğer çocuğu ben öldürseydim neden böyle bir şey yapayım? Ben çocuklara zarar veremem, onları severim!”

Watson bir kaşını havaya kaldırdı ve Nicholson'ın kaşları çatıldı.

“Öyle demek istemedim! Yeğenlerim ve kuzenlerim var, tamam mı? Ben asla böyle bir şey yapmam.”

Logan, “O zaman en başa dönelim,” dedi. Sandalyesini masaya biraz daha yakınlaştırdı. “Gecenin bir yarısı, korkunç bir havada, nehir kenarında ne yapıyordunuz?”

“Size söyledim, ben sadece ...”

“Neden size inanmıyorum Bay Duncan? İçimden bir ses, raporlar önüme geldiği zaman, sizinle ölen çocuk arasında bir ilişki olacağını söylüyor.”

Nicholson, “Ben hiçbir şey yapmadım!” diye kükredi. Elini masanın üzerine vurunca kâğıt parçaları dört bir yana saçıldı.

“Sizi yakaladık Bay Nicholson. Bu işten kolaylıkla sıyrılabilenizi düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Bence birkaç geceyi hücrede geçirmek size çok iyi gelecektir. Bize gerçeği söylemeye hazır olduğunuz zaman yeniden konuşuruz. Sorgu, biri yirmi altı gece sona ermiştir.”

Watson ayağa kalktı ve adamı hücrelerin olduğu yere götürdü, Logan sorgu odasında ortağının geri dönmesini bekledi.

Dönünce, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Nicholson'ın yaptığını düşünmüyorum. Profili uymuyor. İnandırıcı yalanlar söyleyebilecek kadar zeki değil.”

Logan, “Doğru,” diye onayladı. “Ama yine de yalan söylüyor. Gece yarısı, bir şeyler içip düşünmek için nehir kıyısına gitmiş olamaz. Kafan bozuksa, yağmurlu bir havada nehrin kıyısına kadar gitmezsin. Başka bir şey için oradaydı ama biz ne olduğunu bilmiyoruz.”

Pencerenin önünden Aberdeen Limanı akıp gidiyordu, gri ve kasvetliydi. Limanda birkaç yabancı yük gemisi demirliydi, sarı ve turuncu renkleri yağın yağmurla daha da solgun görünüyordu. Konteynerler vinçlerle yerlerinden kaldırılıp gemilere yüklenirken, öğleden sonranın yarı karanlığında ışıklar parıldıyordu.

Logan ve Memur Watson, Richard Erskine'in Torry'deki evine geri dönüyordu. Birisi kayıp çocuğu gördüğünü söylemişti. Bayan Brady, üzerinde kırmızı bir anorak ve kot pantolon bulunan sarışın bir çocuğun, evinin arkasından geçtiğini görmüştü. Eldeki tek ipucu buydu.

İki buçuk haberleri başlamak üzereydi ve Logan radyoyu açtı, eski bir Beatles şarkısının sonuna denk geldi. Richard Erskine'in kaybolmasının birinci haber olmasına şaşırmamak gerekirdi. Hoparlörlerden, çocuğun nerede olduğunu bilen veya gören varsa kendilerine haber verilmesini isteyen Müfettiş Inch'in sesi geldi. Dramatik sahneleri canlandırmakta üzerine yoktu, yılbaşı balosuna katılan herkes bunu bilirdi ama şimdi muhabirlerin sorularını cevaplarken çok ağırbaşlıydı.

"Sizce Richard'ın kaybolmasıyla David Reid'in pedofili katili arasında bir ilişki olabilir mi?"

"Şimdilik, birinci önceliğimiz Richard'ı sağ salim bulmak. Bize ulaşmak isteyenler sıfır sekiz yüz, beş, beş, beş, dokuz, dokuz, dokuzu arayabilirler."

"Teşekkürler müfettiş."

"Sıradaki haber, elli yedi yaşındaki, Manchester'dan gelen eski erkek hemşire Gerald Cleaver'in davasıyla ilgili. Cleaver'in avukatının ölüm tehditleri almasının ardından mahkeme geniş güvenlik önlemleri altında devam ediyor. Avukat Sandy Moir-Farquharson, Northsound Haber Merkezi'ne yaptığı açıklamada..."

“Umarım ucuz tehditler değildir.” Logan uzandı ve avukatın sesi hoparlörlerden gelmeden radyoyu kapattı. Sandy Moir-Farquharson, ölüm tehdidi almayı hak ediyordu. Angus Robertson’ın suçsuz olduğunu iddia eden çakal da oydu. Mastrick Canavarı’nın suçlanamayacağını, adamın yakınlaşmaya çalıştığı kadınları kendisine çok kötü davrandıkları için öldürdüğünü iddia etmişti. Kadınların açık saçık giyindiğini ve Robertson’ı suça teşvik ettiklerini söylemişti.

Evin önüne ulaştıklarında, medya mensubu sayısının son bıraktıklarının iki katına çıktığını gördüler. Yol boyunca araçlar vardı. Dışarıda birkaç canlı yayın aracı da park hâlindeydi. Watson bu yüzden arabayı birkaç sokak öteye park etmek zorunda kaldı, ellerinde şemsiyeleri ile yağmurun altında eve kadar yürüdüler.

BBC İskoçya’ya, ITN ve Sky Kanalları da katılmıştı. Beyaz televizyon spotları, donuk granit binaların rengini alıp götürüyordu. Dondurucu soğukta hiç durmadan yağsa da kimse kış yağmurunun farkında değildi.

Kanal 4 Haberleri’nden iri göğüslü sarışın, kameraya bir şeyler anlatmakla meşguldü, evin ve önündeki kalabalığın da görünmesi için biraz uzakta duruyordu.

“... şunu sormalıyız: Böyle bir zamanda acılı bir aileyi medyanın rahatsız etmesi, gerçekten halkımızın ilgisini çekiyor mu? Özellikle de...”

Watson kameranın önünden geçti, mavi ve beyaz şemsiyesi, görüntüyü tamamen engelledi.

Biri, “Kesin!” diye bağırdı.

Canlı yayın aracından küfürler yükselirken, Logan, “Bunu kasıtlı yaptın, değil mi?” diye fısıldadı. Watson gülümsedi ve evin önünde toplanmış kalabalığı yarararak ilerledi. Logan ka-

dının arkasından koştı, yüksek sesle sorulan soruları, yorum isteklerini ve bağırışları göz ardı etmeye çalıştı.

Aile İrtibat Memuru, Richard Erskine'in annesi ve kapı komşusu yaşlı kadınla birlikte yemek odasındaydı. Müfettiş Inch ortalıklarda yoktu.

Logan, Watson'ı salonda bıraktı ve mutfağa gitti, tezgâhın üzerindeki su ısıtıcısının yanında duran ağzı açık cips paketinden ağzına birkaç tane attı. Mutfaktan arka bahçeye açılan kapının önünde duran biri, içeri ışığın dolmasını engelliyordu.

Ama kapının önünde duran, Inch değildi. Kederli görünen, biraz kilolu ve gölgesi saat iki buçuk yönüne doğru uzayan bir dedektif, sundurmanın altında sigara içiyordu.

Logan'ın geldiğini görünce, "Merhaba," dedi. Doğrulmaya veya sigarasını söndürmeye gerek görmedi. "Kötü bir hava, değil mi?" Yerel bir polis değildi, aksanı Newcastle'dan olduğunu gösteriyordu.

"İnsan zamanla alışıyor." Logan dışarı adım attı ve adamın yanında durup pasif içiciliğin keyfini çıkartmaya çalıştı.

Sigarayı dudaklarının arasından alan dedektif, bir parmağını ağzına soktu ve tırnağını arka dişlerinin arasında gezdirdi. "Anlayamıyorum, demek istediğim, ben yağmura alışkın bir adamım ama burası Tanrı'nın lanetlediği bir yer olmalı." Aradığı neyse buldu ve dişlerinin arasından aldığı parçayı çimenlere doğru fırlattı. "Sence hafta sonuna kadar böyle devam eder mi?"

Logan, alçak gri bulutlara göz gezdirdi. "Hafta sonu mu?" Başını olumsuzca salladı ve sigara dumanının bir kısmını ciğerlerine doldurdu. "Burası Aberdeen, marta kadar yağmur dinmez."

“Lanet olsun!” Otoriter ve kalın ses, tam arkalarından gelmişti.

Logan başını çevirince kapının eşiğinde duran, elleri cebinde Müfettiş Inch’i gördü.

Inch, “Sakin Dedektif McRae’yi dinleme, seninle dalga geçiyor,” dedi. Zaten yeterince sıkışık olan basamağa adım atınca, Logan ve yanındaki dedektif hafifçe yana çekilmek zorunda kaldılar.

Inch, “Marta kadar dinmez mi?” diye sordu. Ağzına kırmızı renkli bir şekerleme attı. “Mart mı? Zavallı dostumuza yalan söyleme, burası Aberdeen.” İç geçirdi ve ellerini yeniden cebine soktu. “Lanet olasıca yağmur hiç dinmez.”

Sessizce dikilip yağmuru seyrettiler.

Logan, “Sizin için iyi haberlerim var efendim,” dedi. “Bay Moir-Farquharson ölüm tehditleri alıyormuş.”

Inch sıırıttı. “Umarım alıyordur. Ben adama yeterince tehdit mektubu yazdım.”

“Gerald Cleaver’ı savunuyor.”

Inch bir kez daha iç geçirdi. “Neden hiç şaşırmadım? Yine de bu, benim değil, Müfettiş Steel’in problemi. Benim sorum, Richard Erskine’in nerede olduğu.”

7

Cesedi şehrin güneyinde, Richard Erskine'in evinden arabayla iki dakika uzaktaki Nigg çöplüğünde buldular. Bir grup çocuk okul gezisine çıkmıştı: 'Geri Dönüşüm ve Yeşil Sorunlar'. Üçü yirmi geçe minibüsten inmişler ve elastik kayışlı beyaz maskelerle lastik eldivenler takmışlardı. Herkesin üzerinde su geçirmez ceketler ve Wellington botlardan vardı. Üçü otuz yedi geçe girişteki kulübeye kayıt olup çöplüğe doğru yürümeye devam etmişlerdi. Çocuk bezleri, kırık şişeler, mutfak artıkları ve Aberdeen'de yaşayanlardan arda kalan pisliklerle kaplı araziye adım atmışlardı.

Cesedi fark eden, sekiz yaşındaki Rebecca Johnston olmuştu. Siyah plastik torbaların arasından fırlamış bir ayak görmüştü. Gökyüzü martılarla doluydu, dev ve şişman kuşlar çığlıklar atarak çöplerin üzerine inişe geçiyordu. Birisi kanlı bir parmağı tırtıklıyordu. Rebecca'nın dikkatini çeken de bu olmuştu.

Saat dörtte polise haber vermişlerdi.

Koku çok kötüydü, yağmurlu ve rüzgârlı bir günde bile dayanılmazdı. Donnies Tepesi'nin üzerinde hava çok soğuktu. Yağmur, arabanın tavanına vuruyor, sert rüzgâr Vauxhall'u sarsıyordu. Havalandırma sıcak hava üflemesine rağmen Logan arabanın içinde titriyordu.

Watson ile birlikte iliklerine kadar ıslanmışlardı. Yağmur, üzerlerindeki su geçirmez kabanlarla ilgilenmemiş, pantolonlarını ıslatmış ve ayakkabılarına dolmuştu. Başka neleri ıslattığını ancak İsa bilebilirdi. Pencerele buharlıydı ve dışarıyı gözükmüyordu.

Kimlik Bürosu'ndan henüz gelmedikleri için, Logan ve Watson temiz çöp poşetleriyle cesedin üzerini örtecek derme çatma bir çadır kurmuştu. Her an uçup gidecek ve uğuldayan rüzgârla parçalara ayrılacakmış gibi duruyor ama yağmura karşı cesedi koruyordu.

Logan, "Lanet olasıcalar, neredeler?" diye sordu. Ön camda, eliyle buharın üzerinde bir pencere açtı. Rüzgârla dalgalanan siyah çöp torbaları ve işe yaramaz çöp tenekeleriyle uğraşırken siniri bozulmuştu. Öğlen yemeğinden sonra aldığı ağrı kesicinin etkisi azalmaya başlamıştı ve her hareketinde karnına sancılar saplanıyordu. Homurdanarak cebinden ilaç şişesini çıkarttı ve bir tane çıkartıp susuz yuttu.

Sonunda, üzerinde hiçbir sembol olmayan ve tepesindeki ışıklar yanıp sönen beyaz bir minibüs, yağmurun içinden açığa çıktı. Kimlik Bürosu gelmişti.

Watson, "Geç kalmadınız mı?" diye homurdandı.

Arabadan indiler ve yağmurun altında beklediler.

Yaklaşan minibüsün arkasında Kuzey Denizi köpürüyor, gri ve dev dalgalar sahili dövüyor, Norveç fiyortlarından inen rüzgâr ilk kez yere değiyordu.

Minibüs durdu ve sinirli görünümlü şoför, ön camdan yağmura ve etrafını kuşatan çöplere göz gezdirdi.

Logan, "Aşağı inince erimezsiniz, merak etmeyin!" diye bağırdı. Üşümüştü, ıslanmış ve öfkelenmişti, saçmalıklarla uğraşacak durumda değildi.

Minibüsten dört Kimlik Bürosu elemanı indi, ağır adımlarla yağmurda yürüdüler ve Logan'ın geçici çadırının üzerine kendi çadırlarını kurdular. Tenekeler ve çöp torbaları bir kenara atıldı ve taşınabilir jeneratörler kuruldu. Kükreyerek çalışan cihazlar, alanı beyaz bir ışıqla aydınlattı.

Olay mahali çadırın altında güvenceye alındıktan sonra, nöbetçi doktor Wilson ortaya çıktı.

“Herkes iyi akşamlar,” dedi. Bir eliyle paltosunun yakasını düzeltti, diğer elinde tıbbi çantası vardı. Mavi plastik çadır ile yolun arasını tamamen kaplayan çöplere göz gezdirdi ve iç geçirdi. “Bu ayakkabıları yeni almıştım,” diye homurdandı.

Hızlı adımlarla çadıra doğru yürüdü, Logan ve Watson'ın yanına gitti.

Kimlik Bürosu'dan bir memur, elinde bir dosya ile gelenleri durdurdu, herkes ilgili kâğıtları imzalayana kadar insanları yağmurda bekletti. Sonra şüpheli gözlerle beyaz önlüklerini giymelerini seyretti.

Çadırın içinde, çöplerin arasından fırlamış bir insan bacağı dikkati çekiyordu, bu hâliyle Gölün Leydisi'nin koluna benziyordu. Tek eksik olan şey, Excalibur'du. Kimlik Bürosu video operatörü, ağır adımlarla içeriye filme çekiyor, bu sırada ekibin geri kalanı da bacağın etrafını kuşatan çöpleri bir kenara toplayarak parçaları plastik kanıt torbalarının içine koyuyordu.

Doktor, “Bana bir iyilik yapar mısınız?” diye sordu. Çantasını Watson'a uzattı.

Watson sessizce çantayı elinde tuttu, bu sırada doktor içinden bir çift lateks eldiven çıkarttı ve bir cerrah gibi eline geçirdi.

Etrafta dolaşan Kimlik Bürosu elemanlarına, “Bize biraz yer açar mısınız?” dedi.

Ekip geri çekildi ve doktorun cesede bakmasına izin verdi.

Doktor Wilson, parmak uçlarıyla ayak bileğine dokundu. “Nabız yok. Bu bacak ya kopmuş ya da kurban ölmüş.” Deneme amacıyla bacağı çekiştirdi ve çöpler sağa sola saçılınca, Kimlik Bürosu elemanları homurdandı. Bu, onların suç mahaliydi! “Hayır. Bacak bir bedene ait, ölüm tasdiklenmiştir.”

Yaşlı adam doğrulup eldivenlerini pantolonuna silerken, Logan adama teşekkür etti.

“Sorun değil. Patolog ve savcı gelene kadar beklememi ister misiniz?”

Logan olumsuzca başını salladı. “Soğukta donmanıza gerek yok. Tekrar teşekkürler.”

On dakika sonra Kimlik Bürosu fotoğrafçısı kafasını çadırın içine soktu. “Özür dilerim, salağın biri körfezde yüzmeye gitmiş ama yanına diz kapaklarını almayı unutmuş. Tanrım, dışarı ne kadar soğuk.”

İçerisi de çok sıcak değildi, ama en azından yağmur yoktu.

Sakallı fotoğrafçı paltosunu çıkartırken, Logan adama döndü. “Merhaba Billy.”

Adam kırmızı ve beyaz çizgili fularını ceketinin cebine soktu, kafasındaki ‘DON NEHRİ’ şapkasını da çıkarttı. Baş keldi.

Logan şaşırdı. “Saçlarına ne oldu?”

Billy üzerine beyaz önlüğünü geçirirken kaşlarını çatı. “Lütfen, bir de sen başlama. Ben zaten senin öldüğünü düşünüyordum.”

Logan gülümsedi. “Evet ama iyileştim.”

Fotoğrafçı gri bir mendille gözlüklerini sildi ve aynısını kameranin lensine de yaptı. “Herhangi bir şeye dokunan oldu mu?” diye sordu. Cihaza yeni bir film taktı.

“Doktor Wilson bacağı tutup çekti ama onun dışında her şey temiz.”

Billy kameranin üzerine büyük bir flaş taktı, sonra bir vınlama duyuldu. “Baylar ve bayanlar, lütfen geri çekilin...”

Dar mekânda mavi-beyaz flaş ışığı patladı. Ardından filmi saran makaranın sesi geldi ve flaşın vınlaması bir kez daha duyuldu. Bir kez daha, bir kez daha...

Logan’ın cep telefonu çaldığında, Billy işini neredeyse bitirmek üzereydi. Logan sessizce küfredip telefonunu cebinden çıkarttı. Arayan Insch’ti, durum raporu istiyordu.

Logan yağmurun gürültüsü yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Özür dilerim efendim. Patolog henüz olay yerine gelmedi. Cesedi açığa çıkartmadan kim olduğunu söylemem mümkün değil.”

Insch küfretmeye başladı ama Logan adamı dinlemiyordu. “İsimsiz bir çağrı aldık. Bugün biri, Richard Erskine’in tanımına uyan birinin, koyu kırmızı bir araca bindiğini görmüş.”

Logan, çöplerin içinden fırlamış, donuk mavi bacağa baktı. Bilgi, çocuğu kurtaramayacak kadar geç gelmişti.

“Patolog gelir gelmez beni ara.”

“Tamam efendim.”

Isobel MacAlister podyumdan çıkmış gibiydi, üzerinde uzun Burberry bir yağmurluk, koyu yeşil bir pantolon, yüksek yakalı, krem rengi bir bluz ve zarif elmas küpeler vardı. Kısa saçları, kuaförden yeni çıkmış gibiydi. Wellington çizmeleri, ayaklarına üç numara büyük olmalıydı... Logan’ın kendini kötü hissetmesini sağlayacak kadar güzeldi.

Isobel içeri adım atar atmaz olduğu yerde donup kaldı, bakışları köşede duran Logan’ın üzerine odaklandı. Gülümsedi.

Çantasını bir çöp tenekesinin üzerine koydu ve hemen işine başladı. “Ölüm resmileşti mi?”

Logan başıyla onayladı, konuşarak huzursuzluğunu belli etmek istemedi. “Yarım saat önce Doktor Wilson tarafından.”

Kadının dudakları, kenarlarından hafifçe büküldü. “Duyar duymaz yola çıktım. Ama yapmam gereken başka işler vardı.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Ben bir şey ima etmedim,” dedi. Ellerini havaya kaldırdı. “Sadece sana ölümün resmi olarak onaylandığını söyledim, o kadar.” Kalbi göğsünde küt küt atıyor, yağmurun sesini bile bastırıyordu.

Isobel yerinden kıpırdamadı. Soğuk yüzünden, kadının ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Sonunda, “Anlıyorum,” dedi.

Sırtını Logan’a döndü, iş için uygun olmayan kıyafetlerinin üzerine beyaz önlüğünü geçirdi, minik mikrofonunu çıkarttı. Nerede ve ne zaman olduğunu söyledi, standart prosedürle işine başladı.

“Bir insan bacağı. Çöplerin içinden fırlamış bir sol bacak. Baş parmağı parçalanmış, muhtemelen ölümden sonra...”

Watson, “Bir martı parmağı kemiriyordu,” diye araya girdi. Isobel, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Teşekkürler Memur Watson,” dedi. İşine geri döndü. “Baş parmak bir martı tarafından kemirilmiş.” Uzandı ve parmak uçlarıyla soluk, ölü deriye dokundu. Dudaklarını büzüp baş parmağını ayağının tabanına bastırdı ve diğer eliyle parmakları yokladı. “Size ölüm zamanını tam olarak söyleyebilmem için, çöplerin arasından çıkartılması lazım,” dedi. Kimlik Bürosu’ndan bir memura işaret etti, çöplerden oluşan engebeli zemine plastik bir örtü serildi. İçinden bacak fırla-

mış çöp torbasını çıkartıp örtünün üzerine koydular. O sırada Billy de fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

Isobel torbanın yanına çömeldi ve bisturinin ucuyla poşeti yardı. Dışarı çöpler fırladı, parçalar örtünün üzerine saçıldı. Çıplak beden bir top şeklini almış, cesede kahverengi koli bandıyla cenin pozisyonu verilmişti. Logan çocuğun sarı saçları olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Ölü çocuk, düşündüğünden daha küçüktü.

Kahverengi bandın arasından görünen teni süt beyazıydı ve omuzlarında morluklar vardı. Zavallı çocuk poşetin içinde baş aşağı duruyordu ve akan kan, torbanın dibinde toplanmıştı.

Isobel, “Kim olduğunu biliyor muyuz?” diye sordu. Küçük cesede baktı.

Logan, “Richard Erskine,” diye cevap verdi. “Beş yaşında.”

Isobel dedektife baktı, bir elinde bisturi, diğer elinde bir kanıt torbası vardı. “Bu bir erkek değil,” dedi. Doğruldu. “Bu bir kız. Üç ile beş yaşları arasında.”

Logan, iki büklüm, bedene baktı. “Emin misin?”

Isobel bisturiyi kutusuna koydu, yavaşça doğruldu ve bir aptalmış gibi Logan’ın suratına baktı. “Edinburgh Üniversitesi diploması çok değerli olmayabilir ama bize ilk öğrettikleri şeylerden biri, bir erkek çocukla bir kız çocuğu arasındaki farklardır. Penisinin olmaması cinsiyetini ele veriyor.”

Logan aklına gelen soruyu sormak istedi ama Isobel araya girdi.

“Ve hayır, Reid’de olduğu gibi yerinden kesilip alınmamış, hiçbir zaman olmamış.” Çöp tenekesinin üzerindeki çantasını eline aldı. “Eğer ölüm zamanını veya başka bir şeyi öğrenmek istiyorsanız, biraz beklemek zorundasınız.” Yere plastik örtü-

yü seren memura işaret etti. “Sen... Çocuğu alın ve morga götürün. İşime orada devam edeceğim.”

Sessiz bir, “Peki efendim,” duyuldu. Isobel dışarı çıktı, çantasını da yanında götürdü. Ölü çocuğu orada bıraktı.

Kimlik Bürosu memuru kadın, Isobel uzaklaşana kadar bekledikten sonra mırıldandı. “Frijit kaltak.”

Logan çadırdan dışarı fırladı, arabasına doğru yürürken Isobel’i yakaladı. “Isobel? Isobel, bekle.”

Isobel anahtarlığını arabaya doğru tuttu, bir bip sesi geldi ve bagaj açıldı. “Cesedi morga götürüp inceleyene kadar sana başka bir şey söyleyemem.” Tek ayağı üzerinde kaldı, eliyle Wellington çizmeyi çıkartıp plastik bir kutunun içine attı, yerine süet bir bot giydi.

“Neler oluyor Isobel?”

“Ne mi oluyor?” Isobel diğer Wellington’ı da çıkarttı, yeni süet botlarını çöplere bulaştırmamaya özen gösterdi.

“Bak, birlikte çalışmak zorundayız, tamam mı?”

Isobel, “Farkındayım,” diye cevap verdi. Üzerindeki önlüğü çıkarttı, bagajın içine fırlattı ve kapağı kapattı. “Sorunu olan ben değilim.”

“Isobel...”

Kadın sesini alçalttı. “Orada kasıtlı olarak mı beni aşağıladın? Nasıl olur da profesyonelliğimi sorgularsın!” Arabanın kapısını açtı, araca bindi ve kapıyı Logan’ın suratına çarptı.

“Isobel...”

Pencere açıldı ve Isobel, yağmurda dikilen Logan’a baktı. “Ne?”

Ama Logan söyleyecek bir şey bulamadı.

Isobel öfkeli bakışlarla Logan’ı süzdü, arabayı çalıştırdı ve kaygan yolda aracı çevirdi, karanlıkta gözden kayboldu.

Logan aracın fren ışıklarının yok oluşunu seyrettikten sonra, sessizce küfredip çadıra geri döndü.

Küçük kız, Isobel'in bıraktığı yerde yatıyordu. Kimlik Bürosu elemanları patoloğun emirlerini yerine getiremeyecek kadar meşguldü. Logan iç geçirdi ve bantlanmış zavallı kızın yanına çömeldi.

Kızın yüzü neredeyse hiç görünmüyordu, kafasına kalın şeritler hâlinde bant sarılıydı. Elleri göğsünde birbirine bağlanmıştı, tıpkı ayakları gibi. Ama sanki bacakları bağlamadan önce, katilin bandı bitmişti. Zaten bu yüzden kızın bir ayağı bir martı tarafından tırtıklanacak şekilde dışarı fırlamıştı.

Logan cep telefonunu çıkarttı ve merkezi aradı. Kayıp bir kız ile ilgili bilgi istedi, üç ile beş yaşları arasında olması gerekiyordu. Ama bir şey bulunamadı.

Sessizce küfretti ve kötü haberi vermek için Müfettiş Inch'i aradı. "Efendim? Evet, Dedektif McRae... Hayır efendim." Derin bir nefes aldı. "Richard Erskine değil."

Diğer tarafta kısa süreli bir sessizlik oldu. "Emin misin?"

Logan, müfettiş göremese de başıyla onayladı. "Kesinlikle. Kurban bir kız çocuğu, üç, belki de dört yaşında. Ama bu tanıma uyan kayıp bir kız yok."

Ahizeden, ağza alınmayacak küfürler geldi.

"Ben de aynısını söyledim efendim."

Kimlik Bürosu ekipleri cesedi yerden kaldırdı ve morga götürmeye hazırlandı. Logan başıyla onayladı. Isobel'e 'frijit kaltak' diyen memur cep telefonunu çıkarttı ve merkezi aradı. Ölü bir çocuğu bir minibüsün arkasında morga götürmek uygun olmazdı.

Müfettiş Inch ümitli bir ses tonuyla, "Sence ölümler arasında bir ilişki olabilir mi?" diye sordu.

“Kararsızım.” Logan, küçük kızın bedeninin büyük bir ceset torbasına konmasını seyretti. “Kurban kız, erkek değil. Terk edilme şekli de farklı, koli bandıyla sarmalanmış. Boğulma izi yok. Kıza bir şey yapıldıysa da bunu ancak otopside sonra anlayabiliriz.”

Insch bir kez daha küfretti. “Söyle otopsiyi hemen bugün yapsınlar! Medya korkunç hikâyeler uydururken masamda oturup bekleyemem! Hemen bugün!”

Logan yüzünü buruşturdu, bu haberi Isobel’e nasıl vereceğini merak etti. Kadın, mevcut psikolojisi ile ancak Logan üzerinde bir otopsi yapmak isterdi.

“Evet efendim.”

“Kızı temizleyin ve fotoğraflarını çekin. *Bu kızı tanıyor musunuz* posterlerinden istiyorum.”

“Evet efendim.”

Mavi ceset torbası iki Kimlik Bürosu elemanı tarafından yerden kaldırıldı ve dikkatlice çadırın bir köşesine kondu. Sonra cesedin içine konduğu çöp poşetinden çıkan parçalar, dikkatlice kanıt torbalarına koyulup etiketlendi. Muz kabukları, şarap şişeleri, yumurta kabukları... Katil, küçük kız için bir mezar kazmaya bile gerek görmemiş, onu bir çöp poşetinin içine tıkmıştı.

Logan müfettişe bir şey öğrenir öğrenmez kendisini yeniden arayacağını söylerken Watson bağırdı: “Durun!” Öne çıktı, plastik örtünün üzerine dökülen çöplerin arasından buruşuk bir kâğıt parçası çıkarttı.

Bir faturaydı.

Logan, Inch’e beklemesini söyleyip Watson’ın kâğıdı incelemesini bekledi. Danestone’daki büyük Tesco’ya ait bir makbuzdu. Birisi yarım düzine yumurta, bir karton taze kre-

ma, iki şişe Cabernet Sauvignon ve birkaç avokado satın almış, hesabı nakitle ödemişti.

Watson inledi. “Lanet olsun,” dedi. Faturayı Logan’a uzattı. “Ben kredi kartıyla veya banka kartıyla ödemiştir diye düşünmüştüm.”

“O kadar şanslı olamayız.” Kâğıdı elinde çevirdi. Yumurta, şarap, taze krema ve avokado... Sonra gözüne son satır takıldı ve yüzüne gülümsemesi yayıldı.

Watson, “Ne var?” diye sordu. “Komik olan nedir?”

Logan faturayı kadına doğru uzattı. Telefona, “Efendim,” dedi. “Memur Watson, cesedin içine koyulduğu torbada bir fatura buldu... Hayır efendim. Nakit ödenmiş.” Logan’ın gülümsemesi biraz daha genişleseydi kafası ikiye ayrılacaktı. “Ama Clubcard puanı kazanmayı unutmamış.”

Güney Anderson Caddesi, günün bu zamanı tam bir cehennemdi. Kuzey Anderson Caddesi daha da kötüydü. Araçlar dip dibeydi, trafiğin en yoğun olduğu saatlerdi.

Savcı sonunda olay mahaline geldi ve etrafa göz gezdirdi, konu hakkında detaylı bilgi aldı ve bunun birkaç gün içerisinde bulunan ikinci çocuk cesedi olduğunu söyledi. Tüm bunların Logan’ın hatası olduğunu ima etti ve çekip gitti.

Logan, Memur Watson camları buğulanmış aracın içine yerleşene kadar bekledikten sonra, bir kaktüs ve bir Ralgex tüpüyle savcıya ne yapmak istediğini dile getirdi.

Nigg’deki çöplükten Danestone’daki Tesco’ya gitmeleri bir saat sürdü. Mağaza gözde bir yerdeydi, taşmış Don Nehri’nden uzak değildi. Grove Mezarlığı, Grampian Tavuk Mezbahası ile eski kanalizasyona, tükürme mesafesindeydi. David Reid’in şişmiş cesedinin bulunduğu yere de çok uzak değildi.

Mağaza kalabalıktı, yakınlardaki Teknoloji Park'ın çalışanları, akşam televizyon karşısında kemirmek için bir şeyler almakla meşguldü.

Girişin hemen içinde bir müşteri hizmetleri bölümü vardı, tezgâhın arkasında genç bir adam ve at kuyruklu bir sarışın duruyordu. Logan, müdürü görmek istediğini söyledi.

İki dakika sonra, kısa boylu, kel kafalı ve kalın çerçeveli gözlüklü bir adam yanlarına geldi. Çalışanların geri kalanı gibi, üzerine mavi üniformasını giymişti. Ama isim kartında, 'COLIN BRANAGAN, MÜDÜR' yazıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Logan kimliğini çıkarttı ve adama gösterdi. "Bay Branagan, buraya geçen çarşamba sizden alışveriş yapan biri hakkında bilgi almaya geldik." Küçük bir kanıt poşetinin içinde güvende duran faturayı cebinden çıkarttı. "Nakitle ödemiş ama Clubcard puanı kazanmış. Bana bu kartın kime ait olduğunu ve adresini öğrenebilir misiniz?"

Müdür poşeti eline aldı ve alt dudağını ısırды. "Ah, pek emin değilim," dedi. "Veri Koruma Yasası'na uymak zorundayız, size müşterilerimizle ilgili kişisel bilgileri veremeyiz. Aksi hâlde kanunlara uymamış oluruz." Omzunu silkti. "Özür dilerim."

Logan sesini alçalttı. "Bu çok önemli Bay Branagan. Çok önemli bir dava üzerinde çalışıyoruz."

Adam elini kel kafasının üzerinde gezdirdi. "Bilemiyorum... Merkeze bir danışmam lazım."

"Pekâlâ, nasıl isterseniz."

Merkezden gelen cevap olumlu değildi, müşteri kayıtlarına ulaşmak istiyorlarsa resmi bir emir veya mahkeme talebi gerekiyordu. Veri Koruma Yasası'na uyulmak zorundaydı. İstisnalar olamazdı.

Logan merkezdekilere bir çöp torbası içinde bulunan küçük kızıdan bahsetti.

Adamlar hemen fikir değiştirdi.

Beş dakika sonra, Logan'ın elinde A4 bir kâğıt vardı. Üzerinde bir isim, bir adres ve geçen eylülünden beri kazandığı puanlar yazılıydı.

8

Norman Chalmers, Rosemount Sarayı yakınında, üç katlı bir binada yaşıyordu. Tek yönlü cadde ileride sağa dönüyor, pis gri binalar kalabalık sokağa tepeden bakıyor ve gökyüzünden geriye, kızgın bulutlardan oluşan ince bir şeritten başka bir şey bırakmıyordu. Sokak lambaları sayesinde her yer turuncu bir ışığa bürünüyordu. Yolun kenarında dip dibe araçlar park edilmiş, kesintisiz araba çizgisi ara sıra dev çöp tenekeleri tarafından bozulmuştu. Birbirine zincirlenmiş bir çift çöp tenekesi, altı evin bir haftalık çöpünü içine alacak kadar büyüktü.

Watson sokak boyunca ilerleyip arabayı park edecek bir yer ararken, bitmek tükenmek bilmeyen yağmur, aracın tavanını dövüyordu.

Logan, Memur Watson'ın küfürlerini duymazdan gelip, üçüncü kez önünden geçtikleri binaya göz gezdirdi. On yedi numara, sokağın geri kalanından çok farklı durmuyordu. Üç katlı granit bir binanın monoton görünümünü, paslı ve çürümüş pis su olukları bozuyordu. Perdeli pencerelerden dışarı ışık süzülüyor, yağmura rağmen içeride açık olan televizyonun sesi duyuluyordu.

Dördüncü sefer aynı sokaktan geçerlerken, Logan ortağına vazgeçmesini ve Chalmers'ın evi önünde, herhangi bir aracın yanına park etmesini söyledi.

Watson ıslak geceye adım attı, park hâlindeki iki arabanın arasından kaldırıma atladı, şapkasından sular damlıyordu. Logan ardından gitti, ayağı bir su birikintisine girince küfretti. Vıcık vıcık adımlarla evin kapısına doğru yürüdü, zarif pervazın ardındaki koyu kahverengi kapıya ulaştı. Ahşabın üzerindeki süslemeler, üst üste çok kez boyandığı için belli olmuyordu. Sol taraflarındaki kaldırımın üzerinde bir su birikintisi vardı. Oluklardan bir tanesi çatlamış ve su akıtıyordu.

Watson telsizinin düğmesine bastı, bir cızırtının ardından klik sesi geldi. Alçak sesle, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Hazırız. Sokağın çıkışları tutuldu.”

Logan kafasını kaldırıp bakınca, Bravo Yedi Bir’in, sokağın bir ucunda durduğunu gördü. Bravo Sekiz Bir de hazırды, Rosemount Sarayı’nın olduğu tarafta dikiliyor, kaçış yolunu kapatıyordu. Buckburn Karakolu’ndan Logan’a iki devriye aracı ve sokakları iyi bilen birkaç memur verilmişti. Arabalarda bekleyenlerin hâli, yağmurun altında dikilenlerden daha iyiydi.

“Hazırız.”

Yeni ses, soğuk ve kederliydi. Muhtemelen memur Milligan veya Barnett’e aitti. Kısa çöpü onlar çekmişti. Yol kıvrırlarak yan yana binaların sıralandığı bir başka mahalleye çıkıyor, arka bahçeler bir duvarı ortak paylaşıyordu. Şimdi polis memurları arka sokaktaki duvarın dibinde, çamurun içinde, karanlıkta bekliyordu. Yağan yağmurun altında.

“Yerlerimizi aldık.”

Watson, beklentiyle Logan’a baktı.

Binanın dâhili haberleşme sistemi yoktu ama kapının her iki tarafında üçer zil vardı. Düğmelerin kenarları kahverengi boyaya bulanmıştı. Altlarındaki minik etiketlerde isimler ya-

zıyor, her bir dairede kimin kaldığını belli ediyordu. Bir önceki kiracının ismi üzerine bantlanmış beyaz kartonun üzerine, mavi kalemle, 'NORMAN CHALMERS' yazılıydı. En üst katta, sağ taraftaki daire. Logan geri çekildi ve binaya baktı. Dairenin ışıkları açıktı.

"Pekâlâ," dedi. Öne eğildi ve ortadaki zillerden birine, üzerinde 'ANDERSON' yazana bastı. Kapı iki dakika sonra, yirmili yaşlarının sonunda, öfkeli bir adam tarafından açıldı. Uzun saçları ve sert yüz hatları vardı, yanağındaki morluk hemen göze çarpıyordu. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı: Ucuz, gri bir takım, dizleri parlak bir pantolon ve kırıksık sarı bir gömlek. Memur Watson'ın üniformasını görünce yüzü bembeyaz kesildi.

Logan, "Bay Anderson?" dedi. Öne çıktı ve ayağını kapının eşiğine koydu, her ihtimale karşı.

"Eee... Evet?" Adamın kalın bir Edinburgh aksanı vardı, kelime ortalarındaki sesli harflere vurgusu farklıydı. "Bir sorun mu var?" Giriş holüne geri çekildi, ayakkabıları kahve rengi ve krem renkli fayansların üzerinde takırdadı.

Logan adamı rahatlatmak için gülümsedi. "Endişelenecek bir şey yok." Tedirgin adamın ardından binaya adım attı. "Komşularınızdan biriyle konuşmaya geldik ama görünüşe göre zili çalışmıyor." Tabii ki bir yalandı.

Bay Anderson'ın yüzüne zayıf gülümsemesi düştü. "Ah... Tabii, evet."

Logan duraksadı. "Canınızı sıkmak istemem ama yanağınızdaki çürük kötü görünüyor."

Adamın eli, şişmiş mor derinin üzerinde gezindi.

"Ben... Yüzümü bir kapıya çarptım," dedi. Konuşurken Logan'ın yüzüne bakmadı.

Bay Anderson'ı takip ederek merdivenlere ulaştılar, adam dairesine girerken yardımları için teşekkür ettiler.

Watson kapı kapandıktan sonra, "Fazla tedirgin değil miydi?" diye sordu. Kapının sürgülenip zincirlenme sesi geldi. "Sence bir şey mi gizliyor?"

Logan başıyla onayladı. "Herkes bir şeyler gizler," diye cevap verdi. "Morluğu gördün mü? Kapıya çarpmış, külahıma anlatsın. Birisi adama vurmuş."

Watson kapıya baktı. "Polise haber veremeyecek kadar korkmuş mu?"

"Muhtemelen. Ama sorunumuz bu değil."

Soluk renkli merdiven halıları orta kattan sonra yoktu. Sonrasında açığa çıkan ahşap yer döşemeler, üzerine adım atıldığı anda gıcırıyor ve inliyordu. En üst katta üç kapı vardı, biri tavan arasına açılıyordu, diğer ikisi ise dairelere aitti.

Norman'ın kapısı koyu maviydi ve pirinç altı numara, deliğin hemen üzerinde duruyordu. Memur Watson yana çekildi, üniformasıyla delikten bakıldığı zaman görünmek istemiyordu.

Logan kapıyı hafifçe çaldı, tıpkı öfkeli bir alt kat komşusunun taze krema veya avokado istemek için yapacağı gibi.

Bir gıcırtı geldi, televizyonun sesi kısıldı ve sürgü açıldı. Kilidin içinde bir anahtar çevrildi.

Kapıyı otuzlu yaşlarda, uzun saçlı bir adam açtı. Büyük bir burnu ve özenle düzeltilmiş sakalı vardı. "Merhaba," dedi.

Memur Watson adamın üzerine atladı ve kavradığı kolu garip bir açıyla bükte.

"Lanet olsun... Hey!"

Watson adamı dairenin içine soktu.

"Aaaaaaaaaaaaaa! Kolumu kırıyorsun!"

Watson cebinden kelepçeleri çıkarttı. “Norman Chalmers?” diye sordu. Soğuk metal kelepçeleri adamın ellerine geçirdi.

“Ben bir şey yapmadım!”

Logan girişe adım attı, kapıyı kapatabilmek için Watson’ın ve kıvranan adamın yanından geçti. Üçgen girişin ardında üç kapı vardı ve antre bir gemi mutfağına açılıyordu. Ama içerisi, bir gemiden çok, küçük bir sandala benziyordu.

Her şey, gözleri kamaştıran parlak renklere boyalıydı.

Logan, “Evet Bay Chalmers,” dedi. Kapılardan birini açtı ve parlak yeşile boyanmış, küçük banyoya göz attı. “Neden biraz oturup sohbet etmiyoruz?” diye sordu. Bir başka kapıyı denedi, bu sefer karşısına, turuncuya boyanmış, büyük bir oda çıktı. İçeride kahverengi çizgili kadife kumaşla kaplanmış bir koltuk, sahte bir şömine, bir ev sinema sistemi ve bir bilgisayar vardı. Duvarlarda film posterleri, raflarda DVDler göze çarpıyordu.

“Ne kadar şirin bir eviniz var Bay Chalmers? Yoksa size Norman mı demeliyim?”

Logan kirli kahverengi koltuğa oturunca, üzerinin kedi tüyleriyle kaplı olduğunu gördü.

Chalmers elleri hâlâ kelepçeli olmasına rağmen sırtını dikleştirdi. Memur Watson adamı hâlâ bırakmamış, bir yere kaçmaması için tutmaya devam ediyordu. “Neler oluyor?”

Logan bir köpek balığı gibi sıırıttı. “Hepsi sırayla bayım. Memur Watson, lütfen bu adama haklarını okur musunuz?”

“Beni tutukluyor musunuz? Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım!”

“Bağırmanıza hiç gerek yok bayım, lütfen. Memur Watson, lütfen...”

Watson, “Norman Chalmers,” dedi. “Kimliği belirsiz, dört yaşında bir kızın öldürülmesinden şüpheli olduğunuz için sizi tutukluyorum.”

“Ne?” Watson adamın haklarını saymaya devam ederken, Norman elindeki kelepçelerden kurtulmaya çalıştı. Bir şey yapmadığını ardı ardına haykırdı. Kimseyi öldürmemişti ve büyük bir hata yapıyorlardı.

Logan adamı bir süre kendi hâline bıraktı, sonra elindeki imzalı ve mühürlü belgeyi gösterdi. “Evinizi aramak için iznimiz var. Çok dikkatsizsin Norman. Cesedi bulduk.”

“Ben hiçbir şey yapmadım!”

“Temiz bir çöp poşeti kullanmalıydın Norman. Kızı öldürdün ve diğer çöplerin arasına tıktın. Ama geride bir kanıt bırakmış olabileceğin aklına gelmedi, değil mi?” Logan cebinden kanıt poşeti içerisindeki faturayı çıkarttı. “Avokado, Cabernet Sauvignon, taze krema, yarım düzine de yumurta. Bir Tesco kartınız var mı bayım?”

“Bu, delilik! Ben kimseyi öldürmedim!”

Memur Watson, adamın arka cebindeki şişkinliğin farkına vardı, bir cüzdan olmalıydı. Bir Visa kart ile yerel video dükkânlarından birinin üyelik kartı arasında, aradıkları Tesco Clubcard duruyordu. Üzerindeki rakamlar, faturadakine uyuyordu.

“Üzerinize bir şey alın Bay Chalmers. Birlikte biraz yürüyeceğiz.”

Üç numaralı sorgu odası inanılmaz derecede sıcaktı. Radyatör küçük bej mekâna sıcaklık pompalıyordu ve Logan kaloriferi kapatamıyordu. Açılacak bir pencere de yoktu. O yüzden, sıcak ve bayat havayı içlerine çekmekten başka çareleri kalmamıştı.

İçeride Dedektif McRae, Memur Watson, Norman Chalmers ve Müfettiş Insch vardı.

Müfettiş, odaya girdiğinden beri tek bir kelime bile söylememişti. Arka planda oturuyor, elinde aile boy poşetin içinden şekerlemelerini yiyor ve terliyordu.

Bay Chalmers soruların hiçbirini cevaplamamaya karar vermişti. “Size söyledim, avukatım gelmeden hiçbir sorunuza cevap vermeyeceğim.”

Logan iç geçirdi. Aynı cümleleri defalarca ardı ardına sıralamıştı. “Sorgunuz sona erene kadar avukatınız olmayacak Bay Chalmers.”

“Ben avukatımı hemen şimdi istiyorum!”

Dişlerini sıkan Logan, gözlerini kapattı ve ona kadar saydı. Sonunda, “Norman,” dedi. Elindeki dosyayı masanın üzerine bıraktı. “Evinde ekipler var, kızın izlerini eninde sonunda bulacaklar. Bunu biliyorsun. Bizimle hemen şimdi iş birliği yaparsan, mahkemede işin çok daha kolay olur.”

Norman Chalmers bakışlarını önüne dikti.

“Bak Norman. Bize yardım et ki biz de sana edelim! Kız öldü...”

“Sen sağır mısın? Ben kahrolasınca avukatımı istiyorum!” Kollarını göğsünde birleştirdi ve arkasına yaslandı. “Haklarımı biliyorum.”

“Hakların?”

“Bu benim yasal hakkım! Yanımda bir avukat olmadan beni sorguya çekemezsiniz!” Chalmers’ın yüzüne, kendine güvenir gülümseme yayıldı.

Müfettiş Insch burnundan soludu ama Logan gülmeye başladı. “Hayır, avukatın gelmeyecek! Burası İskoçya. Bizim seninle işimiz bittikten sonra avukatını göreceksin, önce değil.”

“Avukatımı istiyorum!”

Logan, “Ah, Tanrı aşkına!” diye bağırdı. Elindeki kâğıtları masanın üzerine fırlattı, hepsi etrafa saçıldı. Koli bandıyla sarılı küçük bir cesedin resmi açığa çıktı. Norman Chalmers resme bakmadı bile.

Sonunda Müfettiş Insch konuştu, sesi kalabalık odada gürledi.

“Avukatını çağırın.”

Logan şaşkın bir ses tonuyla, “Efendim?” dedi.

“Beni duydun. Avukatını çağırın.”

Kırk beş dakika sonra hâlâ bekliyorlardı.

Müfettiş Insch ağzına bir tane daha rengârenk karelerden attı ve çiğnemeye başladı. “Bunu kasıtlı yapıyor. Bizim sinirimizi bozmak istiyor.”

Müfettiş söylenirken kapı açıldı. Gelen, söylenenleri duymuş olmalıydı.

Kapıdaki ses, “Affedersiniz,” dedi. Sesinden, yorumları tasvip etmediği anlaşılıyordu.

Norman Chalmers’ın avukatı sonunda gelmişti.

Logan avukata baktı ve inlememek için kendini zor tuttu. Uzun boylu ve zayıf adamın üzerinde, lüks bir palto vardı, pahalı siyah takımı, beyaz gömleği ve mavi kravatıyla etkileyici bir görünüme sahipti. Saçları, Logan’ın adamı en son gördüğünden beri daha da beyazlaşmıştı ama gülümsemesi en az, hatırladığı kadar sinir bozucuydu. Avukatın yüz ifadesinden, hâlâ eskisi gibi düşündüğü belli oluyordu. Adama göre esas kurban, ‘Mastrick Canavarı’ olarak bilinen Angus Robertson’du.

Insch, “Buyurun Bay Moir-Farguharson,” dedi. Adamın ismini kasıtlı olarak yanlış telaffuz etti, çünkü bunun avukatı

kızdırdığını biliyordu. “Ben başka birinden bahsediyorum. Bize katılmanız ne güzel.”

Avukat iç geçirdi ve paltosunu odadaki tek boş sandalyenin arkasına astı. “Lütfen dedektif, her şeyi bir kez daha konuşmak zorunda kalmayalım,” dedi.

Çantasından ince ve gümüş renkli bir dizüstü bilgisayar çıkarttı. Oda kalabalık olmasına rağmen, sistem açılırken çıkan zayıf sesi herkes duydu.

“Neyi, Bay Far-Quar-Son?”

Avukat kaşlarını çatı. “Neyi olduğunu biliyorsunuz. Ben buraya müvekkilimi temsilen geldim, hakaretlerinizi dinlemeye değil. Başkomisere tavırlarınızla ilgili yeni bir şikâyetle bulunmak istemiyorum.”

Insch’in yüzü karardı ama bir şey söylemedi.

Avukat, “Şimdi,” dedi. Bilgisayarın tuşlarına bastı. “Elimde müvekkilimle ilgili suçlamalarınız var. Resmi bir açıklama yapmadan önce, kendisiyle baş başa konuşmak isterim.”

“Öyle mi?” Insch tünediği yerden indi ve dev yumruğunu masanın üzerine koyup Chalmers’a tepeden baktı. “Biz de saygıdeğer müvekkilinize, dört yaşındaki bir kızı öldürüp neden çöpe attığını sormaya hazırlanıyorduk.”

Chalmers yerinden fırladı.

“Ben bir şey yapmadım! Neden beni hiç dinlemiyorsunuz? Ben bir şey yapmadım!”

Sandy Moir-Farguharson elini Chalmers’ın koluna koydu. “Lütfen, bir şey söylemek zorunda değilsin. Sen arkana yaslan, bırak konuşmayı ben yapayım.”

Chalmers avukatına baktı, başıyla onayladı ve sandalyesine çöktü.

Insch yerinden kıpırdamadı.

Moir-Farguharson, “Müfettiş,” dedi. “Dediğim gibi, müvekkilimle yalnız konuşmak istiyorum. Sonra sorularınıza cevap vereceğiz.”

Insch avukata bakıp kaşlarını çatı. “İşler burada böyle yürümez,” dedi. “Bu ciğeri beş para etmez adamla baş başa kalmaya hakkın yok.” Avukatın üzerine doğru eğildi, yüzleri arasında bir nefeslik mesafe kalmıştı. “Bu şovu ben yönetiyorum, sen değil.”

Moir-Farguharson sakince gülümsedi. “Müfettiş,” dedi. “İskoç kanunlarını iyi bilirim. Yine de iyi niyetimi göstermek için, sizden müvekkilimle baş başa kalmak için izin istiyorum.”

“Ya vermezsem?”

“O zaman inekler otlaktan gelene kadar bekleriz ve sizin altı saatlik gözaltı süreniz dolar. Size kalmış.”

Insch adama öfkeli bir bakış attı, şekerleme poşetini cebine koydu ve odayı terk etti, arkasından Logan ve Watson da dışarı çıktılar. Koridor biraz daha serindi ama hava küfürlerle ısındı.

Insch avukata binbir farklı şekilde küfretmeyi bitirdikten sonra, Watson’a gözünü kapıdan ayırmamasını söyledi. Oadaki iki adamın da kimseye görünmeden dışarı çıkmasını istemiyordu.

Watson durumdan şikâyetçi değildi ama sıradan bir polis memuru olunca böyle işlerin üzerine kalması kaçınılmazdı. Bir gün müfettiş olacak ve üniformalılara gözlerini kapılardan ayırmamasını söyleyecekti.

Insch, “Memur Watson,” dedi. Öne eğildi ve sesini alçalttı. “Bugün süpermarket faturasında iyi iş çıkarttın. Bu, senin hanene bir artı olarak geçecek.”

Watson sırtıttı. “Teşekkür ederim efendim.”

Logan ve müfettiş, koridorda uzaklaşıp Watson’ı yalnız bıraktılar.

Insch, “Neden bu adam yine karşımıza çıktı?” diye gürledi. Çalışma odasında, bir masanın kenarına tünedi. “Yirmi dakika sonra elbise provasında olmam gerekiyor.” İç geçirdi, artık böyle bir ihtimal kalmamıştı. “Artık Chalmers’tan bir şey öğrenemeyeceğiz. Tanrı hepimizi bunun gibi kahrolasınca avukatlardan korusun!”

Moir-Farguharson adı kötüye çıkmış bir adamdı. Tüm şehirde, adamın eline su dökebilecek başka bir savunma avukatı yoktu. Aberdeen’in en iyi avukatlarından biriydi ve mahkemede suçluları savunurdu. Kraliyet Kovuşturma Servisi yıllardır adamı kendi tarafına çekmek için uğraşıyor, bir savcı olarak, insanları dışarı çıkartmak yerine içeri tıkmasını istiyordu. Ama hilekâr herif teklifi kabul etmiyor, kendine göre adaleti yerine getirme misyonunu sürdürüyordu! Sözde masumları savunuyordu! Her fırsatta yüzünü televizyonda göstermekten çekinmiyordu. Adam tam bir baş belasıydı.

Ama Logan gizlice, bir gün başı belaya girerse, kendisini savunanın Moir-Farguharson olmasını istiyordu.

“O zaman neden sorguya ara verip baş başa kalmasına izin verdin?”

Insch omzunu silkti. “Chalmers zaten bize bir şey söylemeyecekti. Belki avukatın söyleyeceği yalanlar bizi keyiflendirir.”

“Ben en meşhur çocuk tacizcimiz Gerard Cleaver’ı temsil etmekle meşgul olduğumu düşünüyorum.”

Insch omzunu silkti ve cebinden şekerleme poşetini çıkarttı. “Tıslayan Yılanı bilirsin. O dava bir hafta, bilemedin bir buçuk hafta sonra sonlanacak. Kameraların önüne geç-

bilmesi için kendine yeni bir dava bulmak zorunda.” Poşeti Logan’a uzattı ve dedektif, içinden Hindistan cevizli bir tekerlek aldı.

Logan şekeri çiğnerken, “Ekiplerimiz bir şeyler bulacaktır,” dedi. “Kızı dairesine götürmüş olmalı. Torbanın içinde yemek artıkları ve şarap şişeleri vardı. Cesedi başka bir yerde poşetin içine koymuş olamaz... Tabii eğer bir şeyler yiyip içmek için kullandığı ikinci bir dairesi yoksa.”

Insch homurdandı ve poşeti karıştırmaya başladı. “Sabah ilk iş bunu araştı. Her ihtimale karşı, adamın ikinci bir dairesi olup olmadığını öğrenmeliyiz.” Sonunda aradığını buldu, üzerinde mavi toplar olan anason disklerinden bir tane ağzına attı. Şekeri çiğnerken, “Dinle,” dedi. “Otopsi bu akşam sekize çeyrek kala yapılacak.” Durdu ve bakışlarını ayaklarına odakladı. “Rica etsem...”

“Benim gitmemi mi istiyorsun?”

“En kıdemli ben olduğum için benim gitmem gerekir ama...”

Müfettişin kurbanla aynı yaşlarda bir kızı vardı. Dört yaşında bir kızın içinin dışına çıkartılışını seyretmek, onun için çok zor olacaktı. Aslında, Logan da bu sahneyi görmeye pek hevesli değildi. Özellikle de kesip biçme işini Isobel MacAlister yapacaksa. Sonunda, “Ben giderim,” dedi. “Siz zaten... En kıdemli kişi olarak Chalmers’ı sorguya çekmek istersiniz.”

“Teşekkür ederim.” Müfettiş memnuniyetini göstermek için Logan’a son şekerini uzattı.

Logan morgun bulunduğu bodrum katına inen asansöre bindi, Isobel’in izinli olmasını ümit ediyordu. Belki de şansı yaver gi-

derdi ve otopsiyi bir başkası yapardı. Ama son zamanlarda çok şanssızdı.

Morg, gecenin bu saati için fazla aydınlık ve havadardı. Tepedeki ışıklar, metal bölmeleri ve operasyon masasını aydınlatıyordu. İçerisi de dışarısı kadar soğuktu. Sabahki otopsinin pis kokusu, antiseptik tarafından neredeyse tamamen bastırılmıştı: David Reid'in kokusu.

Logan içeri girdiğinde küçük kızın ceset torbasından alınıp masanın üzerine yatırıldığını gördü. Hâlâ koli bantları-na sarılıydı. Ama şimdi, kahverengi bantların üzerinde beyaz parmak izi tozu vardı.

Logan hayal kırıklığına uğradı. Otopsiyi asistanlardan biri değil Isobel yapacaktı. Paslanmaz çelik masanın diğer tarafında dikiliyor, çocuğu nereye koymaları gerektiğini gösteriyordu. Üzerinde kesip biçme kıyafetleri vardı. Kırmızı önlüğü şimdilik kandan ve pislikten yoksundu. Savcı ve ikinci patolog yerlerini almış, Isobel cesedin nerede bulunduğunu tasvir ederken ölü kız hakkında konuşuyorlardı.

Isobel içeri giren Logan'a baktı, koruyucu şeffaf gözlüğün ardındaki gözlerine öfkesi yansdı. Cerrah maskesini indirdi. "Ben bu otopsiye Müfettiş İnsch'in katılacağını sanıyordum," dedi. "Kendisi nerede?"

"Şu anda şüpheliyi sorguya çekiyor."

Isobel maskeyi yeniden taktı ve hoşnutsuzluğunu belli edercesine homurdandı. "Önce David Reid'in otopsisini kaçırdı, şimdi de buna gelmiyor. Bazen neden burada ..." Mikrofonu hazırlarken şikâyetleri azalarak yok oldu, sonra açılış prosedürünü yerine getirdi. Savcı, Logan'a doğru, kınarcasına bir bakış attı. Isobel ile aynı fikirde olduğu belliydi.

Logan'ın cep telefonu çalınca içeride kimlerin olduğunu sayan Isobel'in cümlesi yarıda kesildi. Logan'a doğru tehditkâr bir bakış attı. "Otopsilerimde cep telefonlarının açık olmasına izin vermem!"

Logan beceriksizce özür diledi, telefonu çıkarttı ve çağrıya cevap vermeden kapattı. Önemli bir şeyse, daha sonra tekrar ararlardı.

Öfkeden köpüren Isobel başlangıç konuşmasını bitirdi ve tepsideki aletlerin arasından, paslanmaz çelikten bir makas aldı. Koli bantlarını keserken, bir yandan da cesedin durumu hakkında bilgi veriyordu.

Bantların altındaki kız çıplaktı.

Kızın kafasındaki bandı açarken, saçlarının bir kısmı da az kalsın kökünden kopuyordu. Isobel aseton kullanarak bandı gevşetti. Kimyasalın keskin kokusu, içerideki antiseptiği ve çürümüşlük parfümünü bastırdı. Ama en azından, ceset üç aydır bir hendeğin içinde beklemiyordu.

Isobel makası tepsinin içine geri koydu ve asistanı, bant parçalarını kanıt torbalarının içine yerleştirmeye başladı. Beden hâlâ cenin pozisyonundaydı. Isobel nazikçe eklemeleri açtı ve kızı sırtüstü masanın üzerine yatırdı. Sanki uyuyordu.

Dört yaşındaki sarışın kızın, omuzlarında ve bacaklarında morluklar vardı, bal mumuna benzer teni üzerindeki zedelenmeler simsiyahtı.

Logan'ın tanımadığı bir fotoğrafçı, Isobel işini yaparken resimler çekiyordu.

Logan, "Omuzlarını ve başını alan iyi bir fotoğrafa ihtiyacım var," dedi.

Adam başıyla onayladı ve soğuk, ölü yüzün üzerine eğildi. Flaş, vınlama, flaş, vınlama.

“Sol omuz ile üst kol arasında derin bir yarık var. Sanki...” Isobel kolu havaya kaldırdı ve yaraya göz attı. “Evet, kemiğe kadar iniyor.” Kesik yüzeyi, eldivenli parmağıyla inceledi. “Ölümden bir süre sonra olmuş. Keskin ve düz bir bıçaktan tek bir darbe. Muhtemelen bir et satırı.” Eğildi, şimdi burunu, neredeyse koyu kırmızı etlere eğmek üzereydi. Kokladı. “Yaranın üzerinde hafif bir kusmuk kokusu var.” Elini uzattı. “Bana cımbızı uzat.”

Asistanı cımbızı uzattı ve Isobel aleti yaranın içine soktu, sonunda gri ve parlak bir parça çıkarttı.

“Yaranın içinde, kısmen sindirilmiş yemek artıkları var.”

Logan sahneyi gözünün önüne getirmemeye çalıştı. “Kızı parçalamaya çalışıyormuş,” dedi. “Cesetten kurtulmak için.”

Isobel, “Neden böyle düşünüyorsun?” diye sordu. Bir eli kızın göğsü üzerinde duruyordu.

“Gazetelerde parçalanmış cesetlerle ilgili bir sürü haber yapılıyor. Kanıtlardan kurtulmak için cesedi parçalamak istemiş. Ama söylendiği kadar kolay olmadığını anlamış ve midesi bulanmış.” Logan’ın sesi duygudan yoksundu. “Bu yüzden kızı koli bandıyla sarmış ve bir çöp torbasının içine koymuş, sonra da bir tenekenin içine bırakmış, çöpçülerin alması için.” Londra’da bu işçilere artık imha memuru deniyordu ama İskoçya’da isimleri sadece çöpçüydü.

Savcı etkilenmiş gibiydi. “Çok güzel,” dedi. “Haklı olabilirsin.” Isobel’in asistanı Brian’a döndü, adam yaranın içinden çıkan parçayı bir kanıt poşetinin içine koyuyordu. “Parçayı hemen DNA analizine gönderin.”

Isobel işine devam etti ve kızın ağzını açıp dilinin üzerine bastırdı, hemen geri çekildi. “Kıza bir tür temizlik malzemesi içirilmiş. Ağzının hâlimden hemen anlaşılıyor. Dişlerinde ve

etlerinde beyazlıklar var. Midesinin durumuna bakınca kesin bir kanıya varabiliriz.” Isobel bir eliyle çocuğun ağzını kapattı ve diğer eliyle kızın kafasını havaya kaldırdı. “Bakar mısınız?” diye seslendi. Fotoğrafçıya, “Şuranın fotoğrafını çek. Başının arkasına sert bir darbe almış,” dedi. Parmakları hareket etti ve kafatasının boyunla birleştiği yerde, saçların arasında gezindi. “Bir sopa değil, geniş ama ucu sivri bir şey.”

Logan, “Bir masanın kenarı gibi mi,” diye sordu. Konunun nereye gideceğini bildiği için, durum hiç hoşuna gitmedi.

“Hayır, keskin ve sert. Bir tuğlanın veya şöminenin kenarı gibi.”

“Ölüm sebebi mi?”

“Kızı içtiği şey öldürmesiyse... Kafatasını açana kadar bir şey söylemem mümkün değil.”

Masadaki tepsinin üzerinde bir kemik testeresi vardı. Logan, ardından gelecekleri izlemek istemiyordu.

Lanet olasıca Müfettiş Inch ve kahrolasıca kızı. Dört yaştaki kız parçalanırken odada müfettişin durması gerekirdi.

Isobel bisturiyi bir kulağın arkasından, başı boydan boya geçerek, diğerinin arkasına kadar geçirdi. Gözlerini bile kırpmadan, elini derinin altına soktu ve bir çorapmış gibi, kafa derisini öne sıyırdı. Logan gözlerini kapattı ve kaslardan ayrılan derinin çıkarttığı sesleri duymamaya çalıştı. Kızın kafatası açığa çıkmış olmalıydı.

Odada kemik testeresinin sesi yankılanmaya başlayınca Logan’ın midesi bulandı.

O sırada Isobel duygusuzca, yaptığı işi anlatmaya devam ediyordu. İlk kez, Logan, kadınla hâlâ birlikte olmadığına sevindi. Hâlâ birlikte olsalardı, bu akşam kesinlikle onun hiçbir yerine dokunamazdı.

9

Logan Polis Merkezi'nin beton saçağı altında durmuş, kasvetli binalara bakıyordu. Yağmurun durmaya niyeti yoktu ve şehrin bu kısmı terk edilmiş gibiydi. Herkes dokuz sonrası uyuşukluğundaydı. Mağazalar çoktan kapanmış, geceler kapanış saatine kadar içmek için barlarda toplanmıştı. Mahkemenin önündeki kalabalık, bir sonraki gün yeniden bir araya gelmek için dağılıyordu.

Polis merkezi de çok sessizdi. Sabah vardiyası sona ermiş, şimdi ya bir şeyler içiyor ya da sevdiklerinin kollarında keyif çatıyorlardı. Ya da Müfettiş Steel gibi, bir başkasının sevgilisinin kollarındaydılar. İkinci vardiya, öğle yemeğinden sonra şişmiş ve uykuluydu, gece yarısına kadar kalan üç saati doldurmaya çalışıyordu. Gece vardiyasına saatler vardı.

Hava soğuk ve temizdi, egzoz gazları biraz olsun azalmıştı. Ne olursa olsun, her şey yanan kemiğin kokusundan daha iyiydi. Logan bir daha asla bir çocuğun kafatasının kesilişini seyretmeyecekti.

Yüzünü buruşturdu, cebinden bir ağı kesici çıkarttı ve ağzına attı. Önceki akşam yediği yumruk hâlâ midesinin ağrmasına sebep oluyordu.

Son bir kez temiz havayı ciğerlerine dolduran Logan, küçük giriş salonuna geri döndü.

Camın arkasındaki adam, kaşlarını çatıp bakışlarını Logan'ın üzerine dikti, sonra geleni tanıdı ve yüzüne gülümsemesi yansıdı. "Sen!" dedi. "Logan McRae! Geri döndüğünü duymuştuk."

Logan, seyrelmiş saçlı ve geniş bıyıklı, orta yaşlı adama aynı şekilde gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı.

Aynalı bölmenin arkasından, aşırı kilolu ve üzerine dar gelen üniformasıyla bir başka memur kafasını çıkarttı. "Ne?" Bir elinde çay fincanı, diğerinde ise Tunnocks Tasty karamelli gofret vardı.

Bıyıklı adam, "Bak!" dedi. "Bu, o."

Logan beceriksizce gülümsedi. Kimdi bu adamlar? Sonra jeton düştü. "Eric! Seni tanıyamadım." Logan, memurun, gözlükleri üzerinde parıldayan kafasına göz gezdirdi. "Herkesin saçlarına ne oldu? Bu sabah Billy'yi gördüm, kafası bir uçak pisti gibiydi!"

Eric elini seyrelmiş saçlarının arasında gezdirdi ve omzunu silkti. "Erkeklik sembolü. Sen kendi hâline bak!"

Dev Gary gülümsedi, karamelli gofretinden düşen minik çikolata parçaları, üniformasının üzerinde kirli kepekler gibi duruyordu. "Dedektif Logan McRae, ölümden döndü!"

Eric başıyla onayladı. "Ölümden döndü."

Gary çayından bir yudum aldı. "Şu ölümden dönen herif gibisin. Neydi adı, hani İncil'de geçiyordu?"

Eric, "Hangisi?" diye sordu. "İsa mı?"

Gary, adamın ensesine bir tokat attı. "Hayır lanet olasıca, İsa değil. İsa'nın ismini hatırlayacak kadar kafam yerinde. Diğeri, cüzzamlı mıydı, neydi? Ölümden geri döndü, bilirsiniz."

Logan, "Lazarus?" diye sordu. Bir adım geriledi.

“Lazarus! Doğru!” Gary sırtınca dişlerine yapışmış çikolatalı gofret parçaları açığa çıktı. “Lazarus McRae, bundan sonra sana böyle diyeceğiz.”

Müfettiş Inch ofisinde veya toplantı odasında değildi, Logan bu yüzden aklına gelen en mantıklı yere yöneldi: Üç numaralı sorgu odası. Müfettiş hâlâ, Watson, Yılan Sandy ve Norman Chalmers’ın yanındaydı. Inch’in yüzünde, tiksintisini belli eden bir ifade vardı. Demek ki işler iyi gitmiyordu.

Logan kibarca, konuşmak istediğini söyledi ve müfettişi sorguya ara verip dışarı çıkana kadar bekledi. Dışarı çıktığında, Inch’in gömleğinin terden sıırıslıkam olduğunu gördü. “Tanrım, içerisi yanıyor,” dedi Inch. Eliyle yüzünü sildi. “Otopsi?”

Logan, “Otopsi,” dedi. Isobel’in kendisine verdiği dosyayı açtı. “Elimdeki ön rapor, test sonuçlarını ancak bu haftanın sonuna doğru alırız.”

Inch dosyayı aldı ve içindekilere göz gezdirdi.

Logan, “Her şey gayet açık,” dedi. “David Reid’i bir başkası öldürdü. Ölüm şekli, cesedin çöplüğe bırakılması ve erkek olmaması...”

“Pislik.” Bir kelimededen çok, homurdanmaydı. Inch, MUHTEMEL ÖLÜM SEBEBİ kısmına ulaşmıştı.

Logan, “Şu anda kesin bir şey söylemek doğru olmaz,” dedi.

Inch bir kez daha küfretti ve hızlı adımlarla koridorda yürüdü, kahve makinesinin yanında durdu. Rakamlara bastı ve Logan’a içinde kahverengi ve acı bir sıvı olan bir bardak uzattı. Kahvenin üzerinde bir parça beyaz köpük vardı. Inch, “Pekâlâ,” dedi. “Belki de David Reid’in ölümünden Chalmers sorumlu değildir.”

Logan başıyla onayladı. “Dışarıda hâlâ bir katil var ve küçük erkek çocukların peşinde.”

Insch sırtını kahve makinesine yaslayınca, cihaz tehlikeli bir biçimde sallandı. Müfettiş yeniden eliyle yüzündeki terleri sildi. “Beyazlık nedir?”

“Ölümünden sonra olmuş: Midesinde veya ciğerlerinde yoktu. Muhtemelen DNA izini yok etmeye çalışmış.”

“Başarmış mı?”

Logan omzunu silkti. “Isobel, sperm izine rastlamadı.”

Müfettişin omuzları birden çöktü. Elindeki dosyaya boş gözlerle baktı. “Böyle bir şeyi nasıl yapar? Dört yaşındaki bir çocuğa...”

Logan bir şey söylemedi, adamın kendi kızını düşündüğünün ve iki resmi birleştirmemeye çalıştığının farkındaydı.

Sonunda Inch omuzlarını dikleştirdi, yuvarlak yüzündeki gözleri koyu bir parıltıya büründü. “Bu piçi taşaklarından duvara çivileyeceğim.”

“Ama başındaki yara izi? Düştüyse, belki de kazadır...”

“O zaman kızın ölümünü gizlemeye çalışıp cesedi ortadan kaldırarak adaleti engellemekten içeri atarız, belki de cinayetten. Tabii eğer jüriyi kızı ittiğine ikna edebilirsek.”

“Sence buna inanırlar mı?”

Insch omzunu silkti, ekstra şekerli beyaz kahvesine baktı. “Hayır ama denemeye değer. Şimdi tek umudumuz arama ekibi. Şu ana kadar adamın dairesinde kızın izine rastlamamışlar. Zaten ev de uzun süredir temizlenmemiş, yatak odası domuz ahırına benziyormuş.”

“Çok ilginç. Yılan Sandy ne diyor?”

Insch sorgu odasına doğru öfkeli bir bakış attı. “Pisliğin söylediği sözleri tekrarlıyor,” dedi. “Elimizde hiç kanıt yokmuş.”

“Ya fatura?”

“Rastlantı olabilir diyor. Çocuk, Chalmers’ın dairesi dışında bir yerde poşete konmuş olabilirmiş.” İç geçirdi. “Ve haklılar. Eğer Chalmers ile küçük kız arasında bir bağlantı kuramazsak, işimiz zor. Tıslayan Yılan bizi paramparça eder. Tabii eğer savcı dava açmayı uygun görürse. Ve elimizde somut bir kanıt olmadığı için bunu yapmak istemeyecektir.” Kafasını kaldırıp Logan’a baktı. “Koli bantlarının üzerinde adamın parmak izlerine rastlamadınız mı?”

“Üzgünüm efendim. Hiçbir iz yok.”

Yanlışı olan bir şeyler vardı. Biri neden bantların üzerinde hiç parmak izi kalmaması için uğraşıp sonra da cesedi kendi çöplerinin arasına koysun, anlayamıyordu.

Insch, “Pekâlâ,” dedi. Doğruldu ve üç numaralı sorgu odasının bulunduğu tarafa baktı. “Şimdilik, elimizde sağlam bir kanıt olmaması gerçeğini göz ardı edip Chalmers’ı içeri tıkallım. Ama sana söylüyorum, içimde kötü bir his var. Bence bu işi Chalmers’ın yaptığını ...” Sustu ve omzunu silkti. “Bir de iyi tarafından bakalım, Yılan Sandy’nin bir gününü mahvedeceğiz. Jürinin karşısına çıkıp caka satamayacak.”

“Belki de bir başka ölüm tehdidi, hayal kırıklığını bastırır.”

Insch gülümsedi. “Elimden geleni yapacağım.”

Norman Chalmers tutuklandı ve bir hücreye kondu, ertesi gün mahkemeye çıkartılacaktı. Sandy Moir-Farquharson ofisine geri döndü ve Insch provasına, Logan ve Watson da bir bara gitti.

Archibald Simpson, eskiden bir bankaydı. Daha sonra giriş katı, büyük bir bara dönüştürülmüştü. Tavandaki gül süslemeleri ve yüksek kornişler, sigara dumanından oluşan bir

sisin içinde kayboluyordu. Ama insanlar, mekânın mimari tasarımından çok, ucuz içkileriyle ilgileniyorlardı.

Polis Merkezi'ne iki dakika uzaklıkta olduğu için, mesai sonrası memurların takıldığı bir yerdi. Arama timinin büyük bir kısmı içerideydi. Tüm gün yağmurun altında kalmışlar, bir kısmı çamurların içinde kanıt ararken, geri kalanlar Richard Erskine'in peşine düşmüştü. Ertesi gün ölü bir çocuğu arayacaklardı. Herkesin bildiği bir istatistik vardı: Kaçırılan bir çocuk altı saat içinde bulunmazsa, muhtemelen ölüydü. Tıpkı dört yaşındaki David Reid ve morgda yatan kimliği belirsiz kız gibi. Kızın göğsünün üzerinde şimdi, büyük bir Y şeklinde dikişler vardı. Tüm iç organları dışarı çıkartılmış, incelenmiş, kavanozlara konmuş, etiketlenmiş ve kanıt olarak saklanmıştı.

Gecenin üçte birini, ciddi bir ses tonuyla, kayıp ve ölü çocuklardan konuşarak geçirdiler. İkinci üçte birlik kısım, basına bilgi sızdırılması ile ilgili Profesyonel Standartlar hakkında homurdanarak geçti.

Son kısım ise sarhoş olarak geçti.

Logan'ın ismini hatırlamadığı bir memur, elinde bira bardaklarıyla masasına geri döndü. Memur artık, sarhoşluğun, her şeye gülme evresine geçiş yapmıştı. Gülerken bardağının yarısı masanın üzerine saçıldı ve bir kısmı sakallı bir memurun üzerine döküldü.

Logan'ın bu akşam sorumlu yetişkin olmaya niyeti yoktu, kendine bir bira aldı ve biraz sendeleyerek, atari oyunlarının olduğu tarafa yürüdü.

Makinelerden birinin başında bir grup polis memuru, toplanmış bağırıp çağırıyordu. Logan yanlarından geçip yoluna devam etti.

Watson yalnızdı ve makinelerden birinin başındaydı. Ekran da parlak ışıklar dönmeye başladı, bipler ve gong sesleri geldi. Watson bir eliyle tuşlara basarken, diğeriyle yarısı içilmiş bir Budweiser tutuyordu. Ekranda toplanmaya devam etti.

Logan ekrana iki limon ve bir kale gelince, “Mutlu görünüyorsun,” dedi.

Watson dönüp Logan’a bakmadı. “Yeterince kanıt bulunamadı!” Watson durdurma düğmesine bastı ve Logan’a doğru döndü.

Logan, “Aramaya devam edecekler,” dedi. Birasından bir yudum aldı, kafasının içine yayılan sıcak uyuşukluk hoşuna gitti. “Apartman dairesinde hiçbir şey bulamamışlar.”

“Onlar bir lağım çukurunda bok bile bulamazlar. Faturadan ne haber?” Makineye birkaç bozuk para attı ve çalıştır tuşuna bastı.

Logan omzunu silkti ve Watson ekrana bir çapa, bir limon ve bir altın külçesi gelince küfretti.

“Hepimiz adamın suçlu olduğunu biliyoruz,” dedi. Topları yeniden döndürdü.

“Şimdi bunu kanıtlamak zorundayız. Sen olmasaydın, adamı gözaltında bile tutamazdık.”

Logan’ın artık bazı kelimeleri söylerken dili dönmüyordu ama Watson bunun farkında değildi. Logan öne eğildi ve hafifçe Watson’ın omzuna dokundu. “Faturayı bularak iyi iş çıkarttın.”

Makineye yeni paralar atarken, kadının gülümsediğine yemin edebilirdi.

“Clubcard puanlarını ben fark etmedim, sen gördün.” Gözlerini parıltılı ışıklardan ayırmadı.

Logan müziğin ritmiyle uyumlu adımlarla uzaklaşırken, Watson kafasını kaldırıp dedektife baktı. “Günde dört tane, alkolle alınmayacak olanlara ne oldu?”

Logan göz kırptı. “Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem.”

Watson gülümsedi. “Desene, bebek bakıcılığı yapmak tüm vaktimi alacak.”

Logan bardağını bira şişesine vurdu. “İşte buna içerim!”

10

Saat altıda alarının inatçı sesi Logan'ı uykusundan uyandırdı, başı feci şekilde ağrıyordu. Yatakta doğruldu, başını ellerinin arasına aldı, sanki içindikiler dışarı çıkacaktı. Midesi gurulduyor ve çalkalanıyordu, kusmak üzereydi. İnleyerek ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü, koridora çıktı ve tuvalete yöneldi.

Neden bu kadar çok içmişti? İlaçların üzerinde kesinlikle alkolle birlikte alınmamaları gerektiği yazıyordu.

Birkaç dakika sonra lavabonun önünde eğildi ve başının soğuk fayanslara değmesine izin verdi. Burun deliklerinde keskin kusmuk kokusu vardı.

Bir gözünü araladı ve rezervuarın üzerinde duran küçük ilaç şişesine baktı. Yarası henüz tazeyken, hastaneden çıktığı zaman kendisine verilen ilaçların yarısı hâlâ şişenin içindeydi. Logan titreyen şişeyi eline aldı, kapağı açmaya uğraştı. Kendine bir bardak su doldurdu, ağzına birkaç tane kapsül attı ve duşa girdi.

İşi bittiğinde kendini daha iyi hissetmiyordu ama en azından bir kül tablası ile biranın karışımı kokudan kurtulmuştu. Koridorun ortasında saçlarını bir havluyla kurularken, bir öksürük sesi duydu.

Logan arkasına döndü, kalp atışları hızlandı ve ellerini yumruk yaptı.

Memur Watson mutfak kapısının önünde dikiliyordu, üzerinde Logan'ın eski tişörtlerinden biri vardı ve elindeki maşayı havada sallıyordu. Saçlarındaki topuz bozulmuştu ve şimdi koyu kahverengi saç telleri, omuzlarına düşüyordu. Tişörtün altından çıplak bacakları açığa çıkmıştı. Gerçekten de güzel bacakları vardı.

Watson, "Soğuk, değil mi?" diye sordu. Logan birden, çırlıçıplak ayakta dikildiğini ve her şeyinin meydanda olduğunu fark etti.

Logan havluyla alt bölgesini örttü, parmak uçlarından kafasına kadar yavaşça kızardı.

Kadının yüzündeki gülümseme birazcık silindi ve kahverengi kaşları çatıldı. Logan'ın midesine, buruşuk yara izlerine bakıyordu.

"Çok mu kötüydü?" diye sordu.

Logan boğazını temizledi ve başıyla onayladı. "Kimseye tavsiye etmem," dedi. "Eee... Ben..."

"Biraz domuz pastırması ister misin? Yumurtamız yok ama istersen başka bir şey de yiyebiliriz."

Logan ayakta dikildi, havlu utancını örtüyordu ve yaklaşan ereksiyonun rahatsız edici heyecanını içinde hissediyordu.

Watson, "Pekâlâ," dedi. "Ne istersin?"

"Eee, evet... Teşekkür ederim, domuz pastırması olabilir."

Watson mutfığa girdi ve Logan yatak odasına koştu, kapıyı arkasından kapattı. Önceki akşam ne kadar içmişti? İlaçların alkolle alınmaması söylenmişti! Hiçbir şey hatırlamıyordu. Kadının ismini bile anımsamıyordu. İsmi bile hatırlamadığı bir kadınla, bir gece mi geçirmişti?

Havluyla kurulandı ve bir kenara fırlattı, hâlâ ıslak olan ayaklarına çoraplarını geçirdi.

Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirdi? Kendisi bir de-
dektifti ve kadın bir memurdu! Birlikte çalışıyorlardı ve ka-
dının üstüydü! Müfettiş Inch, bu hâlini görse, kim bilir ne
yapardı?

Tek ayağı üzerinde sekerek pantolonunu bacağına geçirir-
ken, iç çamaşırını giymediğini fark etti. Pantolonunu yeniden
çıkarttı.

Aynadaki paniğe kapılmış görüntüsüne, “Lanet olasıca,
sen ne yaptın?” diye sordu. “Kadın senin yanında çalışıyor!”
Görüntüsü kendisine baktı ve şaşkınlığın yerini alaycı bir gü-
lümseme aldı. “Evet ama fena değildi, yanılıyor muyum?”

Logan, görüntüsünün haklı olduğunu inkâr edemezdi.
Memur Watson zeki ve çekiciydi... Kendisini bir gecelik bir
ilişki için kullanıp bir kenara atacak erkeğin canına okurdu.
Müfettiş Inch kadın için, *ona boşuna ‘Top Kırıcı’ demiyorlar,*
demişti.

“Ah Tanrım...” Logan dolabından temiz bir gömlek çıkarttı
ve şal desenli kravatıyla kendisini neredeyse boğuyordu. Sonra
koridora çıktı ve mutfak kapısının önünde durdu. Ne yapacak-
tı? Doğruyu söyleyerek, *hiçbir şey hatırlamıyorum* mu diyecek-
ti? Yüzünü buruşturdu. Hiç olmazdı. Mesela: *Merhaba, özür*
dilerim ama sizinle yattığımı hatırlamıyorum. Sizin için sorun
olur mu? Pekâlâ, aklıma gelmişken, sizin isminiz neydi?”

Başka bir çözüm bulmalı, ağzını kapalı tutup ilk adımı ka-
dından beklemeliydi. Logan derin bir nefes alarak mutfağa
adım attı.

İçerisi kızarmış domuz pastırması ve bayat bira kokuyor-
du. Memur Watson ve güzel bacakları, ocağın önünde du-
ruyordu. Elindeki tavayı sallayarak domuz pastırmasını tıs-
latıyordu. Logan soğuk havayı ısıtmak için bir şey söylemeye

hazırlanırken arkasından bir ses geldi ve korkudan havaya sıçradı.

“Argggghhh... Mesai sona erdi, ayakta duracak hâlim yok.”

Logan arkasına dönünce, saç başı dağınık, sakallı bir adamın uykulu gözlerle kendisine baktığını gördü. Adamın üzerinde sıradan kıyafetleri vardı ve arkasını kaşıyor, mutfağa girmek için Logan’ın kapının önünden çekilmesini bekliyordu.

Logan, “Özür dilerim,” diye mırıldandı. Genç adamın, yanından geçip sandalyelerden birine çökmesine izin verdi.

Yeni gelen, “Ahhh, başım,” diye inledi. Başını ellerinin arasına aldı ve masanın üzerine yasladı.

Watson arkasına dönünce, Logan’ın üzerinde temiz kıyafetlerle, ayakta dikildiğini gördü. “Otursana,” dedi. Beyaz ekmek dilimlerini eline aldı ve aralarına domuz pastırmalarından koydu. Sandviçleri masanın üzerine bıraktı ve tavanın içine yeni domuz pastırmaları koydu.

Logan, “Eee... Teşekkür ederim,” dedi.

Masanın diğer tarafında oturan akşamdan kalma polis memuru, Logan’a tanıdık geliyordu. Arama timinden miydi yoksa? Adli Soruşturma Şubesi’nden sakallı adamın üzerine bira döken miydi? Watson masanın üzerine içi sandviç dolu bir başka tabak çarptı, bu sefer inleyen memurun önüne koydu.

Logan, “Kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin,” dedi. Watson, tavanın içine son domuz pastırmalarını koyarken sırtıttı. Tavadan tıslayarak bir buhar bulutu yükseldi ve Watson elindeki maşayı sağa sola savurarak dumanı dağıtmaya çalıştı. Maşadan düşen yağ damlaları, tezgâhın üzerini kirletti.

Watson, “Kim hazırlasın?” diye sordu. Masadaki memuru işaret etti. “O mu?” Adam, sandviçini yerken midesi bulana-

cak olursa her an tuvalete koşacak gibi duruyordu. “Seni bilmem ama ben kahvaltımı tanımadığım birine hazırlatmam.”

Mutfak kapısında, Logan’ın bir yerden tanıdığı başka bir yüz belirdi. “Tanrım, Steve,” dedi. “Şu hâline bak! Eğer İnsch seni böyle yakalarsa kriz geçirir...” Logan’ın temiz kıyafetleriyle masada oturduğunu görünce sustu. “Günaydın efendim. Dün akşam güzel bir partiydi, bizi evinize aldığınız için teşekkürler.”

“Eee... Lafı mı olur?” *Parti mi?*

Adam gülümsedi. “Ooooo! Güzel bacaklar Jackie! Tanrım, domuz pastırması. Bize de...”

Watson, “Size kalmadı,” dedi. İki dilim ekmek aldı ve son dilimleri arasına koydu. “MacNeil’e dört tane verdim ve başka kalmadı. Neyse, benim hazırlanmam lazım.” Tezgâhın üzerinden domates sosunu aldı ve ekmeğin arasına sıktı. “Kıçını daha erken kaldırman gerekirdi.”

Memur Jackie Watson ekmeğinden koca bir ısırık alırken, yeni gelenin yüzüne kıskançlığını belli eden bir ifade yansıdı. Watson gülümseyerek ağızındaki lokmayı çiğnerken, dudaklarına domates sosundan bulaştı.

Logan’ın hâlâ ismini hatırlayamadığı ve kolay kolay pes etmeyen adam, masadaki son boş sandalyeye oturdu ve dirseklerini sehpanın üzerine koydu. “Tanrım, Steve,” dedi. “Çok kötü görünüyorsun. Hepsini yiyecek misin?” Masanın üzerindeki sandviçleri işaret etti. “Çok yağlı görünüyorlar.”

Watson’ın ağız doluydu ama yine de konuşmayı başardı. “Onu dinleme Steve. Hakkın olanı kimseye verme.”

Masaya yeni oturan memur, “Evet,” dedi. “Sen hepsini yersin Steve. Ölü bir domuzun dilimleri, kendi yağında pişirilmiş, üzerinden yağ damlıyor, tam sana göre. Bulanana mide-ni yağıyla bastıracaktır.”

Steve'in suratı kararmaya başladı.

"Mide bulantısına birebir ..."

Yeni gelen daha fazla konuşmak zorunda kalmadı, Steve ayağa kalktı ve bir eliyle ağzını kapatıp banyoya koştu. Tuvaletten öğürme sesleri gelirken yeni gelen sırtıttı, Steve'in bıraktığı sandviçlerden birini aldı ve ısırdı. "Tanrım, çok güzel," dedi. Ağzının kenarından yağlar akıyordu.

"Sen tam bir piçsin Simon Rennie!"

Simon Rennie, Memur Jackie Watson'a göz kırptı. "İyi olan kazansın."

Logan arkasına yaslandı ve sandviçini kemirirken, önceki akşam neler olup bittiğini hatırlamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu. Bardan sonrası zihninde yoktu, kopuk kopuk bir şeyler aklına gelse de parçaları birleştiremiyordu. Görünüşe göre bir parti vermiş ve arama ekibinin bir kısmını gece evinde ağırlamıştı. Mantıklıydı, evi Marischal Caddesi'ndeydi. Queen Caddesi ile Polis Merkezi'ne iki dakika uzaklıktaydı. Ama bardan çıktıktan sonra neler yaptıklarını hâlâ hatırlayamıyordu. Şu anda tuvalette kusmakla meşgul olan memur –Steve–, Queen'in *It's a Kinda Magic* şarkısını müzik kutusundan çalmaya başlayıp kıyafetlerini çıkartmıştı. Tam bir striptiz sayılmazdı, sarhoş bir akıl hastası gibi yalpalayarak etrafta dolaşmıştı.

Bardakiler nazikçe dışarı çıkmalarını söylemişti.

Bu durum, Aberdeen'in polis memurlarının yarısının neden Logan'ın evinde olduğunu açıklıyordu. Bir kısmı mutfakta karnını doyururken, bir kısmı da tuvalette midesini boşaltıyordu. Ama bu gerçek, Memur Jackie Watson ve güzel bacaklarını açıklamaya yetmiyordu.

Logan, "Evet," dedi. Watson'ın sandviçinden büyük bir parça kopartıp çiğnemesini seyretti. "Neden kahvaltı hazır-

lama vazifesi senin üzerine kaldı?” Doğal bir soruydu, kimse altından, ‘Dün akşam seninle ne yaptık?’ anlamını çıkartamazdı.

Watson elinin tersiyle ağzını sildi ve omzunu silkti. “Benim sıramdı. Eğer ilk kalkan sensen, yemeği de hazırlamak zorundasındır. Senin dairendi ama daha kalkmamıştın.”

Logan başıyla onayladı, mantıklı bir açıklamaydı. Saat çok erkendi ve henüz zihni tam performans ile çalışmıyordu. Önceki akşam her ne olduysa, ağzından kötü bir şey çıkmamış olmasını arzulayarak sıırıttı.

“Pekâlâ,” dedi. Ayağa kalktı ve tabakta kalan kırıntıları çöp tenekesine döktü. “Gitmek zorundayım. Brifing yedi buçukta ve benim hazırlık yapmam gerekiyor.” Kibar ve ağırbaşlıydı. Kimse bir şey söylemedi ve kafasını kaldırmadı. “Pekâlâ, eğer çıkarken kapıyı arkanızdan kilitlerseniz iyi olur, merkezde görüşürüz...” Durdu, Memur Watson’dan bir işaret bekledi. Jackie! Memur Watson değil, Jackie. Ama bir işaret gelmedi, kadın yemeğini bitirmekle meşguldü. “Evet, haklısınız,” dedi. Kapıya doğru yürüdü. “Sonra görüşürüz.”

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Sabahın bu saatleri, beş ay daha güneşi görmeyecekti. Marshall Caddesi’nden Castlegate’e geçerken, şehir uyanmaya başladı. Sokak lambaları hâlâ açıktı, tıpkı Noel ışıkları gibi. Aberdeen’in favorisi olan on iki günlük Noel tatili, bulunduğu yerden Union Caddesi’ne kadar görkemli hazırlıklara sahne olurdu.

Logan biraz durdu ve soğuk sabah havasını ciğerlerine doldurdu. Şiddetli yağmur dinmiş, geriye Noel ışıklarını bulanık ve puslu gösteren sisli bir çiseleme bırakmıştı. Fildişi beyazı ışıklar sayesinde, sokak süsleri, gri gökyüzünden oluşan arka planın üzerinde parıldıyordu. Sokaklara yavaşça arabalar do-

liyordu. Union Caddesi'ndeki mağazaların vitrinleri ucuz süslerle doluydu. Üzerlerinde yükselen gri granit blokların ofis pencereleri hâlâ karanlıktı, insanlar yeni uyanıyordu. Tüm manzara, kehribar renkli parıltılı ışıklarla aydınlanıyordu. Bazen şehir, Logan'a neden yaşadığını hatırlatıyordu.

En yakındaki gazeteciden bir şişe portakal suyu ve iki tereyağlı poğaça aldı, arka kapıdan kuru polis merkezine adım attı. Girişteki memur asansöre doğru yürürken, üzerindeki yağmur suyunu silkeleyen Logan'a baktı.

“Günaydın Lazarus.”

Logan adamı duymamış gibi yaptı.

Brifing odası sert kahve, bayat bira ve akşamdan kalmışlık kokuyordu. Ama içerisi tamamen doluydu, katılım yüzde yüzdü. Logan çok şaşırdı, tuvalette kusmakla meşgul olan Memur Steve bile arka sıralarda yerini almıştı ve eskisinden daha iyi görünüyordu.

Logan, elinde ölü kızın posterinin fotokopilerinden oluşan yığınla, önlerde bir yerde kendine boş bir sandalye bulmaya çalıştı, yerine oturup Müfettiş Inch'i beklemeye başladı. Müfettiş, Logan'dan sabahki brifingde söz almasını ve önceki gün Nigg'de bulunan dört yaşındaki kız hakkında ne kadar az şey bildiklerini herkese açıklamasını istemişti.

Logan elindeki posterlerden kafasını kaldırıncaya, Memur Watson'ın, –hayır, Jackie'nin– ona gülümsediğini gördü. Logan da aynı şekilde karşılık verdi. Artık ilk uyandığı zamanki gibi paniklemediği için, bu düşünce hoşuna gitmeye başlamıştı. Isobel ile yollarını ayrıralı dört ay olmuştu. Yeniden birisiyle başlamak güzeldi. Brifing sona erdiğinde, Müfettiş Inch'ten, yanına başka birini vermesini isteyecekti. Birlikte

çalışmazlarsa, kimse birbirleriyle görüşmelerinden şikâyet etmezdi.

Logan, bir kez daha Memur Watson'a gülümsedi, güzel bacakları şimdi siyah pantolonu tarafından gizleniyordu. Watson da gülümseyerek karşılık verdi, bugün Logan için her şey çok güzeldi.

Logan birden herkesin kendisine sırtıttığını fark etti, gülümseyen sadece Memur Jackie Watson değildi.

“Tam zamanında dedektif.”

Logan kafasını çevirince Müfettiş Inch'i ona bakarken buldu. “Eee, evet. Teşekkür ederim efendim.” Ayağa kalktı ve Inch'in kenarına tünediği masanın yanına gitti, hissettiği kadar utanmış görünmediğini ümit etti.

“Önceki gün saat dörtte, Kincorth Akademisi Sosyal Bilimler Bölümü Başkanı Andrea Murray, 999'u arayıp Nigg'deki bir çöp poşetinin içinden dışarı fırlamış bir insan bacağı gördüklerini söyledi. Bacak dört yaşındaki bir kıza ait. Kız beyaz tenli, sarı saçlı, mavi gözlü.” Elindeki fotokopileri en yakınındaki memura uzattı, posterler elden ele dolaştı. Her biri aynıydı. Morgda çekilen ve kızın yüzünü tamamen açığa çıkartan resimde, koli bandının sıkıldığı yerlerde izler vardı. “Katil, kızı parçalara ayırmak istemiş, ama midesi bulanmış ve bunu yapamamış.”

Odadaki kadınlar ve erkekler hoşnutsuzluklarını belli edercesine kendi aralarında mırıldandılar.

Logan sesini yükseltti. “Demek ki...” dedi. “Muhtemelen bu ilk cinayeti idi. Eğer daha önce birini öldürmüş olsaydı böyle bir sorun yaşamazdı.”

Odaya sessizlik çöktü ve Müfettiş Inch başıyla onayladı.

Logan ikinci fotokopi yığınını aynı memura uzattı. “Burada, Norman Chalmers'in ifadesi var. Memur Watson'ın, kızın

koyulduğu poşetin içinde bulduğu kanıttan yola çıkarak önceki akşam adamı tutukladık.”

Biri Memur Watson’ın omzuna hafifçe vurdu ve kadın gü-lümsedi.

Logan, “Yine de,” diye devam etti. “Bir sorunumuz var. Arama ekibi, adamın evinde kızın izlerine rastlamadı. Kızı dairesine götürmediyse, nereye götürdü?”

“Bir ekibin Bay Chalmers’la ilgili bilgi toplamasını istiyorum. Bir garaj kiralamış mı? Başka birinin evine girip çıkıyor muymuş? Akrabaları nerede, yakın zamanda kendisine evinin anahtarını bırakan olmuş mu? Dikkat çekmeden içeri bir ceset sokabileceği bir sığınağı var mı?”

Odada herkes başıyla onayladı.

“Bir sonraki ekip Rosemount’u kapı kapı dolaşacak. Kız kim? Chalmers kızı nereden bulmuş?” Biri el kaldırdı ve Logan söz verdi. “Evet.”

“Nasıl olur da kayıp raporlarında kızın adı olmaz?”

Logan başıyla onayladı. “Güzel soru. Dört yaşında bir kız çocuğu en az yirmi dört saattir kayıp ve neden kimse polisi aramıyor? Kulağa mantıklı gelmiyor.” Son fotokopileri de dağıtmaya başladı. “Burada, Aberdeen’de kurban ile aynı yaşlarda ve aynı cinsiyette çocuğa sahip olan ailelerin bir listesi var. Her bir aileyi sorguya çekmenizi istiyorum. Çocuklarını görmeden evlerinden çıkmayın. Kimsenin sözüne güvenemeyiz, tamam mı?”

Sessizlik.

“Pekâlâ, ekipler.” Logan üç veya dört kişilik ekipler kurdu ve işe hemen başlamalarını söyledi. Geri kalanlar, sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandı ve gönüllüler dışarı çıkarken kendi aralarında sohbet etmeye başladı.

Insch, “Dinleyin,” dedi. Sesini yükseltmek zorunda kalmadı, müfettiş konuşmaya başlayınca herkes sustu. “Richard’ın tanımına uyan bir çocuğun, koyu kırmızı bir araca bindirildiğine dair bir ihbar aldık. Diğer tanıklar da benzer bir aracı aynı mahallede birkaç saat boyunca gördüklerini söyledi. Sapiğimiz, çocuğun evinin yakınında bir süre dolaşmış olabilir.” Susup odadakilere göz gezdirdi, herkesle göz teması kurduğundan emin olmak istedi. “Richard Erskine son yirmi iki saattir kayıp. Birisi tarafından kaçırılmamış olsa da önceki akşam çok soğuktu ve yağmur yağıyordu. Hayatta kalma ihtimali azalıyor. Demek ki daha hızlı olmak, daha çok çaba sarf etmek zorundayız. Bu şehrin altını üstüne getirecek ama çocuğu bulacağız.”

Odadaki kararlılığın kokusunu bile duymak mümkündü.

Insch arama timlerini belirledi ve herkes dışarı çıkarken arkasına yaslandı. Logan müfettişin emirlerini beklerken, Inch’in Çıplak Sarhoş Steve’i yanına çağırdığını duydu. Inch herkes gidene kadar bekledi. Sonra kimsenin duymayacağı kadar alçak sesle konuşmaya başladı, Logan, adamın ne dediğini tahmin ediyordu. Genç memurun yüzü yavaşça kızarmaya başladı, ardından korku dolu bir griliğe büründü.

Insch sonunda, “Evet,” dedi. Titreyen memura bakıp kel başıyla onayladı. “Sen beni dışarıda bekle.”

Striptizci Steve, başı önüne eğik dışarı çıktı, yüzüne bir tokat yemiş gibiydi.

Kapı kapatılınca Inch, Logan’ı yanına çağırdı. “Senin için özel bir görevim var,” dedi. Cebinden büyük bir poşet çıkırlatalı şekerleme çıkarttı. Önce poşeti eliyle açmayı denedi, sonra pes etti ve dişlerini kullanmaya karar verdi. “Bu lanet olasıca şeyleri nasıl kapatıyorlar...” diye söylendi. Inch ağ-

zındaki poşet parçasını tükürdü ve parmağını açılan delikten içeri soktu. “Belediye Meclisi’nin çevre sağlık ekibine yardım etmemiz istendi.”

Logan inlememek için kendini zor tuttu. “Şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır. İşlerini yapmak istiyorlar ama başlarındaki, ciğeri beş para etmez bir korkak. Biri elinden tutmazsa öldürüleceğinden korkuyor. Başkomiser konuyla ilgilenmemizi istedi. Bu yüzden, Meclis’e yardım ediyor gibi görünmemiz lazım.” Elindeki şekerlemeyi Logan’a uzattı.

Logan, “Ama efendim,” dedi. Kıbarca teklifi reddetti. Şeker, bulanık midesi için, daha çok bir fare bokuna benziyordu. “Üniformalılar bunu yapamazlar mı?”

Insch başıyla onayladı ve Logan, adamın gözlerinde şeytani bir parıltı gördüğüne yemin edebilirdi. “Evet, kesinlikle. Aslında bunu bir üniformalı yapacak, sen sadece yanında olacaksın.” Avucuna birkaç parça şekerleme döktü, sonra poşetin içine geri koydu. “Rütbenin imtiyazlarından biri de budur, altındakileri denetlersin ve onların eylemlerinden sorumlusundur.”

Anlamlı bir sessizlik oldu.

Insch, “Pekâlâ,” dedi. Kapıyı işaret etti. “Haydi, git.”

Kafası karışan Logan ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. Insch masanın kenarına tünemiş, bir manyak gibi sırtıyordu. Logan’ın zihninde jetonun düşmesi, uzun sürmeyecekti.

Koridorda Logan’ı, endişeli görünen Steve bekliyordu. Yüzü rengini geri kazanmaya başlamıştı, şimdi donuk gri değil, kırmızımsı bir yeşildi ama yine de berbat görünüyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve ağzına attığı naneli sakızlara rağmen, nefesi hâlâ bira kokuyordu.

Yüzüne sönük ve sinirli bir gülümseme takınıp “Efendim,” dedi. “Arabayı kullanabileceğimi sanmıyorum.” Başını önüne eğdi. “Özür dilerim.”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı ve ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Denetleyeceği üniformalı bu olmalıydı.

Asansörle zemin kata inerlerken, Memur Steve daha fazla dayanamayıp sessizliği bozdu. “Nereden öğrenmiş?” diye sordu. Başını ellerinin arasına alıp köşeye çekildi. “Her şeyi, lanet olasıca her şeyi biliyor!”

Logan sırtından aşağı inen bir soğukluk hissetti. “Her şeyi mi?” diye sordu. Müfettiş, Logan’ın gece kendinden geçtiğini ve Memur Watson ile yattığını da biliyor muydu?

Logan inledi.

“Bardan atıldığımızı biliyor, benim üzerimdeki kıyafetleri...” Acıklı gözlerle Logan’a baktı, üzerinde deneyler yapılan bir tavşan gibiydi. “Şanslı olduğumu ve beni kovmayacağını söyledi! Aman Tanrım...”

Adam Logan’ın gözüne bir an için, gözyaşlarına boğulacak gibi göründü. Sonra asansör durdu ve bipledi, ardından park yerine açılan kapı aralandı. Birkaç memur, bir devriye arabasından, üzerinde kot pantolonu ve tişörtü olan bir genci çıkartıyordu. Adamın tişörtü üzerinde, baş aşağı duran, kandan bir Noel ağacı vardı. Burnu kana bulanmıştı.

“Lanet olasıcalar!” Adam Logan’a doğru hamle yapmak istedi ama memurlar buna izin vermedi. “Kahrolasıca, bunu kendisi istedi!” Adamın birkaç dişi de eksikti.

Adamı tutan memur, “Özür dilerim efendim,” dedi.

Logan adama, “Sorun değil,” dedi. Memur Steve ile birlikte park yerinden dışarı çıktı. Aslında ön kapıdan da dışarı çıkabilirlerdi ama kimsenin Memur Steve’i bu hâlde görmesini

istemiyordu. Zaten Belediye Binası çok uzakta değildi, temiz havada yürümek Steve'e iyi gelecekti.

Merkezin bunaltıcı sıcaklığının ardından, çiseleyen yağmur rahatlatıcıydı. Binanın yanından sokağa doğru inen rampanın üzerinde yüzlerini yağmura verip bir süre dikildiler, sonra bir kornanın çalmasıyla kendilerine geldiler.

Devriye arabasının ışıkları da yanıyordu. Logan'la Steve sessizce özür dileyip merkezin yanından yürüyerek sokağa çıktılar. Mahkeme Binası'nın önünde protestocular toplanmaya başlamıştı, ellerinde pankartlar ve bezler vardı. Gerald Cleaver'ı görebilmek için can atıyorlardı. Fırsat bulsalar adamı en yakındaki elektrik direğine asabilirdi.

Belediye Meclisi'nin önünde endişeli gözlerle etrafına bakan bir adam onları bekliyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor, otuz saniye kendi hâline bırakılırsa patlayacakmış gibi, sürekli saatine bakıp duruyordu. Memur Steve'e tedirgin bir bakış attı ve Dedektif Logan'a elini uzattı. "Beklettiğim için özür dilerim," dedi. Aslında uzun süredir bekleyen kendisiydi.

Tanıştıktan otuz saniye sonra, Logan adamın ismini unuttu.

"Gidelim mi?" Adam durdu, büyük deri dosyasını kucakladı ve yeniden saatine baktı. Bakıma muhtaçmış gibi duran bir Ford Fiesta'nın yanına yürümeye başladı.

Logan, Bay Tedirgin'in yanına oturdu ve Steve'e, arka koltuğa, sürücünün hemen arkasına geçmesini söyledi. Bir: Çevre sağlığından sorumlu Bay Tedirgin'in Steve'in ne hâlde olduğunu görmesini istemiyordu. İki: Steve yeniden kusmak zorunda kalırsa, Logan'ın değil şoförün üzerine kusabilirdi.

Adam yol boyunca meclis için çalışmanın ne kadar korkunç bir şey olduğundan bahsedip durdu ama işinin sağladığı

olanakları kaybetmek istemediği için başka bir işe geçmediğini söyledi. Logan adamı dinlemiyor, ara sıra “Korkunç bir şey,” veya “Sizi anlıyorum” gibi yorumlarla onu mutlu ediyor, aslında pencerenin önünden akıp giden gri manzarayı seyrediyordu.

Trafik tıkanmaya başlamıştı, yarım saat önce evinden çıkan herkes, işe artık vaktinde gidemeyeceğinin farkında olmalıydı. Sağında solunda direksiyonların arkasında kasvetli ruhlar oturuyor, açık pencerelerden dışarı dişleri arasına sıkıştırdıkları sigaralarının dumanlarını üflüyorlardı. Logan adamları kıskanarak seyretti.

İçinden bir ses, Müfettiş Inch’in ‘Rütbenin İmtiyazları’ konuşmasının ardında başka bir amaç olduğunu söylüyordu. Hoş olmayan bir şey. Elini yavaşça alnında gezdirdi, kafasındaki hafif şişliğin farkına vardı.

Müfettiş Inch’in Memur Steve’e fırça çekmesine şaşırmanın gerekirdi. Sarhoş polis memuru, başlarına büyük işler açabilirdi. Logan gazete başlıklarını hayal edebiliyordu: “ÇİPLAK MEMUR COPUNU GÖSTERDİ!” Steve’in üstü olsaydı kendisi de aynı şeyi yapardı.

Logan’ın zihninde birden jeton düştü, Inch’in ne demek istediğini hemen anladı. “Rütbenin imtiyazlarından biri de budur, altındakileri denetlersin ve onların eylemlerinden sorumlusundur.” Logan bir dedektifti, Steve ise bir polis memuru. Hep birlikte dışarı çıkmışlar, başlarını belaya sokmuşlar ve Logan, yanındaki polis memurunun kafayı bulup soyunmasını önlemek için hiçbir şey yapmamıştı.

Logan inledi.

Yani bu görev, sadece Steve için değil, kendisi için de bir cezaydı.

Yirmi beş dakika sonra, bakımsızlıktan harap olmuş bir çiftliğin önünde Bay Tedirgin'in arabasından indiler. Dağın eteğindeki kıvrılarak uzanan yolun ilk durağındaydılar. Zaten çalılar yüzünden, yoldan da geriye bir şey kalmamıştı. Patikanın sonunda, somurtan bir çiftlik evi vardı. Gri taş yapı, bitmek tükenmek bilmeyen yağmurun altında sırlıslıklamdı. Etrafında terk edilmiş çiftlik binaları vardı, yapılar bel seviyesine kadar uzamış çalıların arasında çorak araziye serpiştirilmişti. Çalıların arasından fırlamış kanarya otlarının sapları ve yaprakları, kış gökyüzünün altında koyu kahverengiydi. Çatının altındaki iki pencere, boş ve tehditkâr gözlerle kendilerine bakıyor gibiydi. Her bir binanın üzerine, beyaz boyayla bir rakam yazılmıştı. Tüm yüzeyler sisli yağmur yüzünden nemliydi ve günün gri ışıklarını yansıtıyordu.

Logan, "Ne şirin," dedi. Soğuk havayı kırmak istedi. Sonra kokuyu duydu. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. Eliyle ağzını ve burnunu kapattı.

Çürümüşlüğün mide bulandırıcı, kötü kokusuydu. Uzun süre güneşin altında kalan et gibi kokuyordu.

Ölüm kokusuydu.

Memur Steve birkaç kez sendeledi ve midesi bulanınca kendini çalılarının arasına attı.

Belediyenin görevlendirdiği adam, “Gördünüz mü?” dedi. “Korkunç olduğunu söylememiş miydim?”

Logan başıyla onaylayıp tasdikledi. Gerçi yol boyunca, adamın ne dediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Komşular geçen Noel’den beri kokudan şikâyetçiymiş. Ardı ardına mektuplar gönderdik ama bir cevap alamadık.” Adam elindeki dosyayı göğsüne bastırdı. “Postacı artık buraya bir şey bırakmak istemiyor.”

Logan, “Gerçekten mi?” diye sordu. Neden bir cevap alamadıkları apaçık ortadaydı. Öğüren memura sırtını döndü ve çalılarının arasından yürümeye başladı. “Önce, içeride biri var mı, onu öğrenelim,” dedi.

Bay Tedirgin, Logan’ın önden gitmesine izin verdi. Logan buna hiç şaşırmadı.

Ana çiftlik binası bir zamanlar bakımlı bir yer olmalıydı. Ufalanmaya başlamış taşların üzerinde beyaz boya benekleri kalmış, içine saksıların koyulduğu demir dirsekler paslanmaya başlamıştı. Ama görkemli günler geride kalmıştı. Su oluklarının içinde çimenler büyümüş, boruların ağzı tıkanmış, kenarlardan dışarı su taşmıştı. Kapı uzun süredir boyanmamış,

son boya katı da iklim ve eşek arıları yüzünden aşınmış, geriye çıplak, ağarmış ahşap yüzeyle, üzerindeki paslı demirden numara kalmıştı. Kapı kolu da iyi görünmüyordu ve hemen üzerine beyaz boya ile büyük bir 6 numara boyanmıştı

Logan kapıyı çaldı. Geri çekildiler ve beklediler. Beklediler. Ve...

Logan, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. Kapıdan uzaklaştı ve çalıların arasına dalıp her bir pencereden içeri baktı.

Evin içi karanlıktı. Logan cam çok pis olduğu için, loş ışıktaki kümelenmiş mobilyaları ve şekilsiz yığınları güçlükle görebiliyordu.

Sonunda ön kapıya geri döndü. Ezilmiş çalılar, az önce nerelerden geçtiğini belli ediyordu. Logan gözlerini kapattı ve küfretmemeye çalıştı. "Burada kimse yok," dedi. "Aylardır da yokmuş." Eğer evde birisi yaşasaydı, giriş kapısından yola kadar çimenlerin ezilmesi gerekirdi.

Belediyeden gelen adam önce eve, sonra Logan'a baktı. Saatine göz gezdirdi, elini deri dosyanın içine soktu ve bir kâğıt parçası çıkarttı.

Kâğıdın üzerinde yazanları okurken, "Hayır," dedi. "Burada Bay Bernard Philips yaşıyormuş." Sustu ve eliyle ceketinin düğmeleriyle oynayıp yeniden saatine baktı. "Adam... Belediye için çalışıyormuş."

Logan çok kaba bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti.

Yavaşça, "Ne demek 'belediye için çalışıyormuş'?" diye sordu. "Eğer belediye için çalışıyorsa, bu sabah işe geldiğinde kendisine neler olup bittiğini neden sormadınız?"

Adam yeniden dosyaya göz gezdirdi ve Logan ile göz göze gelmemeye çalıştı. Ağzını açmadı.

Logan bir kez daha, “Ah, Tanrı aşkına,” diye haykırdı. Aslında bir önemi yoktu, şimdi nasıl olsa buradaydılar. Sorunu kendisi de çözebilirdi. Sakin bir ses tonu kullanmaya çalışarak “Bay Philips şu anda işte mi?” diye sordu.

Adam olumsuzca başını iki yana doğru salladı. “Bugün izinliymiş.”

Logan gözlerinin arkasında açığa çıkan sancıyı, alnına masaj yaparak geçiştirmeye çalıştı. En azından, bu da bir bilgiydi. “Pekâlâ. Eğer burada yaşıyorsa...”

“Yaşıyor!”

“Burada yaşıyorsa, çiftlik evinde kalmıyor.” Logan sırtını terk edilmiş karanlık binaya döndü. Çiftliğin geri kalan binaları da farklı değildi, hepsinin üzerine beyaz boyayla rakamlar yazılıydı.

Sonunda, “Şurayı deneyelim,” dedi. Üzerinde bir numara yazan köhne binayı işaret etti. Başlamak için, en az diğerleri kadar iyi bir yerdi.

Evin önünde onlara, titreyen ve bembeyaz suratlı bir Memur Steve de katıldı, şimdi sabahki hâlerinden çok daha kötü görünüyordu. Müfettiş birini cezalandırdığı zaman hakkını verirdi.

Bir numaralı binanın kapısı, ucuz yeşil bir boya ile boyanmıştı. Ahşap yüzeyin üzerinde, her iki tarafındaki duvarda ve ayakları altındaki çimenlerin üzerinde boya izleri vardı... Logan titreyen polis memuruna işaret etti ama Steve korku dolu gözlerle dedektife bakmaktan başka bir şey yapmadı. Burada koku çok daha kötüydü.

Logan, “Kapıyı aç Steve,” dedi. Kendisi yapmaya niyetli değildi. Nasıl olsa her dediğini yapmak zorunda olan bir zavallı, yanındaydı.

Biraz zaman aldı ama Steve sonunda, “Evet efendim,” dedi. Kapı kolunu sıkıca kavradı. Ağır kapının menteşeleri, bükülmüş ve paslanmıştı. Memur dişlerini sıktı ve kapıyı itti. Kapı gıcırdayarak açılınca içeriden, Logan’ın hayatı boyunca duymadığı kadar kötü bir koku geldi.

Herkes bir adım geri çekildi.

Açık kapıdan dışarı fırlayan mavi sinekler havada uçuştı.

Memur Steve bir kez daha kusmak için hızlı adımlarla evden uzaklaştı.

Bina eskiden bir ahır olarak kullanılıyor olmalıydı. Geleneksel tarzda bir çiftlik binasıydı, çıplak taş duvarları ve arduvaz bir çatısı vardı. Uzun ve alçak bir yapıydı. Ortasında yüksek bir yürüme yolu vardı ve kenarlarda diz yükseliğinde, ahşap korkuluklar göze çarpıyordu. İçeride sadece yürüme yolunun üzeri boştu, geri kalan her yerde küçük hayvan leşleri vardı.

Katılaşmış ve bükülmüş bedenlerin üzeri, kıvranan beyaz bir tabakayla kaplıydı.

Logan üç adım geri çekildi ve kusmak için bir köşeye koştu. Sanki midesine ardı ardına yumruklar yemişti, her bir nefes alışında yaralı karnına sancılar saplanıyordu.

Bir, iki ve üç numaralı binaların içleri hayvan leşleriyle doluydu. Üç numaranın içi tamamen dolmamıştı, içeride hâlâ üç ya da dört metrekairelik bir kısım boştu ama zeminin üzeri sarı bir tabakayla kaplıydı. İçeri girenler ölü sineklerin üzerine basınca, minik bedenler çatırıyordu.

İki numaralı binayı araştırırken, Logan fikrini değiştirmişti: Müfettiş Inch sarhoş bir polis memuruna en uygun cezayı veren adam değil, katıksız bir piçti.

Binaları teker teker kontrol ettiler, Memur Steve ne zaman bir kapıyı açsa Logan'ın midesi kalkıyordu. Öğürerek ve küfrederek geçirdikleri süre, herkese bir hafta kadar uzun geldi, sonunda hep birlikte eski bir duvarın üzerine çöktüler. Rüzgâr pis kokuyu beraberinde getirdiği için, burunlarından değil ağızlarından nefes alıp verdiler.

Binaların tamamı ölü kediler, köpekler, kirpiller ve mar-tılarla doluydu. Hatta birkaç kırmızı geyik bile görmüşler-di. Yürüyen, uçan veya sürünen ne varsa içerideydi. Sanki Nuh'un Ölü Hayvanlar Gemisi'ydi. Ama her hayvandan, bir çiftten fazla vardı.

Logan, "Bunların hepsini ne yapacaksınız?" diye sordu. Steve'in naneli sakızlarının yarısını çiğnemesine rağmen, bur-nuna hâlâ kendi kusmuğunun kokusu geliyordu.

Belediye meclisinden gelen adam kafasını kaldırdı, göz-leri kusmaktan sulanmıştı. "Cesetleri dışarı çıkartıp yakmak zorundayız," dedi. Elini terli yüzünde gezdirdi ve ürperdi. "Günler sürecektir."

"Umarım seni değil..." Logan cümlesini yarıda kesti, yol-dan çiftliğe doğru birisi yaklaşıyordu.

Soluk kot pantolonu ve parlak turuncu anorağı olan bir adamdı. Başı önüne eğik yolda yürürken, kendi ayaklarından başka bir şey görmüyor olmalıydı.

Logan, "Şşşş," diyerek yanındaki adamı ve polis memuru-nu uyardı. Memura, "Sen arkaya dolaş," diye fısıldadı. Steve'e iki numaralı binayı işaret etti.

Polis memurunun, çalıların arasından uzaklaşmasını sey-retti. Steve yerini alınca, Logan belediyeden gelen adamın ce-ketinin yakasını kavradı. "Kâğıtlarını gösterme vakti geldi," dedi. Ezik çimenlerin üzerine adım attı.

Kırmızı anoraklı adam kafasını kaldırdığında sadece üç metre uzaktaydı.

Logan adamın ismini değil ama yüzünü hatırladı: Yollar-daki ölü hayvanları toplayan belediye işçisiydi.

Beş numaralı binanın hemen içindeki banka oturdular. Görünüşe göre, Bay Bernard Duncan Philips burada yaşıyordu. Bir köşede kalın battaniyeler, eski paltolar ve plastik çuvallar duruyor, muhtemelen adam köşeyi bir yatak olarak kullanı-yordu. Yatağın hemen üzerinde kaba bir haç asılıydı. Haçın üzerinde İsa'nın yerini, yarısı çıplak bir Action Man oyuncakğı almıştı.

Yatağın hemen yanında boş teneke kutular ve yumurta kartonları vardı. Bir de küçük piknik tüpü. Logan'ın babası da her yaz Lossiemouth'a tatile giderken bu küçük tüplerden bir tanesini karavana koyardı. Şimdi tıslayarak yanıyor, çay yapmak için su ısıtıyordu.

Ölü hayvanları toplayan adam -Bernard olduğuna inan-mak zordu- çürük bir sandalyenin tepesinde oturmuş, elin-deki ocak süngüsüyle elektrikli sobayı dürtüyordu. Çok sıkıcı ve anlamsız bir işti; tıpkı bir, iki ve üç numaraları dolduran ölü hayvanlar gibi. Ama adam yaptığı işten keyif alıyor gibiy-di. Demir çubukla ateşi dürtüklerken Logan'ın ne olduğunu çıkartamadığı bir melodiyi ısıklıkla çalıyordu.

Bernard yanlarında olduğu için, belediyeden gelen adam aşırı derece sakindi. Kolay anlaşılacak sakin kelimelerle duru-mu özetledi: Ölü hayvanların gitmesi gerekiyordu.

"Eminim beni anlıyorsundur Bernard," dedi. Parma-ğıyla, kucağındaki dosyayı dürttü. "Ölü hayvanları burada tutamazsın, insan sağlığını riske atıyorsun. İnsanlar senin

ölü hayvanların yüzünden hastalanmaya başlarsa ne hissedersin?”

Adam omzunu silkti ve ateşle oynamaya devam etti. “An-nem hastalandı,” dedi. Logan, adamın konuşmasında bir aksan olmadığını fark edince çok şaşırdı. Belediye tarafından yollardaki ölü hayvanları toplamakla görevlendirilen birinin, yerel halktan biri olmasını bekliyordu. Bölgedeki bazı insanların konuşurken ne dediklerini anlamak mümkün değildi ama Bernard farklıydı. Görünüşe göre, şimdi gıcırdayan bir sandalyede oturup bir elektrikli sobayı dürtükleyen adam, iyi bir eğitim almıştı. Adam, “Hastalandı ve gitti,” dedi. İlk kez kafasını kaldırdı. “Şimdi Tanrı’nın yanında.” Pis ve sakallı hâline rağmen, yakışıklı bir adamdı. Gururlu bir burnu, zekâ parıltısı gösteren arduvaz grisi gözleri, rüzgârla aşınmış yanakları vardı. Bir banyo yapıp berbere gitse, zenginlerin yemek yediği Kuzey Kraliyet Klübü’nde aykırı durmazdı.

“Biliyorum Bernard, biliyorum.” Belediyeden gelen adam, Bernard’ı rahatlatmak için gülümsedi. “Binaları temizlemek için yarın bir ekip göndereceğiz, tamam mı?” diye sordu.

Adam elindeki ocak süngüsünü bıraktı. Beton zemine düşen demirin tangırtısı taş duvarlardan yankılandı. “Onlar benim,” dedi. Gözlerine yaşlar oldu. “Bana ait olanı alıp götüremezsiniz! Onlar benim.”

“Onlardan kurtulmak zorundayız Bernard. Senin güvende olduğundan emin olmalıyız, değil mi?”

“Ama onlar benim...”

Adam ayağa kalktı ve Memur Steve ile Logan’a da kalkmalarını işaret etti. “Üzgünüm Bernard. Ekip saat tam sekiz buçukta burada olacak. İstersen onlara yardım edebilirsin.”

“Benim.”

“Bernard, onlara yardım etmek ister misin?”

“Benim ölü şeylerim...”

Şehre kadar arabanın pencerelerini açık tutup Bernard Duncan Philips’in çiftliğinin kokusundan kurtulmaya çalıştılar. Üstleri başları, saçları, her şeyleri pis ve ağır bir kokuya bulanmıştı. Çiseleyen yağmurun şiddetini artırması da önemli değildi. Damlaların pencereden içeri girmesine izin verdiler. Islanmak, temizlenmek için küçük bir bedeldi.

Araba Holburn Caddesi’nde ilerlerken, belediyenin görevlendirdiği adam, “Bernard’a bakınca tüm bunları onun yaptığına inanmak çok zor,” dedi. Arabayı belediyenin ana merkezinin bulunduğu Aziz Nicolas Evi’ne doğru sürdü. “Ama eskiden zeki bir adamdı. Duyduğum kadarıyla, St. Andrews Üniversitesi’nden Tıp Tarihi diploması almış.”

Logan başıyla onayladı, buna hiç şaşırmamıştı. “Ne oldu?”

“Şizofreni.” Adam omzunu silktilti. “Tedavi görüyordu.”

Logan, “Belediye çalışanı olarak mı?” diye sordu.

Adam, “Bernard kimseye zarar vermez,” dedi. Ama Logan, adamın sesinin titrediğini fark etti. Adamın, yanına polis koruması istemesinin sebebi buydu. Ne olursa olsun, Bernard’dan korkuyordu. “Ve işini iyi yapıyor, gerçekten.”

“Ölü hayvanları toplayarak.”

“Ama ölen hayvanları yolun kenarında bırakamayız, değil mi? Tavşanlar ve kirpiller ölünce çok fazla sorun olmuyor. Arabalar üzerlerinden geçip gidiyor ve geriye kalanlarla, kargalar veya başka hayvanlar ilgileniyor. Ama kediler ve köpekler... Bilirsiniz... İnsanlar işlerine giderken çürüyen bir Labrador’un yanından geçmek zorunda kalırlarsa şikâyet ederler.” Önlerine bir otobüs çıkınca frene bastı. “Bernard olmazsa ne

yaparız bilmiyorum. Daha öncesinde, para ya da başka bir şey için bu işi yapacak bir adam bulamamıştık.”

Logan durup düşündü, Aberdeen sokaklarında ölü bir hayvan görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Adam Polis Merkezi’nin önünde Logan ile Steve’i bıraktı, yardımları için teşekkür etti, kötü koku için özür diledi ve hızla uzaklaştı.

Logan ve Steve ön kapıya yürürlerken, her bir adımlarında dört bir yana sular saçılıyordu. İçeriye adım attıklarında, iliklerine kadar ıslanmışlardı.

Keskin yüz hatlı bir polis memuru, linolyum zeminin üzerindeki Grampian Polis Arması’na doğru vıcık vıcık adımlarla yürüyen ikiliye baktı. Armada, tepesi taçlandırılmış bir deve dikeninin üzerinde, ‘SEMPER VIGILO’ yazıyordu.

Adam meraklı bir papağan gibi yerinden kalktı. “Dedektif McRae?”

“Evet?” Logan bir çeşit Lazarus şakası daha bekliyordu. Gary ve Eric, polis merkezindeki herkese bu konudan bahsetmiş olmalıydı.

“Müfettiş Inch komuta merkezinde sizi bekliyor efendim.”

Logan ıslak pantolonuna ve buruşuk üniformasına göz gezdirdi. Bir duş alıp temiz kıyafetler giymek için can atıyordu. “On beş veya yirmi dakika bekleyemez mi?”

Memur olumsuzca başını iki yana salladı. “Hayır. Müfettiş kesin konuştu, merkeze gelir gelmez komuta merkezine geçmenizi istedi.”

Memur Steve kurulanmaya giderken, Logan binanın içinden asansörlere doğru yürüdü ve öfkeli bir biçimde düğmeye bastı. Üçüncü katta, koridorda ilerledi, duvarlardaki mantar panoların üzerine Noel kartları raptiyelenmişti. “BU KADI-

NI GÖRDÜNÜZ MÜ?” ve “HANEYE TECAVÜZ” gibi bilgi posterleriyle, aranan ilanlarının arasına serpiştirilmişlerdi. Tüm bu kasvetin ve acının ortasında, minik neşe patlamaları gibi duruyorlardı.

Komuta merkezi kalabalık ve gürültülüydü. Erkek ve bayan memurlar, ellerinde kâğıtlarla sağa sola koşturuyor, bazıları ise telefonlara cevap veriyordu. Kargaşanın ortasında Müfettiş Inch, bir masanın kenarına tünemiş, omzuyla kulağı arasına telefon ahizesini sıkıştırmış, bir memurun omzu üzerinden aldığı notlara bakıyordu.

Bir şey olmuştu.

Logan kalabalığın arasından geçerken, “Ne oldu?” diye sordu.

Müfettiş elini havaya kaldırdı, kâğıdın üzerine yazılı olanları daha iyi okuyabilmek için eğildi. Sonunda hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve dikkatini Logan’ın üzerine odakladı. Dedektifin hâlini görünce bir kaşını havaya kaldırdı. “Yüzmeye mi gittin?” diye sordu.

Logan, “Hayır efendim,” diye cevap verdi. Islanmış yakasına ensesinden akan suları hissetti. “Yağmur yağıyor.”

Insch omzunu silkti. “Aberdeen böyledir. Buraya gelmeden önce kurulansan olmaz mıydı, hem komuta merkezinin her yeri de ıslanmamış olurdu.”

Logan gözlerini kapattı ve yemi yutmadı. “Girişteki polis memuru hemen sizi görmem gerektiğini söyledi.”

“Bir çocuk daha kayboldu.”

Arabanın içi, havalandırmanın baş edemeyeceği kadar çabuk, buharla doluyordu. Logan düğmeyi sonuna kadar çevirmiş ve cihazı sıcak hava vermeye ayarlamıştı ama dışarıdaki dünya,

bir sis perdesinin arkasındaydı. Müfettiş Inch yolcu koltuğunda oturuyor, Logan gözlerini kısıp karanlık ve ıslak sokaklarda yol alırken bir şeyler çiğniyordu. En son çocuğun kaybolduğu Hazlehead'e ulaşmaya çalışıyorlardı.

Inch, "Biliyorsun," dedi. "Sen geri döndüğünden beri iki çocuk kaçırıldı. Bir ölü kız, bir ölü oğlan ve limanda diz kapakları olmayan bir ceset bulundu. Hepsi üç günde oldu. Bu, Aberdeen için rekor sayılır." Elini köpüklü ve jölemsi şekillerin içine soktu, sonunda amipe benzer bir şekeri poşetin içinden çıkarttı. "Uğursuz bir adam olduğunu düşünmeye başladım."

"Teşekkür ederim efendim."

Inch, "Suç istatistiklerimiz altüst oldu," diye devam etti. "Neredeyse tüm polis memurları, kayıp çocukları bulmak veya çöp torbasındaki küçük kızın kim olduğunu öğrenmek için dışarıda görevli. Elimde üniformalı adam kalmazsa, hırsızlıklar, kaçaklıklar ve toplum düzenini bozanlarla nasıl ilgilenirim?" İç geçirdi ve poşeti Logan'a uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim efendim."

"Sana söyleyeyim, rütbenin imtiyazları düşündüğün kadar fazla değil."

Logan müfettişe baktı. Inch kolay kolay sızlanıp şikâyet eden bir adam değildi, en azından Logan'ın bildiği kadarıyla. "Üniformalılara göz kulak olmaktan mı bahsediyorsunuz efendim?"

Müfettiş Inch'in yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Adamın çiftliğindeki koleksiyon hoşunuza gitti mi?"

Demek ki çiftlik binalarının içindeki ölü hayvanlardan haberdardı ve bu görevi kasıtlı olarak Logan'a vermişti.

"Daha önce midemin bu kadar çok bulandığını hatırlamıyorum."

“Memur Jacobs ne durumda?”

Logan, Memur Jacobs’un kim olduğunu sormaya hazırlanırken, müfettişin Steve’den bahsettiğini fark etti: Sarhoş çıplak. “Bu sabahı kolay kolay unutabileceğini sanmıyorum.”

Insch başıyla onayladı. “Güzel.”

Logan müfettişin ona da bir şeyler söyleyeceğini düşündü ama Inch, ağzına birkaç şeker daha attı ve yüzüne şeytani bir gülümseme takındı.

Hazlehead, şehrin kıyısında bir yerdi. Kırsal kesimin hemen bitişiğindeydi. Hazlehead Akademisi’nin diğer ucunda, yeşil araziyle medeniyet arasında sadece krematoryum duruyordu. Akademinin uyuşturucu bağımlısı ve sorunlu öğrencileri vardı. Ama Powis ve Sandilands gibi değildi, kısacası her şey daha da kötü olabilirdi.

Logan arabayı yolun kenarındaki yüksek binalardan birinin önüne çekti. Bina şehirdekiler kadar büyük değildi ve sadece yedi katlıydı ama etrafı pörsümüş ağaçlarla çevriliydi. Senenin sonuna doğru dökülmeye başlamış yapraklar, kaygan siyah yığınlar hâlinde mazgalları tikiyor ve taşmasına sebep oluyordu.

Müfettiş, “Şemsiyen var mı?” diye sordu. Korkunç havaya şöyle bir göz gezdirdi.

Logan şemsiyesi olduğunu ama bagajda durduğunu itiraf etti. Inch, aşağı inip bagajdan şemsiyeyi almasını emretti. Logan elinde şemsiye ile aracın yanına gelene kadar, müfettiş dışarı adım atmadı.

Insch sırtarak “İşte hizmet diye buna denir,” dedi. “Haydi gel, çocuğun ailesiyle konuşalım.”

Bay ve Bayan Lumley’in dairesi, apartmanın üst katlarından birinin köşesindeydi. Logan asansörlerin sidik kokmadı-

ğını fark edince çok şaşırdı, duvarlarda kötü bir İngilizceyle yazılmış yazılar da yoktu. Asansörün kapısı iyi aydınlatılmış bir koridora açıldı ve birkaç adım attıktan sonra burnunu karıştıran bir polis memuruyla yüz yüze geldiler.

Adam, “Efendim!” dedi. Müfettişi görür görmez sırtını dikleştirdi ve burnundaki sondaj çalışmalarına ara verdi.

Insch, “Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu. Memurun omzunun üzerinden Lumley’lerin dairesine göz gezdirdi.

“Yirmi dakikadır efendim.” Apartmandan iki yüz metre ötede küçük bir polis karakolu vardı. Ufak bir yerdi ama iş görüyordu.

“Kapı kapı dolaşan bir ekibiniz var mı?”

Memur, başıyla onayladı. “İki erkek, bir kadın memur efendim. Yerel kanallarda da çocuğun neye benzediği anlatılıyor.”

“Çocuk ne zaman kaybolmuş?”

Memur cebinden bir not defteri çıkarttı ve içini açıp sağdaki sayfaya göz gezdirdi. “Anne on buçukta aramış. Çocuk dışarıda oyun oynu...”

Logan araya girdi. “Bu havada mı?”

“Annesi yağmuru sevdiğini söyledi. Bir Paddington Ayısı gibi giyinmiş.”

Insch, “Her neyse,” dedi. Ellerini ceplerine soktu. “Böyleleri de var. Arkadaşları?”

“Hepsi okulda.”

“Neyse ki arkadaşları var. Okulu kontrol ettiniz mi? Belki küçük dostumuz okula gidip bir şeyler öğrenmeye karar vermiştir?”

Memur başıyla onayladı. “Arkadaşlarından sonra okulu aradık. Bir buçuk haftadır çocuğu gören olmamış.”

Insch inleyerek “Ne güzel,” dedi. “Pekâlâ, o zaman içeri girelim. Aileyle konuşursak belki bir şeyler öğrenebiliriz.”

Dairenin içi, tıpkı kaçırılmadan önce David Reid’in yaşadığı Kingswells’deki daire gibi, parlak renklere boyanmıştı. Duvarlarda resimler vardı, tıpkı Erskine’in Torry’deki evindeki gibi. Ama bu seferki çocuk, beş yaşlarında, pasaklı görünümü, kızıl saçlı ve çilli suratlıydı.

“O resim iki ay önce doğum gününde çekildi.”

Logan dikkatini duvardaki resimden, kapının eşiğinde dikilen kadına odakladı. Kadının etkileyici bir görünümü vardı: Uzun, kıvrıkcık ve kızıl saçları omuzlarına düşüyor, küçük burnu ve yeşil gözleri güzelliğini perçinliyordu. Ağlıyordu. Logan kendilerini oturma odasına alan kadının şekilli göğüslerine çok fazla bakmamaya çalıştı.

“Oğlumu buldunuz mu?” Şimdi konuşan, saçı başı dağınık, mavi gömlekli ve pantolonlu bir adamdı.

Kadın, elini adamın omzuna koyarak “Onlara biraz zaman ver Jim,” dedi. “Daha yeni geldiler.”

Insch, “Siz babası mısınız?” diye sordu. Parlak mavi bir koltuğun kenarına tündü.

Adam, “Üvey babası,” diye cevap verdi. Arkasına yaslandı. “Babası tam bir piçti.”

“Jim!”

“Özür dilerim, babasıyla aramız pek iyi değildi.”

Logan neşeli odaya şöyle bir göz gezdirdi, mobilyaları ve resimleri inceledi, bu sırada üvey baba Jim’in her hareketine dikkat etti. Bir çocuğun, kendisinden sıkılan bir üvey baba tarafından ortadan kaldırılması, sık yaşanan bir durumdu. Bazıları, eşlerinin çocuklarını kendilerininmiş gibi kucaklarken, bazıları ise çocuğu ilk olmadıklarını hatırlatan bir unsur

olarak görüyordu. Sevdikleri kişinin daha önce birisinden çocuk yapmış olması... Kıskançlık çok kötü bir şeydi. Özellikle de bedeli beş yaşındaki bir çocuğa ödetilirse.

Pekâlâ, duvarlardaki tüm fotoğraflarda, üçlü, mutlu bir aile resmi çiziyordu. Ama insanlar, kırık kemiklerin, sigara yanıklarının veya morlukların resmini çekip salonuna asmazlardı.

Logan sıcak bir sahilde çekilen resme dikkatini odakladı, herkesin üzerinde mayosu vardı ve kameraya sırtlıyorlardı. Anne, karnındaki sezaryen izine rağmen, yeşil bikinisinin içinde nefes kesiciydi.

Bayan Lumley, "Korfu," dedi. "Jim geçen sene bizi götürmüştü. Geçen sene Korfu'ya, bu sene Malta'ya gittik. Önümüzdeki sene Peter'ı Mickey Mouse'u görmesi için Florida'ya götürecektik..." Alt dudağını ısırды. "Mickey Mouse'u çok severdi... Ah Tanrım, lütfen onu bulun!" Sonra kendini kocasının kollarına bıraktı.

Insch, Logan'a doğru anlamlı bir bakış attı. Logan başıyla onayladı ve kadına doğru döndü. "Neden ben herkese güzel bir çay yapmıyorum? Bay Lumley, bana mutfağın nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

On beş dakika sonra Logan ve Müfettiş Insch, apartmanın girişinde dikilmiş, yağan yağmuru seyreliyorlardı.

Insch, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Şekerleme poşetinin içine elini soktu.

"Üvey baba hakkında mı?"

Insch başıyla onayladı. "Bence çocuğu çok seviyor gibi. Büyüyünce Peter'ın Dons takımında forma giyeceğini anlatırken gözleri parılıyordu. Bana sapık bir üvey baba profili çizmedi."

Müfettiş bir kez daha başıyla onayladı. Logan çay yapıp adamlarla sohbet ederken, Inch de kadını sorguya çekmişti.

“Ben de aynı fikirdeyim. Çocuk hiç kaza geçirmemiş, ciddi bir hastalığı olmamış ve doktora gitmek zorunda kalmamış.”

Logan, “Bugün neden okulda değilmiş?” diye sordu. Inch’in şekerlerinden bir tane alıp ağzına attı.

“Dayak yediği için. İri yarı bir çocuk, kızıl saçlı diye Peter’i fena dövmüş. Annesi okul bu konuda bir şey yapana kadar çocuğu göndermek istememiş ama babaya da bir şey söylememiş. Adamın, Peter’ın dayak yediğini duyarsa çılgına dönmesinden korkuyormuş.”

Inch ağzına bir şeker daha attı ve iç geçirdi. “İki günde iki kayıp çocuk,” dedi. Sesindeki üzüntüyü gizlemeye gerek görmedi. “Tanrım, umarım kaçıp gitmiştir. Morgda küçük bir çocuk cesedi daha görmek istemiyorum.” Inch bir kez daha iç geçirdi. İri bedeni, havası sönmüş bir balon gibi büzüldü.

Logan kendisinin bile inanmadığı bir kararlılıkla, “Çocukları bulacağız,” dedi.

“Evet, onları bulacağız.” Müfettiş, Logan’ın şemsiyeyi açmasını beklemeden yağmura adım attı. “Bulacağız ama çoktan ölmüş olacaklar.”

12

Logan'la Insch sessizce merkeze geri dönerlerken hava karardı ve gökyüzüne fırtına bulutları yayılarak güneşi perdeledi. Öğleden sonra ikide, şehir karanlıkta kaldı. Aracın ışıklarını açıp yol alınca sarı ışık günü daha da karanlıkmiş gibi gösterdi.

Insch tabii ki haklıydı, çocukları sağ bulamayacaklardı. Tabii eğer çocuklar aynı adam tarafından kaçırıldıysa. Isobel'e göre, cinsel ilişki çocuklar öldükten sonra gerçekleşiyordu.

Logan arabayı Anderson Bulvarı'na doğru çevirdi.

En azından, Peter Lumley'in renkli bir yaşamı vardı. Zavalı Richard Erskine, üzerine titreyen bir anneden başka bir şey görmemişti. Logan, kadının oğlunu alıp Korfu'ya, Malta'ya veya Florida'ya gittiğini hayal edemiyordu. Küçük tatlı çocuğu için fazla tehlikeli bir seyahat olurdu. Peter kendisine göz kulak olan bir üvey babası olduğu için şanslıydı.

Logan, Queen Caddesi'nin sonundaki kavşaktan dönerken, Insch lafa girdi. "İspanyol Engizisyonu seni ziyaret etti mi?" Dev bir granit sütunun üzerinde, Kraliçe Victoria'nın heykeli vardı. Biri kafasının üzerine kâğıttan bir koni geçirmişti.

"Profesyonel Standartlar? Hayır, henüz değil." Adamların gelmesini dört gözle bekliyordu.

Insch iç geçirdi. "Bana bu sabah geldiler. Yepyeni üniforması içindeki ukala bir pislik, hayatı boyunca bir gün bile po-

lislik yapmamış biri, bana muhbiri bulmanın ne kadar önemli olduğunu anlattı. Sanki ben kendim bunu düşünemezdim. Tekrar söylüyorum, haberi basına sızdıranı...”

Önlerine kirli Ford bir kamyonet çıkınca Logan frene basmak zorunda kaldı ve küfretti.

Insch sırtarak “Şunu kenara çekelim,” dedi. Sanki bir başkasının gününü mahvetmek, kendini iyi hissetmesini sağlayacaktı.

Sürücüyü sert bir dille uyardılar ve ertesi sabah saat dokuzda tüm belgelerini yanına alıp merkeze gelmesini söylediler. Çok bir şey değildi ama yine de bir şeydi.

Komuta Merkezi'ne girdiklerinde ortalığın daha da karışık olduğunu gördüler. Northsound Radyosu'ndaki yayın ve TV haberlerinden sonra, telefonlar hiç durmadan çalışıyordu. Tüm kanallarda aynı haber vardı. Aberdeen, medyanın ilgi odağı olmuştu. Polis teşkilatı spotlar altındaydı, Insch eğer kısa sürede bu sorunu çözemezse, şekerlemelerini evinde yemek zorunda kalırdı.

İki kayıp çocukla ilgili ihbarların teker teker üzerinden geçtiler. Birçoğu zaman kaybı gibi duruyordu ama her ihtimale karşı hepsini değerlendirmek gerekiyordu. Teknik uzmanlardan bir tanesi, tüm raporları bilgisayara girmekle meşguldü. Her bir ihbarı ve sorguyu dikkate alıyor, yeri, zamanı, günü HOLMES programına kaydediyordu. Bilgisayar yazılımı veriler arasında bir ilişki kurmaya çalışıyor, kendi içindeki prosedürleri çalıştırıyordu. Zor bir işti ama ne zaman kayda değer bir bilgi elde edeceği belli olmazdı.

Ama Logan, tüm çabaların beyhude olduğunu düşünüyordu, Peter Lumley ölmüştü. Kaç tane yaşlı kadının Peterhead veya Stonehaven'da çocuğu gördüğünü iddia ettiği önemli

değildi. Çocuk yarı çıplak ve tecavüze uğramış bir vaziyette, bir çukurun dibinde olmalıydı.

Kadın memurlardan biri, elindeki kâğıtları Insch'e uzattı. Raporların içinde, müfettişle Logan dışarıdayken HOLMES'ün ürettiği eylem raporları vardı. Müfettiş iyi niyetle kâğıtları eline aldı ve sayfalara şöyle bir göz gezdirdi. "Saçmalık, saçmalık, saçmalık," diye söylendi. Beğenmediği kâğıtları omzunun üzerinden geriye fırlattı.

Bilgisayar yazılımı ne zaman verilerde bir isme denk gelse, HOLMES ilgili kişinin sorguya çekilmesini tavsiye ediyordu. Yaşlı bir kadın, Bay Tiddles, kedisini beslerken kayıp çocuğu sokakta gördüğünü söylediye, HOLMES, Bay Tiddles'ın sorguya çekilmesini istiyordu.

"Ne bu, ne de bu." Birkaç kâğıt daha yere düştü. Kâğıt yığınının geriye sadece birkaç tane kalmıştı. Insch, "Bunlarla ilgilenin," dedi. Kâğıtları kadın memura geri verdi.

Kadın, müfettişi saygıyla selamladı ve uzaklaştı.

Insch, "Biliyorum," dedi. Logan'ı baştan aşağı süzdü. "Benim hissettiğimden daha kötü görünüyorsun."

"Burada hiçbir şey yapamıyorum efendim."

Insch masalardan birinin kenarına tünedi ve raporlardan birkaçına göz attı. "Sana ne diyeceğim," dedi. Kâğıtlardan bir kısmını Logan'a uzattı. "Bir işe yaramak istiyorsan, bu listeden başlayabilirsin. Bu sabah Rosemount'da kapı kapı dolaşmanızı istiyorum. Lanet olasıca Norman Chalmers bugün mahkemeye çıkacak. Mahkeme adamı kefaletle serbest bırakmadan, biz küçük kızın kim olduğunu öğrenelim."

Logan kendine, komuta merkezinin kargaşasından mümkün olduğunca uzakta ve sessiz bir ofis buldu. Üniformalılar işle-

rini iyi yapmışlardı, raporlar herkesle konuştuklarından emin olmak için bazen aynı adrese birden fazla sefer uğradıklarını gösteriyordu.

Ölü kızın kim olduğunu kimse bilmiyordu, kimse morgda çekilen resmi tanımamıştı. Sanki bir çöp torbasının içinden fırlamış bacağı bulunana kadar, kız hiç var olmamıştı.

Logan malzeme ofisine gitti ve kendine yeni bir Aberde-en haritası aldı. Ofisin duvarına haritayı astı. Bunlardan bir tane de Inch'in komuta merkezinde asılıydı; üzerine notlar yapıştırılmış, raptiyeler batırılmış ve çizgiler çizilmişti. Kırmızı raptiyelerden, bir tane Nigg'in üzerine, bir tane de Rose-mount 17 Wallhill Crescent'in üzerine batırdı.

Kızın içine koyulduğu çöp torbası Norman Chalmers'ın evinden getirilmiş ama poşetin içindeki fatura dışında, adamın evinde hiçbir kanıt bulunamamıştı. Belki buldukları fatura, mahkemeye gitmek için yeterliydi ama adamın savunma avukatı, Sandy Moir-Farquharson'du. Lanet olasıca adam işinde çok iyiydi ve tek bir kanıtla davayı kesin kaybederlerdi.

"Evet," diye mırıldandı. Arkasına yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi ve haritadaki iki raptiyeye baktı.

Çöp torbası, Logan'ın kafasını karıştırıyordu. Chalmers'ı yakaladıklarında, dairenin her yerinde kedi tüyleri vardı. Logan akşamüstü bardayken, vaktinin büyük bir kısmını üzerindeki tüyleri temizlemekle geçirmişti. Hâlâ ceketinin üzerinde, inatçı gri tüylerden vardı. Eğer çocuk daireye gitmiş olsaydı, Isobel mutlaka otopsi sırasında kedi tüyleri bulurdu.

Demek ki kız, adamın dairesine hiç gitmemişti, en azından bunu biliyordu. Zaten Inch'in Chalmers hakkında bilgi toplanmasını istemesinin sebebi de buydu. Kızın başka bir yere götürüldüğünü düşünüyordu. Ama arama timleri eli boş

geri dönmüştü. Norman Chalmers'ın dört yaşında bir kızı götürecektir bir yeri varsa da kimse bir şey bilmiyordu.

Kendi kendine, "Ya aradığımız kişi Chalmers değilse?" diye söylendi.

"Aradığımız kişi kim değilse?"

Gelen... Memur... Jackie'ydi.

"Küçük kızı Norman Chalmers öldürmediyse?"

Kadının yüz ifadesi sertleşti. "O öldürdü."

Logan iç geçirdi ve yerinden kalktı. Kadının bu konuda hassas olduğunu önceden tahmin etmeliydi. Bulduğu faturanın, davayı çözdüğüne inanıyordu.

"Şöyle diyelim: Kızı Chalmers öldürmediyse, bir başkası öldürdü. Tamam mı?"

Jackie gözlerini devirdi.

Logan çabucak devam etti. "Eğer başka biriyse, Norman Chalmers'ın çöplerine erişebilen biri olmalı."

"Bunu kimse yapamaz. Kim adamın çöplerini karıştırabilir ki?"

Logan parmağını haritanın üzerine koyunca kâğıt hışırdadı. "Rosemount sokaklarında büyük çöp tenekelerinden var. Herkes çöpünü tenekelerin içine atıyor. Katil Chalmers değilse, kızı çöp poşetinin içine koyabilecekleri iki yer var. Burası," derken parmağını haritanın üzerine koydu, "veya burası, Nigg'deki çöplük. Eğer çöplükte bir cesedi saklayacaksan, bir poşetin içine koymaya çalışıp bir bacağını da dışarıda bırakmazsın. Kulağa mantıklı gelmiyor. Çöplerin arasına kızı gömmek, çok daha mantıklı olacaktır." Logan, Nigg'in üzerindeki raptiyeyi çıkarttı ve plastik başını dişleri arasına aldı. "Demek ki katil, cesedi çöplükte poşete koymadı. Çöp arabalarından biriyle Nigg'e geldi ve diğer çöplerle birlikte kamyonun arka-

sından boşaltıldı. Demek ki poşetin içine sokaklarda bir yerde kondu.”

Memur Watson hâlâ inanmış görünmüyordu. “Chalmers’ın dairesi en uygun yer. Eğer kızı öldürmediyse, neden cesedi adamın çöpleriyle birlikte bulduk?”

Logan omzunu silkti, sorun da buydu. “Bir şeyi neden poşetin içine koyarsın?” diye sordu. “Daha kolay taşımak veya gizlemek için. Ya da...” Masanın yanına yürüdü ve kapı kapı dolaşan ekiplerin sorgularını inceledi. “Ölü bir kızı arabanın bagajına koyup etrafta çöp tenekesi aramazsın.” Kâğıtları, Wallhill Crescent’deki kapı numaralarına göre sıraya dizmeye başladı. “Bir araban varsa, cesedi alır ve uzak bir yere götürürsün, Garlogoie veya New Deer’a. Medeniyetten uzak bir yere. Kimsenin yıllar boyunca küçük kızın cesedini bulamayacağı bir yere.”

“Belki de paniğe kapılmıştır.”

Logan başıyla onayladı.

“Kesinlikle. Paniğe kapılırsan, aklına gelen ilk yere cesedi bırakırsın. Yine de etrafta dolaşıp uygun bir çöp tenekesi aramazsın. Kızın sadece koli bandıyla sarılmış olması da çok garip. Küçük çıplak bir kız, kahverengi koli bandıyla paketlenmiş. Bunu uzun süre yanında taşıyamazsın... Cesedi çöp tenekesinin içine her kim attıysa, oldukça yakınında bir yerde yaşıyor olmalı.”

Sorguları içeren kâğıtları iki gruba ayırdı, on yedi numara iki kapı uzakta olanlar ve diğerleri. Yine de geriye otuz kadar daire kalmıştı.

“Bana bir iyilik yapar mısın?” diye sordu. Otuz dairenin isimlerini teker teker bir kâğıdın üzerine yazdı. “Bu isimleri Suç Kayıtlarında ara. Herhangi bir yanlışları olmuş mu,

bilmek istiyorum. Uyarı, tutuklama, park cezası, herhangi bir şey.”

Memur Watson, Logan’a vaktini boşa harcadığını ve suçlunun Norman Chalmers olduğunu söyledi. Ama yine de isimleri aldı ve en kısa zamanda geri döneceğine söz verdi.

Watson gidince Logan makinelerden birinden bir çikolata ve bir bardak kahve aldı. Sorguları okurken hem kahvesini yudumladı, hem de çikolatayı kemirdi. Burada biri yalan söylüyordu, kızın kim olduğunu bilen biri. Birisi kızı öldürmüş, cesedi parçalamak istemiş ama yapamamış, sonra bir çöp tenekesine bırakmıştı.

Soru, bunun kim olduğuydu?

İskoçya’nın kuzeydoğusunda, her sene üç bine yakın insan kaybolurdu. On iki ay içerisinde bildirilen, üç bine yakın kayıp insan. Ama otopsi raporuna göre, dört yaşındaki bir kız çocuğu iki gündür kayıptı ama kimse polise gelip bu konuda ne yapmayı düşündüklerini sormamıştı. Kızın kayıp olduğu neden bildirilmemişti? Belki de kızın kaybolduğunu kimse fark etmemişti.

Logan cebinden gelen tanıdık melodiyi duyunca sessizce küfretti. “Logan,” diye cevap verdi.

Girişteki memur, Logan’a bir ziyaretçisi olduğunu söyledi.

Logan masanın üzerinde duran raporlara bakıp kaşlarını çattı. Sonunda, “Pekâlâ,” dedi. “Hemen geliyorum.”

Çikolata kâğıdını ve plastik kahve bardağını çöp tenekesine attı, aşağı kata inmeye başladı. Birisi kaloriferleri fazla açmış, bu yüzden tüm pencereler buğulanmıştı. Merkeze gelenler de, dışarıdaki yağmurla ıslanıp içeride yanıyor olmalıydı.

Logan’ın yaklaştığını gören Miller, döndü ve sıırıttı. “Laz,” dedi. “Seni yeniden görmek ne güzel. Burası çok güzelmiş.”

“Adım Dedektif McRae. ‘Laz’ değil.”

Colin Miller göz kırptı. “Ah, biliyorum. Dünkü karşılaşmamızdan beri biraz araştırma yapıyordum. Bu arada, yanındaki polis memuru da nadide bir parçaydı. İsterse beni ziyaret edebilir. Ne demek istediğimi anlamışsındır.” Bir kez daha göz kırptı.

“Ne istiyorsunuz Bay Miller?”

“Ben mi? En sevdiğim dedektifi bir öğle yemeğine götürmek istiyorum.”

Logan, “Saat üç,” dedi. Birden, sabah Memur Watson’ın hazırladığı sandviçlerden sonra birkaç poğaça ve bir çikolatadan başka bir şey yemediğini fark etti. Ayrıca, çiftlik evinde birkaç kez, midesinde ne varsa boşaltmıştı. Açlıktan ölüyordu.

Miller omzunu silkti. “Geç bir öğle yemeği de olur. Çay içer...” Miller şöyle bir odaya göz gezdirdi ve kimsenin duymaması için sesini alçalttı. “Birbirimize yardım edebiliriz. Belki elimde işinize yarayabilecek bilgiler vardır.” Miller geri çekildi ve yeniden sıırttı. “Ne dersin? Hesap benden.”

Logan bir süre düşündü. Hediye kabul etmekle ilgili kesin kurallar vardı. Modern polis güçleri, kimsenin kendilerini rüşvet almakla suçlamaması için büyük çaba sarf ediyordu. Colin Miller, birlikte vakit geçirmek isteyeceği en son insandı. Ama Miller işe yarar bir şeyler biliyorsa... Ayrıca, açlıktan ölüyordu.

“Anlaştık,” dedi.

Grassmarket’in üzerinde küçük bir restoranda, köşe bir masaya geçtiler. Miller bir şişe beyaz şarap, tütsülenmiş mezgit balıklı ve baharatlı bir makarna sipariş etti. Logan kendine

bir şişe soda ve bir lazanya istedi. Biraz sarımsaklı ekmek ve bir de salata.

Miller, “Tanrım, Laz,” dedi. Logan’ın ekmeği bölüp üzerine tereyağı sürmesini seyretti.

“Sizi hiç beslemiyorlar mı?”

Logan, “Logan,” diye uyardı. Ağzı doluydu. “Logan, ‘Laz’ değil.”

Miller arkasına yaslandı ve eline şarap kadehini alıp sallayarak, içindeki parıltılı renkleri seyretti. “Bilemiyorum,” dedi. “Dediğim gibi, biraz araştırma yaptım. Ayrıca, ölümden dönen biri için, Lazarus kötü bir takma isim değil.”

“Ben ölümden dönmedim.”

“Ama döndün. Tıbbi raporlara göre, kalbin beş dakika kadar durmuş.”

Logan kaşlarını çatı. “Benim raporlarımda ne yazdığını sen nereden biliyorsun?”

Miller omzunu silkti. “Bu gibi şeyleri bilmek benim işim Laz. Dün çöplükte bir çocuk cesedi bulduğunuzu da biliyorum. Birini yakalayıp içeri tıktığınızı da biliyorum. Senin şimdiki baş patolog ile daha önce bir ilişkin olduğunu da biliyorum.”

Logan irkildi.

Miller elini havaya kaldırdı. “Endişelenme kaplan. Dediğim gibi, her şeyi bilmek benim işim.”

Garson kız tatlıları getirdi ve ortam biraz olsun yumuşadı. Logan hem yemek yeyip hem de öfkelenmekte güçlük çekti.

Salatadan bir parça ağzına atarken, “Benim için bir şeyin olduğunu söyledin,” dedi.

“Evet. Dün rıhtımda, diz kapakları olmayan bir ceset buldunuz.”

Logan çatalının ucuna asılı, titreyen lazanya parçasına baktı. Makarnanın üzerindeki kırmızı sos, parıldayarak karşılık verdi. Çiğnerken, “Ve?” dedi.

“Ve siz, Diz Kapakları Olmayan’ın kim olduğunu bilmiyorsunuz.”

“Sen biliyor musun?”

Miller şarap kadehini havaya kaldırdı ve bir kez daha hafifçe sallayıp içindeki parıltıya göz gezdirdi.

Logan bekledi ama Miller sadece şarabından bir yudum aldı.

Logan sonunda, “Kimmiş?” diye sordu.

Miller, “Pekâlâ, işte şimdi birbirimize nasıl yardım edeceğimizi konuşmaya başlayabiliriz,” dedi. Logan’a gülümsedi. “Ben bir şeyler biliyorum, sen bir şeyler biliyorsun. Sen seninkileri bana söyle, ben de benimkileri sana söyleyeyim. Günün sonunda ikimiz de mutlu oluruz.”

Logan çatalını masanın üzerine bıraktı. Adam kendisini yemeğe davet ettiğinden beri bunun geleceğini biliyordu. “Sana bir şey söyleyemeyeceğimi biliyorsun,” dedi. Tabağını eliyle itti.

“Bana diğer basın mensuplarına söylediğinizden daha fazlasını söyleyebilir, biraz daha toleranslı davranabilirsin. Bunu yapabilirsin.”

“Ben senin zaten bir muhbirin olduğunu sanıyordum.” Artık bir şey yemediği için, Logan dikkatini öfkelenmeye odaklayabilirdi.

Miller omzunu silkti ve çatalıyla makarnasından bir parça aldı. “Evet ama sen bana daha fazla yardım edebilirsin Laz. Sen bu işin içindesin. Öfkelenip söylenmeye başlamadan önce şunu hatırla: Bu bir ticaret. Sen bana bir şeyler söylersin,

ben sana bir şeyler söylerim. Angus Robertson'ı yakaladığın zaman seni müfettiş yapmaları gerekirdi. Adam on beş kadını öldürdü ve sen tek başına adamı yakaladın. Sana bir madalya vermeleri gerekirdi.” Çatalını yeniden makarnaya doladı ve üzerine biraz da tütsülenmiş balık aldı. “Sadece sırtına vurup seni tebrik ettiler, değil mi? Bir ödül falan aldın mı, hayır.” Miller öne eğildi ve çatalıyla Logan'ı işaret etti. “Bunun hakkında bir kitap yazmayı düşündün mü?” diye sordu. “Yazarsan çok tutabilir: Tecavüzcü seri katil sokaklarda dolaşır ve kimse adamı yakalayamaz ama sonra birden Dedektif McRae ortaya çıkar!” Miller çatalını havada sallarken, üzerine dolanmış makarna çözölmeye başladı. “Dedektif ve kahraman patolog katilin izini sürer ama katil kadını yakalar! Çatıda kan gövdeyi götürür, Dedektif neredeyse ölür. Katil otuz yıla mahkûm olur, alkışlar ve perde iner.” Sırıttı ve makarnadan geri kalanı ağzına attı. “Muhteşem bir hikâye ama Joe Public'in hafızası çok iyi değildir. Bağlantılarım var, yardım edebilirim. Sen bunu hak ediyorsun!”

Çatalını tabağın üzerine bıraktı ve elini ceketinin cebine soktu, küçük bir cüzdan çıkarttı.

“Burada,” dedi. Koyu mavi bir kartvizit çıkarttı. “Phil'i ara ve seni benim gönderdiğimi söyle. Sana iyi bir teklif yapacaktır, emin olabilirsin. Londra'daki en iyi yayınevlerinden biridir. Tekrar söylüyorum, sen bunu hak ediyorsun.” Kartı masanın üzerine, Logan'ın önüne koydu. “Bu senin için, iyi niyetimin bir göstergesi.”

Logan teşekkür etti ama kartı masanın üzerinden almadı.

Miller, “Benim senden istediğim,” diye konuşmaya devam etti. “Ölü çocuklarla ilgili bildiklerini bana anlatman. Basın açıklamalarında her zamanki saçmalıklar söyleniyor.

Şimdilik bir açıklama yapamıyoruz diyorlar. Elle tutulur bir şey yok.”

Logan başıyla onayladı. Standart uygulama buydu: Medyaya her şeyi söylerlerse, hemen gazetelere haber olur, canlandırması yapılır ve canlı televizyon programlarında tartışılırdı. Sonra her şöhret olmak isteyen telefona sarılır, yeni Mastrick canavarının veya küçük çocukları kaçırıp işkence ederek öldüren katile basın her ne isim taktıysa onun, kendisi olduğunu iddia ederdi. Her şey gizli tutulmazsa, aramaların hangisinin gerçek olduğunu anlamak mümkün olmazdı.

Miller, “David Reid’in boğularak öldürüldüğünü biliyorum,” dedi. Ama bu bilgi zaten herkese açıktı. “Çocuğa tecavüz edildiğini de biliyorum.” Bu da yeni bir şey değildi. “Katilin bir makasla çocuğun cinsel organını kestiğini de biliyorum.”

Logan yerinde doğruldu. “Sen bunu nereden...”

“Çocuğun kıkına bir şey soktuğunu da biliyorum. Muhtemelen kendi aletini kaldıramadığı için başka bir...”

“Sana bunları kim söyledi?”

Miller omzunu silkti ve kadehi yine çalkaladı. “Dediğim gibi, benim...”

Logan cümleyi tamamladı. “İşim bu.” Olumsuzca başını iki yana salladı. “Demek ki yardımınıza ihtiyacın yok.”

“Ben soruşturmanın nasıl gittiğini merak ediyorum Laz. Dışarıda elini kolunu sallayarak dolaşan piçi yakalamak için neler yaptığınızı merak ediyorum.”

“Bize gelen ihbarları değerlendiriyoruz.”

“Pazar günü ölü bir erkek çocuk, pazartesi ölü bir kız çocuğu, iki çocuk da kaçırıldı. Dışarıda bir seri katil var.”

“Olayların birbiriyle bağlantılı olduğuna dair bir kanıt yok.”

Miller arkasına yaslandı, iç geçirdi ve kendine bir kadeh daha şarap koydu. “Pekâlâ, demek ki bana henüz güvenmiyorsun,” dedi. “Seni anlıyorum. O zaman sana bir iyilik yapacağım, iyi niyetimi göstermek için. Limanda bulduğunuz diz kapakları olmayan adamın adı George Stephenson. Arkadaşları Geordie der.”

“Devam et.”

“Bıçak Malk’ın adamlarındandır. Kim olduğunu biliyor musun?”

Logan, Bıçak Malk olarak bilinen Malcolm McLennan’ı tanıyordu. Edinburgh’nun en büyük gangsterlerinden biriydi, silah kaçakçılığı, uyuşturucu ve Litvanya’yla bağlantılı olarak kadın ticareti yapardı. Üç yıl önce yarı-meşru işler yapmaya başlamıştı, tabii eğer bunu bir gelişme olarak nitelendirmek mümkünse. McLennan, Edinburgh’nun kırsal kesiminde araziler satın almış ve üzerlerine küçük kutuya benzer evler dikmişti. Bir süredir de Aberdeen ile ilgileniyor, rakipleri uyanmadan emlak işine girmek istiyordu. Yerel çetelerle sorunlar yaşıyordu. Ama Bıçak Malk, oyunu yerel serseriler gibi oynamaz, sert olmayı ve karşısına çıkan herkesi ezip geçmeyi severdi. Şimdiye kadar kimse adama dokunamamıştı. Ne Edinburgh polisi ne de Aberdeen’dekiler.

Miller, “Pekâlâ,” dedi. “Görünüşe göre, Geordie buraya Malk’ın yeni inşa edeceği binalar için izin almaya gelmiş. Burası ile Kingswells arasındaki bir araziye üç yüz ev konduracakmış. Rüşvet ve tehditle işi bitirmeye çalışmışlar. Ama Geordie’nin şansı yaver gitmemiş ve kolay bükülmeyen bir şehir planlamacısına çatmış.” Miller arkasına yaslandı ve başıyla onayladı. “İtiraf etmeliyim, buna ben de çok şaşırdım. Artık böyle adamların kaldığını sanmıyordum. Yine de adam

Geordie'ye, 'Seni bir daha kapımda görmek istemiyorum şeytan' demiş ve Geordie de adamı Westhill yirmi dört numaranın önünde yola itmiş." Miller ellerini havaya kaldırıp birini iter gibi yaptı.

Logan bir kaşını havaya kaldırdı. Belediyede çalışan birinin bir otobüsün altında kaldığını duymuş, ama bu olayın kaza olmadığına dair bir şey söylenmemişti. Adam hâlâ hastanede yoğun bakımdaydı. Noel'e kadar da hastaneden çıkması mümkün değildi.

Miller göz kırptı. "Dahası da var," dedi. "Geordie'nin atlarla başı beladaymış. Yerel bayilerde bahislere yüklü miktarlarda paralar yatırıyormuş. Büyük paralar. Ama şansı yaver gitmemiş. Aberdeen'in serserileri güneydekiler kadar girişimci ruha sahip olmayabilir ama Telle Tubby de değiller. Sonra Geordie'nin cesedini, limanda diz kapakları bir palayla kesilip çıkartılmış bir biçimde buldular."

Muhabir arkasına yaslandı ve şarabından bir yudum alıp Logan'a sıırıttı. "Bu anlattıklarım senin için değerli öyle değil mi?"

Logan değerli olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Miller, "Pekâlâ," dedi. Dirseklerini masanın üzerine koydu. "Sıra sende."

Logan biri şanslı piyango biletini avucuna sıkıştırmış gibi, Polis Merkezi'ne geri döndü. Yağmur da dinmiş, bu sayede Grassmarket'ten Queen Caddesi'ne kadar ıslanmadan yürüyebilmişti.

Insch hâlâ komuta merkezindeydi, sağa sola emirler yağıyor ve raporlara bakıyordu. Görünüşe göre, Richard Erskine veya Peter Lumley'den haber yoktu. İki çocuğun dışarıda bir

yerde ölü yatıyor olabileceğini düşününce, Logan'ın morali biraz bozuldu. Sürekli sırtılacak zaman değildi.

Müfettişin yanına gitti ve diz kapakları olmayan adam olayından kimin sorumlu olduğunu sordu.

Insch şüphe dolu bir bakış attı. "Neden?"

"Çünkü elimde birkaç ipucu var."

"Ah, gerçekten mi?"

Logan başıyla onayladı ve Colin Miller'ın kendisine anlattıklarını müfettişe iletirken, sırtıtmaya başladı. Konuşması bittiğinde, Insch etkilenmiş gibiydi.

"Sen bunca şeyi nereden öğrendin?" diye sordu.

"Colin Miller'dan. *Press and Journal* muhabiri. Bulaşmamı istemediğin adam."

Insch'in yüz ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. "Ben adama bulaşma dedim, git adamlarla aynı yatağa gir demedim."

"Ne? Ben..."

"Bu adamlarla ilk kez mi samimi bir sohbete giriştin dedektif?"

"Düne kadar adamı tanımıyordum."

Insch kaşlarını çatı ve sessiz kaldı. Logan'ın araya girmesini ve boşluğu anlamlı bir cümle ile doldurmasını bekledi.

Logan kendine hâkim olamadı, "Bakın," dedi. "Bana geldi, girişteki memura sorabilirsiniz. İşimize yarayacak bilgileri olduğunu söyledi."

Yine bir sessizlik oldu, bu seferki daha da rahatsız ediciydi.

"Kaçırılan çocuklar olayıyla ilgili kendisine detaylı bilgi vermemi istedi."

Insch dedektife baktı. "Verdin mi?"

"Ben... Kendisine ne kadarını söyleyebileceğimi size sormam gerektiğini söyledim efendim."

Insch bunu duyunca gülümsedi. “İyi çocuk,” dedi. Cebinden bir şeker poşeti çıkarttı ve Logan’a uzattı. “Ama eğer bana yalan söylüyorsan, seni parçalarım.”

13

Logan beleş yemeğin ardından hazımsızlık çekiyordu. Müfettiş Inch'e yalan söylemişti ve bunun açığa çıkmamasını ümit ediyordu. Colin Miller kendisine diz kapakları olmayan adamın kim olduğunu söyleyince, Logan da karşılığında kayıp çocuk vakalarıyla ilgili adama detaylı bilgi vermişti. İyi bir şey yaptığına inanıyordu: Bir bilgi kaynağı ile iyi ilişkiler kuruyor ve yerel basınla arasını iyi tutuyordu. Ama Inch, sırlarını düşmana satıyormuş gibi bir havaya bürünmüştü. Logan müfettişten muhabire zaten anlattığı şeyleri anlatmak için izin istemiş, Inch de bu izni vermişti. Logan müfettişin, kendisi izin vermeden önce Miller'ın her şeyi bildiğini öğrenmemesi için duacıydı.

Logan'ın bu konuda bir şey bilmemesini istediği kişilerden biri de Profesyonel Standartlar'dan gelen adamdı ve şimdi sorgu odasında, tam karşısında oturuyordu. Üzerinde paralel çizgileri ve parlak düğmeleri bulunan siyah bir takım elbise giymişti. Müfettiş Napier'ın kızıl saçları ve bir açacağa benzeyen burnu vardı. Logan'ın işine geri dönmesi, nekahet dönemi, bir polis kahramanı olması ve Colin Miller'la yediği öğle yemeği ile ilgili ardı ardına sorular soruyordu.

Logan yüzüne samimi bir gülümseme takınıp yalanları sıraladı.

Yarım saat sonra çalışma odasında duvara astığı haritaya bakıyor, göğsündeki yanan sancıyı ovalayarak geçiştirmeye ve işten kovulmayı düşünmemeye çalışıyordu.

Miller'ın kendisine verdiği koyu mavi renkli kartvizit, gömleğinin cebindeydi. Belki de muhabir haklıydı, bundan daha iyisini hak ediyordu. Belki de Angus Robertson hakkındaki bir kitap yazmalıydı: *Mastrick Canavarı'nı Nasıl Yakaladım?* Doğrusu bu düşünce kulağa...

Memur Watson, Logan yemekten, tanık sorgularının yanına bir kâğıt yığını bırakmıştı. İçlerinde, listedeki herkesin sabıka kaydı ve resmi kayıtları vardı. Logan kâğıtlara göz gezdirdi ve durum ilk bakışta hiç hoşuna gitmedi. Hiçbirinin, adam kaçırmak, cinayet veya küçük bir kız çocuğu cesedini çöp torbasına tıkmak gibi bir eylemi olmamıştı.

Ama Watson, detaylı bir araştırma yapmıştı. Listedeki her bir kişinin, yaşını, telefon numarasını, doğum yerini, sigorta numarasını, mesleğini ve ne kadar zamandır kayıtlı adreste oturduğunu da not etmişti. Kadının bunca bilgiye bu kadar kısa sürede erişmiş olması şaşırtıcıydı. Ama ne yazık ki hiçbiri işine yaramayacaktı.

Rosemount her zaman, farklı kültürleri içinde eriten bir pota olmuştu ve bu durum, Watson'ın listesine de yansımıştı: Edinburgh, Glasgow, Aberdeen, Inverness, Newcastle... Hatta Adam Adası'ndan bir çift bile vardı, çok egzotik bir şeydi.

Logan iç geçirdi ve sorgu kayıtlarını bir kez daha inceledi. On yedi numaraya yakın olup aynı çöp tenekesini paylaşması muhtemel olanlara bakıyordu. Önce Watson'ın hazırladığı biyografiye bakıyor, sonra ilgili kişinin söylediklerini okuyor, yazılı cümlelerden söz konusu şahsın nasıl biri olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kolay bir iş değildi. Üniformalılar ne

zaman bir soru sorsa, bunu polis ağzıyla soruyor, insanların günlük konuşma diliyle ilgisi olmayan garip bir İngilizce kullanıyorlardı.

Logan yüksek sesle okudu. "Mutfaktan aldığım çöpü dışarıdaki çöp tenekesine attıktan sonra, evden işime doğru devam ettim." Kim böyle konuşurdu? Normal insanlar, 'işime gittim' derler, sadece polisler, 'işime devam ettim' gibi garip bir ifade kullanırlardı.

Logan bu kadar garip cümleler kuran kişinin kim olduğunu anlamak için, raporun ön sayfasını çevirdi. İsim bir yerden tanıdık geliyordu: Anderson. Norman Chalmers'ın binasında oturuyordu. Sonunda hatırladı, Norman Chalmers'ın yaşadığı apartmana girmek için zilini çaldıkları ve Watson'ın, bir şey gizlediğinden şüphelendiği adam Anderson'du.

Watson'ın raporuna göre, Bay Cameron Anderson yirmili yaşlardaydı ve Edinburgh'dan gelmişti. Bu durum, neden Cameron gibi bir ilk ismi olduğunu açıklıyordu. Petrol şirketleri için uzaktan kontrol edilebilen araçlar yapan bir firmada, su altı mühendisi olarak çalışıyordu. Logan'ın gözünün önüne, tedirgin genç adamın bir uzaktan kumanda ile minik bir denizaltını kontrol edişi geldi.

Listede Cameron'ın ardından gelen isim, pek bir şey söylememişti ve ifadesi işe yaramazdı. Bir sonraki için de aynı şey geçerliydi, yine de Logan yavaş yavaş sayfalara göz gezdirdi. Katil eğer bu sayfaların içinde bir yerdeyse, 'ben buradayım' diye bağırmayacaktı.

Sonunda Logan son kâğıdı da masanın üzerine koydu ve gerindi, sırtından çatırtılar geldi. Esnerken neredeyse kafası ikiye ayrılacaktı ve minik bir geçirme ile esnemesine son verdi. Yediye çeyrek vardı ve Logan, günün neredeyse tama-

mını ifadeleri okuyarak geçirmişti. Artık eve gitme zamanıydı.

Koridora çıkınca binanın sessiz olduğunu fark etti. İdari işlerin çoğu bitmiş ve memurlar evlerine gitmişlerdi, artık merkez sabahki kadar gürültülü değildi. Logan, kendisi ifadeleri okurken bir gelişme olup olmadığını anlamak için, komuta merkezinden içeri kafasını soktu.

İçeride az sayıda üniformalı vardı: İki tanesi telefonlara cevap veriyor, iki tanesi de son vardiyanın çıkarttığı raporları düzenliyordu. Logan hiçbir gelişme olmadığını öğrenince şaşırmadı, herkes gibi kendisi de bir gelişme katedememişti.

Yine de Richard Erskine veya Peter Lumley'den haber yoktu. Kimse, morgda yatan küçük kızı teşhis etmeye gelmemişti.

“Sen hâlâ burada mısın Lazarus?”

Logan arkasına dönünce Gary'yi gördü, bir elinde kahve kupaları, diğer elinde bir paket Penguen bisküvisi vardı. İri yarı polis memuru, asansörlerin olduğu tarafı işaret etti. “Aşağıda biri var, kayıp çocuklar davasıyla ilgili yetkili biriyle görüşmek istiyor. Ben senin aşağı indiğini sanıyordum.”

Logan, “Kim?” diye sordu.

“Yeni çocuğun üvey babası olduğunu söyledi.”

Logan inledi. Adama yardımcı olmayı isterdi ama aklından sadece tek bir şey geçiyordu: Memur Watson'ı bulup önceki akşam birlikte olup olmadıklarını öğrenmek. Eğer birlikte olsalardı, acaba bir rövanşa ne derdi?

“Pekâlâ, aşağı iniyorum.”

■ ■ ■

Peter Lumley'in babası, pembe linolyum kaplı girişte volta atıyordu. Üstünü değiştirmiş, üzerine kirli bir kot pantolon

ve soğuk bir rüzgârdan değil hafif bir esintiden bile korunmasını sağlayamayacak bir ceket giymişti.

“Bay Lumley?”

Adam arkasına döndü. “Arama neden sona erdi?” Solgun ve pürüzlü bir yüzü vardı, kısa sakalı yüzünü daha da çökmüş gösteriyordu. “Oğlum dışarıda bir yerde! Neden aramayı bıraktılar?”

Logan adamı girişteki küçük odalardan birine soktu. Adam sıırsıklamdı ve titriyordu.

“Neden aramayı bıraktılar?”

“Gün boyunca oğlunuzu aradılar Bay Lumley. Dışarısı hiçbir şey görünmeyecek kadar karanlık... Evinize gitmek zorundasınız.”

Lumley olumsuzca başını iki yana salladı, ıslak saçlarından etrafa su damlacıkları saçıldı. “Onu bulmak zorundayım! Henüz beş yaşında!” Yavaşça, turuncu plastik sandalyelerden birine çöktü.

Logan’ın cep telefonu her zamanki melodisiyle çalmaya başladı. Dedektif telefonu cebinden çıkarttı, kim olduğuna bile bakmadan çağrıyı sonlandırdı ve cihazı yeniden cebine soktu. “Özür dilerim. Annesi ne durumda?”

“Sheila?” Lumley’in dudaklarına neredeyse bir gülümseme düşecekti. “Doktor bir şeyler verdi. Peter onun dünyasıdır.”

Logan başıyla onayladı. “Bu konu hakkında bir şey düşünmek istemediğinizi biliyorum,” dedi. Kelimeleri dikkatlice seçmeye çalıştı. “Ama Peter’in babası, oğlunun kayıp olduğunu biliyor mu?”

Lumley’in suratı asıldı. “Lanet olsun!”

“Bay Lumley, adamın da çocuğun kayıp olduğunu öğrenmeye hakkı...”

“Kahrolsun!” Yüzündeki su damlalarını sildi. “Ofisinden bir kadına âşık olup Surrey’e gitti. Sheila ve Peter’ı beş parasız ortada bıraktı. Peter’a Noel için ne gönderdiğini biliyor musunuz? Veya doğum günleri için? Hiçbir şey! Bir kart bile atmıyor! Oğluna değer vermiyor, oğlunu umursamıyor. Lanet olasıca...”

Logan, “Pekâlâ, adamı unuttum,” diye araya girdi. “Bakın, bölgedeki bütün mobil birimler oğlunuzu arıyor. Artık sizin yapabileceğiniz bir şey yok. Evinize gidin, biraz dinlenin. Yarın güneşin doğmasıyla birlikte, yeniden oğlunuzu aramaya başlayacağız.”

Peter Lumley’in babası, yeniden başını ellerinin arasına aldı.

Logan, “Kendinizi toplamaya çalışın,” dedi. Elini, sessizce hıçkırırken titreyen adamın omzuna koydu. “Gelin, sizi ben eve bırakırım.”

Logan defteri imzalayıp polis arabalarından birini aldı, yıkanmaya ihtiyacı olan eski bir Vauxhall daha. Bay Lumley, Queen Caddesi’nden Hazlehead’e kadar hiç konuşmadı. Sadece pencereden dışarı baktı, gözleri beş yaşındaki bir çocuğu arıyordu.

Logan ne kadar şüpheli olursa olsun, adamın üvey oğlunu çok sevdiği her hâlden belli oluyordu. Logan, Richard Erskine’in babasının da karanlık ve yağmurlu bir gecede dışarıda oğlunu arayıp aramadığını merak etti. Ama sonra, Richard doğmadan önce adamın öldüğünü hatırladı.

Logan kaşlarını çatı, kirli aracı kavşaktan Hazlehead’e doğru döndürdü. İçini kemiren bir şeyler vardı.

Şimdi aklına gelmişti: Evde oldukları süre boyunca kimse çocuğun babasından bahsetmemişti. Duvarlardaki resimler-

de, çocuğun ve sıkıcı annesinin resimleri vardı. En azından bir tane resimde de çocuğun babasının olması gerekmez miydi? Adamın adını bile bilmiyordu.

Logan, Bay Lumley'i evinin önünde indirdi. *Endişelenmeyin Bay Lumley, oğlunuzu bulacağız, başına bir şey gelmeyecek*, demek kolay değildi. Çocuğun öldüğünden yüzde yüz emindi. O yüzden böyle şeyler söylemedi, arabadan inerken adamı rahatlatmak için, ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı.

Gecenin karanlığında uzaklaşırken cep telefonunu çıkarttı ve komuta merkezini aradı. Telefona canı sıkkın bir polis memuru cevap verdi.

“Evet?”

Logan, “Dedektif McRae,” dedi. Merkeze geri dönüyordu. “Bir şey mi oldu?”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından memur konuşmaya başladı. “Özür dilerim efendim, lanet olasıca medya yine üzerimize gelmeye başladı. Hepsiyle teker teker konuşmak zorunda kaldım: BBC, ITV, Northsound, gazeteler...”

Logan bu durumdan hiç hoşlanmadı. “Neden?”

“Yılan Sandy ortalığı karıştırıyor. Bizim yeteneksiz olduğumuzu ve tüm cinayetleri müvekkilinin üzerine yıkmaya çalıştığımızı iddia ediyor. Çünkü elimizde hiçbir kanıt yokmuş. Yeni bir Judith Corbert davası yaşandığını iddia ediyor.”

Logan inledi. Kadının sadece sol yüzük parmağını bulmuşlardı, altın nikâh yüzüğü hâlâ parmağındaydı ve Bay Sandy Mori-Farguharson davayı yerle bir etmişti. Herkes kadının kocası tarafından öldürüldüğünü bilmesine rağmen, adam elini kolunu sallayarak serbest kalmıştı. Yılan Sandy bol sıfırlı bir çek almış, üç televizyon programına katılmış, BBC Suç Özel'e konuk olmuş ve üç dürüst polis memuru kurtların

önüne atılmıştı. Tüm bunlar yedi yıl önceydi ve Sandy eski davayı hatırlatarak üzerlerine geliyordu.

Logan, Anderson Caddesi'nden Torry'ye doğru döndü. Richard Erskine'in evine doğru gidiyordu.

"Evet, tipik bir Sandy saldırısı. Onlara ne söyledin?"

"Basın Ofisi ile konuşmalarını, benim bir açıklama yapmayacağımı söyledim."

Logan başıyla onayladı. "Pekâlâ, beni iyi dinle, bir konuda yardımına ihtiyacım var. Richard Erskine'in babasının adını biliyor muyuz?"

"Bir saniye..." Beklemeye alınırken, Logan birinin yüksek sesle, 'Light My Fire' şarkısını söylediğini duydu.

Bekleme melodisinin yerini polis memurunun sesi alana kadar Logan, Riverside'a ulaştı. "Özür dilerim efendim. Dosyada adamın ismi yok, sadece çocuk doğmadan önce öldüğü yazıyor. Neden sordunuz?"

Logan, "Önemli değil," diye cevap verdi. "Dinle, birazdan Erskine'in evinde olacağım. Aile İrtibat Memuru'nu ara, hâlâ evde mi, öğren." Çocuğu kaybolan üzüntülü bir anneye göz kulak olması için, yanına bir erkek memur bırakmış olamazlardı.

"Tamam efendim."

"Güzel. Kadını ara ve benimle ön kapıda..." Yanından geçtiği gri binalara göz gezdirdi ve sarı ışıkla parlayan pencerelere baktı. "İki dakika sonra buluşmasını söyle."

Kadın kendisini kapının önünde bekliyordu, arabayı park ederken kayıtsızca Logan'ı seyretti.

Logan hissettiği kadar telaşlı görünmemeye çalıştı, arabayı kaldırımın üzerinde bıraktı ve aşağı inip yağmurdan korunmak amacıyla, ceketinin düğmelerini ilikledi.

Aile İrtibat Memuru, Logan'dan daha tedbirliydi, elinde bir şemsiye vardı.

“İyi akşamlar efendim,” dedi. Logan şemsiyenin altına girmeye çalışırken, “Ne oldu?” diye sordu.

“Bir konu kafama takıldı, çocuğun...”

Sisin içinde açığa çıkıp üzerine odaklanan beyaz ışık, cümlesini yarıda kesti.

Logan, “Lanet olsun,” diye haykırdı. Arkasına döndü.

Pejmürde görünümlü bir BMW, yolun diğer tarafındaydı, yolcu penceresi açıldı ve dışarı ince bir çizgi hâlinde duman sızdı.

Şemsiyeyi tutan memur, “Sanırım *Daily Mail*’den,” dedi. “Siz gelince, önemli bir şey oluyor sandılar. Bizi gözaltında tutuyorlar, iyi bir poz alırlarsa eminim yarın ön sayfaya haber olursunuz.”

Logan arabaya sırtını döndü, artık resim çekiyorlarsa, fotoğraflarda ancak sırtı çıkardı. “Dinle,” dedi. “Çocuğun babası hakkında bir şey duydun mu?”

Kadın omzunu silkti. “Öldüğünü biliyorum. Kapı komşusunun söylediğine göre, adam tam bir baş belasıymış.”

“Ne olmuş, kadını mı dövüyormuş, yoksa aldatmış mı?”

“Hiçbir fikrim yok. Yaşlı kadının anlattığı kadarıyla, adam tam bir Hitler’miş, sadece bunu biliyorum.”

“Ne hoş.”

Erskine’in evinde tek değişen şey, içerideki havaydı. Duvarlarda hâlâ korkunç kadının ve oğlunun fotoğrafları vardı. Duvar kâğıtları hâlâ iğrençti ama içeri ağır bir sigara dumanı hâkimdi.

Oturma odasında Bayan Erskine, yerinde oturamadığı için koltuğun üzerine uzanmıştı. Sağ elindeki büyük cam bir

bardağın içinde içkisi, dudakları arasında yarısı bitmiş sigarası vardı. Sehpanın üzerindeki votka şişesi bitmek üzereydi.

Bayan Erskine'in kapı komşusu olan ve polise çay yapmayan kadın, bir sandalyenin üzerine tünemişti. İçeri gelenin kim olduğunu anlamak için, uzun ve kırışık boynunu yana çevirdi. Yuvarlak gözleri, Logan'ı tanıyınca parıldadı. Muhtemelen kötü bir haber getirdiğini düşünüyordu. Bir başkasının üzüntüsüyle kendini daha iyi hissedenden tiplerden olmalıydı.

Logan koltuğun üzerine, Bayan Erskine'in yanına oturdu. Kadın boş gözlerle dedektife baktı ve sigarasından düşen kül bluzunun önünü kirletti.

"Öldü mü? Oğlum öldü mü?" Gözleri ağlamaktan ve votka içmekten kızarmıştı, yüzü kırmızı ve buruşuktu. Sanki son on saat içerisinde on yıl yaşlanmıştı.

Komşu kadın, hevesli gözlerle öne eğildi, kötü haberin gelmesini bekliyordu.

Logan, "Bunu bilmiyoruz," dedi. "Ben sadece size birkaç soru soracağım, tamam mı?"

Bayan Erskine başıyla onayladı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

"Richard'ın babasıyla ilgili."

Kadın, biri bedenine binlerce voltluk elektrik vermiş gibi irkildi. "Richard'ın babası yok."

Komşu kadın, hevesli bir biçimde lafa girdi. "O lanet olasıca, evlenmeye razı olmadı." Belli ki bu konu çocuğun ölmesi kadar etkili değildi ama eski acılı günleri deşmek de kadını tatmin edecek gibiydi. "On beş yaşında arkadaşımı hamile bıraktı ve evlenmek istemedi. Tam bir pislikti!"

"Evet." Hiç evlenmemiş Bayan Erskine hızla boşalan votka bardağını havada salladı. "Tam bir pislikti!"

Komşu kadın, “Yine de,” dedi. Sesini teatral bir fısıltıya dönüştürdü. “Yine de çocuğu görmek istiyordu. Hayal edebiliyor musunuz? Çocuğu resmi olarak sahiplenmiyor ama Duthie Park’a veya futbol oynamaya götürmek istiyor!” Öne eğildi ve Bayan Erskine’in bardağını yeniden votka ile doldurdu. “Bu gibi adamlar için bir ceza olmalı.”

Logan kafasını kaldırdı. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu. “Çocuğu hâlâ görmek istiyor mu?”

Bayan Erskine, “Minik askerimin yanına yaklaşmasına bile izin vermiyorum,” dedi. Bardağını beceriksizce ağzına götürdü ve yarısını tek dikişte mideye indirdi. “Ara sıra kartlar ve hediyeler gönderiyor ama hepsini çöpe atıyorum.”

“Ama bize babasının öldüğünü söylediniz.”

Bayan Erskine şaşkın gözlerle Logan’a baktı. “Hayır, söylemedim.”

“Ölseydi daha iyiydi. Bu hâliyle de pek bir faydası yok.” Komşu kadın kendini beğenmiş bir havada cümlesini bitirdi. Logan şimdi neler olduğunu daha iyi anlıyordu, Memur Watson kendisine adamın öldüğünü söylemişti çünkü kapı komşusu kaltak öyle demişti.

Logan yavaşça, “Anlıyorum,” dedi. Sakin bir ses tonuna bürünmeye çalıştı. “Babasına Richard’ın kaybolduğunu haber verdiniz mi?” Aynı soruyu bir saat içinde ikinci kez soruyordu ama aynı cevabı alacağından emindi.

Komşu kadın, “Lanet olasıca adama bir de haber mi verecektik?” diye bağırdı. Sesine mümkün olduğunca zehirli bir ton takınmaya çalıştı. “İlişkisini resmileştirmek istemediği zaman, çocuk üzerindeki tüm haklarını da kendisi kaybetti. Zavallı çocuğun bir ömür boyu piç damgası yemesine izin verdi! Yine de şimdiye kadar çoktan...” Halının üzerindeki gazeteyi

işaret etti. Başlıkta, 'PEDOFİLİ SAPIK YİNE İŞ BAŞINDA!' yazıyordu.

Logan gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Yaşlı kadın sinirine dokunmaya başlamıştı. "Bana Richard'ın babasının ismini söyler misiniz Bayan... Bayan Erskine?"

"Nedenmiş?" Komşu kadın ayağa fırladı. Şimdi koruyucu melek rolündeydi, koltuğun üzerine uzanmış kadını savunuyordu. "Çocuğun başına neler geldiği, adamı hiç ilgilendirmez!"

Logan kadına doğru döndü. "Kapa çeneni ve yerine otur!"

Kadının ağzı açık kaldı. "Sen... Sen benimle böyle konuşamazsın!"

"Eğer yerine oturup çeneni kapatmazsan, Aile İrtibat Memuru'ndan, seni alıp merkeze götürmesini ve yalan beyanda bulunma suçundan içeri tıkmasını isteyeceğim. Anladın mı?"

Kadın oturdu ve ağzını kapattı.

"Bayan Erskine, bilmek zorundayım."

Richard'ın annesi içkisini bitirdi ve sendeleyerek ayağa kalktı. Önce sola yalpaladı, sonra tam ters istikamete yürüdü. Büfenin yanına çömeldi ve alt çekmeceleri karıştırmaya başladı. Kâğıtları ve küçük kutuları etrafa saçtı.

Sonunda zafer kazanmışçasına, "Burada!" diye haykırdı. Yanları altın kurdeleli, kenarları süslü karton bir dosyayı eline aldı. Okul mezuniyeti için fotoğraf çektirince verilen dosyalara çok benziyordu. Dosyayı Logan'a fırlattı.

Dosyanın içinde on dört yaşlarında bir çocuğun resmi vardı. Kalın kaşları ve hafif şaşı gözleri, Logan'ın dikkatini çekti. Kayıp beş yaşındaki çocuğa çok benziyordu. Resmin bir köşesinde, benekli mavi ve geri arka planın üzerinde, 'SEVGİLİM

ELISABETH'E, SENİ SONSUZA KADAR SEVECEĞİM, DARREN' yazıyordu. Çocuğun el yazısı düzgündü. Ergenliğe yeni adım atmış biri için iddialı bir cümleydi.

Logan, "Çocukluk aşkınız mıydı?" diye sordu. Kahverengi dosyayı elinde çevirdi.

Fotoğrafçının isminin, adresinin ve telefonunun yazılı olduğu altın renkli bir yapışkanlı etiketin yanında, bir başka beyaz kâğıt parçası vardı. 'DARREN CALDWELL, ÜÇÜNCÜ SINIF, FERRYHILL AKADEMİSİ.'

Komşu yeniden, "Tam bir piçti!" dedi. Her bir kelimeyi üzerine vurgulayarak dile getirdi.

"Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Duyduğuma göre, buraları terk etmiş ve Dundee'ye yerleşmiş!" Komşu kadın bir sigara yaktı ve Bayan Erskine'e uzattı. Kadın sigarasını ağzına götürdü, ucu kıpkırmızı olana kadar içine çekti ve burnundan nefes verdi. "Burada daha fazla kalamazdı, değil mi? Demek istediğim, burada babasız büyüyen bir çocuğu var ve ilk bulduğu fırsatta çekip gitti." Bir nefes daha çekti. "Bu gibi durumlar için kadınları koruyan bir kanun olmalı."

Logan, oğlunu görmesine izin verilmediği için, Darren Caldwell'in nerede olduğunun bir anlamı olmadığını söylemek istedi ama vazgeçti. Bunun yerine, Bayan Erskine'e fotoğrafın kendisine kalıp kalamayacağını sordu.

Kadın, "İstiyorsanız yakın, umurumda değil," dedi.

Logan dışarı çıktı.

Dışarıda yağmur hâlâ yağıyordu ve BMW hâlâ ön kapıyı görebileceği bir yerde, park hâlindeydi. Başını önüne eğen Logan koşarak arabasına gitti. Havalandırmayı sıcağa ayarladı ve sonuna kadar açtı, merkeze doğru yola çıktı.

Büyük, beton ve camdan binanın önünde televizyon kameraları vardı, ciddi bir yüz ifadesiyle kamera karşısında dikilen spikerler, Grampian Polisi'nin kalitesi hakkında ciddi yorumlar yapmakla meşguldü. Telefonda konuştuğu polis memuru haklıydı: Yılan Sandy, üzerlerine bir fırtına salmıştı.

Logan arabayı binanın arkasındaki park yerine bıraktı ve komuta merkezine giderken giriş holünden geçmedi.

İçerisi yine hareketlenmişti. Ama bu sefer kargaşanın ortasında bir basın memuru duruyor, elindeki dosyayı göğsüne bastırmış, içerideki dört memurdan bilgi almaya çalışıyordu. O sırada çalan telefonlardan hiçbirine cevap verilmiyordu. Kafasını kaldırıp Logan'ı görünce yüzü aydınlandı. İşte, stresini paylaşabileceği biri gelmişti.

"Dedektif..." diye konuşmaya başladı. Ama Logan elini havaya kaldırdı ve çalmayan telefonlardan birini eline aldı.

Logan, "Bir saniye," dedi. Bilgi merkezini aradı.

Telefona hemen cevap verildi.

"Darren Caldwell üzerine kayıtlı bir araç olup olmadığına bakar mısınız?" dedi. Çabucak bir hesap yaptı. Darren, Bayan Erskine'i on beş yaşında hamile bırakmıştı, dokuz ay hamilelik, üzerine de çocuğun beş yaşı eklenince, 'sonsuz aşkları' aynı sınıftayken alevlenmiş ve fiziksel ilişkiye dönüşmüşse, Darren şimdi yirmi bir veya yirmi iki yaşında olmalıydı. Belki birkaç sene eksik veya fazla olabilirdi. "Yirmili yaşlarda ve Dundee'de yaşıyor..." Telefonun diğer ucundaki memur kendisine bilgileri tekrarlarlarken başıyla onayladı. "Evet, doğru. Bu bilgiye ne kadar çabuk ulaşabilirsiniz? Pekâlâ, beklerim."

Basın memuru Logan'ın önünde dikiliyordu ve biri pantolonundan içeri canlı bir balık atmış gibi bir hâli vardı. Logan telefondan gelecek cevabı beklerken, "Basın her yerde!" diye

haykırdı. “Lanet olasıca Yılan Sandy bizim birer pislik olduğumuza herkesi inandırmaya çalışıyor!” Basın memurunun yüzü aldı, sarı saçlarından boynuna kadar güneş yanığı gibi bir kırmızılık iniyordu. “Basına söyleyecek bir şeyimiz var mı? Sorunları çözmek üzere olduğumuzu gösterecek bir şey.”

Logan elini ahizenin üzerine koydu ve ipuçları üzerinde çalıştıklarını söyledi.

Kadın, “Bana bunu söyleme!” diye kükredi. “Elimizde tek bir kanıt bile yokken hep bunu söylüyoruz! Yine aynısını söyleyemem!”

Logan, “Bak,” dedi. “Elimde somut veriler olmadan... Alo?”

Telefondaki ses, bilgileri aktardı. “Kuzey doğuda on beş tane Darren Caldwell var. Sadece bir tanesi Dundee’de yaşıyor ve otuzlu yaşlarda.”

Logan içinden küfretti.

“Ama bir tane Darren Caldwell var, yirmi bir yaşında ve Portlethen’da yaşıyor.”

“Portlethen?” Aberdeen’in beş mil güneyinde, küçük bir kasabaydı.

“Evet, koyu kırmızı bir Renault Clio kullanıyor. Plakasını ister misiniz?”

Logan istediğini söyledi, gözlerini kapattı ve sessizce Tanrı’ya şükretti. Tanıklardan biri, Richard Erskine’in tanımına uyan bir çocuğun, koyu kırmızı bir araca bindirildiğini gördüğünü söylemişti. Plakayı ve adresi aldı, telefondaki memura teşekkür etti ve öfkeli basın memuruna doğru döndü.

Kadın, “Ne?” diye sordu. “Ne? Ne oldu?”

“Bir şüpheliyi tutuklamak üzereyiz.”

“Ne? Kimi tutuklayacağız?”

Ama Logan gitmişti.

14

Logan'ın soyunma odasından kaptığı polis memuru arabanın direksiyonunda oturmuş, hız limitlerini zorlayarak güneye doğru yol alıyordu. Logan şoförün hemen yanında, pence-
renin önünde akıp giden karanlık manzarayı seyrediyordu. Arkada bir bayan bir de erkek polis memuru daha vardı. Ge-
cenin geç saatlerinde trafik yoğun değildi ve kısa süre sonra Darren Caldwell'in adresinde olacaktı.

Adres Portlethen'in güneyinde yeni görünümlü bir bungalova aitti, hemen yanında birbirinin eşi diğer bungalovlar vardı. Ön bahçe birkaç metrekarelik bir bahçeden ibaretti, kenarlarında solgun güller vardı. Çiçeklerin üzerinde hâlâ birkaç kırmızı taç yaprak göze çarpmasına rağmen, geri kalanı yağmur alıp götürmüştü. Çalılarının dibinde ıslak bir yığın hâlinde duruyorlardı ve sokak lambalarının ışığında mide bulandırıcı bir kahverengiliğe bürünmüşlerdi.

Bahçenin yanında koyu kırmızı bir Renault Clio, park hâlindeydi.

Logan arabayı süren memura köşeye park etmesini söyledi. Emniyet kemerini çözerken, "Pekâlâ," dedi. "Bu işi nazikçe ve çabucak halledeceğiz. Siz ikiniz evin arkasına dolaşın. Yerinizi alınca bana haber verin, ben de zili çalayım. Eğer kaçmaya çalışırsa, adamı yakalayın." Arkadaki bayan memura

doğru döndü, dönerken karnındaki yaraların acısıyla yüzünü buruşturdu. “Evin yanına gidince senin ortalıkta görünmeni istemiyorum. Caldwell kapısında polisi görürse çılgına döner. İşin karışmasını istemiyorum, tamam mı?”

Herkes başıyla onayladı.

Logan arabadan aşağı inerken dışarıda dondurucu bir soğuk vardı. Yağmur şiddetini azaltmıştı ama çiseleyen yağmurun soğukluğu, ön kapıya ulaşana kadar Logan’ın ellerindeki ve yüzündeki sıcaklığı emdi. İki memur evin arkasında gözden kayboldu.

Evin içinde birkaç lamba açıktı, oturma odasından televizyonun sesi geliyordu. Bir sifon çekildi ve Logan elini kapıya uzattı.

Logan, cebindeki cep telefonu çalınca sessizce küfretti ve telefonu eline aldı. “Logan?”

“Neler oluyor?” Konuşan Insch’ti.

Logan, “Sizi daha sonra arayabilir miyim efendim?” diye fısıldadı.

“Hayır, beni daha sonra arayamazsın! Merkezden beni aradılar. Yanına üç üniformalı alıp birini tutuklamaya gitmişsin! Lanet olsun, neler oluyor?” Ahizeden kısık sesle konuşmalar geldi ve ardından müzik çalmaya başladı. Insch, “Lanet olsun,” diye küfretti. “Gösteri başlamak üzere. Umarım geri döndüğün zaman iyi bir açıklaman olur dedektif, yoksa seni...”

Bir kadının ısrarlı ve aksi sesi duyuldu, Logan ne dediğini anlayamadı. Insch, “Tamam, tamam, geliyorum,” dedi. Sonra telefon kapandı.

Kapının yanında duran kadın memur, kaşlarını çatıp Logan’a baktı.

Logan, “Müfettiş Inch,” diye açıkladı. Telefonu cebine geri koydu. “Haydi şu işi bitirelim. Eğer şansımız varsa, sonrasında Inch ile barda buluşur ve kendisine iyi haberleri veririz.”

Logan zili çaldı.

Banyo penceresinden bir erkeğin küfretme sesi geldi. En azından evde birisi olduğunu anlamışlardı. Logan bir kez daha zili çaldı.

“Tamam, tamam, geliyorum!”

Bir buçuk dakika sonra buzlu camlı kapının üzerine bir gölge düştü ve bir anahtar tıkırdadı. Kapı açıldı ve bir yüz açığa çıktı.

“Merhaba,” dedi.

Logan, “Darren?” dedi.

Adam kaşlarını çattı, kalın kaşları aynı yöne bakmakta güçlük çeken gözlerinin üzerine çöktü. Darren Caldwell, okul fotoğrafındakinden birkaç yaş daha büyük olabilirdi ama neredeyse hiç değişmemişti. Çenesi biraz daha geniş gibiydi ve saç stili değişmişti. Saçları artık annesi tarafından kesilmiyor olmalıydı ama fotoğraftaki adam olduğu şüphe götürmezdi.

Darren, “Evet?” dedi. Logan kapıyı birden itti.

Adam geriye doğru sendeledi, bir sehpaye takıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Logan ve polis memuru, içeri girip kapıyı arkalarından kapattılar.

Logan olumsuzca başını iki yana salladı. “Kapıya bir zincir takmalıydınız Bay Caldwell. Aksi hâlde davetsiz misafirleriniz olabilir. Dışarıda kimin olduğunu asla bilemezsiniz.”

Genç adam ayağa kalktı, ellerini yumruk yapmıştı. “Sen de kimsin?”

Logan, “Çok güzel bir eviniz var Bay Caldwell,” dedi. Bayan memurun adamla arasına girmesine izin verdi, bir olay çıkmasını istemiyordu. “Etrafa bir göz gezdirmemizde bir sakınca yok, değil mi?”

“Bunu yapamazsınız!”

Logan, “Yapabiliriz,” dedi.

Arama iznini çıkarttı ve adama doğru tuttu. “Şimdi, nereden başlayacağız?”

Evin içi, dışarıdan görüldüğünden daha küçüktü. İki yatak odası vardı, birindeki çift kişilik yatağın üzerinde, kırışık, sarımsı gri bir yatak örtüsü, tuvalet masasının üzerinde birkaç nemlendirici krem bulunuyordu. Diğer odada tek kişilik bir yatak ve bir bilgisayar masası duruyordu. Yatağın üzerindeki posterde, yarı çıplak bir kadın vardı. Ne kadar güzel. Banyonun fayansları Logan’ın uzun süredir gördüğü en kötü renkte, mide bulandırıcı bir avokado rengindeydi. Mutfak içine ayakta duran üç kişiyi alacak büyüklükteydi, çok fazla hareket ederlerse içeri sığmaları mümkün değildi. Oturma odasında geniş ekran bir televizyon ve yeşil renkli, büyük bir koltuk vardı.

Beş yaşındaki kayıp çocuk ortalıklarda yoktu.

Logan, “Çocuk nerede?” diye sordu. Dolaplara göz gezdirdi, fasulye, tuna ve çorba tenekelerini dışarı çıkarttı.

Darren sağına ve soluna baktı, şaşkın gibiydi. “Kim nerede?” diye sordu.

Logan iç geçirdi ve dolap kapaklarını çarparak kapattı.

“Kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun Darren. Richard Erskine nerede? Oğlun? Ona ne yaptın?”

“Ben ona hiçbir şey yapmadım. Aylardır oğlumu görmedim.” Başını önüne eğdi. “Annesi izin vermiyor.”

“Seni görmüşler Darren. İnsanlar arabanı görmüş.” Logan mutfak penceresinden dışarı bakmaya çalıştı ama tek gördüğü şey, camdaki kendi yansıması oldu.

Darren, “Ben...” dedi. Burnunu çekti. “Orada dolaşıyordum. Dışarıda oynarken veya gezinirken uzaktan oğlumu görmek istiyordum. Ama annesi oğlumu dışarı bile çıkartmıyor, değil mi? Diğer çocuklar gibi olmasına izin vermiyor.”

Logan ışığı kapattı ve mutfak karanlıkta kaldı. Işık, camı aynaya dönüştürmeyince, arka bahçeyi görebiliyordu. Arka tarafı kollamaları için gönderdiği iki polis memuru, soğuk yağmurun altında titriyordu. Bahçenin bir köşesinde bir kulübe vardı.

Logan gülümseyerek ışığı açtı ve herkesin gözleri kamaştı. “Ne?”

“Gel,” dedi. Darren’i yakasından kavradı. “Gidip bahçedeki kulübeye bakalım.”

Ama Richard Erskine içeride değildi. Birkaç kürek, bir torba gübre, bir de kazma vardı.

“Lanet olsun.”

Salonda toplanıp ucuz çaylarını yudumladılar. İçeride, iki ısılanmış memur, bir bayan polis, Logan ve Darren Caldwell vardı. Evin sahibi koltuğun üzerinde oturuyor, geçen her dakika suratı daha da asılıyordu.

Logan, “Çocuk nerede?” diye sordu. “Eninde sonunda bize söyleyeceksin nasıl olsa. Şimdi söylemen daha uygun olur.”

Darren kaşlarını çatı. “Ben oğlumu görmedim. Neden bahsettiğinizi anlamıyorum.”

Logan, “Pekâlâ,” dedi. Koltuğun diğer ucuna oturdu. “Dün sabah onda neredeydin?”

Darren teatral bir biçimde iç geçirdi. “İşteydim.”

“Bunu ispatlayabilirsin, değil mi?”

Darren’ın yüzünde sinsi bir gülümseme açığa çıktı. “Tabii ki ispatlayabilirim,” dedi. “İşte...” Telefonu kahve sehpasının üzerinden aldı ve Logan’a uzattı, *Hello!* dergilerinin altından da bir rehber çıkarttı. “Broadstone Garajı,” dedi. Kalın sarı sayfaları açtı ve öfkeli bir biçimde çevirdi. “Ara onları. Ewan ile konuş, patronumdur. Nerede olduğumu sor, haydi.”

Telefonu ve rehberi eline alan Logan’ın aklına kötü bir düşünce geldi: Ya Darren doğruyu söylüyorsa?

Broadstone Garajının rehberde bir reklamı vardı, gülümseyen bir İngiliz anahtarı ve mutlu bir cıvatadan ibaretti. Reklamda ‘24 SAAT AÇIK’ yazıyordu, Logan numarayı çevirdi. Telefon ardı ardına çaldı. Tam telefonu kapatmak üzereyken, kaba bir ses cevap verdi. “Broadstone Garajı!”

Logan, “Merhaba,” dedi. Kulağındaki çınlama sona erince, “Ewan ile mi görüşüyorum?” diye sordu.

“Siz kimsiniz?”

“Grampian Polisi’nden Dedektif Logan McRae. Darren Caldwell’in patronu musunuz?”

Telefonun diğer ucundaki ses durumdan hemen şüphelendi. “Patronuysam ne olmuş? Darren ne yaptı?”

“Bay Caldwell’in dün sabah dokuz ile on bir arasında nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Darren koltuğa sırtını yaslamıştı. Yüzünde aynı sinsi gülümseme vardı. Logan’ın içini aynı kötü his kemirmeye başladı.

“Bir Volvo üzerinde birlikte çalışıyorduk. Neden sordunuz acaba?”

“Emin misiniz?”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından cevap geldi. “Tabii ki eminim, ben de buradaydım. Başka bir yerde olsaydı hemen fark ederdim. Tüm bunları ne için soruyorsunuz?”

Logan’ın adamdan kurtulması beş dakika sürdü.

Logan telefonu kapatırken, sesine hayal kırıklığını yansıtmamaya çalıştı. “Sanırım size bir özür borçluyuz Bay Caldwell.”

“Tabii ki bir özür borçlusunuz!” Darren ayağa kalktı ve kapıyı işaret etti. “Şimdi neden tembel popolarınızı kaldırıp oğlumu aramaya gitmiyorsunuz?”

Darren, kapıyı arkalarından çarpacak kadar nazik bir adamdı.

Yağmurun altında sessizce, Logan’ın merkezden aldığı Vauxhall’a doğru yürüdüler. Bütün bu yolu boşuna gelmişlerdi, Müfettiş Insch’e iyi haberler verme ümitleri suya düşmüştü. Logan, adamın izlediği gösterinin güzel olmasını ümit etti. Belki de müfettişin morali yerinde olurdu ve kendisine bir şey yapmazdı.

Şoför koltuğuna oturan memur motoru çalıştırdı ve pencereler hemen buharlandı. Havalandırmayı açtılar ama bir fark yaratmadı. Adam klipsle tutturulan kravatını çıkarttı ve ön camdaki buğuyu sildi. Ama bu da camı daha fazla bulandırmaktan başka bir işe yaramadı.

Memur iç geçirerek ön camdaki buğunun kendiliğinden dağılmasını bekledi.

Arkadaki bayan polis, “Sizce garajdaki adam doğruyu mu söylüyordu?” diye sordu.

Logan omzunu silkti.

“Garaj yirmi dört saat açık, istiyorsak merkeze dönerken garaja da uğrayabiliriz.” Ama Logan, adamın doğruyu söylediğine inanıyordu. Darren Caldwell, beş yaşındaki oğlunu,

süt ve çikolatalı bisküvi almak için markete giderken kaçır-
mamıştı.

Ama Logan, birkaç saat öncesine kadar, çocuğu Darren'ın
evinden bulacağından emindi.

Sonunda ön camdaki buğu, dışarıyı görmelerini sağlaya-
cak kadar dağıldı. Polis memuru farları açtı ve arabayı yola
ıkarttı. ıkılmaz sokakta U dönüşü yaptılar ve geldikleri yol-
dan geri gittiler. Logan, penceresinden Darren'ın evine baktı.
Yanılmıştı.

Portlethen'dan Aberdeen'e doğru çift şeritli otoyoldan iler-
lerken, Logan yolun kenarındaki mağazaların ve süpermarket-
lerin ışıklarını gördü. Süpermarkette alkol olmalıydı, Logan
şimdi bir şişe şarabı mideye indirmeyi çok istiyordu. Direksi-
yondaki memura, süpermarketlerden birine girmesini söyledi.

Diğerleri arabada beklerken, Logan rafların arasında ge-
zindi, sepetine cips ve soğan turşusu koydu. Kayıp bir çocuğu
sağ salim bulmak ve merkeze birer kahraman olarak dönmek
için yola ıkılmışlardı. Ama şimdi elleri boş geri dönecekleri
için Logan kendini aptal gibi hissediyordu.

Cipslerin üzerine bir şişe Şiraz koydu, sonra sirke ve tuz
aromalı cipslerin yarısını ezdiğini fark edince, sessizce küf-
retti. Geri döndü ve ezilmiş paketi, raflardan aldığı yeni bir
taneyle değiştirdi.

Küçük bir evde yaşayan ve oğlunu görmesine izin veril-
meyen Darren Caldwell'in küçük Richard'ı görebilmek için
Torry sokaklarında dolaşmasını hayal etti. Zavallı adam. Lo-
gan'ın hiç çocuğu olmamıştı, kız arkadaşlarından birinin âde-
ti iki hafta gecikmiş ama neyse ki bir şey ıkımmamıştı. İnsan
bir oğlu olmasının ama onu hiç görememesinin ne kadar zor
olduğunu hayal edebiliyordu.

Süpermarkette sadece iki kasa açıktı. Birinde duran kızın teni benek benekti, diğerinde titrek elli ve aksi yüzlü, yaşlı bir adam vardı. İkisi de iş görecekmış gibi durmuyordu.

Kuyrukta Logan'ın önünde duran kadın, akla hayale gelebilecek her tür hazır yiyeceği satın almıştı: köri ve cips, pizza ve cips, tavuk ve cips, hamburger ve cips, lazanya ve cips... Sepetinde ne bir sebze ne de bir meyve vardı ama altı tane iki litrelik diet kola ve bir de çikolatalı pasta vardı. Hepsi buydu.

Logan, elindeki barkod tarayıcısıyla ürünlerin fiyatını okutan yaşlı adama baktı. Diğer tüm dükkânlar -ayakkabı tamircisi, fotoğrafçı, kuru temizlemeci, cam palyaçolar ile porselen figürler satan garip mağaza- hepsi kapalıydı ve kepenkleri inikti. Acilen, gayda çalan süslü bir köpek figürüne ihtiyacı olan olursa, yarına kadar beklemek zorundaydı.

Önündeki kadın dondurulmuş yiyecekleri plastik torbalara koymaya başlayınca, Logan öne doğru bir adım attı.

Çıkışın yanından bir yerden neşeli bir melodinin geldiğini duydu ve kafasını kaldırıp bakınca, yaşlı bir kadının oyuncaklara göz gezdirdiğini gördü. Mavi plastikten bir tren, çuf çuf sesleri çıkartarak ileri geri hareket ediyordu. Yaşlı kadın, tren durana kadar Tank Thomas'ın melodisiyle uyumlu bir biçimde ileri geri sallandı. Sonra çantasını açtı, içinden cüzdanını çıkarttı ve treni yeniden başlatmak için bozukluk aradı. Thomas'ın içinden, üzgün görünen küçük bir kız çıktı, yaşlı kadının elini tuttu ve birlikte dışarı çıktılar. Kız yürürken, omzunun üzerinden, trenin gülen yüzüne bakıyordu.

“...İster misiniz?”

“Hım?” Logan dikkatini kasada duran yaşlı adama odakladı.

“Poşetlere koymanıza yardım etmemi ister misiniz?” Adamın elinde Logan’ın cips paketlerinden biri vardı. “Yardım edeyim mi, yoksa siz kendiniz poşetler misiniz?”

“Ah, hayır. Teşekkür ederim.”

Logan şarabı, cipsleri ve turşuyu bir poşete koydu, arabaya geri döndü. Üşümüş ve hayal kırıklığına uğramış polis memurları için de birkaç bira satın alsa fena olmazdı ama artık çok geçti.

Bir kahkaha sesi geldi ve Logan arkasına dönüp bakınca, süpermarkette gördüğü küçük kızın hoplayıp zıpladığını, yanındaki yaşlı kadının da gülüp el çırttığını gördü.

Durdu ve sahneyi seyretti, kaşları çatılmaya başladı.

Eğer babasının Richard Erskine’i görmesine izin verilmiyorsa, aynı şey büyükbabası ve büyükannesi için de geçerli olmalıydı. Herkes...

Büyük yatak odası, yirmi bir yaşında bir adamın uyuyacağı bir yer değildi. Tuvalet masasının üzerinde duran nemlendirici kremler aklına geldi. Bilgisayar ve çıplak kadın posterleri, çok daha uygundu.

Arabaya bindi ve poşeti ayaklarının dibine koydu.

Gülümseyerek “Bay Caldwell’i bir kez daha ziyaret etmeye ne dersiniz?” diye sordu.

Koyu kırmızı Clio hâlâ evin önündeydi ama şimdi yanında, açık mavi bir Volvo duruyordu ve iki tekerleği kaldırımın üzerindeydi. Yeni gelen arabayı görünce, Logan’ın yüzündeki gülümseme genişledi.

Direksiyonun başındaki memura, “Geçen seferki yere çek,” dedi. “Siz ikiniz yine arkaya dolanın, biz ön kapıya gideceğiz.”

Logan, memurlarının yerini alması için adamlara bir dakika verdi ve ön kapıya yürüyüp kapıyı çaldı.

Kapıyı Darren Caldwell açtı, yüzü önce endişeli, sonra kızgın bir ifadeye büründü. Hepsi birkaç saniyede olmuştu.

Logan, “Merhaba Darren,” dedi. Kapı yüzüne kapanmasın diye bir ayağını eşiğe koydu. “İçeri girebilir miyiz?”

“Şimdi ne istiyorsunuz?”

“Darren?” Gelen, titrek bir kadın sesiydi. “Darren, arka bahçede polisler var!”

Darren’ın bakışları açık mutfak kapısına kaydı, sonra yenisinden Logan’a çevrildi.

Kadın yeniden, “Darren!” diye bağırdı. “Ne yapacağız?”

Genç adamın omuzları çöktü. “Tamam, anne,” dedi. “Neden sıcak su koymuyorsun?” Geri çekildi ve Logan ile polis memurunun içeri girmesine izin verdi.

Oturma odasının ortasında alışveriş poşetleri vardı. Logan birini açtı ve içinde, küçük bir çocuk için alınmış yeni kıyafetler olduğunu gördü.

Mutfaktan kırklı yaşlarda bir kadın çıktı, elindeki havluyu göğsüne bastırmış, şaşkın gözlerle etrafına bakınıyordu. “Darren?” dedi.

“Anne, artık çok geç.” Darren korkunç yeşil bir rengi olan koltuğa çöktü. “Çocuğu alıp götüreceksiniz, değil mi?”

Logan kadın memura kapıyı tutmasını işaret etti.

“Çocuk nerede?” diye sordu.

Darren’in annesi, elindeki havluyu Logan’a doğru savurdu. “Bu hiç de adil değil,” dedi. “Neden torunumu göremiyorum? Neden babasının yanında kalamıyor?”

Logan, “Bayan Caldwell,” diye konuşmaya başladı ama kadın cümlesini henüz bitirmemişti.

“O küçük pörsümüş fahişe, torunumuzu bizden aldı ve görmemize izin vermiyor! Richard benim torunum ama onu göremiyorum. Nasıl bir anne bunu yapabilir? Nasıl bir anne oğlunu babasına göstermez? Richard ile olmayı hak etmiyor!”

Logan, “Richard nerede?” diye sordu.

“Sakın hiçbir şey söyleme Darren.”

Darren iki yatak odasından küçük olanı işaret etti, kadın memurun omzunun üzerinden içerisi görünüyordu. Logan’ın güçlkle duyduğu bir ses tonuyla, “Uyumaya gitti,” dedi.

Memur, kafasını odaya doğru çevirdi ve Logan başıyla onayladı. Kadın, üzerine mavi sarı bir pijama giymiş, uykulu bir çocukla geri döndü. Çocuk esnedi ve mahmur gözlerle oturma odasındaki insanlara baktı.

Logan, “Haydi Richard,” dedi. “Eve gitme zamanı.”

15

Darren Caldwell'in evinin kapısı önünde bir polis arabası duruyordu. Farları kapalıydı, motor hâlâ çalışıyordu. İçinde, Logan'ın yanına aldığı polis memurlarından biri, adama haklarını okuyordu. O sırada adamın annesi de oturma odasındaki koltukta ağlıyordu. Richard Erskine çoktan uykuya dalmıştı.

Logan iç geçirdi ve çiseleyen yağmura adım attı. İçerisi havasız olmaya başlamıştı ve Darren için üzülmüyordu. Henüz çok gençti ve tek isteği oğlunu görmektir. Belki bir süre çocuğu misafir edecekti. Ama şimdi bir sabıka kaydı olacak ve muhtemelen çocuğun yakınına gitmesi yasaklanacaktı.

Logan'ın nefesi beyaz dumanlar hâlinde ağzından çıktı. Hava soğuyordu. Broadstone Garajının sahibi hakkında ne yapması gerektiğine karar vermemişti. Yanlış beyanda bulunmak ve adaleti engellemek. Ama artık çocuğu buldukları için bir önemi yoktu. Ne olursa olsun, Darren yakalanmıştı.

Yine de adaletin yerini bulmasını engellemek ciddi bir suçtu...

Ellerini cebine soktu ve sokağa göz gezdirdi. Sessiz evler, çekili perdeler, Caldwell'in evinde polisin ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışan meraklı komşuların camlarda beliren yüzleri.

Polis birini mi tutukluyordu, ne olmuştu?

Logan ürperdi ve eve geri döndü. Bakışları, kenarında ölmek üzere güllerle dolu bahçenin üzerinde gezindi, sonra açık mavi Volvo'nun üzerine odaklandı. Cep telefonunu çıkarttı ve Broadstone Garajının numarasını çevirdi.

Beş dakika sonra, Darren Caldwell ile birlikte küçük mut-faktaydı. Diğer memurlar kendilerine birer bardak çay koyup oturma odasına geçmişti. Darren sırtını lavaboya verdi, omuzları çöktü, camdaki yansımasına baktı. "Hapse gireceğim, değil mi?" diye sordu. Bir sorudan çok, bir fısıltıydı.

"İfadeni değiştirmek istemediğine emin misin Darren?"

Karanlık camdaki görüntü dudaklarını ısırды ve başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, değiştirmeyeceğim." Koluyla göz-yaşlarını sildi ve burnunu çekti. "Onu ben kaçırdım."

Logan sırtını tezgâha dayadı.

"Hayır, sen kaçırmadın."

"Evet, ben kaçırdım."

"Sen isteydin. Üzerinde çalıştığınız Volvo, annenin arabasıydı. Garajı aradım ve plakasını istedim. Sen annene kendi arabayı verdin. Richard Erskine'i kaçıran annendi, sen değildin."

"Bendim, sana söylüyorum, ben kaçırdım!"

Logan sustu ve sessizliğin büyümesine izin verdi. Oturma odasında biri televizyonu açtı, boğuk sesler ve bir kahkaha duyuldu.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Darren'in kararı kesindi.

■ ■ ■

Sessizce merkeze geri dönerlerken, Darren Caldwell pencereden parıltılı sokaklara göz gezdirdi. Logan adamı gözaltı me-

muruna teslim etti. Darren'ın ceplerinin mavi bir kabın içine boşaltılmasını sessizce seyretti. Kemer ve ayakkabı bağları da alındı, hepsinin kaydı tutuldu ve raporlandı. Adamın yüzü terlemişti, gözleri pembe ve suluydu. Logan kendini suçlu hissetmemeye çalıştı.

Logan girişe doğru yürürken merkez çok sessizdi. Büyük Gary masasında oturuyordu. Kulağında telefon ahizesi, yüzünde neşeli bir ifade vardı. "Hayır efendim, hayır... Evet. Sizin için tam bir şok olmalı... Hem de pantolonunuzun üzerine... Evet, hepsini yazıyorum." Hayır, yazmıyordu. Önündeki kâğıdın üzerine, bir polis arabasının içine tıklan takım elbiseli bir adam resmi çiziyordu. Polis memuru Büyük Gary'ye çok benziyordu ve arabaya tıklan adam ise herkesin favori avukatını andırıyordu.

Logan hafifçe sırtıttı. Masanın kenarına oturup Büyük Gary'nin, konuşmasını bitirmesini bekledi.

"Ah, evet. Haklısınız. Korkunç, çok korkunç... Hayır, hiç sanmıyorum efendim." Kâğıdın üzerine 'KENDİNİ BEĞENMİŞ BOK ÇUVALI' yazdı ve etrafına çizdiği minik oklarla, polis arabasına bindirilen adamı işaret etti.

"Evet efendim, bölgedeki tüm birimlerimizi seferber edeceğiz. İlk önceliğimiz siz olacaksınız." Ahizeyi yerine koyarken yüksek sesle ekledi. "Belediye Başkanı buraya gelip hepimizin eline verdikten hemen sonra."

Logan masanın üzerindeki kâğıdı aldı ve mutlu tabloyu inceledi. "Sanatsal yeteneğin olduğunu bilmiyordum Gary."

Gary sırtıttı. "Yılan Sandy. Biri başından aşağı bir kova dolusu kan boşaltmış, adama 'tecavüzcüleri seven piç' diye bağırılmış ve kaçıp gitmiş."

"Çok üzüldüm."

“Bu arada sana da mesaj bırakıldı. Bay Lumley son iki saatte altı kez aradı. Oğlunu bulup bulmadığını merak ediyor, zavallı adam çok çaresiz durumda olmalı.”

Logan iç geçirdi. Arama timleri evlerine dağılmıştı ve sabaha kadar yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. “Müfettiş Insch aradı mı?” diye sordu.

Gary olumsuzca başını iki yana salladı. “Hayır, aramadı.” Saatine baktı. “Gösteri yaklaşık... Beş dakika sonra bitecek. Bu gibi zamanlarda nasıl olduğunu bilirsin, sana hiç anlatmış mıydım? Bir defasında...”

Merkezin kapısı birden açıldı ve arkasındaki duvara çarpıp geri sekti. Müfettiş Insch kırmızı ve altın renkli kıyafetiyle içeri daldı, kıvrımlı parmaklı ayakkabıları fayansların üzerinde ıslak sesler çıkarttı. “McRae,” diye bağırdı. Ağır makyajlı yüzü çok öfkeliydi. Çenesine bir keçi sakalı yaptırmış, takma bıyıklarının uçları aşağı sarkmıştı. Bıyığını çekip alınca, yerinde bir kırmızılık kaldı. Kafasındaki beyaz iz, sarıgın durduğu yeri belli ediyor, ışıkların altında keli parlıyordu.

Logan hemen kendine çekidüzen verdi. Gösterinin nasıl gittiğini sormaya hazırlanırken, Müfettiş Insch ondan önce davrandı. “Sen ne yaptığını sanıyorsun dedektif?” diye gürledi. Küpelerini çıkarttı ve masanın üzerine koydu. “Böyle bir şeyi bana sor—”

“Richard Erskine. Çocuğu bulduk.”

Makyajın altındaki yüz bembeyaz kesildi. “Ne?”

“Çocuk ölmemiş, Richard’ı bulduk.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır. Yirmi dakika sonra bir basın açıklaması yapacağız. Annesi karakola geliyor.” Logan geri çekildi ve rengârenk kos-

tümü içerisindeki müfettişe baktı. “Televizyonda çok güzel çıkacaksınız.”

Çarşamba sabahı çok daha erken başladı. Altıya çeyrek kala telefonu çalmaya başladı.

Uykulu ve şaşkın Logan tüy yorganın altından çıktı ve saati alıp alarmı kapatmaya çalıştı. Alarm zaten çalmıyordu, saati eline aldı ve kaç olduğunu görünce sessizce küfretti. Yatağa uzandı ve yüzüne masaj yaparak kendine gelmeye çalıştı.

Telefon hâlâ çalıyordu.

Logan, “Cehenneme git!” diye bağırdı.

Telefon çalmaya devam etti.

Logan salona çıktı ve ahizeyi eline aldı. “Ne?”

Tanıdık Glasgow aksanı, “Telefonu açarken ne kadar kibarsın,” diye dalga geçti. “Ön kapıyı açacak mısın, burada donmaya başladım!”

“Ne?”

Kapı zili çalmaya başladı ve Logan bir kez daha küfretti.

Telefona, “Bekle biraz,” dedi. Ahizeyi sehpanın üzerine koydu ve dairesinden dışarı çıkıp merdivenleri indi, apartmanın dış kapısına ulaştı. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama gecenin ilerleyen saatlerinde yağmur dinmişti. Şimdi her şeyin üzerinde ince bir buz tabakası vardı, sokak ışıkları donmuş yüzeylerden yansıyor. Kapıda Colin Miller duruyordu, bir elinde cep telefonu diğer elinde beyaz plastik bir poşet vardı. Koyu gri bir takım elbise ve siyah bir palto giymişti.

“Yüce İsa adına, hava ne kadar da soğuk!” Kelimeler bir buhar bulutuyla birlikte ağzından çıktı. “Beni içeri almaya-
cak mısın?” Elindeki poşeti havaya kaldırdı. “Kahvaltı getirdim.”

Logan gözlerini kısıp adama baktı. “Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı?”

“Evet, bunlar soğumadan kapıyı aç da içeri gireyim.”

Mutfak masasında otururlarken Logan yavaşça kendine geldi. Su kaynarken, Miller mutfak dolaplarını karıştırdı. “İçilebilecek kalitede kahven var mı?” diye sordu. Soldaki kapağı kapatıp sağdakini açtı.

“Hayır.”

Miller iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “Bu lanet olası yer, bir üçüncü dünya ülkesinden çıkmış gibi. Neyse boş ver, zamanla alışırım...” Muhabir büyük kupalardan iki tane aldı ve içlerine koyu kahverengi granüller ile şeker attı. Buzdolabındaki yarısı boş süt kutusunu şüpheyile inceledi ama birkaç kez kokladıktan sonra, bir tereyağı tüpüyle birlikte masanın üzerine koydu.

“Nasıl bir kahvaltı sevdiğini bilmediğim için hepsinden birer parça aldım. Ay çöreği, sosis sarma, biftek tartı ve Aberdeen sarması. Hangisini istiyorsan.”

Logan poşetin içinden bir çift çörek çıkarttı ve birinin üzerine tereyağı ile kapladı. Bir ısırık aldı ve mutlu bir biçimde iç geçirdi.

Miller, “Onu nasıl yiyorsun bilemiyorum,” dedi. Logan’a kahvesini uzattı. “İçinde ne olduğunu biliyor musun?”

Logan başıyla onayladı. “Yağ, un ve tuz.”

“Hayır, yağ değil: Domuz yağı. Zaten ancak Aberdeen’de yaşayan biri, sığır pisliğine benzeyen bir sarmayı yiyebilir. Onun içinde yarım ton yağ ve yarım ton tuz var! Hepinizin kalp krizinden ölmesine şaşırmamak lazım.” Poşeti aldı ve içinden kendine bir kruvasan çıkarttı. Bir parça koparttı, üzerine tereyağı ve reçel sürdü, sonra kahvesinin içine batırdı.

Logan adamın kahvesinin yüzeyine ince bir yağ tabakası yayılışını seyretti. “Konuşana bak!” dedi. “Dondurulmuş piz-zayı bulan sizsiniz.”

“Evet, ne kadar dokunaklı.”

Logan adamın kruvasandan bir parça daha kopartıp, üzerine tereyağı ve reçel sürdükten sonra kahvenin içine batırma-sını seyretti. Adamın ağzı dolunca, sabahın köründe neden evine geldiğini sordu.

“Bir arkadaşım la sabah kahvaltısı yapmak istemiş olamaz mıyım?” Miller ağzı dolu olduğu için boğuk bir sesle cevap verdi. “Bilirsin, iyi ve sosyal...”

“Ve?”

Miller omzunu silkti. “Dün akşam iyi iş çıkarttın.” Eli-ni çantasına soktu ve bir başka kruvasanla birlikte *Press and Journal*’ın yeni baskısından bir kopya çıkarttı. Ön sayfada, basın toplantısından bir resim vardı. Başlıkta büyük ve kalın harflerle, ‘POLİS KAHRAMAN KAYIP ÇOCUĞU BUL-DU’ yazıyordu. “Küçük çocuğu tek başına mı buldun? Bunu nasıl başardın?”

Logan poşetten bir sarma çıkarttı ve hâlâ sıcak olduğunu fark edince çok şaşırdı. Bir ısırık aldı, hem haberi okuyup hem de yemek yediğı için gazetenin üzerine kırıntılar düştü. İtiraf etmek zorundaydı, iyi bir hikâyeydi.

Aslında çok ilgi çekici bir olay değildi ama Miller’ın anlatımıyla, hikâyeye olduğundan çok daha gizemli bir havaya bürünmüştü. Gazetenin altın çocuğu olması mantıklıydı. Hatta bir paragrafta Logan’ın Mastrick Canavarı’nı yakala-masından bile bahsetmiş, Dedektif McRae için neden ‘PO-LİS KAHRAMAN’ ifadesinin kullanıldığını herkese açıkla-ma gereğı görmüştü.

Logan, “Etkilendim,” dedi. Miller gülümsedi. “Tüm kelimeler doğru yazılmış.”

“Küstah piç.”

“Söylesene, neden buradasın?”

Miller arkasına yaslandı, kahvesini göğsüne yakın tutuyordu. Ama yeni takımını lekeleyecek kadar yakında değil. “Neden olduğunu biliyorsun, hikâyenin aslını merak ediyorum. Kaymağını istiyorum.” Ön sayfadaki fotoğrafı işaret ederek “Bunun raf ömrü fazla değil,” dedi. “Bugün, yarın, yani yakında unutulur gider. Çocuk bulunur ve aslında çocuğu kaçıran, babasından başkası değildir; yerel halktan biridir. Herkesi şaşkına çevirecek kanlı ve bağırsaklı bir hikâyeye değil. Çocuk ölseydi haftalarca haber yapardık ama şimdi birkaç günlük bir olaydan öteye geçemeyecek.”

“Çok kötüsün.”

Miller omzunu silkti. “Ne dersen de.”

“Mesai arkadaşların seni bu yüzden mi sevmiyor?”

Miller hiç tepki vermedi, kahveye bulanmış kruvasandan bir ısırık daha aldı. “Ah, pekâlâ... Kimse zekileri sevmez, çünkü kendilerini yetersiz hissetmelerine sebep olur.” Kötü bir Aberdeen aksanına büründü. “Sen bir takım oyuncusu değilsin! / Biz burada işleri böyle yürütmeyiz! / Böyle devam edersen takımdan çıkarsın!” Burnundan soludu. “Beni sevmiyorlar ama yazdıklarımı yayınlıyorlar, değil mi? Buraya geldiğimden beri, diğer salakların hayatları boyunca yazmadığı kadar birinci sayfa haberi yazdım!”

Logan gülümsedi, hassas bir noktaya parmak basmıştı.

Miller, “Öyleyse,” dedi. Kruvasandan arda kalan son parçayı da ağzına attı ve parmaklarındaki kırıntılardan kurtuldu. “Bana kayıp çocuğu nasıl bulduğunu anlatacak mısın?”

“Kesinlikle olmaz! Zaten Profesyonel Standartlar’dan gelen bir adam bana sorular sorup durdu, çocuğun cesedini bulduğumuzu sana kimin söylediğini bulmaya çalışıyorlar. Resmi bir izin almadan sana her şeyi anlatırsam, benim kıcı-mı tekmelerler.”

Miller masumca, “Ama dün bir şeyler anlattın,” dedi.

Logan adama baktı.

Muhabir, “Pekâlâ, pekâlâ,” dedi. Kahvaltıdan arta kalanla-rı topladı. “İpucunu aldım. Ne öğrenmek istiyorsun?”

“Bana muhbirin kim olduğunu söylemelisin.”

Miller olumsuzca başını iki yana salladı. “Bunu yapamam, biliyorsun.” Sütü ve tereyağını buzdolabına geri koydu. “Sana verdiğim bilgiyi ne yaptınız?”

Logan, “Eee... Peşindeyiz,” diye yalan söyledi. Limanda bulunan ceset! Diz kapakları olmayan! Insch’i konu hakkında bilgilendirdikten sonra, davadan sorumlu müfettişle hiç ko-nuşmamıştı. Çok meşguldü.

“Pekâlâ, sen git ve müfettişinle konuşup izin al, sonra ben de sana George Stephenson’un en son nerede görüldüğünü söyleyeyim. Anlaştık mı?” Cebinden yeni bir kartvizit çıkarttı ve masanın üzerine koydu. “Dörde kadar vaktin var. ‘POLİS KAHRAMAN KAYIP ÇOCUĞU NASIL BULDU?’ Yarın-dan sonra kimsenin umurunda olmayacak. Sen bana haber ver yeter.”

16

Yatağa dönmek için çok geçti, bu yüzden Logan önce duşu girdi, sonra da merkezin yolunu tuttu. Sokaklar cam gibiydi. Belediye yine sokaklara kum dökmeyi ihmal etmişti, ama en azından yağmur yağmıyordu. Gökyüzündeki bulutlar, mor ve gri renkliydi, güneşin doğmasına hâlâ iki saat vardı.

Logan kapıyı açıp içeri girdiğinde merkez bir mezar kadar sessizdi. Önceki akşamki medya ordusundan eser yoktu. Geriye sadece su oluğunun içinde donmuş solucanlar gibi duran ipler kalmıştı.

Logan asansöre doğru yürürken Büyük Gary, “Günaydın Lazarus,” diye bağırdı.

Logan, “Günaydın Gary,” diye karşılık verdi. Oturup adamla sohbet edecek durumda değildi.

Gary, “Duydun mu?” diye sordu. Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etti. “Müfettiş Steel birinin karısını yatağa atmış. Yine.”

Logan kendine hâkim olamayıp duraksadı. “Bu sefer kimmiş?”

“Muhasebe’den Andy Thompson.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Ah, bu çok kötü.”

Büyük Gary’nin bir kaşı havaya kalktı. “Öyle mi? Ben her zaman, kadının zevkime göre olduğunu düşünmüşümdür.”

Resepsiyon ile arkasındaki odayı birbirinden ayıran cam panelin yanından, geniş bıyıklı ve kel kafalı biri açığa çıktı. Bakışları Logan'ın üzerine odaklandı. Eric, "Dedektif," dedi. Büyük Gary ve Eric Şovu artık tamamlanmıştı, adamın sesinde sıcaklıktan eser yoktu. "Sizinle biraz konuşabilir miyim lütfen?"

Şaşıran Logan, çift taraflı aynanın arkasındaki küçük ofise geçti. İçeride, dolaplar, bilgisayarlar ve bir duvarın kenarına yığılmış içleri ıvız zıvırla dolu kutular vardı. Aşınmış uzun bir Formika masanın üzerinde dosyalar ve kâğıtlar duruyordu. Logan'ın içinde uğursuz bir his vardı. "Ne oldu Eric?" diye sordu. Tıpkı Müfettiş Inch gibi masanın kenarına tünedi.

Eric kollarını göğsünde birleştirerek "Duncan Nicholson," dedi. "Sorunumuz bu." Logan boş gözlerle adama baktı ve Eric abartılı bir biçimde iç geçirdi. "Adamı sorgulamak için buraya getirmiştin," dedi. Bir tepki gelmedi. "Don Köprüsü yakınında cesedi bulmuştu."

Logan, "Ah, Duncan'dan bahsediyorsun," dedi.

"Evet. Pazartesi öğleden sonradan beri bir hücrede tutuluyor." Eric saatine baktı. "Otuz dokuz saat! Adamı ya tutuklayalım ya da serbest bırakalım."

Logan gözlerini kapattı ve içinden küfretti, adamı tamamen unutmuştu. "Otuz dokuz saat mi?" diye sordu. Yasal süre altı saatti.

"Otuz dokuz saat."

Eric bakışlarını Logan'ın üzerine dikti ve bir süre dedektifi kendi hâline bıraktı. Gün Logan için kötü başlamıştı.

Logan'ın yeterince acı çektiğine kanaat getirince, "Ben adamı pazartesi akşamı serbest bıraktım," dedi. "Daha fazla tutamazdık. Yasal sınırları zorlamanın bir anlamı yok."

“Pazartesi mi?” İki gün önceydi. “Neden bana haber vermedin?”

“Denedim! Seni aradım durdum, ama cep telefonunu yüzüme kapatıyordun. Dün akşam da aradım. Eğer insanları buraya getiriyorsan, onlarla ilgilenmek zorundasın. Adamları bir hücrede unutup sorumluluğu bizim üzerimize atamazsın. Biz annen değiliz!”

Logan bir kez daha içinden küfretti. Küçük kızın otopsi sırasında cep telefonunu kapatmıştı. “Özür dilerim Eric.”

Eric başıyla onayladı. “Ben konuyla ilgilendim, kayıt defterinde başını belaya sokacak bir şey yok. Kimse hiçbir şey bilmiyor. Merkeze getirildi, bir süre gözaltında tutuldu ve serbest bırakıldı. Ama bir daha olmasın, tamam mı?”

Logan başıyla onayladı. “Teşekkürler Eric.”

Logan koridorda yürüyüp önceki gün el koyduğu ofise girdi, yolda makineden bir bardak kahve aldı. İnsanlar mesaiye başlayınca, binanın sessizliği bozulmaya başlamıştı. Arkasından kapıyı kapattı ve sandalyelerden birine oturup duvardaki haritaya göz gezdirdi, aslında sokakları ve nehri gözü görmüyordu.

Duncan Nicholson. Adamı bir hücreye tıktığını unutmuştu. Başını masanın üzerindeki raporların üstüne koydu. “Lanet olsun,” dedi. “Lanet olsun...”

Kapı çalındı ve Logan doğruldu. En üstteki kâğıt yere düştü. Logan inleyerek kâğıdı almak için yere eğilirken, Memur Watson içeri girdi.

“Günaydın efendim,” dedi. Sonra adamın yüz ifadesini gördü ve kaşları çatıldı. “İyi misiniz?”

Logan gülümsedi ve arkasına yaslandı. “Daha iyi olmamıştım,” dedi. “Erkencisin.”

Memur Watson başıyla onayladı. “Evet, bu sabah mahkemeye gideceğim,” dedi. “Dün öğleden sonra Hazlehead yüzme havuzunun bayanlar soyunma odasında bir adamı kadınları gözetlerken yakaladım.”

“Ne güzel.”

Watson gülümsedi ve Logan kendini daha iyi hissetti.

“Annemi gözetlemesine izin veremezdim,” dedi Watson. “Şimdi gitmek zorundayım, adam Gerald Cleaver’ın taciz davasında tanıklık edeceği için gözümün önünden ayırmamalıyım. Ama size şunu söylemeliyim, kayıp çocuğu bulmanız hepimizi çok etkiledi.”

Logan gülümsedi. “Bir takım çalışmasıydı,” dedi.

“Külahıma anlat. Bu akşam yine dışarı çıkacağız, büyük bir parti falan değil, bir şeyler içeceğiz. Eğer bize katılmak istersen?”

Logan daha fazlasını isteyemezdi.

Logan, Müfettiş Inch’in sabah brifingi için koridordan komuta merkezine doğru yürürken kendini çok daha iyi hissediyordu. Memur Jackie Watson bu akşam bir kez daha kendisiyle dışarı çıkmayı arzuluyordu. En azından, kendisine ve arkadaşlarına bir şeyler içerken eşlik etmesini istiyordu, gerçi aynı şey sayılırdı. Bir nevi... Hâlâ, önceki akşam ne olduğuyla ilgili konuşmamışlardı.

Ve Logan’a ‘efendim’ diyordu.

Ayrıca ‘dedektif’ diyordu. Çok romantik bir takma isim değildi.

Logan komuta merkezine adım adınca büyük bir alkış koptu. Yüzü kızaran Logan önlerde bir yere yürüdü, suratı kıpkırmızı bir hâlde sandalyelerden birine oturdu.

Müfettiş Insch, “Tamam, tamam,” dedi. Elini herkesi susturmak için havaya kaldırdı. “Baylar ve bayanlar,” dedi. Sesin kesilmesini bekleyip konuşmasına devam etti. “Bildiğiniz gibi, Dedektif Logan McRae, kayıp çocuk Richard Erskine’i annesine teslim etti. Çocuğu büyükannesinin evinde buldu.” Sustu ve Logan’a baktı. “Yanıma gel.”

Logan, ayağa kalkarken yüzünün daha da kızardığını fark etti ve bir alkış daha koptu.

Insch, “Bu adam bize,” dedi. Utangaç dedektifi işaret etti. “Gerçek bir polisin nasıl olması gerektiğini gösterdi.” Yeniden sessizlik çağrısında bulundu, Logan heyecan, neşe ve korku karışımı bir hisle yerine oturdu. “Richard Erskine’i bulduk.” Insch masanın üzerindeki dosyayı eline aldı ve çilli suratlı, birkaç dişi eksik, kızıl saçlı bir çocuğun resmini çıkartıp herkese gösterdi. “Ama Peter Lumley hâlâ kayıp. Çocuğu muhtemelen büyükannesinin evinde bulamayacağız, babası böyle bir şey yapacak birine benzemiyor. Ama siz yine de bir araştırın.”

Insch dosyanın içinden bir başka resmi çıkarttı. Diğeri kadar hoş bir resim değildi, bir çocuğun kabarmış, şişmiş, kararmış ve küf bağlamış yüzü açığa çıktı. Ağzı, bir çığlık atıyor gibiydi. Otopside çekilen bir fotoğraftı ve David Reid’e aitti.

“Peter Lumley’i en kısa süre içerisinde bulmazsak, bu resimdeki gibi bulabiliriz. Arama sahasının genişletilmesini istiyorum. Üç takım: Hazlehead golf sahası, ahırlar ve park. Her bir çalının altına, çukura ve gübre yığının içine bakın. Her yeri araştırmanızı istiyorum.” Insch isimleri okumaya başladı.

Insch isimleri bitirip herkes dışarı çıktıktan sonra, Logan’ın konuyu çöplükte buldukları ölü kıza getirmesi uzun sürmedi.

Insch, “Ne tavsiye ediyorsun?” diye sordu. Masanın üzerine tünedi ve elini cebine sokup bir şekerleme çıkarttı.

Logan omzunu silkmemek için kendini zor tuttu. “Bir canlandırma yapamayız. Kızın, çöp poşetinin içine girmeden önce ne giydiğini bilmiyoruz. Ve bir poşetin içine küçük bir kızı koyamayız. Resmini tüm gazetelere gönderdik, belki bir şey çıkar.” Aberdeen’in, İskoçya’nın ölü çocuklar başkenti olmasının tek iyi tarafı, ulusal gazetelerin ve dergilerin, ölü kızın fotoğrafını yayınlamaya hevesli olmasıydı.

Insch elindeki naneli şekerlemeyi ağzına attı. “Devam edin. Mutlaka kızın kim olduğunu bilen birileri vardır. Norman Chalmers dün akşam on beş dakikada serbest bırakıldı ama savcı mutlu değil. Somut bir kanıt bulamazsak, adam elini kolunu sallayarak normal yaşamına geri dönecek.”

“Bir şey bulacağız efendim.”

“Güzel. Başkomiser kayıp çocuklar hakkında endişeli, durum kötüye gidiyor. Lothian ve Sınır Polisi yardım etmeyi talep etti. Hatta bize katilin profiline ilişkin bir ön rapor bile yolladılar.” Zımbalanmış dört sayfalık raporu havaya kaldırdı, üzerinde Lothian ve Sınır Polisi arması vardı. “Elimizi çabuk tutmazsak, Edinburgh olaya el koyabilir. Biz de hiçbir işe yaramayan ve kafası fazla çalışmayan adamlar konumuna düşeriz.”

Logan, “Ne güzel,” dedi. “Profilde ne diyor?”

“Her zaman raporlarda yazan şeyler.” Insch sayfalara göz gezdirdi. “Zırvalık, ‘olay yerindeki izler’, ‘kurbanın patolojisi’ gibi saçmalıklar.” Sustu ve yüzüne alaycı bir gülümseme yerleştirdi. “İşte başlıyor,” dedi. “Katil muhtemelen beyaz bir erkek, yirmili yaşların ortalarında olmalı, yalnız veya annesiyle yaşıyor. Muhtemelen zeki biri ama okulda başarısız olmuş

olabilir. Sonuçta, çocuklara yakın olmak için sıradan bir iş yapıyor olabilir.”

Logan başıyla onayladı, bu gibi vakalar için standart profildi.

Insch, “Bunu seveceksin,” dedi. Akademik bir ses tonuna büründü. “Katil muhtemelen kadınlarla iletişim kurmakta zorlanan biri, bazı psikolojik sorunları olabilir...’ Psikolojik sorunlar! Bu zaten gayet açık!” Yüzündeki gülümseme silindi. “Tabii ki psikolojik sorunları var, adam çocukları öldürüyor!” Raporu buruşturdu ve bir basketbolcu gibi çöp tenekesine fırlattı. Top yapılmış kâğıtlar duvardan sekti ve mavi halının üzerinde, ikinci sıra sandalyelerden birinin altına girdi. Insch tiksinererek yüzünü buruşturdu. “Neyse,” dedi. “Görünüşe göre, Müfettiş McPherson birkaç ay daha bizimle olmayacak. Kafasını bir arada tutmak için otuz yedi dikiş atılmış. Ne güzel. Demek ki televizyonun karşısında ayaklarımızı uzatıp dinlenmek için, kafamıza bir manyağın bıçak saplaması gerekiyor.” İç geçirdi, Logan’ın yüzündeki hüznü ifadeyi fark etmedi. “Bu yüzden, adamın işleri de benim üzerime kaldı. Dört haneye tecavüz, üç silahlı saldırı, iki vahşice tecavüz ve bir armut ağacındaki keklik.” İşaret parmağıyla Logan’ın göğsüne bastırdı. “Demek ki, Çöp Poşeti Kızı senin.”

“Ama...”

Insch ellerini iki yana açtı. “Biliyorum, büyük bir dava ama ben zaten David Reid ve Peter Lumley ile meşgulüm. Aralarında bir bağlantı olmayabilir ama başkomiserin en son isteyeceği şey, ortalıkta pedofili bir seri katilin dolaşıp canı çekince bir erkek çocuğu kaçırmaması. Diğer tüm müfettişlerin de işleri başından aşkın ama sen destek almadan Richard

Erskine'i tek başına buldun. Medya, güneşin senin kışından doğduğunu düşünüyor, bu yüzden bu dava senin."

Logan, "Evet efendim," dedi. Midesi bulanmaya başlamıştı.

Insch, "Pekâlâ," dedi. Masadan aşağı atladı. "Sen işe koyul, ben de McPherson'dan bana ne gibi hazineler kaldığına bakayım."

Logan'ın küçük ofisi kendisini bekliyor, sanki artık bu davadan kimin sorumlu olduğunu biliyordu. Masanın üzerinde, başına verdikleri fotoğrafın bir kopyası vardı. Morgda çekilen fotoğraf, üzerinde oynandığı için çok kötü durmuyordu. Kız hayat-tayken çok güzel olmalıydı. Beyaz tenli ve omuzlarına kadar düşen lüle lüle sarı saçlı, dört yaşında bir kız. Minik bir burun, yuvarlak bir yüz, yuvarlak yanaklar. Rapora göre gözleri ma-vi-yeşildi ama resimde gözleri kapalıydı. Kimse ölü bir çocuğun gözlerini görmek istemezdi. Resmi aldı ve haritanın yanına astı.

Şimdiye kadar medyaya gönderilen resimlerden bir şey çıkmamıştı. Kimse kızın kim olduğunu bilmiyordu. Ama kızın resmi televizyon kanallarında gösterilince, her şey değişebilirdi. İnsanlar telefonlara sarılarak kendilerini arayacak ve bir sürü gereksiz bilgi vereceklerdi.

Sonraki iki saati yine ifadeleri okuyarak geçirdi. Hepsini daha önce zaten okumuştı ama Logan, aradığı cevapların raporlarda olduğuna inanıyordu. Cesedi çöp poşetine koyan her kimse, çöp tenekesinin yakınında bir yerde yaşıyordu.

Sonunda pes etti, son bir saattir masada duran soğuk kah-veyi bir kenara koydu ve sırtındaki kasları gevşetmek için gerindi. Böyle hiçbir yere varamayacaktı. Hâlâ, limanda bulunan cesetle ilgili kimseyle konuşmamıştı. Belki de bir ara vermeliydi.

Müfettiş Steel'in ofisi bir kat yukarıdaydı, mavi yer halılı ve eski mobilyalı bir yerdi. Duvardaki levhada, büyük kırmızı harflerle, 'SİGARA İÇİLMEZ' yazıyor ama müfettiş bu yazıyı dikkate almıyordu. Masasında oturmuş, sigara dumanının dışarı çıkabilmesi için arkasındaki pencereyi hafifçe aralamıştı.

Müfettiş Inch, Hardy ise, Müfettiş Steel de Laurel'di. Inch ne kadar şişmansa, Steel o kadar zayıftı. Inch keldi ama Steel'in kafası tüylü bir teriyer gibiydi. Söylentiye göre kırk iki yaşındaydı ama çok daha yaşlı görünüyordu. Yıllarca sigara içtiği için, yüzü kırışıklıkların ve çizgilerin uğrak yeri. Kadının üzerinde, Markies'den satın aldığı bir takım vardı, rengi üzerine düşen külleri göstermemesi için kömür grisidi.

Steel'in polis merkezindeki en hızlı kadın avcısı olduğuna inanmak zordu.

Omzuyla kulağı arasında bir cep telefonu vardı, ağzındaki sigara yüzünden dudaklarının kenarından ahizeye konuşuyordu. Sert bir ses tonuyla, "Hayır, hayır, hayır..." dedi. "Şunu unutma, seni elime geçirirsem, kışına ikinci bir delik açarım. Hayır... Hayır, ne yapmak zorunda olduğun beni hiç ilgilendirmiyor. Cumaya kadar bu işi bitirmezsen, işine son vermek zorunda kalırım... Tabii ki bunu yapabilirim..." Kafasını kaldırıp Logan'ı görünce, sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. "Evet... Evet, böyle daha iyi. Birbirimizi anlayacağımızı biliyordum. Cuma."

Müfettiş Steel cep telefonunu kapattı ve yüzüne şeytani bir gülümseme yerleştirdi. "Lanet olasıca mutfak işçileri. Bu adamlara yüz verince tepeme çıkıyorlar." Masanın üzerindeki paketten bir sigara çıkarttı ve Logan'a uzattı. "İster misin bir tane?"

Logan olumsuzca başını iki yana sallayınca gülümsedi.

“Hayır mı? Evet, haklısın, kötü bir alışkanlık.” Paketten aldığı sigarayı ağzına götürdü ve bitmek üzere olan sigarayla yaktı. Yeni sigarasını tütündürürken, eskisini pencerenin kenarında söndürdü. “Senin için ne yapabilirim Polis Kahraman?” diye sordu. Arkasına yaslandı, dumanı ağzından üfledi.

“Sizin davanız, diz kapakları olmayan adam.”

Steel bir kaşını havaya kaldırdı. “Dinliyorum.”

“Ben adamın George Stephenson olduğunu düşünüyorum. Malcolm McLennan için çalışan bir...”

“Bıçak Malk mı? Lanet olsun. Buralarda iş yaptığını bilmiyordum.”

“Söylentiye göre, Geordie buraya şehir planlamacılarla anlaşmaya gelmiş. Üç yüz ev yapmayı planlıyorlarmış. Adam hayır deyince, Geordie adamı bir otobüsün altına itmiş.”

“Sana inanmıyorum.” Steel sigarayı ağzından alma nezaketini bile gösterdi. “Şehir planlamadan biri, rüşvet teklifini mi reddetmiş?”

Logan omzunu silkti. “Her neyse, görünüşe göre Geordie at yarışlarına meraklıymış ama şansı yaver gitmemiş. Yerel ser-serilere yüklü bir miktar borç takmış.”

Müfettiş Steel arkasına biraz daha yaslandı ve uzun tırnağını dişlerinin arasına soktu. “Etkilendim,” dedi. “Bunları kimden duydun?”

“Colin Miller. Bir muhabir.”

Steel sigarasından derin bir nefes alınca ucu sıcak bir turunculuğa büründü. Sessizce Logan’ı süzerken, burun deliklerinden duman verdi.

Oda sanki küçülüyor, sigara dumanı her yeri kaplıyordu. Logan sisin içinden sadece sigaranın turuncu parlaklığını gö-

rüyordu. “İnsch bana, senin çöplükte bulunan cesetle ilgilen-
diğini söyledi.”

“Evet efendim.”

“Senin işe yaramaz bir adam olmadığını söyledi.”

“Teşekkürler efendim.” Aslında bunun bir iltifat olup ol-
madığından emin değildi.

“Bana teşekkür etme. İşe yarar biriysen insanlar bunu fark
eder ve sana yapacak işler verirler.” Dumanın içinden Logan’a
gülümsedi ve dedektifin sırtından aşağı bir soğukluk yayıldı.

“İnsch ve ben, senin hakkında konuşuyorduk.”

“Gerçekten mi?” Logan, bunun ardından iyi bir şeyin gel-
mesini beklemiyordu.

“Şanslı günündesin Polis Kahraman. Ay gibi parıldamak
için yeni bir fırsatın olacak.”

17

Logan hemen Müfettiş Inch'in yanına gitti. Bir akbaba gibi masanın kenarına tünemiş Müfettiş Inch, sakın ve sessizce, Logan'ın serzenişlerini dinledi. Müfettiş Steel, diz kapakları olmayan adam davasını dedektifin üzerine yıkmıştı. Logan, sadece bir dedektif olduğunu ve böylesine karmaşık iki davayı birden götüremeyeceğini söyledi. Inch dinledi, Logan'ın acısını paylaştı, ardından işlerin çok yoğun olduğunu söyleyip bu kadar göz önünde olmamasını tavsiye etti.

Inch, "Çöplükte bulunan kız için ne yapacaksınız?" diye sordu.

Logan omzunu silkti. "Kızın resmi, dün akşam televizyonda gösterildi, bu yüzden gelen çağrılar gözden geçireceğim. Yaşlı bir kadın arayıp, kızı aramamıza gerek olmadığını çünkü küçük Tiffany'nin arka bahçesinde oyun oynadığını söyledi." Olumsuzca başını iki yana salladı. "Yaşlı yarasa... Her neyse, bir düzine kadar üniformalı, listeye göz gezdiriyor."

"Öyleyse, elle tutulur bir şey çıkana kadar, arkana yaslanıp bekleyecek misin?"

Logan'ın yüzü kızardı, müfettişin dediği gibi yapacaktı.

"Olayı derinlemesine araştırmanı engelleyen nedir?"

"Aslında, bir engel yok, sadece..." Inch ile göz göze gelmemeye çalıştı. "Sürekli çağrılar geliyor..."

Insch, “Bırak çağrılara üniformalılar cevap versin,” dedi. Kollarını göğsünde birleştirip iyice masanın üzerine yerleşti.

“Ve... Ve...” Logan cümlesini yarıda kesti ve çaresizce ellerini havada salladı. *Bu işi elime yüzüme bulaştırmaktan çok korkuyorum*, diyemedi.

Insch, “Ve hiçbir şey,” dedi. “Mahkemede işi bitince Memur Watson’ı yanına alabilirsin.” Saatine baktı. “Watson’ı, arama ekiplerinden birine koymadım.”

Logan iç geçirdi ve omuzları çöktü.

“Pekâlâ, neyi bekliyorsun?” Müfettiş masadan aşağı indi ve cebinden yarılanmış bir şekerleme poşeti çıkardı ve içinden bir tane alıp ağzını sıkıca kapattı. “Al,” dedi. Küçük bir dinamite benzeyen poşeti Logan’a fırlattı. “Erken Noel ikramiyesi. Şimdi kaybol ve işine geri dön.”

Logan’ın morgda Geordie Stephenson olması muhtemel bir ceset tuttuğunu öğrenince, Lothian ve sınır polisi buna çok sevindi. Pasta kesip balonlar uçurarak bir parti vermeden önce, ölen adamın gerçekten Bıçak Malk’ın en çok sevdiği tetikçisi olup olmadığından emin olmak istediler. O yüzden adam hakkında bildikleri her şeyi e-posta ile gönderdiler: Parmak izleri, sabıka kaydı, Logan’ın yazıcıdan çıkarttığı büyük renkli bir resim. On iki kopya. Geordie’nin ağır yüz hatlı büyük bir suratı, kabarık saçları ve porno yıldızı bıyığı vardı. Yanınıza alıp borçlulardan para istemeye gideceğiniz tiplerdendi. Şimdi biraz daha hamurumsu ve hırpalanmış görünse de limanda buldukları adamın Geordie olduğu şüphe götürmezdi. Ayrıca, parmak izleri de gönderilenlere uyuyordu.

Logan iyi haberi vermek için Lothian ve Sınır Polisi’ni aradı. Geordie Stephenson şimdi öbür tarafta haraç kesiyor

olmalıydı. Logan'a, kesecekleri pastadan bir dilim gönderme sözü verdiler.

Artık kimlik tasdiklendiğine göre, yapılması gereken şey, adamı kimin öldürdüğünü bulmaktır. Logan bunun adamın kumar alışkanlığıyla bir ilgisi olduğuna dair bahse girebilirdi. Demek ki Aberdeen'de bahis oynanan yerleri gezecek, Geordie'nin resmini gösterecek ve insanların tepkilerini gözlemleyecekti.

Logan koridorda yürürken kendi komuta merkezine adım attı ve her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak istedi. Inch'in emriyle, kumlu kahverengi saçlı ve kalın kaşlı bir kadın memuru, telefon konuşmalarıyla ilgilenmek, ayrıca kapı kapı gezen üniformalıları koordine etmekle görevlendirmişti. Memur şimdi masanın başında oturuyordu ve kulağında kulaklıkları vardı, ölü kızın kimliği ile ilgili bir başka çağrıya cevap veriyordu. Sonra birkaç saniye içerisinde son gelişmeleri Logan'a aktardı. Zaten bir gelişme yoktu. Eğer elle tutulur bir bilgiye ulaşırsa, Logan'ı cep telefonundan haberdar edeceğini söyledi.

Şimdi bu iş de bittiğine göre, artık yapması gereken şey, Memur Watson'ı almak ve işe koyulmaktır.

Watson hâlâ mahkeme salonunda oturuyor, iri yarı genç bir adamın tanıklık yapmasını seyrediyordu. Kafasını kaldırıp Logan'ı görünce gülümsedi, dedektif, kadının yanına oturdu.

Logan, "Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı.

"Bitmek üzere."

Kürsüdeki delikanlı yirmi bir yaşından fazla olamazdı ve kızarmış yüzü terlediği için, salonun ışıkları altında parılıyordu. Delikanlı çok iriydi. Şişman değil, iri kemikliydi. Bü-

yük bir çenesi, büyük elleri ve uzun kolları vardı. Tanıklık ederken daha güvenilir görünmesi için verilen takım elbise üzerine küçüktü ve ne zaman hareket etse, dikiş yerleri patlayacakmış gibi geriliyordu. Kirli sarı saçları uzun süredir tarak yüzü görmemiş gibiydi. Gerald Cleaver ile karşılaşmasını anlatırken, dev ellerini havada sallıyordu.

On bir yaşında bir çocukken, sarhoş babası tarafından dövülmüş ve Aberdeen Çocuk Hastanesi'ne yatırılmıştı. Sonrasında şansı yaver gitmemişti. Geceleri hastanede görevli olan Gerald Cleaver, çocuk yatağa bağliırken, üzerinde fantezilerini tatmin etmişti. Çocuğu, bir porno yıldızını bile utandıracak şeyler yapmaya zorlamıştı.

Savcı nazikçe delikanlının ağzından detayları alırken yumuşak ve rahatlatıcı bir ses tonuna bürünmüş olmasına rağmen, tanıgın gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

Logan delikanlı konuşurken dikkatini hem jüriye hem de suçlanan adama odakladı. On beş kişilik jüri, duyduklarından etkilenmiş gibiydi. Ama Gerald Cleaver'ın yüz ifadesi, herhangi bir duygudan yoksundu.

Savcı delikanlıya cesaretinden dolayı teşekkür etti ve tanığı savunma avukatına teslim etti.

Yılan Sandy ayağa kalkınca, Memur Watson tiksinierek sesini alçalttı. "İşte başlıyoruz," diye fısıldadı.

Sandy, Gerald'ın omzuna hafifçe vurdu ve jürinin yanına yürüdü. Elini ahşap parmaklıkların üzerine koydu ve jüri üyelerine gülümsedi. Titreyen genç delikanlıya değil de jüriye bakarak "Martin," dedi. "Sen bu salona yabancı değilsin, doğru mu?"

Savcı vücuduna binlerce voltluk elektrik verilmiş gibi ayağı fırladı.

“İtiraz ediyorum. Tanığın geçmişinin bu davayla hiçbir ilgisi yok.”

“Efendim, ben sadece tanığın dürüstlüğünü test etmek istiyorum.”

Hâkim, gözlükleri üzerinden Sandy’ye baktı. “Devam edebilirsiniz.”

Yılan, “Teşekkür ederim,” dedi. “Martin, sen otuz sekiz kez bu salona geldin, değil mi? Haneye tecavüz, darp, uyuşturucu madde taşımaktan birkaç kez, bir defasında uyuşturucu madde satmaktan, hırsızlık, kundakçılık, teşhircilik...” Duraksayıp devam etti. “On dört yaşındayken, senden küçük bir kızla ilişkiye girmeye çalıştın. Ama kız seni reddedince onu öyle bir benzettin ki yüzünü eski hâline getirmek için kırk üç dikiş atmak zorunda kaldılar. Bir daha asla çocuk sahibi olamayacak. Ve dün, bir bayanlar soyunma odasında mastürbasyon yaparken...”

“İtiraz ediyorum.”

Sonraki yirmi dakika böyle devam etti. Yılan Sandy sakın bir biçimde tanığı paramparça etti ve geriye, hıçkırarak ağlayan, küfreden, kırmızı yüzlü bir enkaz bıraktı. Gerald Cleaver’ın çocuğa yaptığı her şeyin, aslında gözaltında tutulması gereken sorunlu bir çocuğun garip fantezileri olduğu iddia edildi. Sonunda Martin yerinden fırladı ve çığlık attı. “Lanet olsun, seni öldüreceğim!”

Tanık dışarı çıkartılırken Yılan Sandy olumsuzca başını iki yana salladı ve özür diledi.

Watson dışarı çıkana kadar küfretti ve ama Logan yeni görevini açıklayınca neşelendi.

“Müfettiş Steel, Geordie Stephenson ile ilgilenmemi istiyor, şu limanda bulunan ceset.” Mahkeme salonunu hücrelere

bağlayan uzun koridorda yürüdüler. “İnsch’ten yanıma birini vermesini istedim, o da bana göz kulak olduğunu söyleyip seni seçti.”

Watson gülümsedi, Logan’ın yalan söylediğini bilmediği için, bu iltifat hoşuna gitti.

Martin Strichen mahkeme salonundan alınıp doğrudan hücrelerden birine götürüldü. Logan ve Watson yanına gittiğinde, delikanlı gri bir bankın üzerinde, başını ellerinin arasına almış, titreyen tavan ışıklarının altında hafifçe inliyordu. Ödünç aldığı ceket gerildiği için inliyor, dikiş yerleri her hıçkırışında daha da açığa çıkıyordu.

Delikanlıya bakınca, Logan ne düşüneceğini bilemedi. Cleaver’ın kurbanlarına yaptığı iğrençliklere çocuk yaşta maruz kalması korkunç bir şeydi. Yine de Yılan Sandy’nin söyledikleri doğrudu. Suç listesine bakılırsa, Martin Strichen tam bir baş belasıydı. Ama bu, Gerald Cleaver’ın masum olduğu anlamına gelmezdi.

Watson defteri imzaladı ve birlikte Martin Strichen’i elleri kelepçeli bir biçimde hücreden çıkartıp binanın içinden arka çıkış kapısına götürdüler. Logan’ın park ettiği yere varmaları birkaç dakika sürdü. Watson arabaya binerken, delikanlının başını tavana çarpmaması için eğdi. Strichen, “Kız on dört yaşındaydı,” dedi.

Watson, “Ne?” diye sordu. Arabanın içindeki kırmızı göz-lü delikanlıya baktı.

“Kız. İkimiz de on dört yaşındaydık. O istedi ama ben yapamadım. Onu zorlamadım... Yapamadım.” Büyük bir gözyaşı damlası burnunun ucunda asılı kaldı ve Watson, damlanın öğleden sonra güneşinde parıldayarak yavaşça aşağı düşüşünü seyretti.

“Kollarını kaldır,” dedi. Delikanlının emniyet kemerini taktı, bir kaza yaparlarsa, tanıgın emniyet kemeri takılı olmadığı için Grampian Polisi’nin suçlanmasını istemiyordu. Watson kemeri takarken, Martin fısıldadı. “Kahkahalarla gülüyordu.”

Martin Strichen’i Craiginches Hapishanesi’nde bıraktılar. Gerekli belgeleri imzalayıp delikanlıyı resmi makamlara teslim ettikten sonra, Müfettiş Steel’in davasına başlamaya hazırdılar.

Logan ve Memur Watson, Aberdeen’in kenar mahallelerinde dolaşıp bahis oynanan yerlerde Geordie Stephenson’un porno yıldızı resmini gösterdiler ama bunca zahmete girmelerine rağmen, boş bakışlardan başka bir şey elde edemediler. William Hill ve Ladbrokes gibi büyük yerlere uğramalarına gerek yoktu. Çünkü bu mekânların sahipleri, borçlarını ödeyemezse, Geordie’nin diz kapaklarını bir pala ile kesip çıkartacak insanlar değildi.

Ama aradıkları yer, Sandilands’taki Turf’n Track olabilirdi.

Turf’n Track’in bulunduğu yerin daha nezih bir semt olduğu dönemlerde, bina bir ekmek fırını olarak kullanılıyordu. Gerçi eskiden de çok iyi bir yer değildi ama en azından hava karardıktan sonra sokaklarda yürünebilecek kadar güvenliydi. Turf’n Track, yan yana duran eski ve yıpranmış dört binadan biriydi. Hepsinin duvarlarında renkli sokak yazıları vardı, pencerelerin önünde demir parmaklıklar göze çarpıyordu. Binalar, birçok hırsızlık ve gasp vakasına şahitlik etmiş olmalıydı. Ama Turf’n Track, açıldığından beri sadece bir kez soyulmuştu. Rivayete göre, sonrasında McLeod kardeşler babalarının dükkânına elinde pompalı bir tüfekle giren hırsız

yakalamış, bir çakmak ve pense ile işkence ederek adamı öldürmüşlerdi.

Dükkânların etrafı belediyeye ait üç veya dört katlı beton konutlarla çevriliydi. Binalar alelacele yapılmış ve sonra kendi hâline terk edilmişti. Eğer acilen bir eve ihtiyacınız varsa ve paranız yoksa, burada kendinize kalacak bir yer bulmanız mümkündü.

Manavın yanındaki kapının üzerinde bir poster vardı: Beş yaşındaki bir çocuğun, gülümseyen çilli yüzünü gösteren renkli resmin altında, 'KAYIP: PETER LUMLEY' yazıyordu. Birisi çocuğun yüzüne bir gözlük ve bıyık çizmiş, altına da 'RAZ YUMUŞAKTIR' yazmıştı.

Turf'n Track'in duvarında hiç poster veya ilan yoktu, sadece simsiyah pencereleri ve yeşil-sarı tabelası vardı. Logan kapıyı açıp loş mekâna adım attı. İçerisi, elde sarılmış sigaraların dumanı ve alkol kokuyordu. İçerisi dışarıdan daha kötü durumdaydı, turuncu renkli kirli sandalyelerin altındaki linolyum kaplanmış zeminin üzerinde sigara yanıkları ve delikler göze çarpıyordu. Ahşap yüzeyler uzun süredir sigara dumanına maruz kaldığı için simsiyahtı. Göğüs yüksekliğine gelen bir tezgâh, at yarışı sevenleri kasadan, kuponlardan ve arka odaya açılan kapıdan uzak tutuyordu. Bir köşede oturan yaşlı adamın ayaklarının dibinde gri tüylü bir köpek yatıyordu ve adamın elinde bir içki şişesi vardı. Adam dikkatini televizyondaki köpek yarışlarına odaklamıştı. Logan mekânda emekli bir adam gördüğü için şaşkındı, yaşlıların bu semtte tek başına dışarı çıkabileceğini düşünmüyordu. Adam bakışlarını televizyondan kaçırıp yeni gelenlere baktı.

Adamın, boynuna kadar dövmeleri vardı: Alevler ve kuru kafalar. Sağ gözü, puslu bir beyazdı.

Logan birinin kolunu çekiştirdiğini fark etti ve Watson'ın kulağına fısıldadığını duydu. "şu adam..."

Ama yaşlı adam herkesten hızlı çıktı ve yüksek sesle bağır-
dı. "Bay MacLeod, burada seni görmek isteyen lanet olasıca polisler var."

Logan, "Dougie, bu hoş bir karşılama olmadı," dedi. Yaşlı adama doğru bir adım attı.

Köpek hemen ayağa kalktı, dişleri açağa çıktı ve hayvan hırlamaya başlayınca Logan'ın tüyleri diken diken oldu. Köpeğin kırık dişleri arasından zemine salyası aktı. Yaşlı bir köpekti ama insanın kanını donduracak kadar korkunç olmayı hâlâ başarıyordu.

Kimse kıpırdamadı. Köpek hırlamaya ve yaşlı adam kaç-
larını çatmaya devam etti, Logan koşarak kaçmak zorunda kalmamayı arzuladı. Neyse ki arka odadan yuvarlak suratlı bir adam çıktı.

"Dougie, sana bu lanet olasıca köpek hakkında ne söyle-
miştim?"

Yaşlı adam hafifçe gülümsedi ve kahverengi dişleri açağa çıktı. "Domuzlar gelirse, üzerlerine salmamı söylemiştin."

Yeni gelen adam önce kaşlarını çatı, sonra yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Evet, haklısın. Öyle demiştim." Adam, Dougie'den otuz yaş daha genç olmalıydı ama yaşlı adam ona hâlâ 'Bay MacLeod' diyordu.

Simon MacLeod, babasının kaba yüz hatlarını almıştı. Sol kulağının bir parçası eksikti, şimdi arka odanın duvarını süsleyen ve Katil olarak isimlendirilen bir Rottweiler tarafından bir parçası koparılmıştı.

"Siz piçler, ne istiyorsunuz?" diye sordu. Dev kollarını tezgâhın üzerine koydu.

Logan cebinden Geordie'nin renkli resmini çıkarttı ve adama uzattı. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

"Cehennemin dibine gidin!" Adam resme bile bakmamıştı.

"Güzel teklif ama daha sonra değerlendiririm." Logan resmi yağlı tezgâhın üzerine koydu. "Şimdi: Bu adamı tanıyor musun?"

"Daha önce hiç görmedim."

"Edinburgh'dan gelen bir pislikti. Bıçak Malk için bir işi bitirmeye geldi. Bahisler oynamış ve borçlarını ödememiş."

Simon MacLeod'un suratı asıldı. "Buradan olmayanları mekâna pek almayız. Yönetim politikamız gereği."

"Bir daha bakın Bay MacLeod. Adamı tanımadınız mı? Limanda diz kapakları çıkartılmış bir biçimde bulundu."

Simon'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve eliyle açık ağzını kapattı. "Ah, şu adam! Sen söyleyince aklıma geldi, adamın dizlerini bir palayla kesip limana atmıştım! Tanrı aşkına, neden daha önce söylemediniz? Evet, adamı ben öldürdüm ve polis gelip saçma sapan sorular sorduğunda yalan söyleyemeyecek kadar aptal biriyim."

Logan, içinden beşe kadar saydı. "Adamı tanıyor musun?"

"Cehennemin dibine git ve yanındaki kaltağı da götür. Kokunuz Winchester'ı rahatsız ediyor."

Hırlayan köpeği işaret etti. "Adamı tanısam bile, size bir şey söylemektense, bir fahişenin kışından bokunu yemeyi tercih ederim."

"Ağabeyin Colin nerede?"

"Sizi hiç ilgilendirmez, tamam mı? Şimdi defolun gidin."

Logan daha fazla yapacak bir şeyleri olmadığının farkındaydı. Kapıya doğru yürürken aklına bir şey geldi ve arkasına döndü. "Palayla," dedi. Kaşlarını çatı. "Adamın diz kapakla-

rının bir palayla kesildiğini nereden biliyorsun? Ben öyle bir şey demedim, sadece adamın kayıp olduğunu söyledim.”

MacLeod bir kahkaha attı. “Evet, iyi iş çıkarttın Bayan Marple. Biri limanda diz kapaklarım çıkartılmış bir vaziyette bulunursa, bu bir mesajdır. Bu mesajı herkes alırsa bir anlamı olmaz, değil mi? Şehirdeki herkes, adamın yaptığını sizin yapmayacağınızı biliyor. Şimdi defolun.”

Dışarıda, Turf’n Track’in en üst basamağında dikilip bulutları seyrettiler. Bulutların arasından süzülen güneş, ortamı biraz olsun ısıtıyordu. Logan, dükkânların önünde birbiriyle yarışırca-sına rüzgârla sürüklenen iki çöp torbasına baktı.

Memur Watson binaların önünde uzanan çelik tırabzanlara elini koydu. “Şimdi ne yapacağız?”

Logan omzunu silkti. “MacLeodlardan asla bir şey öğrenemeyiz,” dedi. “Bahis oynayanlardan birkaç tanesini göz altına alabilirdik ama Dougie’nin bizden korkup bildiklerini söyleyeceğini sanmıyorum.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Şimdi elimizdeki fotoğrafı buradaki diğer dükkân sahiplerinin de burnuna sokalım. Ne çıkacağını bilemeyiz, MacLeodlardan bahsetmezsek belki bize bir şey söylerler.”

Çin restoranının Liverpoollu sahibi, Geordie’nin yüzünü tanımadı, emri altında çalışan Aberdeensliler gibi. Video dükkânı yıllar önce kapanmıştı ama camlarında hâlâ unutulmuş filmlerin ve dizilerin posterleri asılıydı. Sırada, aynı anda hem bir gazeteci hem bir manav hem de içki dükkânı olarak hizmet veren yer vardı. Mekânın sahibi, Memur Watson’ın üniformasını görünce öksürmeye başladı ama Logan’a bir paket naneli sakız satmayı başardı.

Dışarı çıktıklarında bulutlar gökyüzünü karartmış, güneş ışınlarının kaybolmasıyla birlikte ilk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Damlalar cansız tıktırılarla beton zeminin üzerine çarpıyor, su birikintileri üzerinde yayılan koyu gri daireler çiziyordu. Sonunda gökyüzü yarıldı ve bardaktan boşanırcasına bir yağmur başladı. Ceketinin başını üzerinde tutan Logan, eski Vauxhall'un yanına koştu, arabaya ilk binen Watson oldu. Havalandırma, camlardaki buharı yok etmek için elinden geleni yaparken sessizce oturdular ve ısınmaya çalıştılar. Naneli sakızdan birer tane çiğnerken, yağmurdan kaçmak için dükkânların içine giren puslu figürleri seyrettiler. Bazıları yiyecek bir şeyler, bazıları ise *Leather and Chains*'in son sayısını almaya gelmişti.

Simon MacLeod'un gizlediği bir şey vardı. Gerçi MacLeodlar her zaman bir şeyler gizlerdi. Sorun, neyin peşinde olduklarını ispatlamaktı. Eski okuldan yetişmişlerdi, dersler bir çekicin gölgesinde verilirdi. Kimse bir şey görmez, kimse kimseyi ispiyonlamazdı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Logan sakince omzunu silkti. "Sanırım diğer bahisçilere bakacağız."

Memur Watson arabayı geri vitese taktı ve park yerinden çıkarttı. Ana yola ulaşmak üzereyken önlerine yeşil bir otomobil çıktı. Watson frene basarken, "Lanet olsun," diye bağırdı.

Araba Turf'n Track'in önüne park ederken, Watson pence-reyi açtı ve bağırarak küfretti. Söylediklerinin büyük bir kısmı, şoförün rektumu ve Watson'ın botlarıyla ilgiliydi. Cümlesini yarıda kesti. "Ah, Tanrım. Özür dilerim efendim."

Logan bir kaşını havaya kaldırdı.

Watson'ın yüzü kızardı. "Sizin arabada olduğunuzu unutmuştum. Demek istediğim, ne bir korna çaldı ne de sinyal verdi. Özür dilerim."

Logan derin bir nefes aldı ve Müfettiş İnsch'in, rütbenin ayrıcalıkları ile ilgili söylediklerini anımsadı. Yerinde oturup hiçbir şey olmamış gibi davranamazdı. Watson'ın üzerinde üniforması vardı! Ya gazetelere haber olursa? "Sence, üniformalı bir polis memurunun kafasını camdan dışarı çıkartıp küfürler savurması, bizim için iyi bir haber mi olur?"

"Sanmıyorum efendim."

"Jackie, böyle bir şey yaptığın zaman, hepimizi aşağılık bi-riymiş gibi gösteriyorsun. Seni gören veya duyan herkes hayal kırıklığına uğruyor. Ayrıca, işini de riske atıyorsun."

Kadının yüzü daha da kızardı. "Ben... Üzgünüm."

Logan ona kadar saydı ve sessiz kalmayı tercih etti, içinden küfretti. Nükteli cevapları ve keskin zekâsıyla kadını etkilemek istiyor, ne kadar iyi bir adam olduğunu göstermeyi arzuluyordu. Kadını azarlamak planının bir parçası değildi, bunu yapmaktansa, onu soymayı tercih ederdi.

Sekiz. Dokuz. On.

"Haydi," dedi. Yüzünde dostane bir gülümseme belirdi. "Sen kimseye bir şey söylemezsen ben de söylemem."

Watson, dedektifin yüzüne bakmadan cevap verdi. "Teşekkür ederim efendim." Motoru çalıştırdı.

18

Logan'ın listesindeki diğer bahisçileri ziyaret ederlerken, arabadaki soğuk hava hiç ısınmadı. Memur Watson, Logan'a 'efendim' deyip duruyor, sorularına cevap veriyor, ama davayla ilgili değilse, kendiliğinden bir şey söylemiyordu.

Berbat bir öğleden sonraydı.

Arabayla bir bahis dükkânından diğerine gittiler.

"Bu adamı gördünüz mü?"

"Hayır."

Bazen 'hayır' cevabı, bir 'cehenneme gidin' ile birlikte geliyor, diğer zamanlarda insanlar içlerinden küfrediyorlardı. Kimse kendilerine sıcak davranmadı, Mastrick'teki J Stewart ve Oğulları'nın çalışanlarıyla sahibi hariç. Adamlar polisleri karşılarında görünce bile nazikti. Rahatsız edici ve şüphe uyandırıcı bir biçimde.

Logan arabaya binerken, "Tanrım, çok korkunçtu," dedi. "Baksana, hâlâ bize gülümsüyorlar."

Pencereden, gri saçlarını kafasının tepesinde topuz yapmış, şişman bir kadını işaret etti. Kadın kendilerine el salladı.

Watson, "Bence çok kötü değiller," dedi. Arabayı park yerinden çıkarttı. Son bir saattir Watson'ın kurduğu en uzun cümleydi.

Logan merkeze geri dönerlerken, “Bayan Stewart ile hiç tanışmış mıydın?” diye sordu. Kadının sessizliğini bir ‘hayır’ olarak kabul etti ve konuşmaya devam etti. Lang Stracht’tan geçerken, “Bir kez kadını tutuklamıştım,” dedi. Geniş cadde otobüs yollarına ayrılıyor, sokak boyunca garip kavşaklar ve yaya geçitleri göze çarpıyordu. “Pornografi. Eski bir Ford Anglia’nın arkasında, çocuklara porno film seyrettiriyordu. Çok abartılı şeyler değildi, içlerinde hayvanlar veya gariplikler olanlardan yoktu. Sadece eski tarz Alman pornoları. Videolar ve dergiler.” Burnundan soludu. “Mastrick’teki çocukların yarısı, seks hakkında biyoloji hocalarından daha fazlasını biliyordu. Sekiz yaşında bir kız çocuğu oral seks ile hamile kalınıp kalınmayacağını annesine sorunca, bizi aradılar.”

Memur Watson’ın dudakları, kadın gülümseyince hafifçe büküldü.

Sollarından *Press and Journal*’ın binası geçti ve Logan yüzünü buruşturdu. Çöp poşetinde bulunan ceset davasını üzerine almanın heyecanıyla, Colin Miller’in sabahki ziyaretini unutmuştu. Muhabirin isteğini, henüz Müfettiş Inch ile paylaşmamıştı. Miller, Geordie hakkında yeni bilgiler edindiğini söylemişti. Logan, Müfettiş Inch’i aramak için cep telefonu çıkarttı ama iki tuşa bastıktan sonra vazgeçti.

Radyodan çatallı bir ses geldi. Biri, ölü hayvanları toplayan belediye işçisini dövmüştü.

Bu kadar ileriye gitmek istememiştik. Polisin ve basının soruya çektikleri adamlar böyle demişlerdi. Sadece çocuklarının güvende olduğundan emin olmak istemişlerdi. Adamda bir gariplik vardı, değil mi? Yetişkin bir adamın okul kapıları önünde beklemesi normal değildi. Ayrıca, bunu da ilk kez

yapmıyordu. Öğleden sonraları, çocuklar okuldan çıkarken yakınlarda bir yerde oluyordu. Ayrıca, kafadan çatlaktı. Herkes de bunu biliyordu, değil mi? Kötü kokuyordu. Adamda bir terslik vardı.

Öyleyse, biraz dayak yemiş olmasının kime ne zararı vardı? Zaten bu kadar ileriye gitmek istememişlerdi. Ama küçük çocuklar kayıptı! Bilirsiniz, çocuklar. Kendi çocukları yaşındaki. Polis zamanında gelseydi böyle bir şeye gerek kalmayacaktı. Polis gelseydi bu işe hiç karışmayacaklardı.

Adamlar, tüm suçlunun polis memurları olduğuna karar vermişti.

Masanın diğer tarafında oturan adam, daha iyi günler de görmüştü. Örneğin, önceki gün. Logan, Bernard Duncan Philips'i önceki gün görmüştü. O zaman da berbat görünüyordu ama en azından burnu bir çekiçe ezilmiş gibi değildi. Yüzünde yaralar vardı ve bir gözü kapanmış, derisi kızgın bir morluğa bürünmüştü. Hastanede yüzündeki kurumuş kanı sildikleri için, sakalının bir tarafı temizdi. Dudakları bir sosis gibi şişmişti ve ne zaman gülümsese yüzünü buruşturuyordu. Zaten bunu da çok sık yapmıyordu.

Adamı döven aile babalarının ortaya attığı iddialar, göz ardı edilemeyecek kadar ciddiydi.

Acil Servis'ten çıkar çıkmaz, adam kendini gözaltında bulmuştu. Ayrıca, Lothian ve Sınır Polisi'nin profiline de uyuyordu. Beyaz erkek, yirmili yaşlarda, psikolojik sorunlu. Sıradan bir işi vardı, kız arkadaşı yoktu ve yalnız yaşıyordu. Ayrıca tıp tarihi alanında diploması vardı. Ama Insch'in de dediği gibi, aldığı diplomanın adama bir faydası olup olmadığı şüpheliydi.

Zor ve karmaşık bir sorguydu bu. Ne zaman adamın ağzından tutarlı bir cümle çıkacak gibi olsa, birden konuyu değiştiriyor ve saçmalamaya başlıyordu. O sırada, oturduğu yerde bir ileri bir geri sallanıyordu. Adamın ruh sağlığı yerinde olmadığından, herhangi bir sorun çıkmaması için, uygun bir yetişkini de sorguya çağırmak zorunda kalmışlardı. Adam ileri geri sallanırken, yanında Craiginches Hapishanesi'nden bir sosyal hizmetler görevlisi oturuyordu.

Sorgu odasının kokusu cennete kadar çıkıyor olmalıydı. Köhne ev ve çürüyen hayvanlar parfümü. Adam gerçekten, ama gerçekten çok kötü kokuyordu ve bir banyoya ihtiyacı vardı. Müfettiş Inch ilk fırsatta kendini dışarı attı ve sosyal hizmetler çalışanı ile Logan'ı odada yalnız bırakıp adamın saçma sapan ifadesini okumaya gitti.

Logan sandalyesinde kıpırdandı ve müfettişin nereye gittiğini merak etti. "Bir çay daha ister misin Bernard?"

Bernard bir şey söylemedi, önündeki kâğıdı katlamaya devam etti. Defalarca katlanan kâğıt artık bükülmemeye başlayınca, Bernard dikkatlice açtı ve yeniden katlamaya başladı.

"Çay? Bernard? Çay ister misin?"

Katla, katla, katla.

Logan sandalyesine çöktü ve tavanı görene kadar başını geriye attı. Tavandaki gri fayanslar delik deşikti. Ayın yüzeyine benziyordu, ne kadar da sıkıcı bir görünümleri vardı. Saat de altıya gelmek üzereydi! Logan, Memur Watson ile bir şeyler içmek için bara gitmeyi arzuluyordu.

Katla, katla, katla.

Logan ve sosyal hizmetler memuru bir süre Aberdeen'in futbol takımının kötü performansından konuştu, sonra oda-ya yeniden sessizlik hâkim oldu.

Katla, katla, katla.

Altıyı yirmi üç geçe, kapı açıldı ve müfettiş kafasını içeri soktu. Logan'dan koridorda kendisine katılmasını istedi.

Insch, Logan dışarı çıkınca, “Bir şey öğrenebildin mi?” diye sordu.

“Sadece ne kadar kötü koktuğunu öğrenmiş olduk.”

Insch ağzına meyveli bir şekerleme attı ve düşünceli bir biçimde çiğnedi.

“İfadesinin doğru olup olmadığını kontrol ediyoruz. Servis işten sonra, adamı her zamanki yerde, her zamanki gibi saat dörtte indirmiş. Yıllardır bunu yapıyorlarmış. Dördü yirmi geçe otobüsüyle Peterculter’a gidiyormuş, her gün aynı saatte. Adamı tanıyan bir otobüs şoförü bulmak zor olmadı, kokuyu herkes hatırlıyor.”

“Ve otobüs durağı da...”

“Garthdee İlkokulu’nun tam önünde. Görünüşe göre, akıl sağlığı yerindeyken kendisi de aynı okula gitmiş. Belki de tanıdık bir yerde olmak adamı rahatlatıyordur.”

“Bizim endişeli ailelerimizden, adama neden her gün aynı saatte, aynı yerde olduğunu soran olmuş mu?”

Insch burnundan soludu ve bir başka şekerlemeyi ağzına attı. “Lanet olasıcalar. Yırtık pırtık kıyafetler içerisinde kötü kokan bir adam görüyorlar ve dövmeye karar veriyorlar. Aradığımız katil, Bernard değil.”

Sorgu odasına geri dönmek zorunda kaldılar.

Insch, “Bize söylemek istediğiniz bir şey olmadığına emin misiniz Bay Philips?” diye sordu. Sandalyesine yaslandı.

Adam cevap vermedi.

Müfettiş, “Haklısınız,” dedi. “Verdiğiniz ifadenin doğruluğunu tasdiklediğimizi bilmenizi isterim. Saldırıya uğraya-

nın siz olduğunuzu biliyorum. Ama hakkınızdaki suçlamaların gerçek olmadığını biliyoruz, tamam mı?”

Katla, katla, katla.

“Pekâlâ, üstlerinize haber verdim. Bundan sonra seni, işten çıkınca, yol üzerinde farklı bir yerde indirecekler. Yolun daha ilerisinde, okulun yakınında bir yerde değil. Size saldıran adamlar pek akıllı değiller, aynı şeyi yine yapmak isteyebilirler.”

Sessizlik.

“İsimlerini aldık.” Gerçi bu hiç de zor olmamıştı, adamlar kim olduklarını iftihar ederek söylemişlerdi! Sokakları bir pedofiliden temizlemişlerdi! Çocuklarını ölümden daha beter bir kaderden kurtarmışlardı! Adamların zihinlerinden, suçsuz birine saldırmış olabilecekleri geçmiyordu. “Adamlar hakkınızda şikâyetiniz varsa söyleyin, gereğini yapalım.”

Logan cebinden not defterini çıkarttı, adamın şikâyetlerini almaya hazırды.

Katla, katla, katla.

Kâğıt, tekrar tekrar katlandığı yerlerden kopmak üzereydi. Bir köşeden kare bir parça koptu ve Bernard kaşlarını çatı.

“Bay Philips? Bize ne olduğunu söyleyebilir misiniz?”

Dayak yemiş adam, kopan kâğıt parçasını dikkatlice eline aldı ve önüne koydu. Kâğıdın kenarlarını masanın kenarına hizaladı.

Sonra geriye kalanı katlamaya devam etti.

Insch iç geçirdi.

“Pekâlâ, biz sizin ağzınızdan neler olduğunu yazsak ve siz de imzalarsanız, olur mu? Böylesi daha kolay olmaz mı?”

“İlaçlarıma ihtiyacım var.”

“Efendim?”

“İlaç. İlaçlarımı almalıyım.”

Insch, Logan’a baktı, dedektif omzunu silkti. “Herhâlde hastanede ağrı kesici vermişlerdir.”

Adam kâğıdı katlamayı bıraktı ve ellerini masanın üzerine koydu. “Ağrı kesici değil. İlaç, ilaçlarımı almam lazım. Yoksa yarın işe gitmeme izin vermezler. Bana bir mektup yazdılar, ilacımı almazsam işe gidemem.”

“Sadece birkaç dakikanızı alacak Bay Philips. Belki...”

“İfade yok. Dakika yok. İlaç.”

“Ama...”

“Beni tutuklayacak ve bir şeyle suçlayacaksanız, bunu hemen yapın. Aksi hâlde, gidebilirim. Beni ifade vermeye zorlayamazsınız.”

Logan’ın adamdan duyduğu en mantıklı cümle buydu.

Bernard ürperdi ve kollarını bedenine doladı. “Lütfen. Eve gitmek ve ilacımı almak istiyorum.”

Logan, karşısında duran, üstü başı dağınık ve yaralı adama baktı, elindeki kalemi bıraktı. Adam haklıydı, zorla ifade alamazlardı. Bir gözünü morartıp dudağını patlatan, üç dişini kırıp kaburgalarını çatlatan ve defalarca kez kasıklarını tekmeleyen insanlar hakkında şikâyetçi olmasını isteyemezlerdi. Sonuçta, tekmelenen, adamın kasıklarıydı. Eğer kendisini tekmeleyenlerden şikâyetçi olmak istemiyorsa, kendi seçmiydi. Ama Grampian Polisi, adamı serbest bırakıp sokaklara salamazdı. Aptal insanlar hâlâ dışarıdaydı ve basın da kendisini bekliyor olmalıydı. ‘ÖFKELİ KALABALIK ÇOCUK KATİLİNİ YAKALADI!’ Hayır, öfkeli kalabalık çok negatif bir tanımlamaydı. Sonuçta, bu vahşi ve aptal adamlar birer kahramandı. ‘AİLELER PEDOFİLİ KATİLİ YAKALADI!’ Evet, böylesi daha iyiydi.

“Kararınız kesin mi Bay Philips?”

Adam başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Size eşyalarınızı geri vereceğiz ve Dedektif McRae sizi evinize kadar bırakacak.”

Logan sessizce küfretti. Sosyal hizmetler çalışanının yüzü aydınlandı, bu vazife kendisine kalmadığı için çok mutluydu. Gülümsemesi bir kulağından diğerine kadar uzanıyordu, Logan’ın elini sıktı ve çabucak dışarı çıktı.

Bernard Duncan Philips eşyalarını almak için ilgili evrakları imzalarken, Insch bir şekerleme vererek Logan’a kendini affettirmeye çalıştı. Saat yedi buçuktu, Logan’ın geri dönmesi sekizi bulurdu. Jackie’ye geç kalacağını söylemeliydi. Belki şansı yaver giderse Jackie kendisini beklerdi ama sabahki performansından sonra bu ümide bel bağlamamak gerekirdi.

Logan şekerlemeyi alırken, “Öyleyse, aradığımız adam Bernard değil, doğru mu?” diye sordu.

“Hayır. Bernard, kötü kokan bir zavallıdan başka bir şey değil.”

Birlikte, yere eğilip ayakkabı bağcıklarını bağlayan, dayak yemiş adamı seyretiler.

Insch, “Her neyse,” dedi. “Gitmek zorundayım. Perde bir buçuk saat sonra kalkacak.” Logan’ın omzuna hafifçe vurdu, arkasına döndü ve ısıklık çalarak uzaklaştı.

Logan, müfettişin arkasından, “Umarım bacağınızı kırarsınız,” dedi.

Insch, “Teşekkür ederim dedektif,” dedi. Arkasına dönmekten, neşeli bir biçimde el salladı.

Logan, “Hayır, ciddiylim,” dedi. “Umarım düşer ve bacaklarınızı kırarsınız. Veya boynunuzu.” Ama bunu söylemek için, Insch’in dışarı çıkmasını ve kapının kapanmasını bekledi.

Bernard kişisel eşyalarını aldıktan sonra, Logan yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve binadan çıkıp park yerine kadar adama eşlik etti. Logan bir başka arabayı merkezden çıkartmak için imza atarken, telaşlı bir memur yanlarına geldi. “Size Bay Lumley’den iki mesaj daha varmış,” dedi.

Logan inledi, bu çağrılara Lumley’lerin Aile İrtibat Memuru’nun cevap vermesi gerekirdi. Zaten yeterince işi vardı. Ama birden kendini kötü hissetti, zavallı adam oğlunu kaybetmişti. En azından adamın çağrılarına cevap verebilirdi. Gözlerinin arkasında büyüyen ağrıyı dindirmek için başına masaj yaptı.

“Adama söyleyin, ben kendisine geri döneceğim.”

Arka yola girdiler. Televizyon kanallarının spot ışıkları yüzünden gündüz gibi aydınlıktı. Düzinelerce canlı yayın minibüsü vardı. Bernard’ın yüzü, gün sona ermeden tüm gazetelelerin sayfalarını süsleyecekti. Adamın masum olup olmadığını önemli değildi, ertesi gün ülkenin yarısı adamın ismini bilecekti.

“Biliyor musun, belki de işten birkaç hafta izin alsan, senin için daha iyi olur. Böylece, her şey unutulur.”

Bernard ellerini emniyet kemerinin üzerine koymuş, her altı saniyede bir kemeri çekiştiriyor, çalışıp çalışmadığını anlamaya çalışıyordu. “Çalışmak zorundayım. İnsanlar çalışmazsa, bir amaçları olmaz. İş, bizi tanımlar. Tanımlanmazsak, var olamayız.”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı. “Pekâlâ...,” dedi. Adam sadece şizofren değildi, deliydi.

“Çok sık ‘pekâlâ’ diyorsun.”

Logan ağzını açtı, durup düşündü ve konuşmaktan vaz-

geçti. Deli bir adamla tartışmak anlamsızdı. Eğer biriyle konuşmak isteseydi, gider adamın annesiyle konuşurdu. O yüzden, azalan yağmurda aracı sürdü. Cults'ın eteklerindeki çiftliğe ulaştıklarında, yağmur neredeyse tamamen dinmişti.

Logan arabayı yol el verdiği kadar çiftliğe yaklaştırdı. Belediyeden gelen temizlik ekipleri gün boyunca sıkı çalışmıştı. Arabanın farları iki büyük metal çöp tenekesini aydınlattı. Her biri bir minibüs büyüklüğündeydi. Üzerlerindeki sarı boya aşınmıştı ve bir numaralı binanın yanında, çalılarının arasında duruyorlardı. Sanki insanlar içlerindeki ölü hayvanlara bakmak isteyecekmiş gibi, ağızlarına asma kilitler takılmıştı.

Logan yanındaki adamın hıçkırıldığını duyunca, kilitlerin çok da kötü bir fikir olmadığına kanaat getirdi.

“Benim güzel, güzel ölü şeylerim...” Adamın yanaklarından sakalına gözyaşları akıyordu.

Logan çöp tenekelerini işaret ederek “Onlara yardım etmedin mi?” diye sordu.

Bernard olumsuzca başını iki yana salladı, uzun saçları siyah bir perde gibi ileri geri sallanıyordu. Sesi kısık ve acı doluydu.

“Vizigotların Roma’yı yağmalamasına nasıl yardım ederim?”

Bernard kapıyı açtı, ezilmiş çimenlerin ve çalılarının üzerinden, binalardan birine doğru yürümeye başladı. Kapı açılınca, Logan'ın arabasının farları beş beton zemini aydınlattı. Ölü hayvanlar gitmişti. Bir bina temizlenmiş, geriye iki tane kalmıştı.

Logan hıçkırıklara boğularak ağlayan adamı yalnız bıraktı.

19

Gece, Logan'ın planladığı gibi gitmedi. Bara ulaştığında Memur Jackie Watson hâlâ içerideydi ama sabah yediği azarın etkileri devam ediyordu. Ya da dönüş yolunda tüm pencereleri açmış olsa da üzerine Bernard'ın kokusu sinmişti. "Ah, ne kadar kötü kokuyorsun..." Her neyse, Watson zamanının büyük bir kısmını, Simon Rennie ve Logan'ın tanımadığı bir kadın polis memuruyla sohbet ederek geçirdi. Kimse kendisine kaba davranmıyordu ama çok sıcak karşılandığı da söylenemezdi. Bir kutlama olması gerekmez miydi? Richard Erskine'i bulmuştu ve çocuk hâlâ hayattaydı!

Logan iki bira içtikten sonra barı terk etti, en yakındaki markete uğrayıp evine yürüdü.

Dairesinin önüne park etmiş Mercedes'i görmedi. Sürücü koltuğundan inen bir adamın siyah eldivenler taktığını fark etmedi.

Logan bir eliyle anahtarlarını ararken, diğer elinde soğumak üzere olan akşam yemeğini tutuyordu. Adamın parmaklarını kütürdettiğini duymadı.

"Aramadın."

Logan neredeyse elindeki torbayı düşürüyordu.

Arkasına dönünce, kollarını göğsünde birleştirmiş Colin Miller'ı gördü. Adam sırtını çok pahalı görünen bir arabaya

yaslamış, kelimeler ağzından bir buhar bulutuyla birlikte çıkmıştı. “Dört buçukta beni arayacaktın ama aramadın.”

Logan inledi. Müfettiş Inch ile konuşmayı düşünmüş ama buna hiç fırsat bulamamıştı. “Evet, haklısın,” dedi. “Müfettiş Inch ile konuştum... Böyle bir şeyin uygun olmayacağına karar verdi.” Bariz bir yalandı ama Miller’ın bunu bilmesine imkân yoktu. En azından, Logan elinden geleni yapmış gibi görünecekti.

“Uygun bulmadı mı?”

“Bir hafta içerisinde yeterince haber olduğumu düşünüyorum.” Yalanları ardı ardına sıralamak gittikçe daha kolaylaşıyordu. “Nasıl olduğunu bilirsin...” dedi. Omzunu silkti.

Miller, “Uygun bulmadı mı?” diye tekrarladı. “Ona neyin uygun olmadığını göstereceğim.” Bir cep bilgisayarı çıkarttı ve birkaç tuşuna dokundu.

Ertesi sabah, bir düzine kadar trafik kazasıyla başladı. Hiçbirinde ölen olmadı ama tüm kazaların sorumlusu, akşam yağan kar olarak gösterildi. Sekiz buçukta gökyüzü kurşun rengindeydi ve uzananın dokunabileceği kadar alçaktaydı. Granit Şehir’in üzerine kar yağmaya başladı. Ama kaldırımlara ve yollara düşen kar hemen eridi. Yine de havada kar kokusu vardı, yoğun bir yağış her an başlayabilirdi.

Press and Journal’ın yeni baskısı Logan’ın kapısına bir mezar taşı gibi düştü. Ama bu sefer cenaze kendisine ait değildi. Ön sayfada, Müfettiş Inch’in pandomim kostümüyle çekilmiş büyük bir resmi vardı. Gösteri sırasında çekilmiş resimde, müfettiş yüzüne en şeytani gülümsemelerinden birini takınmıştı. “ÇOCUKLARIMIZ ÖLÜRKEN MÜFETTİŞ EĞLENİYOR” yazıyordu.

“Ah, Tanrım.”

Resmin altında, ‘TİYATRO, SOKAKLARIMIZDA DO-
LAŞAN PEDOFİLİ KATİLDEN DAHA MI ÖNEMLİ?’
yazıyordu.

Colin Miller yine turnayı gözünden vurmuştu.

Logan başlığın altındaki yazıya göz gezdirdi. Haberde, De-
dektif Logan McRae kayıp çocuk Richard Erskine’i ararken,
müfettişin sahnede bir aptal gibi görüldüğünü yazıyordu.
Makalenin geri kalanı da farklı değildi, Miller bizzat Müfettiş
Insch ile ilgilenmeyi tercih etmişti. Saygı duyulan deneyimli
bir polis memurunu, bir aptal gibi göstermişti. Hatta başko-
miserin, ‘detaylı bir biçimde araştırılacak önemli bir konu’
yorumuna da yer verilmişti.

“Ah, Tanrım.”

‘BELEDİYE İŞÇİSİ, ENDİŞELİ AİLELERİN SALDIRI-
SINA UĞRADI’ haberi ikinci sayfadaydı.

Insch sabahki brifingde çok öfkeliydi, herkes adamı daha da
sinirlendirecek bir şey söylemekten veya yapmaktan çekini-
yordu. Bugün, müfettişin üzerine gidilecek bir gün değildi.

Toplantı sona erince, Logan hemen kendi komuta merke-
zine çekildi ve suçlu görünmemek için elinden geleni yaptı.
Bugün kendisine yardım eden bir kişi vardı, bir kadın memur
telefonlara cevap veriyordu. Geri kalan herkes Peter Lum-
ley’i aramak için seferber edilmişti. Biri Inch’in arka tarafına
roketi yerleştirmişti ve müfettiş şimdi bu deneyimi herkesle
paylaşmak istiyordu. Odada şimdi, Logan, polis memuru ve
uzun bir liste vardı.

Sosyal Hizmetler’e gidip risk altındaki çocukları araştır-
makla görevlendirdiği ekipten bir şey çıkmamıştı. Tüm küçük

kızlar, olması gerektiği yerdeydi. Biri suratını kapıya çarpmış, biri de elini yaktıktan sonra merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Birkaç aile şimdi sorguya çekiliyordu.

Ama Logan'ın tek sorunu bu değildi. Geordie Stephenson davasında Müfettiş Steel'e yardım ediyor, kadın uç uca sigaralar yakarken tüm işi Logan yapıyordu.

Duvarda yeni bir Aberdeen haritası vardı, bu seferkinin üzerinde mavi ve yeşil raptiyeler göze çarpıyor, her biri şehirdeki bahis oynanan yerleri işaretliyordu. Mavi olanlar güvenli yerlerdi, borç takarsanız bacaklarınızın kesilmeyeceği türden. Yeşiller, bacak kesme sahasına giriyordu. Turf'n Track'in üzerinde kırmızı bir raptiye vardı. Cesedi sudan çıkarttıkları limanın üzerinde de kırmızılardan duruyordu. Hemen yanında, Geordie Stephenson'ın başını ve omuzlarını gösteren fotoğrafı vardı.

Pek bakılacak durumda değildi çünkü adam zaten ölüydü. Adamın kabarık saçları kafasına yapıştırılmıştı ama kalın porno yıldızı bıyığı hâlâ yerindeydi. Garip bir histi ama Logan fotoğrafa ne zaman baksa, adamı daha önce bir yerde gördüğünü düşünüyordu.

Lothian ve Sınır Polisi'nden gelen raporlara göre, Geordie Stephenson, gençliğinde de bir baş belasıydı. Silahlı saldırı, tefeciler için para toplama, haneye tecavüz. Adam, Bıçak Malk için çalışmaya başladıktan sonra hiç yakalanmamıştı. Malk, emri altında çalışanların hapse girmemesi için elinden geleni yapan bir adamdı.

"Nasıl gidiyor?" Gelen, ellerini gri pantolonunun ceplerine sokmuş, Müfettiş Steel'di. Önceki günkü küle bulanmış bluzun yerini, altın renkli ve parıltılı bir başka bluz almıştı. Gözlerinin altındaki torbalar sarkmış ve morarmıştı.

“Çok iyi değil.” Logan sandalyelerden birine çöktü ve müfettişe oturmasını işaret etti. Kadın iç geçirerek sandalyeye otururken, hafifçe gaz çıkarttı. Logan bunu duymamış gibi yaptı.

“Anlat bakalım.”

Logan, “Pekâlâ,” dedi. “Yeşille işaretlenmiş bahisçilerin hepsine gittik. En şüphe çeken...” Kırmızı raptiyeyi işaret etti. “Turf’n Track.”

“Simon ve Colin McLeod. Tatlı çocuklardır.”

“Müşterileri kadar değil. Mekâna sürekli takılanlardan biriyle tanıştık: Dougie MacDuff.”

“Lanet olsun! Şaka yapıyor olmalısın!” Cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkarttı, sanki üzerine oturup ezmişti. “Kirli Doug, Köpek Dougie...” Paketin içinden ezik bir sigara çıkarttı. “Başka ne derler?”

“Korkunç Doug?”

“Doğru. Korkunç Doug. Rulo yapılmış bir *Dandy* kop-yasını kurbanın ağzına sokup adamı nefessiz bırakmıştı.” Olumsuzca başını iki yana salladı. “Lanet olsun, bunlar eski günlerde kaldı. Ben adamın öldüğünü sanıyordum.”

“Barlinnie’den üç ay önce çıkmış. Bir tüccarı tornavida ile sakat bıraktığı için dört sene yemişti.”

“Bu yaşta? Yaşlı Korkunç Doug.” Sigarayı ağzına aldı ve tam yakmak üzereyken, telefonlara cevap veren kadın memur, anlamlı bir biçimde öksürerek duvardaki ‘SİĞARA İÇİLMEZ’ levhasını işaret etti. Steel omzunu silkti ve sigarayı ceplerinden birine tıktı. “Şimdi nasıl görünüyor?”

“Kırış kırış, yaşlı bir adam gibi.”

“Gerçekten mi? Çok yazık. Eskiden çok yakışıklı bir adamdı. Tam bir kadın katiline benziyordu ama bunu ispatlaya-

madık.” Steel sessizleşti, geçmiş günleri düşünüyor olmalıydı. Sonunda iç geçirdi ve geri döndü. “Sence aradığımız kişiler, McLeod’lar olabilir mi?”

Logan başıyla onayladı. Dosyalarını bir kez daha okumuşt u. Birinin diz kapaklarını bir palayla çıkartmak, adamların yapacağı türden bir şeydi. McLeod’lar biri kendilerine borç takarsa her şeyi yapardı. “Sorun bunu ispatlamakta, hiçbiri Geordie’yi öldürüp limana attığını itiraf etmez. Bir tanığa veya kayda değer bir kanıt a ihtiyacımız var.”

Steel ayağa kalktı ve abartılı bir biçimde esnedi. “Tüm gece iş üzerindeydim,” dedi. Logan’a göz kırptı. “Laboratuvara git, her tür testi yapsınlar. Ayrıca, cesede bir kez daha bakmanın kimseye bir zararı olmaz. Hâlâ morgda duruyor olmalı.”

Logan irkildi. Bu, Isobel ile bir kez daha konuşmak anlamına geliyordu.

Müfettiş Steel, dedektifin irkildiğini görmüş olmalıydı, nikotin kokulu elini Logan’ın omzuna koydu. “Senin için kolay olmayacağını biliyorum. Bu aralar pek bir meşgul, biriyle çıkıyor ama canı cehenneme! Senin yapacak işlerin var.”

Logan ağzını açtı ama vazgeçti. Isobel’in biriyle görüştüğünü bilmiyordu. Geri döndükten sonra, böyle bir şeyden haberi olmamıştı.

Müfettiş ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve sigara paketinin durduğu yere hafifçe vurdu. “Gitmek zorundayım. Gaz sancısından ölmek üzereyim. Ah, bu arada, Müfettiş Inch’i görecekt olursan ona söyle, gazetede ki resmini çok beğendim.” Bir daha göz kırptı. “Çok seksiydi.”

Logan, Dedektif Inch’i gördüğünde, adam pek seksi durmuyordu. Üst kattan aşağı inmek için asansörü bekliyordu. De-

mek ki başkomiserin yanına çıkmıştı. Inch'in yeni takımının koltuk altlarında ve sırtında koyu ter lekeleri vardı.

Logan, "Efendim," dedi. Müfettişle göz göze gelmemeye çalıştı.

"Bundan sonra sahneye çıkmamı istemiyorlar." Sesi kısık ve duygudan yoksundu.

Logan suçluluk hissinin ağırlığı altında ezildi, sanki başının üzerinde bir, 'BEN YAPTIM! BENDİM!' tabelası vardı.

"Başkomiser, sahneye çıkmamın Grampian Polisi'nin çizmeye çalıştığı imajı olumsuz etkilediğini düşünüyor. Halkın gözünde değer kaybetmemize sebep olacak bir başka olay istemiyor... Ya tiyatro biter ya da ben giderim." Müfettiş sanki, biri tıpasını çekmiş ve gittikçe havasını kaybediyor gibiydi. Logan'ın tanıdığı Müfettiş Inch bu değildi ve hepsi kendisinin hatasıydı. "Ne kadar zamandır yılbaşıları gösteriye çıkıyorum? On iki, on üç senedir? Daha önce hiç sorun olmamıştı..."

Logan, "Belki de zamanla unutulur," diyerek şansını denedi. "Bilirsiniz, kayıp çocuklar davası çözümlendikten sonra. Bir sene sonra kimse bir şey hatırlamayacaktır."

Inch başıyla onayladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Belki," dedi. Çaresizlikle yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım, Annie'ye bu akşam çıkamayacağımı nasıl söyleyeceğim."

"Üzgünüm efendim."

Inch yüzüne cesur bir gülümseme yerleştirdi. "Üzülme Logan. Bu senin hatan değil. Kahrolasica Colin Miller yüzünden." Gülümsemesi, yerini çatılmış kaşlara bıraktı. "Adamı bir daha görürsen söyle ona, kafasını kopartacağım."

Morg sessizdi, sadece havalandırmanın sesi duyuluyordu. Tüm ölü bedenler dolaplara kaldırılmıştı, operasyon masaları

boştu ve ışıkların altında parılıyordu. İçeride ölümler olmadığı gibi, canlı biri de yoktu.

Logan yavaşça dolapların önünde yürüdü. Üzerlerindeki isim kartlarını teker teker okudu, Georgie Stephenson'ı aradı. Üzerinde, 'KİMLİĞİ BİLİNMEYEN BEYAZ KIZ ÇOCUĞU: DÖRT YAŞLARINDA' yazanın önüne gelince, bir elini dolabın kulpu üzerine koydu. Zavallı kız bir dolabın içinde yatıyor, ismi bile bilinmiyordu.

"Üzgünüm," dedi. Aklına gelen tek şey buydu.

Yürümeye devam etti. Sonunda, üzerinde, 'KİMLİĞİ BİLİNMEYEN BEYAZ ERKEK: OTUZ BEŞ YAŞLARINDA' yazan bir dolabın önüne geldi. Müfettiş Steel morga, adamın kim olduğunu bildiklerini söylememişti. Onu da Logan'ın yapması gerekiyordu. Kilidi açtı ve kapağı çekti.

Düzgün çelik yüzeyin üzerinde, iri yarı, ölü bir adam yatıyordu. Beyaz plastik ceset torbasına konulmuştu. Logan dişlerini sıkarak fermuarı açtı.

Kafa ve omuzlar Logan'ın duvara astığı resimdeki gibi aynıydı. Ama gerçek beden, fotoğraftakinden daha buruşuktu, sanki biri kafatasını açıp içindeki beyni çıkartmak için yüzündeki deriyi sıyırmış, sonra yerine geri koymuştu. Adamın derisi solgundu ve muma benziyordu, ölümden sonra kanın birikip pıhtılaştığı yerlerde koyu morluklar vardı. Sol şakağında da bir morluk vardı, Logan resme bakarken, bunun bir gölge olduğunu düşünmüştü.

Ama en ilgi çekici yer hâlâ örtülüydü.

Lofan fermuarı aşağı kadar açtı. Karşısında, hayattayken bile gençliğini geride bırakmış bir adam duruyordu. Lothian ve Sınır Polisi'ne göre, Geordie gençliğinde formuna çok dikkat eden bir adamdı ve görünümüyle gurur duyan biriydi.

Ama şimdi karşısında duran adamın, koca bir bira göbeği, kollarında ve omuzlarında ise kastan çok yağ vardı. Ölmeden önce de bembeyaz olmalıydı. Süt beyaz bir ten; siyah benekli ve kızıl lekeli.

Adamın diz kapakları yoktu. Normal bir insanın dizlerinin olacağı yerde, adamın kılı bacaklarında pürüzlü delikler vardı. Derisi eklem yerinden parçalanmış ve yırtılmış, dokuların içinden sarı kemikler fırlamıştı. Şu işi her kim yaptıysa hiç özenli değildi. Doğrusu bu cerrahi operasyon, becerikli değil hevesli ellerden çıkmıştı.

Logan'ın bakışları dizlerin aşağısına kaydı. Her iki bilekte de hafif bağ izleri vardı. El bileklerinde de aynısı vardı. Aşınmış deri, kırmızı eziklikler. Adam karşı koymaya çalışmıştı. Logan yüzünü buruşturdu. Görünüşe göre, adamlar diz kapaklarını kesip çıkartırken, Geordie hâlâ hayattaydı. Adam hayattayken güçlü kuvvetli biriydi ve karşısına çıkan herkesi kolaylıkla devirebilirdi. Ama McLeod'lar da öyleydi: Colin ve Simon. Biri adamı tutarken, diğeri operasyonu yapmış olmalıydı.

Ayrıca başka izler de vardı. Zedelenmeler, çizikler ve limanda yüzerken aldığı hasarlar. Diş izlerine benzeyen bir yara.

Logan henüz otopsi raporunu okumamıştı ama diş izlerini görünce hemen tanıdı. Cesedin üzerine eğildi ve izlere göz gezdirdi. Soluk derinin üzerinde koyu mor eziklikler. Düzensiz bir doku, sanki adamın birkaç dişi eksikti. Ama McLeod'ların Geordie'yi ısırdığını düşünemiyordu. Simon bunu yapmış olamazdı. Ama Colin? Adamda doğru olmayan bir şeyler vardı, Sendika Teras Bahçesi'ni çevreleyen parmaklıkların arasına canlı bir kedi sıkıştırıp büyükannesinin mezarı üzerine pisleyen bir adamdı. Ayrıca ağızındaki dişler de tam

değildi. Bir barda çıkan kavgada birkaç dişini kaybetmişti. Isırığı incelemeleri için laboratuvara haber vermeliydi. Belki diş izlerini, Colin McLeod'un kayıtlarıyla eşleştirebilirlerdi.

Kapı açılınca arkasına dönen Logan, asistanı ile sohbet eden Isobel'i gördü. Brian cümlesini bitirdi ve ellerini havaya kaldırıp büyük bir şekil çizdi, Isobel başını arkaya attı ve gülmeye başladı.

Ah Brian, dev burnun ve kız gibi saçlarınla ne kadar komiksin. Müfettiş Steel'in bahsettiği kişi, Brian olabilir miydi? Midesinde onlarca dikiş olmasına rağmen, Logan isterse adamı iki dakikada yere serebilirdi. Böylesi çok hoş olurdu.

Isobel, Geordie Stephenson'un yanında duran dedektifi görünce, gülmesini yarıda kesti. "Merhaba," dedi. Yüzü hafifçe kızardı.

Logan, "Bu adamın kim olduğunu biliyoruz," dedi. Sesi, ceset kadar soğuktu.

"Ah, pekâlâ..." Isobel önce Logan'a, sonra cesede baktı. Asistanına işaret etti. "Brian sana yardım edebilir." Yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi ve dışarı çıktı.

Brian, Geordie Stephenson ile ilgili bilgileri aldı ve küçük bir not defterinin üzerine bir şeyler yazdı. Logan, sesine duygularını yansıtmamakta güçlük çekiyordu. Şimdi bu küçük pislik Isobel ile birlikte miydi? Isobel, Brian için de miyavlıyor muydu?

Brian yazdıklarının sonuna süslü bir nokta koydu ve not defterini cebine kaldırdı. "Ah, gitmeden önce sana vermek istediğim bir şey var..." dedi.

Logan, adamın cebinden Isobel'in iç çamaşırlarından birini çıkartacağını düşünürken, Brian odanın diğer tarafına yürüdü ve raflardan birinden büyük bir zarfı eline aldı.

“Dört yaşındaki kızın kan testi sonuçları. İlgili çekici veriler var.” Zarfı dedektife verdikten sonra Geordie’nin ceset torbasının fermuarını çekti ve Logan rapora göz gezdirirken dolabı kapattı.

Brian şaka yapmıyordu. Raporda ilgili çekici bilgiler vardı.

Öğle yemeğinde tek bir konu konuşuluyordu. Müfettiş Inch topun ağzında mıydı? Logan herkesten uzakta bir yerde sessizce yemeğini yedi, lazanyanın tadı, ıslak bir gazeteye benziyordu.

Yemek salonuna sessizlik çökünce, Logan kafasını kaldırıp kimin geldiğine baktı. Müfettiş Inch sıraya girmiş, her zamanki münüsünü alıyordu: Et sulu çorba, peynirli ve cipsli makarna, reçelli pandispanya, yumurtalı, sütlü krema.

Logan, “Lütfen Tanrım,” diye mırıldandı. “Gitsin başka bir yere...”

Ama Inch, etrafa göz gezdirdikten sonra Logan’ı gördü ve dedektifin masasına doğru yürüdü.

Logan tepsisini kenara çekerken, “Tünaydın efendim,” dedi.

Neyse ki Müfettiş Inch bir merhaba homurdandı ve çorbasını içmeye başladı. Çorbayı bitirdikten sonra makarnasına geçti. Cipsin üzerine tuz ve sirke döktü, makarnanın üzerine de karabiber attı. Şapır şupur yemeye başladı.

Logan, oturup müfettişin yemeğini yemesini seyrederken kendini budala gibi hissetti. Lazanyasına çatalını batırdı, katmanları homojen kitlelere ayırdı. “Ölü kızın kan testi sonuçları elime geçti,” dedi. “Kıza çok sayıda ağır kesici içirmişler. Çoğunlukla temazepam.”

Inch’in bir kaşı havaya kalktı.

“Kızı öldürecek kadar fazla değil. Aşırı doz durumu söz konusu değil ama uzun süredir ilaçların etkisi altındaymış. Raporda, bunun kızı aşırı derecede uysallaştıracığı dile getirilmiş.”

Makarnanın geriye kalan son lokması Inch’in ağzında kayboldu, tabaktaki peynir sosunun üzerinde bir cips duruyordu. Müfettiş düşünceli bir biçimde ağzındakini çiğnedi. “Enteresan,” dedi. “Başka bir şey var mı?”

“Kız bir dönem tüberküloz olmuş.”

“Şimdi bir yere varmaya başladık.” Inch boş tabağı çorba kasesinin üzerine koydu ve tatlısını önüne aldı. “İngiltere’de tüberküloz olabileceğı yerlerin sayısı fazla değildir. Sağlık raporlarına bak, kolayca fark edilecek bir hastalıktır. Kız tüberküloz olmuşsa, listelerde adı vardır.” Tatlısından bir kaşık alırken gülümsedi. “Sonunda şansımız tersine döndü.”

Logan bir şey söylemedi.

20

Matthew Oswald, belediyede altı aydır çalışıyordu. Annesinin ümit ettiğinden daha düşük notlar alınca, mezun olur olmaz çalışmaya başlamıştı. Babasının zaten umurunda değildi. Hiç diploma almamıştı ve bunun eksikliğini hiç çekmemişti, değil mi? Matthew öğle yemeğini aldı ve Aberdeen Belediyesi'nin Sağlık Müdürlüğü'ne doğru yola çıktı.

Çöpçü olmak, herkesin düşündüğü kadar kötü bir şey değildi. Temiz hava alıyordu, tüm arkadaşları neşeli insanlardı ve maaşı da kötü değildi. İşini kötü yaparsa kimse ölmezdi. Ayrıca, çöp tenekelerinin icadından beri, ağır kaldırmalarına gerek yoktu. Çöp kamyonunun şoförü Jamey, eskiden her şeyin çok daha zor olduğundan bahsediyordu.

Sonuçta, her şey güzeldi. Bankada bir miktar para, iş yerinde arkadaşlar ve elini eteğinin altına sokunca bir şey demeyen bir kız arkadaş.

Sonra fazla mesai teklifi gelmişti. Aslında hayır diyebilirdi ama fazla para, bir kombine bilet anlamına geliyordu. Matthew, Aberdeen Futbol Takımı'nı çok seviyordu. Zaten bu yüzden şimdi üzerinde, mavi iş elbisesi, siyah Wellington botları, kalın mavi eldivenleri, güvenlik gözlükleri ve maskesi vardı.

Tek açıkta kalan yeri, iş elbisesinin başlığına sığmayan alnıydı. X-Files dizisinden çıkmış gibiydi ve kan ter içinde kalmıştı.

Koyu gri gökyüzünden düşen yağmur damlaları, sırtından aşağı akan teri durdurmaya yetmiyordu. Ama lanet olasıca iş elbisesini üzerinden çıkartması mümkün değildi.

İnleyerek küreği omuz seviyesine kaldırdı ve çürüyen hayvanlardan birkaçını daha dev çöp tenekesinin içine fırlattı. Her şey ölüm kokuyordu. Ağzını ve burnunu maske kapatmasına rağmen, kokuyu alıyordu. Çürüyen et. Midesi bulanıyordu. Önceki gün kahvaltısını ve öğle yemeğini çıkartmıştı. Bugün aynı şeyin olmasını istemiyordu. Bugün, yemeğin midesinde kalmasını istiyordu.

Önceki günkü gibi, bugün de aynı lanet olasıca işi yapıyordu. Muhtemelen yarın da devam edecekti. Ölü hayvanları kürekle çöp tenekesinin içine atıp duruyordu.

Çiftliğin sahibi pis adam, önceki gün temizledikleri binalardan birinin kapısı önünde dikiliyordu. Yağmurun altında ıslandığının farkında bile değildi, mide bulandırıcı koleksiyonu toplanırken yırtık kazağının içinde çok çaresiz ve üzgün görünüyordu.

Matthew sabah babasının okuduğu gazeteye göz gezdirmişti. Garthdee'deki ailelerden bazıları, bir okulun yakınında olduğu için adamı fena benzetmişti. Şimdi adamın yüzü, mor ve yeşil çürüklerden oluşan bir desenden ibaretti. Yağmurun altında yürüyüp birkaç ölü hayvanı daha küreğine alan Matthew, adamın bunu hak ettiğini düşündü.

Bugün içine girdikleri binanın neredeyse yarısı boşalmıştı. Bir buçuk bina boşalmış, geriye bir buçuk kalmıştı. Sonra güzel bir duş alacak, bir kombine satın alıp kendinden geçene kadar içecekti.

Mutlu düşüncelere dalan Matthew, küreğini et ve tüy kitlesinin içine sapladı. İşini yaparken, cesetler sağa sola devrildi.

Kediler, köpekler, martılar, kargalar ve kim bilir daha neler. Dışlerini sıkan Matthew dolu küreğini havaya kaldırınca beklemediği bir şeyle karşılaştı.

Matthew bir şey söylemek için ağzını açtı. Belediyeden gelen ve işin başında durmakla yükümlü herifi çağırmak, ne bulduğunu söylemek istedi. Ama ağzından tiz bir çığlıktan başka bir şey çıkmadı.

Ölü hayvanlarla dolu küreğini bir kenara fırlattı ve dışarı koştu. Ayağı kaydı, dizlerinin üzerine çöktü, maskesini çıkarttı ve öğle yemeğini çimenlerin üzerine kustu.

Logan'ın arabası, Turf'n Track'in karşısında bir yerde park hâlindeydi. Yağmur yağarken, dürbünüyle mekânı gözetliyordu. Dışarıda korkunç bir hava vardı. Sabahki zarif kar yağışı bir süre daha devam etmiş, sonrasında yerini buna bırakmıştı. Pis gökyüzünden, karla karışık bir yağmur yağıyordu. Her yer soğuk, ıslak ve kaygandı. Hava da kararmaya başlamıştı.

Ülkedeki tüm sağlık kurumlarını aramış, son dört sene içerisinde tüberküloz olan bir kız çocuğuyla ilgilenip ilgilenmediklerini sormuştu. Müfettiş Inch gibi Logan da iyimserdi, bir şey öğreneceğinden emindi. Kız tüberküloz olmuştu ve şimdi iyiydi. Demek ki bir yerde tedavi görmüştü ve listelerde adı olmalıydı. Logan kızın kim olduğunu öğreneceğini düşünüyordu.

Radyodaki şıkır şıkır jenerik de sona erdi, akşam üstü haberleri başlamak üzereydi. Logan ağzına naneli bir sakız attı ve sesi açtı.

“Aberdeen Çocuk Hastanesi'nde çalışırken çocukları taciz etmekle suçlanan elli altı yaşındaki Birmingham'lı Gerald Cleaver'in davasıyla ilgili tartışmalar devam ediyor. Üç hafta boyunca

ca tanıkların müstehcen ve rahatsız edici ifadelerini dinlemek zorunda kalan jürinin, yarın akşam bir karar alması bekleniyor. Cleaver ölüm tehditleri aldığı için polis güvenlik önlemlerini artırdı. Cleaver'ın avukatı Bay Moir-Farguharson da dava boyunca ölüm tehditleri alıyordu ve geçen hafta saldırıya uğramış, başından aşağı bir kova dolusu domuz kanı dökülmüştü.”

Logan eski arabanın sürücü koltuğunda neşeli bir çığlık attı ve zafer işareti yaptı.

“Bu gibi saldırılar beni davamdan vazgeçiremez.” Konuşan, Yılan Sandy’ydi. “Adaletin yerini bulduğundan emin olmak için...”

Logan adamın konuşmasını dinlemek istemediği için radyonun sesini kısıtı.

Yolun diğer tarafındaki hareketliliği gören Logan doğruldu ve dürbününden baktı. Ön kapı açıldı ve Korkunç Doug kafasını dışarı çıkarttı, havanın nasıl olduğuna baktı ve yeniden içeri girdi. Otuz saniye sonra, önceki gün Logan'ın arkasından bir parça kopartmaya hevesli büyük köpek Winchester, dışarı atıldı. Köpek içeri geri dönmeye çalıştı ama Dougie'nin bastonu buna izin vermedi. Hayvan mahzun gözlerle yüzüne kapatılan kapıya baktı. Bir dakika kadar kapının önünde bekledi, yağmur gri tüylerini ıslattı, bir süre daha Turf'n Track'e baktı, sonra basamaklardan inip park yerine doğru yürüdü. Birkaç kez arabaların etrafında turladı, sokak lambalarını ve çöp tenekelerini kokladı, birkaçının dibine işedi, geri kalanları umursamadı. Sonra arka bacakları üzerinde sırtını kamburlaştırdı ve orta yere koca bir parça dışkı bıraktı.

İşini bitirdikten sonra kafasını Turf'n Track'e doğru çevirip havlamaya başladı. Sonunda Korkunç Doug kapıyı açtı ve

köpeği içeri aldı. İçeri adım atan köpek, silkinerek tüylerindeki suyu ve eriyen karı sahibinin üzerine saçtı.

Logan birden köpeği sevmeye başladı. Koltuğuna yaslandı ve kendini radyoda çalan müziğe bıraktı.

Pas yeşili bir araba, Logan'ın yanından geçti, yan yana sıralanmış dükkânlara doğru ilerledi ve köpeğin pislediği park yerine girdi. Memur Watson'ın küfürler savurduğu araç da buydu. Logan iç geçirdi, yeniden kadını Memur Watson olarak düşünmeye başlamıştı. Artık Güzel Bacaklı Jackie değildi. Tek suçu, lanet olasıca arabanın şoförüne küfrettiği için Memur Watson'a kızmaktı.

Arabanın sürücüsü arka koltukta bir şey aradı, sonra eline bir plastik çantayı aldı ve dengesini kaybedince az kalsın yere düşüyordu. Paltosunun yakasını yukarı kaldırmış, kel kafasını kötü hava koşullarından korumak için başının üzerinde bir gazete tutuyordu. Adam hızlı adımlarla rampayı çıkıp dükkânlara doğru yürüdü.

Logan kaşlarını çattı ve dürbününü, kapılardan birini açıp içeri adım atan adama odakladı. Adamın kulaklarında delikler vardı. Logan bir bakışta adamın kim olduğunu anladı: Duncan Nicholson. Üç yaşında bir çocuğunun cesedine yanlışlıkla basan adamın ta kendisiydi. Karanlık ve yağmurlu bir gecede, üzeri örtölmüş bir çukurun içindeki çocuğu bulmuştu.

Logan kendi kendine, "Burada ne yapıyorsun pislik?" diye söylendi.

Mastrick, Nicholson'ın evine uzak bir yerdı. Don Nehri yakınında yaşıyordu, evi şehrin diğer tarafındaydı. Böyle yağmurlu bir günde uzun yol katetmişti.

Sonra elindeki çanta dikkatini çekti. Acaba içinde...

"Merak ediyorum..."

Ama polis telsizinden gelen ses, Logan'ı daldığı düşüncelerden uyandırdı. Bir başka ceset bulunmuştu.

Logan, Cults'ın eteklerindeki çiftliğe ulaştığında, hava kararıyordu. Kapı açıktı, girişin yanına park etmiş polis arabalarının yanında, suratsız asık memurlar dikiliyordu. Logan buğulu camdan polisleri güçlkle seçiyordu. Çiftlik yolunu kesmişlerdi. Logan arabasını diğerlerinin yanına çekti ve camını indirdi. Sürücü koltuğundaki memur da aynısını yaptı.

“Tünaydın efendim.”

“Hikâye nedir?”

“Müfettiş Inch içeride, savcı da geldi. Nöbetçi doktor az önce içeri girdi, trafik yoğun. Binalardan birinde belediyeden altı adam var. Çiftliğin sahibini öldürmesinler diye başlarına bir adam dikmek zorunda kaldık.”

“Bernard mı?”

“Evet. Inch ile birlikte binalardan birinde. Müfettiş, ölüm resmileşene kadar bir yere gitmesini istemiyor.”

Logan başıyla onayladı ve pencereyi kapatmaya hazırlandı, yağmur arabanın içine girmeye başlamıştı.

Polis arabasının şoför koltuğunda oturan memur, “Efendim,” dedi. “Adamı dün akşam merkezde sorguya çektiğimiz ve serbest bıraktığımız doğru mu?”

Logan, karnında mide bulandırıcı bir sancı hissetti. Haber aldığından beri aynı şeyi düşünüyordu. Mastrick'ten gelirken, bu düşünce aklından hiç çıkmamıştı. Adamı serbest bırakmış ve şimdi yeni bir ceset bulmuşlardı. Hatta, Bernard'ı evine kadar bir polis arabasıyla bırakmışlardı!

Logan aracını yoldan çiftlik evlerine doğru sürerken, karla karışık yağmur, yerini gerçek kar tanelerine bıraktı. Arabanın

farları, karanlığın içinde gizlenen binaların açık kapılarını aydınlattı.

İki numaralı binanın girişine mavi polis bandı çekilmişti. Bugün boşaltılan binanın kapısıydı.

Logan, aracını nöbetçi doktorun arabasının arkasına park etti. Yanında bir başka polis aracı daha vardı ama içi boştu. Memurlar muhtemelen, cesedi bulanları sorguya çekiyor, insanların Bernard'ı parçalamasını engellemeye çalışıyordu. Üzeri karla kaplı çöp tenekelerinin yanında durmayan tek araç, Müfettiş İnsch'in Range Rover'ıydı. Engebeli araziye bu havada sadece İnsch'in 4x4'ü çıkabilirdi. Araç şimdi çiftlik binasının önünde park hâlindeydi. Alt katın pencerelerinden birinden zayıf bir ışık geliyordu.

Logan bakışlarını girişi polis bandıyla kapatılmış binadan kaçırdı ve çiftlik evine baktı. Kar şiddetini artırdığı için, görüş mesafesi gittikçe azalıyordu. En iyisi, bu işi bir an önce bitirmekti.

Dışarıda dondurucu bir soğuk vardı ve Logan farları kapatır kapatmaz her yer karanlığa gömüldü. Logan arabanın bagajını açtı ve üzerinde Peter Lumley'in resmi olan posterlerin altından bir el feneri çıkarttı. *Lütfen Tanrım, Peter Lumley'i bulmuş olalım. Başka bir çocuk olmasın, bir tane daha olmasın.*

Fener, nereye adım attığını görmesini sağlayacak kadar karanlığı dağıttı. Çukurlar ve oyuklara kar dolmaya başlamıştı. Her an birinin içine girebilir, dengesini kaybedip düşebilirdi. Logan güçlkle de olsa iki numaralı binaya ulaştığında, ceketi yapışan kara taneleri yüzünden bembeyazdı.

İçerisi berbat kokuyordu ama Memur Steve'e zorla kapıyı açtırdığı günkü kadar kötü değildi. Rüzgâr, kokunun bir

kısmını alıp götürmüştü ama Logan içeri adım atar atmaz öğürdü. Öksürmeye başladı, cebinden çıkarttığı bir mendille ağzını ve burnunu kapattı.

Cesetlerin yarısı dışarı çıkartılmıştı ve beton zemin, akan sızılar yüzünden kaygandı. Üzerinde beyaz önlüğü olan Doktor Wilson, ölü hayvanların yanına bir yere çömelmiş, çantasını da pislenmemesi için, ters çevrilmiş bir çöp tenekesinin üzerine koymuştu.

Logan üzerine bir önlük aldı ve beton zeminde dikkatli adımlarla yürüdü. “İyi akşamlar doktor.”

Doktor Wilson arkasına döndü. Beyaz bir maske, yüzünün alt kısmını tamamen kapatıyordu. “Nasıl oluyor da ne zaman pis bir iş olsa beni çağırıyorlar?”

Logan, “Sanırım şansın yaver gidiyor,” diye cevap verdi. Zorlama bir espiydi ama doktor yine de maskesinin altından gülümsedi.

Doktor açık çantayı işaret etti ve Logan bir çift eldivenle maske taktı. Koku birden yok oldu, yerini gözlerini sulandıran bir mentol kokusu aldı.

Doktor Wilson, “Vicks,” diye açıkladı. “Eski bir patoloji numarası, birçok günahı gizler.”

“Neye bakıyoruz?”

Lütfen Tanrım, Peter Lumley olsun.

“Söylemesi zor. Neredeyse tamamen çürümüş.”

Doktor kenara çekildi. Logan ilk kez, Matthew Oswald’ın dışarı koşmasına ve öğle yemeğini kusmasına sebep olan sahneyle karşı karşıya geldi. Hayvan cesetlerinin arasından, bir çocuğun kafası çıkmıştı. Yüz hatları hiç belli değildi, yapışkan griliğin içinden kemikleri görünüyordu.

“Ah, Yüce Tanrım.” Logan’ın midesi kalktı.

“Bir kız mı, yoksa bir erkek mi olduğunu bile bilemiyorum. Cesedi tamamen çıkartıp inceleyene kadar da bir şey söyleyemeyiz.”

Logan ürkütücü kafaya, boş göz yuvalarına, çocuğun açık ağzına ve çökmüş diş etlerinden fırlayan dişlere baktı. Cesedi çevreleyen hayvanların tüylerinden güçlkle ayırt edilebilen bir tutam saç, gözüne ilişti. Çürümüş kafa derisinin tepesinde, iki minik, pembe kopça duruyordu, Barbie tokaları.

Logan, “Kız,” dedi. Ayağa kalktı. Daha fazla bakamayacaktı. “Gel doktor. Ölümü resmileştir ve geri kalanı patoloğa bırak.”

Doktor üzgün bir biçimde onayladı. “Evet, galiba haklısın. Zavallı çocuk...”

Logan yağın karın altında durup yüzünü rüzgâra çevirdi. Soğğun ve ıslaklığın pis kokuyu burnundan alıp götürmesini bekledi. Ama mide bulantısı geçmek bilmiyordu. Titrerken, Doktor Wilson’ın karların arasından arabasına yürüyüşünü seyretti. İçeriye adım atar atmaz bir sigara yakınca, doktorun başı dumanın içinde gözden kayboldu.

“Şanslı piç.”

Logan doktora sırtını döndü ve kar fırtınasının içinden çiftlik evine doğru yürüdü. Elindeki fenerin ışığı beyaz bir parıltıya büründü ve uzun çimenlerin arasından ağır adımlarla yürüdü. On adım attıktan sonra pantolonu dizlerine kadar ıslanmış, ayakkabılarına soğuk su dolmuştu. Ön kapıya ulaştığında dişleri takırdıyor, çıkan sesle uyumlu bir biçimde titriyordu.

Mutfak penceresinden ışık geliyordu ama Logan pis camın ardında sadece insanların silüetlerini görebiliyordu. Ka-

pıyı çalmaya gerek görmedi. Şişmiş kapıyı iterek açtı. Evin içi, düşündüğünden de kötüydü, her yer bakımsızlıktan harap olmuştu. İçeride uzun süredir kimse yaşamadığı için, ev bir küf mozolesine dönüşmüştü. Fenerin ışığını koridorda gezdirirken duvar kâğıtlarından ve mobilyalardan geri kalanları gördü. Bazı yerlerde duvarların sıvası açığa çıkmıştı. Deliklerin etrafında, bir yaranın üzerine üşüşen sinekler gibi koyu renkli mantarlar üremişti. Merdivenlerin halısı yoktu ve bir basamağı eksikti. Ortasından kırılmış basamağın kenarları havaya kalkmıştı. Ama duvarlarda hâlâ resimler vardı.

Logan çerçevelerden birinin yüzeyindeki tozu eliyle silince karşısına yüzünde mutlu bir gülümseme olan bir kadın çıktı. Açıklığı biraz daha büyütünce, kadının yanında duran ve sırttan küçük bir çocuğu gördü. Çocuğun üzerinde tertemiz kıyafetleri vardı ve saçları geriye taranmıştı. Fotoğraftaki yüz çok tanıdıktı. Bernard Duncan Philips ve annesi eski günlerdeyken. Adam ölü hayvanları toplamaya başlamadan, iki numaralı binada bir ceset bulunmadan önce.

Mutfak karanlık ve sıkıştıktı. İçeride karton kutular vardı, nem yüzünden köşeleri çökmeye başlamıştı. Duvarlar küfle kaplıydı, içeri bir terk edilmişlik kokusu hâkimdi. Odanın ortasındaki masanın yanında iki çürük sandalye duruyordu.

Sandalyelerden birinde Bernard Duncan Philips oturuyor, hemen karşısında Müfettiş Insch duruyordu. İki adamın arasında bir şamdan vardı, beş mumluğundan iki tanesi doluydu ve neredeyse biten mumların alevleri titreyerek içeriyi aydınlatmaya çalışıyordu. Logan içeri girince kimse bir şey söylemedi.

Insch'in yüzü bir taş kadar duygudan yoksundu, kaşlarını çatmış, diğer sandalyede oturan adamı seyrediyordu. Logan

gibi müfettiş de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı: önceki akşam adamı yakalamış ve serbest bırakmışlardı. Ve şimdi ellerinde yeni bir çocuk cesedi vardı.

Logan, “Nöbetçi doktoru evine gönderdim,” dedi. Sesi kasvetli hava tarafından yutuldu.

Insch gözlerini Bernard’ın üzerinden ayırmadan, “Ne dedi?” diye sordu.

“Muhtemelen bir kız. Kaç yaşında olduğunu bilmiyoruz. Uzun süredir ölüymüş. Belki de yıllardır.”

Insch başıyla onayladı ve Logan, müfettişin biraz olsun rahatladığını fark etti. Çocuk uzun süredir ölüyse, Bernard’ı önceki akşam serbest bırakmalarının çok büyük bir anlamı kalmıyordu. Kimse bu yüzden yaşamını yitirmemişti.

“Bay Philips bizimle konuşmayı reddediyor. Öyle değil mi Bay Philips? Kızın kim olduğunu ve onu ne zaman öldürdüğünü söylemeyeceksin, değil mi? Şu anda elimizde kimliği bilinmeyen iki kız çocuğu cesedi olması ne komik, siz ne dersiniz? Ayrıca, etrafta dolaşıp erkek çocuklarını öldüren ve arkalarına bir şeyler sokan bir de sapıgımız var. Çocukların aletlerini kesip kendine saklıyor.”

Logan kaşlarını çatı. David Reid, şehrin diğer tarafında bir çukurun içinde ölü bulunmuştu. Bernard ise ölü şeyleri evinde saklamayı seviyordu. Böyle bir güzelliği bir çukurun içinde bırakıp gitmezdi.

Logan, “Bilirsin,” dedi. İyi polisi oynamaya çalıştı. “Senin için her şeyi kolaylaştırabiliriz Bernard. Sen bize ne olduğunu söyle, kendi kelimelerinle, anlaştık mı? Eminim tüm bunların olmasını istememişsindir, öyle değil mi?”

Bernard öne doğru eğildi ve başını masanın üzerine koydu.

“Bir kaza mıydı Bernard? Yoksa öylece mi oldu?”

“Hepsini götürüyorlar. Ölü şeylerimi benden alıyorlar.”

Insch masanın üzerine yumruğunu indirince hem şamdanlık hem de Bernard havaya sıçradı. Masanın yüzeyine sıcak mum aktı. Bernard Duncan Philips yavaşça başını yeniden masanın üzerine koydu ve ellerinin arasına aldı.

“Hapse gireceksin. Duydun mu? Peterhead Hapishanesi’ne gideceksin, diğer tüm hasta ruhlu piçler gibi. Pedofili, tecavüz, cinayet suçlularıyla birlikte kalacaksın. Orada birinin sevgilisi mi olacaksın? Hayatının aşkını kıllı bir erkekte mi bulacaksın? Eğer hemen konuşmaya başlamazsan, emin ol, seni hapse atar ve erkeklere tecavüzden içeri giren biriyle aynı hücreye koydururum.”

Doğrusu bu sözlere bir cevap gelmesi gerekiyordu ama bir işe yaramadı. Rahatsız edici sessizlikte Logan bir mırıldanma duydu. Bernard kendi kendine bir şeyler söylüyordu. “Katlanabilirim.”

Mutfak penceresi ışıkla aydınlanınca, Logan kirli camı silerek kendine bir delik açtı. Kimlik Bürosu’nun minibüsü, olay yerine gelmeye çalışıyordu. İki numaralı binanın önünde durdular. Hemen arkalarında bir başka araba vardı. Zarif ve pahalı araba, karla kaplı yoldan çıkmakta zorlanıyordu. Minibüs evin önünde durunca, sıcak ortamdan soğuğa adım atan teknisyenler, araç gereçleri aşağı indirmeye başladı.

Diğer arabanın sürücüsü, karların üzerine adım attı. Isobel’di.

Logan iç geçirdi. “Kimlik Bürosu ve patolog.” Logan, yakasını havaya kaldırıp arabanın arkasına dolaşan Isobel’i seyretti. Sarımsı kahverengi elbisesinin üzerinde uzun pardösüsü vardı. Deri İtalyan botlarını çıkarttıktan sonra ayağına bir çift Wellington geçirdi ve iki numaralı binaya doğru yürüdü.

İçeriye girdikten otuz saniye sonra dışarı fırladı, iki büküm yere çömeldi, güçlükle nefes alıp veriyordu. Kusmamaya çalışıyordu. Logan'ın yüzüne acımasız bir gülümseme kazındı. Isobel, sıradan memurların önünde, normal bir insan gibi görünmek istemiyordu.

Insch ayağa kalktı ve cebinden kelepçelerini çıkarttı. "Haydi Philips. Ayağa kalk."

Logan, Insch adama haklarını söyleyip bileklerini arkasından kelepçelerken, sessizce seyretti. Müfettiş, Bernard'ı mutaktan dışarı çıkarttı ve karlı geceye adım attı.

Evde yalnız kalan Logan, mumları söndürdü ve amirini takip etti.

21

Bernard için gelen sosyal hizmetler görevlisi, elli yaşlarında, zayıf bir adamdı, saçlarının tepesi seyreلمeye başlamıştı ve komik bir bıyığı vardı. Lloyd Turner, eski bir Hazlehead Akademisi öğretmeniydi, kısa süre önce eşini kaybetmişti ve şimdi, yalnız kalmaktansa, kafasını dağıtacak bir şeyler yapmak istiyordu. Bernard Duncan Philips'in yanında oturuyor, Müfettiş Insch ile Dedektif McRae'nin asık suratlarına bakıyordu.

Küçük oda çok kötü kokuyordu. Her zamanki ayak kokusu değil, bu sefer bayat terin ve Bernard'ın, etrafına yaydığı çürümüş hayvanlar parfümünün bir karışımıydı. Logan'ın önceki akşam adamın yüzünde gördüğü yaralar çiçek açmıştı. Koyu mor ve yeşil bölgeler yüzünü kaplıyor, dağınık sakalına karışıyordu. Elleri masanın üzerindeydi, derisi kirli, tırnakları simsiyahtı. Adamın üzerinde temiz olan tek şey, Kimlik Bürosu'nun verdiği beyaz tulumdu. Bernard'ın kıyafetlerini incelemek için almışlardı.

Logan ve Insch üç saat boyunca uğraş vermiş ama bir yere varamamışlardı. Adamın ağzından çıkan tek mantıklı şey, birilerinin ölü şeylerini çaldığıydı. Nazik olmayı denemişler, saldırgan bir tavır da sergilemişlerdi. Bıyıklı eski öğretmenden Bernard ile konuşmasını ve durumun ciddiyetini anlatmasını istemişlerdi. Hiçbir şey elde edememişlerdi.

Müfettiş Insch sandalyesini geriye sallandırırken plastik çatırdadı. İç geçirdikten sonra, “Pekâlâ,” dedi. “En baştan başlayalım, tamam mı?”

Bernard dışında, odadaki herkes yüzünü buruşturdu. Adam kendi kendine mırıldanmaya devam etti. Bernard’ın bu hâli Logan’ı delirtmeye başlamıştı.

Eski öğretmen bir elini havaya kaldırdı. “Özür dilerim müfettiş. Ama bence, Bernard’ın sorguya çekilecek bir hâlde olmadığı gayet açık.” Yanında oturan pis kokulu adama, yan gözle bir bakış attı. “Psikolojisi bozuk. Bence sorguya değil yardıma ihtiyacı var.”

Insch sandalyesini masaya çarptı. “Morgda ölü yatan çocukların da şimdi evlerinde güvende olmaları gerekirdi. Lanet olasıca sapık bir katil tarafından öldürölmelerine ne diyor-sun?” Kollarını göğsünde birleştirdi, üzerindeki gömleğin dikiş yerleri gerilince, olduğundan çok daha iri göründü. “Peter Lumley’in nerede olduğunu ve daha kaç tane çocuğu öldürdüğünü öğrenmek istiyorum.”

“Müfettiş, sizin işinizi yapmaya çalıştığınızın farkındayım ama Bernard sorularınıza cevap verebilecek durumda değil. Bir baksanıza!”

Hep beraber adama baktılar. Bernard’ın yaralı elleri şimdi bir kuş olmuş, masanın üzerinde uçuyordu. Adamın bakışları dalgın ve boştu. Sanki diğerleriyle aynı odada değildi.

Logan duvardaki saate baktı. Yediyi yirmi geçiyordu. Önceki akşam Bernard’ın ilaçlarını almak istediğı saati çoktan geçmişti. Insch’e dönüp “Efendim,” dedi. “Sizinle biraz konuşabilir miyim?”

Koridorda kahve makinesine doğru yürüdüler, meraklı yüzlerin yanından geçtiler. Merkezde, radyoda ve muhteme-

len televizyonlarda, herkes aynı şeyi konuşuyordu. Aberdeen Çocuk Katili yakalanmıştı. Şimdi tek yapmaları gereken, adamı konuşturmaktır.

Insch çok şekerli beyaz kahve için tuşlara bastıktan sonra, “Aklında ne var dedektif?” diye sordu.

“Bu akşam Bernard’tan bir şey öğrenmemiz mümkün değil efendim. Adam şizofren. İlaçlarına ihtiyacı var. Adamdan şimdi bir itiraf alsak bile, mahkemede bunu göz ardı ederler. Zihinsel sorunları olan ve ilaçlarını almasına izin verilemeyen birinden üç saatlik bir sorgunun sonunda alınan itiraf, sizce işe yarar mı?”

Insch elindeki plastik bardağın üzerine hafifçe üfledi ve sıcak sıvıdan bir yudum aldı. Konuştuğu zaman, ağzından çıkan ses, çok yorgun bir adama aitti. “Tabii ki haklısın,” dedi. Kahveyi en yakındaki masanın üzerine koydu ve tatlı bir şeyler için ceplerini karıştırdı. Sonunda, Logan naneli sakızlarından birini müfettişe uzatmak zorunda kaldı.

“Teşekkürler. Son bir saattir ben de aynı şeyi düşünüyordum. Yine de şansımı denemek istedim. Ne olur ne olmaz.” İç geçirdi. “Belki Peter Lumley, bir yerde hâlâ hayattadır.”

İyimser bir düşünceydi ama her ikisi de gerçeği biliyordu. Peter Lumley ölmüştü ama henüz cesedi bulunamamıştı.

Logan, “Cesedin bulunduğu yere ne dersiniz?” diye sordu. “Ne olmuş?”

“Bulduğumuz kız, ölü hayvanların arasındaki tek ceset olmayabilir.” Logan’ın sonraki cümlesi, çiftlik evine gittiğinden beri kafasını kurcalayan bir şeyi dile getirdi. “Ayrıca, David Reid var. Cesedi bir kenara atılmıştı. Bence katil Bernard olmayabilir, adam sadece bir koleksiyoncu. David Reid’in bedenini bir çukurun içinde bırakmazdı.”

“Belki de cesetleri eve götürmeden önce çürümeleri için bir yere bırakıyordur.”

“Eğer katil Bernard ise, David Reid’in cinsel organını adamın evinde bir yerde bulmamız gerekmez mi?”

Insch’in suratı asıldı. “Lanet olsun. Adamın eve yığıdığı her bir hayvan leşini teker teker araştırmamız gerekecek. Samanlıkta iğne aramaktan beter olacak.” Yüzünü ellerinin arasına aldı. “Pekâlâ,” dedi. Derin bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. Otoriter sesi geri döndü. “Bu işi zor yoldan yapmak zorundayız. Philips’ten bir itiraf alamazsak, ölü çocukları adamın üzerine yıkacağız. Evde bulduğumuz kız cesediyle ilgili bir sorunumuz yok. David Reid ve Peter Lumley ile de bir bağlantısı olmalı. Bir düzine üniformalıyı görevlendir, çocukların en son görüldüğü yerdeki herkesi sorguya çeksinler. Bana bir tanık bulun. Bu adamın bir daha serbest kalmasına izin vermem.”

O gece Logan’ın tüm rüyaları, çürümüş çocuklarla ilgiliydi. Evin içinde koşturuyor, oyun oynamak istiyorlardı. Biri yemek odasında yere oturunca, cilalanmış parkelerin üzerine derisinden parçalar düştü. Çocuk, Logan’a dördüncü doğum gününde hediye edilen ksilofonu çalıyordu. Çıkan ses, bir melodiden çok, çalan bir telefona benziyordu.

Tam bu sırada uyandı.

Logan yerinden kalktı ve çalan telefonu eline aldı. “Ne var?” diye açtı.

Colin Miller, “Ah, sana da mutlu Noeller,” diye cevap verdi.

“Ah, Tanrım...” Logan yüzünü ovuşturarak kendine gelmeye çalıştı. “Saat altı buçuk! Senin saat sorunun mu var?”

“Bir başka ceset bulmuşsunuz.”

Logan pencerenin kenarına yürüdü ve Miller'ın pahalı otomobilinin, evin önünde olup olmadığını anlamaya çalıştı. Görünürde yoktu. En azından, bu sabah davetsiz misafiri olmayacaktı.

“Evet.”

Ahizenin diğer tarafında, kısa süreli bir sessizlik oldu. “Ve Bernard Duncan Philips'i yakalamışsınız. Belediye işçisi.”

Şaşkına dönen Logan perdeyi kapattı. “Sen bunu nereden biliyorsun?” Basın toplantısında, yakalananın kim olduğu söylenmemiştir. Her zamanki gibi, “Bir şüpheli gözaltına alındı ve savcıya bir rapor gönderildi,” denmiştir.

“Nasıl olduğunu biliyorsun: Bu benim işim. Zavallı çocuk, leşlerin arasında çürümeye bırakılmış... Ben içeriden bilgi almak istiyorum Laz. Geordie Stephenson hakkında senin bilmediğin bilgilere sahibim. Herkes kazansın istiyorum.”

Logan kulaklarına inanamadı. “Önceki gün Müfettiş Inch'e yaptıklarından sonra bunu nasıl söylersin?”

“Laz, bu işler böyle yürüyor. Adam seni hayal kırıklığına uğrattı, ben de biraz kulağını çektim. Senin hakkında tek bir kelime kötü bir şey yazdım mı?”

“Konumuz bu değil.”

“Ah, sadakat. Bunu severim, kanun adamları için iyi bir özelliktir.”

“Müfettişi bir aptal gibi gösterdin.”

“Bak sana ne diyeceğim: Bu bahsi kapatalım, birlikte kahvaltı edip biraz sohbet edelim, ne dersin?”

“Bunu yapamam. Seninle konuşmadan önce Inch'ten izin almak zorundayım.”

“Sadakatin konusunda dikkatli olmalısın Laz. Bazen başına hiç düşünmediğin işler açabilir.”

“Ne? Bu da ne demek?”

“Bu sabahki gazeteye bir bak Laz. Sonra basında bir dosta ihtiyacın olup olmadığına karar verirsin.”

Logan telefonu yerine geri koydu ve karanlıkta bir süre ayakta dikildi. Artık yatağa geri dönmesine imkân yoktu. Miller’ın ne yaptığını öğrenene kadar, sabah gazetesinde yazılanları okuyana kadar içi rahat etmeyecekti.

Altı buçuktu. Gazete, kapısına bir saat sonra bırakılacaktı. Hemen giyinip dışarı çıktı ve bileklerine kadar gelen karda yürüyüp Castlegate’e, en yakındaki markete gitti.

Küçük bir dükkândı, her şeyi satmaya çalışan yerlerdendi. Duvarlardaki raflar, kitaplar, kavanozlar, ampuller ve teneke kutularla doluydu. Logan aradığını kasanın hemen yanında buldu. Gazete yığını karda ıslanmaması için koruyucu plastiğe sarılmıştı ve paket hâlâ kapalıydı.

Mekânın sahibi, sol elinde üç parmağı eksik bir adamdı ve grileşmiş bir sakalı vardı. Paketi açarken sırtınca, adamın altın dişi parıldadı. “Tanrım,” diye mırıldandı. En üstteki gazeteyi eline aldı ve görmesi için ön sayfayı Logan’a doğru çevirdi. “Adamı yakalamış ama sonra serbest bırakmışlar. Buna inanabiliyor musun?”

Ön sayfada yan yana dört fotoğraf vardı: David Reid, Peter Lumley, Müfettiş Inch ve Bernard Duncan Philips. Belediye işçisinin resmi uzaktan çekilmişti, küreği ölü tavşanlarla doluydu ve hemen yanında bir çöp tenekesi duruyordu. İki çocuk, okul resimlerinde gülümsüyordu, Inch’in üzerinde sahne kostümü vardı.

Resimlerin üzerindeki başlıkta, ‘KORKU EVİ: HAYVAN LEŞLERİNİN ARASINDA ÖLÜ BİR KIZ ÇOCUĞU BULUNDU!’ yazıyordu. Hemen altında, ‘KATİL BİRKAÇ

SAAT ÖNCE POLİS MERKEZİNDEN SERBEST BIRAKILMIŞTI.’ Colin Miller yine yapacağını yapmıştı.

“Lanet olasıca soytarılar, hepsi birer soytarı. Beni bu sapıkla beş dakika yalnız bıraksınlar yeter. Benim de bu çocuklar yaşlarında torunlarım var.”

Logan gazetenin parasını ödedi ve bir şey demeden dışarı çıktı.

Yeniden kar yağmaya başlamıştı. Karanlık gökyüzünden lapa lapa taneler düşüyor, sokak lambalarının ışığını yansıtan bulutlar, turuncu bir parlaklığa bürünüyordu. Union Caddesi boyunca Noel süsleri parıldıyordu ama Logan hiçbirini görmedi. Marketin dışında dikildi, içeriden gelen ışıkla gazeteyi okudu.

Bernard’ın detaylı bir profili çizilmişti: Şizofrenikti, iki sene Cornhill’de kalmış, annesi ölmüş, havyan leşleri koleksiyonu yapmaya başlamıştı. Miller, bir ilkokulun önünde Bernard’ı döven yetişkinlerden bazılarını ulaşmayı da başarmıştı. Adamlar kendilerini övüyor, polisi kınıyorlardı. Hasta ruhlu bir katile saldırdıkları için polis kendilerine suçlu gibi davranmıştı ve bunca zaman boyunca, hayvan leşlerinin arasında bir kız çocuğunun cesedi vardı.

Logan, polisin Bernard’ı nasıl gözaltında tuttuğunu anlatan kısmı okurken yüzünü buruşturdu. Masum çocuklar, kaçırılıp işkence görüp öldürülüyorken, sahnede rol kesen Müfettiş Insch, adamın serbest bırakılmasını emretmişti. Dedektif ‘Lazarus’ McRae bu duruma itiraz etmesine rağmen, müfettiş kararından dönmemişti.

Logan inledi. Lanet olasıca Colin Miller! Muhtemelen iyilik yaptığını düşünerek kendisini mantığın sesi gibi göstermeye çalışmıştı ama Insch köpürecekti. Sanki Logan muhabire

gidip haberi iletmiş gibi duruyordu. Sanki Logan amirini sırtından bıçaklıyordu.

Polis Merkezi'nin ön kapısından içeri girdiğinde, Peter Lumley'in üvey babası Logan'ı bekliyordu. Adam bir aydır uymuyor gibiydi ve nefesi duvar kâğıtlarını bile buruşturacak kadar kötüydü: Ağzı bira ve viski kokuyordu. Gazeteleri okumuştı, birinin yakalandığını biliyordu.

Logan adamı sorgu odalarından birine aldı ve dinledi. Bernard oğlunun nerede olduğunu biliyordu. Adamı konuşturmaları gerekiyordu! Bunu polis yapamıyorsa kendisi yapabilirdi! Peter'ı bulmak zorundaydı!

Logan adamı sakinleştirdi ve gözaltında tutulan şüphelinin, Peter'in kaybolmasıyla bir ilgisi olmayabileceğini anlattı. Polis kayıp çocuğu bulmak için elinden geleni yapıyordu. Eve gitmeli ve beklemeliydi. Sonunda adam, bir polis arabasıyla evine kadar bırakılmaya razı oldu.

Mesai saati yaklaştıkça, Logan kendini daha kötü hissediyordu. Karnında bir sancı vardı ve sorun sadece eski yaraları değildi. Saat sekiz buçuktu ve İnsch hâlâ ortalıklarda yoktu. Bir fırtına kopmak üzereydi ve Logan muhtemelen kendini bu fırtınanın ortasında bulacaktı.

Sabah brifingi başladı, Logan herkese görev yerlerini söyledi, takımları açıkladı. Çocukların en son görüldükleri yerlerin bir mil yakınındaki her evi teker teker ziyaret edecek ve insanlarla konuşacak, Bernard'ı bölgede görüp görmediklerini soracaklardı.

Üniformalıların bir kısmı da Bernard Duncan Philips ile ilgili tüm kayıtları inceleyecekti. Ve son olarak, geriye kalanları en kötü işi yapacaktı: Tonlarca hayvan leşinin içinde Da-

vid'in kesik cinsel organını arayacaklardı. Artık belediyenin işi değildi bu. Bir cinayet soruşturmasıydı.

Kimse Müfettiş Inch'in nerede olduğunu sormadı, sabahki gazetenin manşeti hakkında bir şey söyleyen olmadı. Ama Logan haberi herkesin okuduğunu biliyordu. Salonda saldırgan bir hava vardı. Herkes aynı şeyi düşünüyor olmalıydı: Logan basına gitmiş ve Inch'in ipini çekmişti.

Memur Watson, Logan ile hiç göz göze gelmedi.

Brifing sona erip herkes dışarı çıkınca Logan, Müfettiş Steel'in yanına gitti. Kadın her zamanki gibi ofisindeydi, ayaklarını masanın üzerine uzatmış, kahvesini yudumluyor ve sigarasını tütürüyordu. Masasının üzerinde P&J'nin bir kopyası vardı. Logan kapıyı çalıp içeri girince, elindeki kupa ile dedektifi selamladı.

"Günaydın Lazarus," dedi kadın. "Kendine yeni bir kurban mı arıyorsun?"

"Bunu ben yapmadım! Öyle görüldüğünü biliyorum ama ben yapmadım."

"Tamam, tamam. Kapıyı kapat ve nazik poponu park et." Masanın diğer tarafındaki sandalyelerden birini işaret etti.

Logan kendisine söylenileni yaptı ve sigara teklifini kibarca reddetti.

Gazeteyi işaret ederek "Eğer bu haberi basına sen vermediysen," dedi Steel. "Ya tepende bir amir olmadan nefes bile alamayacak kadar aptalsın ya da ciddi politik hırsların var. Hırslı biri misin Bay Kahraman?"

"Ne?"

Steel, "Aptal biri olmadığını biliyorum Lazarus," diye cevap verdi. Sigara dumanını havaya üfledi. "Basınla konuşursan, eninde sonunda başını belaya sokarsın. Ama bu haberler,

Insch'in ipini çekebilir. Müfettiş önünden çekilince, basını da yanına aldığı için, terfiye çok yakınsın demektir. Herkes senden nefret edecek ama bununla yaşayabilirim diyorsan bu ağaca tırmanmaya devam edebilirsin. Sonunda başkomiser bile olabilirsin." Steel alaycı bir selam verdi.

"Yemin ederim kimseyle konuşmadım! Bernard'ın serbest bırakılmasını ben de onayladım. Elimizde hiç kanıt yoktu, hatta adamı evine kadar ben bıraktım!"

"O zaman nasıl oluyor da bu muhabir bir eliyle senin poponu parlatırken, diğer eliyle Inch'i tokatlıyor?"

"Ben... Bilmiyorum." Yalandı. "Dost olduğumuzu düşünüyor. Birkaç kez kendisiyle bir araya geldim. Adama söyleyeceğim her şey için Inch'ten izin aldım." Koca bir yalan daha. "Sanırım müfettişi sevmiyor." Son cümlesinde bir parça doğruluk payı vardı.

"Bunu anlayabilirim. Birçok insan Inch'i sevmez. Ben? Inch'i severim, kocaman bir adamdır. O kadar büyük bir popo görürsen, dişlerini geçirebilecek bir şey bulmuşsun demektir."

Logan bu sahneyi zihninde canlandırmamaya çalıştı.

Müfettiş Steel sigarasından bir nefes daha aldı ve yüzünde mutlu bir gülümsemeyle dumanı ağzından dışarı verdi. "Kendisiyle konuştun mu?"

"Müfettiş Inch ile mi?" Logan başını iki yana salladı. "Hayır, henüz değil."

"Hım... Erken geldi, bu sabah dört çeker kız otomobilini park yerinde gördüm. Muhtemelen üst yönetimle konuşmaya gelmiştir, belki de senin Gorbals'a transfer edilmeni isteyecektir." Kadın arkasına yaslandı ve gülümsedi, Logan bunun bir şaka olup olmadığından emin değildi.

“Belki benim içim kendisiyle konuşabilirsiniz—”

Gülümseme, yerini bir kahkahaya bıraktı.

“Adama seni sevip sevmediğini mi sorayım?”

Logan boynundan yanaklarına doğru yayılan sıcaklığın farkındaydı. Müfettiş Steel’in nasıl biri olduğunu biliyordu. Buraya kadına şirin görünüp destek istemeye mi gelmişti? Belki de gerçekten, başında bir amir olmadan nefes alamayacak kadar aptaldı. “Özür dilerim,” dedi. Ayağa kalktı. “İşimin başına geri dönmeliyim.”

Kapı kapanırken Steel cevap verdi. “Insch öfkesinden çılgına dönecek. Belki sana kızmayacak, belki bu Miller denilen adama kızacak. Ama çok kızgın olacak. Sana bağıracaktır, hazırlıklı ol. Eğer seni dinlemezse, üzerine çok fazla gitme. Bunu senin başlatmamış olman, bu işten sıyrılabileceğin anlamına gelmez.”

Logan durdu. “Sıyrılmak?”

“Hıristan bahsediyorum Kahraman. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, kendini Inch’in koltuğunda bulabilirsin. Olayların gelişimden memnun kalmayabilir ama sırf bu yüzden müfettiş olabilirsin.”

Ağızındaki sigaradan geriye kalanla bir yenisini yaktı, izmariti kahvesinden geriye kalanın içine attı. Steel göz kırparken, izmarit tıslayarak söndü. “Bir düşün.”

Logan kendi odasına dönene kadar düşündü. Kadın polis memuru, telefonun başında isimleri ve ifadeleri almaya devam ediyordu. Bernard’ın yakalanma haberi tüm gazetelere ve televizyon kanallarına haber olduğu için, herkes telefonlara sarılmış, ihbarda bulunuyordu. *Öldürülen çocuk mu dediniz? Bir çöp kamyonuna binerken gördüm.* Herkes ayrı bir şey saçmıyordu.

Sağlık kurumları, tüberküloza yakalanan küçük çocuklarla ilgili bilgi isteğine cevap vermeye başlamıştı. Olasılıklar şimdilik fazla değildi ama günün sonunda kızın kim olduğunu öğrenebilirlerdi.

Logan isimlere göz gezdirdi, birçoğunun üzeri memur tarafından tükenmez kalemle çizilmişti. Üç buçuk yaşından küçük ve beş yaşından büyük olanlarla ilgilenmiyorlardı. Gün sona erince, kızın kimliği açığa çıkabilirdi.

Logan her an çağrılmayı beklemesine rağmen, telefon çalınca midesi daha da büzüldü. Konu hakkında bilgi vermesi için üst kata çağrılıyordu. Yapmadığı bir şey için hesap vermek zorundaydı, oysa sadece Colin Miller'a ve Müfettiş Inch'e yalan söylemişti.

Telefonları alan memura, "Ben gidiyorum," dedi. "Geri döneceğim."

Ofis cehennem gibiydi. Logan geniş meşe masanın önünde esas duruşa geçti, elleri arkasındaydı. Müfettiş Inch, deri ve rahat bir sandalyede oturuyordu. İçeriye girince Logan'a bakmadı ve arkasına yaslandı. Ama Profesyonel Standartlar'dan Müfettiş Napier, kontrolden çıkmış bir deneymiş gibi Logan'ı süzdü.

Masanın diğer tarafında, saçları oldukça seyrelmiş, asık suratlı bir adam oturuyordu. Üzerinde üniforması vardı, tüm düğmeleri ilikliydi. İyiye işaret değildi bu.

"Dedektif McRae." Adamın sesi, görünümünden daha etkileyiciydi ve odayı doldurdu. "Neden burada olduğunuzu biliyorsunuz." Aslında bir soru değildi bu. *Press and Journal*'ın bir kopyası masanın üzerindeydi. Kayıt defteri ile klavyenin tam arasındaydı.

"Evet efendim."

“Söyleyecek bir şeyin var mı?”

Logan, *beni kovacaklar*, diye düşündü. Göreve geri döndükten altı gün sonra işinden olacaktı. Başını önüne eğip işini yapması ve kimseye bulaşmaması gerekirdi. Elveda emeklilik. “Evet efendim. Şunun bilinmesini isterim, ben her konuda Müfettiş Inch’in yanındayım. Bu hikâyeyi Colin Miller’a ben anlatmadım, Bay Philips’in serbest bırakılmasına karşı çıktığımı da kimseye söylediğimi hatırlamıyorum. Verilebilecek en doğru karardı.”

Başkomiser arkasına yaslandı, iki elinin parmaklarını birbirine kenetledi. “Miller ile görüşüyordunuz, değil mi dedektif?”

“Evet efendim. Bu sabah altı buçukta beni arayıp Bay Philips ile ilgili detaylı bilgi istedi.”

Müfettiş Inch yerinden huzursuzca kıpırdandı. “Adamı yakaladığımızı nereden biliyor? Biz kimi yakaladığımızı duyurmadık ki, nasıl olur da...”

Başkomiser elini havaya kaldırdı ve Inch sustu. Logan, “Ben kendisine bu bilgiyi nereden edindiğini sorduğumda, işinin bu olduğunu söyledi,” diye devam etti. Bulduğu kanıtları açıklayan polis rolündeydi. “Bu ilk kez olmuyor. David Reid’in cesedini bulduğumuzu da biliyordu. Çocuğa işkence edildiğini ve cesede neler yapıldığını da biliyordu. Bulduğumuz kız cesedinin çürüdüğünü de biliyordu. İçeriden bilgi aldığı biri var.”

Masanın diğer tarafındaki başkomiser bir kaşını havaya kaldırdı ama tek bir kelime söylemedi. Müfettiş Inch her zamanki gibi sessiz kalma taktiğini uyguladı. Ama Logan’ın oyun oynayacak hâli yoktu.

“Ben değildim! Ne olursa olsun, bir muhabire amirimin verdiği kararı onaylamadığımı söylemem. Miller kendine bir

dost edinmek istiyor ve bana yardım ederse benim de kendisine yardım edeceğimi düşünüyor. Bunların hepsi gazetenin tirajıyla ilgili!”

Başkomiser sessizliğini bozmadı.

“Bu resmi bir sorgu değil dedektif. Eğer öyle olsaydı, yanında federal bir temsilci olurdu.” Başkomiser sustu, Inch ve Napier’e baktıktan sonra Logan’a döndü. “Biz konuyu kendi aramızda tartışırken sen dışarıda bekle. Bir karara vardığımızda seni çağırırız.”

Biri sanki Logan’ın içine soğuk beton döküyordu. “Evet efendim,” dedi. Dışarı çıkarken, omuzları kalkık, başı dikti. Kapıyı arkasından kapattı.

Kendisini kovacaklar veya Aberdeen’den başka bir yere transfer edeceklerdi. Tanrı’nın bile unuttuğu bir yerde pinekleyecek ve vakit öldürecekti. Daha da kötüsü, Okul İrtibat işine verilebilirdi.

Sonunda, kanca burunlu ve kızıl saçlı Profesyonel Standartlar müfettişi tarafından odaya çağrıldı. Logan başkomiserin masası önünde dikildi ve giyotin inmesini bekledi.

Başkomiser, “Dedektif,” dedi. Masanın üzerindeki gazeteyi eline aldı ve ikiye katlayıp çöp tenekesinin içine attı. “Sana inandığımızı bilmeni isterim.”

Logan, Müfettiş Napier’in yüzünü ekşittiğini gördü. Görünüşe göre, verilen kararı odadaki herkes onaylamıyordu.

Başkomiser arkasına yaslandı ve Logan’ı baştan aşağı süzdü. “Müfettiş Inch bana senin iyi bir memur olduğunu söyledi. Müfettiş Steel de aynı fikirde. Basına gidip bu gibi şeyler söyleyecek biri değilmişsin. Ben emrim altında çalışanların fikirlerine saygı duyarım. Eğer bana senin bir...” Duraksadı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Eğer bana izinsiz ola-

rak basına bilgi vermeyeceğini söylüyorlarsa, onlara inanmak zorundayım. Yine de...”

Logan sırtını dikleştirdi ve bir başka yere transfer edileceği haberini duymayı bekledi.

“Yine de böyle bir haberi cevapsız bırakamayız. Tüm dünyaya, hepimizin Müfettiş Inch’in arkasında durduğunu söyleyebilirim -ki zaten öyle- ama sorunumuz bu şekilde çözülmez. Tüm bu hikâyeler: Tiyatro gösterisi, ölü kızın bulunmasından bir gün önce Philips’in serbest bırakılması...” Bir elini havaya kaldırınca, Inch’in ağızı açık kaldı. “Ben şahsen, müfettişin herhangi bir yanlışı olduğunu düşünmüyorum. Ama tüm bu hikâyeler bize zarar veriyor. Ülkedeki tüm gazeteler, Miller’ın hikâyesini baz alarak makaleler yayınlıyor. *The Sun, Daily Mail, Mirror, Independent, Guardian, Scotsman*. Lanet olsun, *Times* bile! Tüm dünyaya Grampian Polisi’nin ne kadar beceriksiz olduğunu duyuruyorlar.” Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı ve üniformasını düzelitti. “Lothian ve Sınır Polisi’nden bizi yine aradılar. Bu gibi davalarda uzman elemanları olduğunu söylüyor, bize yardım etme fırsatını kaçırmak istemiyorlar.” Kaşlarını çatı. “Bir şeyler yapıyor gibi görünmemiz lazım. Halk kan görmek istiyor ama onlara Müfettiş Inch’i veremem.” Derin bir nefes aldı. “Farklı bir yol izleyecek, Colin Miller ile bağlantıya geçeceğiz. Anladığım kadarıyla, seninle iyi bir ilişkisi var. Adamla konuşmanı istiyorum, elimizden gelen desteği vermeye hazır olduğumuzu söyle.”

Logan yan gözle Inch’e baktı. Inch’in yüzü kıpkırmızıydı ve Napier’in başı, her an patlayacakmış gibi duruyordu.

“Efendim?”

“Eğer basında bu gibi haberler devam eder ve hakkımızda yalan yanlış şeyler yazılırsa, başka alternatifimiz kalmaz:

Müfettiş Inch'i görevinden alır ve kayıp çocuklar davasını da Lothian ve Sınır Polisi'ne bırakmak zorunda kalırız."

"Ama... Ama, efendim: Bunu yapamazsınız!" Logan'ın bakışları, başkomiser ile müfettiş arasında gidip geldi. "Bu iş için en uygun kişi Müfettiş Inch'tir! Bunların hiçbirisi onun hatası değil!"

Masanın arkasındaki adam başıyla onayladı ve Müfettiş Inch'e gülümsedi. "Evet, haklısın. Sadakat. O zaman işin istemediğimiz noktalara gelmesine izin vermeyelim dedektif. Muhbirin bulunmasını istiyorum. Miller'a bilgi veren her kimse, hemen bulunsun."

Inch kükredi. "Siz merak etmeyin efendim. Ben sızıntıyı kimin yaptığını bulursam, bir daha kimseyle konuşamayacağından emin olacağım."

Napier kaskatı kesildi. "Lütfen bunu yaparken kuralların dışına çıkmayın müfettiş," dedi. Inch'in, muhbiri bulma görevini üzerine almasından hoşlanmamış gibiydi. "Resmi bir soruşturma yapılacak ve hemen görevine son verilecek. Geri dönüşü olmayacak, hiçbir şekilde. Anladınız mı?"

Inch başıyla onayladı ama gözleri, pembe yüzünde birer kızgın kömür gibiydi.

Başkomiser gülümsedi. "Harika. Bu konuyu da çözdük sayılır. Philips'in suçlu olduğunu kanıtlamamız lazım. Adam gözaltında ve cinayetleri onun işlediğini biliyoruz. Tek yapmamız gereken, kanıt toplayıp şahitler bulmak. Hemen işe koyulalım." Yerinden kalktı.

"Göreceksiniz. İki hafta sonra bu dava sonlanacak ve her şey normale dönecek. Her şey eskisi gibi olacak."

Yanıliyordu.

22

Müfettiş Insch, Logan ile birlikte komuta merkezine geri dönerken, yol boyunca bir şeyler homurdandı ve küfretti. Mutlu değildi. Logan, başkomiserin Colin Miller ile ilgili teklifinin, Insch'in dünya görüşüne ters olduğunu biliyordu. Muhabir yüzünden tüm ülkede aptal konumuna düşmüştü ve intikam istiyordu, adamın sırtını sıvazlamak değil.

Logan, “Gerçekten, Miller ile ben konuşmadım,” dedi.

“Hayır?”

“Hayır. Sanırım bu yüzden böyle bir şey yaptı. Tiyatro gösterisi ve şimdi de bu. Size danışmadan Miller’a bir şey söylemek istemedim, bu fikir de adamın hoşuna hiç gitmedi.”

Insch bir şey söylemedi, cebinden jöle bebeklerle dolu bir poşet çıkartıp kafalarını kemirmeye başladı. Şekerlemelerden Logan’a teklif etmedi.

“Efendim, resmi bir açıklama yapamaz mıyız? Demek istediğim, ceset yıllardır evdeymiş. Adamı bırakmamız hiçbir şeyi değiştirmez.”

Insch komuta merkezinin kapısı önünde durdu. “Bu işler böyle yürümez dedektif. Dişlerini kıcıma geçirdiler, bu kadar kolay kurtulamam. Başkomiserin dediğini duydun, bu böyle devam ederse görevden alınabilirim. Gösteriyi de Lothian ve Sınır Polisi’ne bırakmak zorunda kalırız.”

“Böyle bir şeyin olmasını istemem efendim.”

Insch’in yüzünde anlık bir gülümseme belirdi. “Biliyorum,” dedi. Şekerleme poşetini uzattı ve Logan, yeşillerden bir tane aldı. Tadı çok da kötü değildi. Inch iç geçirdi. “Endişelenme, herkesle konuşacağım, senin muhbir olmadığını öğrenecekler.”

Ama Logan, kendini hâlâ kötü hissediyordu.

Müfettiş Inch, “Beni dinleyin!” dedi. Masalarda oturan, telefonlara cevap veren, ifadeleri alan memurlara seslendi. “Bu sabah hepiniz gazetede benim resmimi gördünüz. Çarşamba akşamı Bernard’ı serbest bıraktım ve ertesi gün adamın çiftliğinde bir ceset bulundu. Görünüşe göre, suçlularla mücadele etmem gerekirken, saçma sapan kıyafetler giyip kendini tiyatroya veren aptalın tekiyim. Gazetede, Dedektif McRae’nin bana adamı gözaltında tutmamız gerektiğini söylediği ama benim bu tavsiyeyi göz ardı ettiğim yazıyordu.”

Öfkeli bakışların hepsi Logan’ın üzerine odaklandı. Inch elini havaya kaldırdı ve insanları susturdu. Ama homurdanmalar devam etti.

“Hepinizin Dedektif McRae hakkında ne düşündüğünü biliyorum ama bunu unutabilirsiniz. Muhabire giden, Dedektif McRae değildi. Anladınız mı? Eğer bana gelip de kendisine kötü davrandığınızı söylerse...” Inch bir eliyle gırtlığını keser gibi yaptı. “Şimdi işlerinize geri dönün ve bu mesajımı herkese iletin. Bu soruşturma devam edecek ve bu işi bitireceğiz.”

On buçukta otopsi hâlâ devam ediyordu. İçerideki mide bulandırıcı koku yüzünden Logan masadan mümkün olduğunca uzakta duruyordu. Ama yeterince uzakta değildi.

Havalandırma çalışmasına rağmen, kokuya dayanmak olanaksızdı.

Kimlik Bürosu, cesedi leşlerin arasından çıkartmak istediğinde, minik beden parçalanmıştı. İç organlardan geriye kalanı yerden kazıyarak almak zorunda kalmışlardı.

Odadaki herkesin üzerinde koruyucu kıyafetler vardı: Beyaz tulumlar, plastik galoşlar, lateks eldivenler ve maskeler. Ama bu sefer, Logan'ın maskesinin içi mentol kokmuyordu. Isobel masanın başında bir ileri bir geri yürüyor, çift eldivenli parmaklarıyla kızın bedenine dokunuyor, sürekli olarak kayıt cihazına detaylı bilgiler aktarıyordu. Yardımcısı Brian, kaçık bir köpek yavrusu gibi kadının arkasında dolaşıyordu. Beş para etmez adamın tekiydi. Müfettiş Insch yine otopsiye gelmemiş, bu işten sıyrılmak için Logan'ın suçlu vicdanından faydalanmıştı. Savcı ve ikinci patolog yerlerindeydiler, çürümüş bedenden mümkün olduğunca uzak kalmaya çalışıyorlardı.

Çocuğun, David Reid gibi boğularak öldürölüp öldürölmediğini söylemek mümkün değildi. Boğazındaki deri tamamen çürümüş, bir şey etlerini kemirmişti. Bunu yapan, kıpırdanan beyaz kurtçuklar değildi, zaten kızın üzerinde onlardan yeterince vardı; bir fare veya bir tilki olmalıydı. Isobel anlatımına arar verince alnında soğuk terler birikti. Dikkatlice, plastik bir poşetin içine koyulmuş iç organları çıkarttı ve eline aldığı ilk şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Logan, bu kokunun burun deliklerinden hiç çıkmayacağını düşünmeye başlamıştı. Küçük David Reid'in durumu da kötüydü ama bu binlerce kez daha betardi.

Isobel işi bitince, "Ön bulgular," dedi. Ellerini ovalamaya başladı. "Dört kaburgası kırık ve kafaya ağır bir darbe almış.

Kalçası, bir bacağı kırık. Beş yaşında, sarışın, birkaç dişinde dolgu var.” Biraz daha sabun aldı ve ellerini ovalamaya devam etti. Sanki Isobel de kokudan hiç kurtulamayacağını düşünüyordu. Logan kadını daha önce hiç bu kadar sarsılmış görmemişti. “Ölüm zamanı on iki ile on sekiz ay arasında herhangi bir zaman olabilir. Ceset çok çürüdüğü için kesin bir şey...” Titredi. “Doku örnekleri üzerinde testler yapılması lazım.”

Logan bir elini nazikçe kadının omzuna koydu. “Üzgünüm,” dedi. Ne için olduğundan emin değildi. İlişkileri bittiği için miydi? Angus Robertson yakalandıktan sonra paylaşacak bir şeyleri kalmadığı için mi? Çatıda yaşamak zorunda kaldıkları şeyler için mi? Kadının yanına geç gittiği için mi... Neredeyse tamamen çürümüş bir çocuk cesedi üzerinde otopsi yaptığı için mi?

Isobel hafifçe gülümsedi, gözlerinin kenarlarında yaşlar duruyordu. Bir an için aralarında bir bağ kuruldu, bir paylaşım oldu.

Sonra Isobel’in asistanı Brian her şeyi mahvetti. “Affedersiniz. Isobel, üçüncü hatta seni arayan biri var. Ofisine bağladım.”

Bağ koptu ve Isobel dışarı çıktı.

Logan çiftlik evlerine ve içlerindeki korkunç koleksiyona doğru yol alırken, Bernard’ın üzerinde psikolojik testler yapılıyordu. Logan, adamın mahkemeye çıkacak durumda olduğunu sanmıyordu. Bernard Duncan Philips kafadan çatlaktı ve herkes bunu biliyordu. Yoldan topladığı ölü hayvanları çiftlik evine doldurması bunun bir ispatıydı. Ölü çocuktan bahsetmeye gerek bile yoktu, zaten kokusu hâlâ üzerinden çıkmamıştı.

Logan camları mümkün olduğunca açtı. Camlardan içeri süzülen kar taneleri, havalandırmanın sıcaklığıyla eriyordu. Otopsinin kokusu uzun bir süre üzerinden çıkmayacaktı. Ürperdi ve sıcaklığı biraz daha artırdı.

Yoğun kar yağışı yüzünden şehirde yaşam neredeyse durmuştu. Güney Anderson Yolu'nda arabalar stop ediyor veya kayarak ilerlemeye çalışıyordu. Bazıları kaldırımın üzerinde park hâlindeydi, geriye kalanlar ise dört şeritli yolun ortasında ilerlemeye çalışıyordu. En azından, merkezden aldığı eski püskü Vauxhall, yolda çok fazla zorlanmıyordu.

Biraz ileride yola tuz ve kum döken belediye aracının sarı ışığı yanıp sönüyordu. Araçlar arkasında sıraya girmiş, herkes arabasının boyasının çizilmesinden korkuyordu.

“Geç kalmak, hiç gidememekten daha iyidir.”

“Efendim?”

Aracı süren memur, Logan'ın tanıdığı biri değildi. Logan yanındaki Memur Watson olmasını tercih ederdi ama Inch onu dinlememişti. Muhtemelen gazetede hakkında çıkan haberler yüzünden Logan'dan intikam almak istediği için, yanına yeni birini vermişti. Memur Jackie Watson, soyunma odasında yakaladığı adam için yine mahkeme salonundaydı. Önceki gün Gerald Cleaver davasında tanıklık eden adam, bu sefer sanıktı. Dava uzun sürmezdi, adamın suçu apaçık ortadaydı. Bayanlar soyunma odasında, aleti elinde mastürbasyon yaparken yakalanmıştı. Suçlu bulunacak, hafifletici sebeplerden dolayı topluma hizmet etmekle cezalandırılacak ve dışarı çıkacaktı. Belki de Watson, mahkemeden sonra onunla konuşurdu.

Yolda ilerleyip Cults'ın eteklerindeki çiftlik evine ulaşmaları, her zamankinin iki misli sürdü. Kar yağışı yüzünden, an-

cak kırk beş metre ötesini görebiliyorlardı. Fırtına yüzünden her yer bembeyazdı.

Bernard'ın çiftliğinin önünde muhabirler ve kameralar vardı, hepsi soğuktan titriyor ve hapsiriyordu. Parlak sarı yağmurluklarının altına kalın kıyafetler giymiş iki polis memuru kapıyı tutmuş, basının içeri girmesini engelliyordu. Şapkaları üzerinde biriken karlar yüzünden komik bir hâlleri vardı. Ama yüzlerindeki ifade hiç de komik değildi. Üşümüş memurlar, acınacak hâlde ve burunlarına sokulan mikrofonlar yüzünden sıkıntılıydılar. Muhabirler ordusu sürekli bir şeyler soruyor, iki memurun sıcak arabalarında beklemesine engel oluyordu.

Patika yolda arabalar ve minibüsler vardı. BBC, Sky News, ITN, CNN... Hepsi gelmişti. Televizyon spotları yüzünden havada uçuşan kar taneleri, koyu gri gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu. Logan'ın arabası yaklaşırken kameraların bir kısmı yola doğru döndü, sonra piranalar gibi polis aracının üzerine çullandı. Kargaşanın ortasında kalan Logan, Müfettiş Insch'in kendisine tavsiye ettiği şeyi yaptı. Açık camdan içeri kameralar ve mikrofonlar sokulmaya çalışılırken, sessiz kaldı ve hiçbir şey söylemedi.

“Dedektif, bu davanın size verildiği doğru mu?”

“Dedektif McRae! Bakar mısınız? Müfettiş Insch'in askıya alındığı doğru mu?”

“Bernard Philips daha önce de cinayet işlemiş mi?”

“Cesedi bulmadan önce adamın psikolojik bozuklukları olduğunu biliyor muydunuz?”

Bir sürü soru daha soruldu ama Logan gürültüden birçoğunu duymadı.

Memur arabayı yavaşça, kalabalığın içinden ön kapıya sürdü. Sonra Logan, duymayı beklediği sesi duydu. “Laz, tam

zamanında geldin, burada donmaya başlamıştım!” Colin Miller’ın yanakları ve burnu kıpkırmızıydı. Üzerinde siyah, uzun bir palto vardı. Kalın botları ve tüylü şapkasıyla, bir Rus gibi duruyordu.

“Arabaya bin.”

Muhabir arka koltuğa bindi ve kalın giyinmiş bir başka adam daha Miller’ı takip etti.

Logan arkasına döndü, karnındaki sancı bir kez daha midesindeki dikişleri aklına getirdi.

“Laz, bu Jerry, fotoğrafçım.”

Fotoğrafçı, kalın eldivenli elini tokalaşmak için Logan’a uzattı.

Logan adamın elini sıkmadı. “Özür dilerim Jerry ama yanımıza sadece bir kişiyi alacağız. Hikâyeniz için bizim çektiğimiz fotoğrafları kullanabilirsiniz ama içeride kafanıza göre resim çekmenize izin veremeyiz. Sen burada kalmak zorundasın.”

Muhabir yüzüne en arkadaşça gülümsemesini yerleştirdi. “Yapma Laz. Jerry iyi bir adamdır. Kanlı sahneleri filme çekmez, öyle değil mi Jerry?”

Jerry yüzüne şaşkın bir ifade takınınca Logan adama neyi çekmesinin söylendiğini hemen anladı.

“Özür dilerim. Sadece sen Miller.”

“Lanet olsun.” Miller tüylü şapkasını çıkarttı, silkeleyip üzerindeki kar tanelerini arka koltuğa saçtı. “Özür dilerim Jerry. Sen git, beni arabada bekle. Şoför koltuğunun altındaki termosta sıcak kahve var. Ama zencefilli çöreklerime dokunma.”

Sessizce küfreden fotoğrafçı arabadan indi ve basın mensuplarının arasına dalıp gözden kayboldu.

Logan, “Pekâlâ,” dedi. Araba karın içinde yavaşça ilerledi. “Kuralların ne olduğunu anlamanı istiyorum: Hikâyenin yayın hakları bize ait, fotoğrafları biz veririz. Davayı tehlikeye attığı için bir haberi basmanı istemiyorsak, sen de basmayacaksın.”

“Anlaştık. Ama sen de bunu bir başkası için yapmayacaksın.” Miller yüzüne edepsiz bir gülümseme yerleştirdi.

Logan başıyla onayladı. “Müfettiş Inch hakkında bir kelime daha kötü haber yaparsan, seni ben öldürürüm.”

Miller güldü ve ellerini iki yana açtı. “Yavaş ol kaplan. Müfettiş hakkında bir şey yazmayacağım, söz veriyorum.”

“Görevdeki memurlara, müsait oldukları zaman sorularına cevap vermeleri söylendi.”

“Senin çıtır mesai arkadaşın da görevde mi?”

“Hayır.”

Miller olumsuzca başını iki yana salladı. “Yazık, ona soracak uygunsuz bir sorum vardı.”

Üzerlerine tulumlar giyip maskeler takarak işe başladılar. Sonra Logan tura rehberlik etti. Bir numaralı binanın içi boştu ama zemin hâlâ kaygan ve ıslaktı. İki numaralı binaya girince, Miller’ın burnuna kötü kokular gelmeye başladı. Çürümüş leşlerin arasında yürürlerken, şaşırtıcı bir biçimde sessiz kaldı.

İçerideki yığın yine de mide bulandırıcıydı. Ölü hayvanların yarısı dışarıdaki çöp tenekelerine taşınmış olsa da içeride hâlâ yüzlercesi vardı. Porsuklar, köpekler, kediler, tavşanlar, martılar, kargalar, güvercinler, birkaç da geyik. Aberdeen yollarında ne öldüyse içerideydi ve yavaşça çürümekle meşguldü.

Yığının ortasındaki bir delik, polis kordonuna alınmıştı. Küçük kızı buldukları yerdi.

Miller, "Tanrım, Laz," dedi. Sesi, maske yüzünden boğuk çıktı. "Bu çok kötü!"

"Aramıza hoş geldin."

Arama timini üç numaralı binada buldular. Hepsinin üzerinde koruyucu mavi tulumlardan vardı, leşlerin arasında gezinip aradıkları şeyi bulmaya çalışıyorlardı.

Leşleri teker teker ellerine alıp bir masanın üzerine koyuyor, inceledikten sonra bir çöp tenekesinin içine atıyorlardı.

Miller, "Neden bu?" diye sordu. "Kızın bulunduğu evi neden boşaltmıyorlar?"

"Philips binaların hepsine numara vermiş." Logan kapıyı işaret etti. "Birden beşe kadar. Altı numara, adamın yaşadığı yer. Anladığımı kadarıyla hepsini teker teker doldurmayı hedefliyormuş."

İki polis memuru, yığının içinden çürümüş bir Labrador leşini çıkarttı ve aralarından geçip masalardan birine taşıdı.

"En son burayı dolduruyormuş. Peter Lumley'i öldürdüyse, çocuk burada olmalı."

Logan, muhabirin kaşlarını çatıldığını fark etti. "Bir başka çocuğu arıyorsanız, neden böyle arıyorsunuz? Teker teker hayvanları incelemek yerine, neden çocuğu bulana kadar hepsini çöpe atmıyorsunuz?"

"Çünkü çocuğu tek parça bulacağımızdan emin değiliz. Ayrıca, David Reid'in de bir parçası kayıptı."

Miller ortalıkta dolaşan polis memurlarına göz gezdirdi. "Yüce Tanrım! Çocuğun aletini mi arıyorsunuz? Burada mı? Lanet olsun, hepiniz bir madalyayı hak ediyorsunuz! Ya da hepinizin kafasından sorunları olmalı." Masalardan birinin üzerine bir tavşan leşi kondu, incelendi ve çöp tenekelerinden birine atıldı. "Lanet..."

Dışarıda, çöp tenekelerinin içi karla dolmaya başladığı için, üzerlerine brandalar gerilmişti. Bir kürek dolusu incelenmiş leşin çöp tenekesinin içine atılışını izlerken, Logan'ın aklına kötü bir fikir geldi.

Wellington çizmelerle karın içinde koşmak kolay değildi ama son martı da çöp tenekesinin içine atılırken memurlara yetiştii. Elinde kürek tutan adamı kolundan yakalayarak "Baksana," dedi. Hayır, bir erkek değil, bir kadındı. Şekilsiz tulumun içindekinin cinsiyetini uzaktan bakıp anlamak çok zordu.

"İçindekileri ne yaptınız?" diye sordu.

Etraflarında karlar uçuşurken, kadın Logan'a adamın delirmiş olduğunu düşünerek baktı. "Ne?"

"İçindekiler, belediyeden gelen adamlar bunları dolduruyordu. İçindeki leşleri ne yaptınız? Onları da incelediniz mi?"

Memurun yüzüne mutsuz bir ifadenin gölgesi düştü. "Lanet olsun!" diye bağırdı. Küreği yere fırlattı. "Lanet, lanet, lanet!" Üç kez derin derin nefes aldıktan sonra Logan'a döndü. "Özür dilerim efendim. Gün boyu çalıştık. Kimsenin aklına çöp tenekelerinin içindekileri incelemek gelmedi." Kadının omuzları çöktü ve Logan onun ne hissettiğini tahmin edebiliyordu.

"Gel, bunun içindekileri bir numaralı binanın içine boşaltalım ve içindekilere göz gezdirelim. Bir grup burayla ilgilenirken, bir grup da bir numarayla ilgilenir." Çok eğlenceliydi. "İyi haberi diğerlerine de yetiştirelim." Neden olmasın? Zaten kendisinden nefret ediyorlardı, artık nefret etmek için daha iyi bir sebepleri olacaktı.

Haber, memurlar üzerinde, Logan'ın beklediği kötü etkiyi yaptı. Adamların tek tesellisi, Logan'ın kalıp yardım etmeye niyetli olmasıydı, kısa süreliğine de olsa.

Logan tüm öğleden sonrayı böyle geçirdi. Miller da gurunun bir kenara bıraktı ve eline bir kürek aldı. Labrador bu sefer, yığının en tepesindeydi. Son giren, ilk çıkacaktı. Yavaşça, çöp tenekesinin içindekileri boşaltmaya başladılar.

Çıglıklar geldiğinde, Logan belki otuzuncu kez, içi dışına çıkmış bir tavşanı inceliyordu.

Üç numaralı binadan dışarı fırlayan birinin eli göğsündeydi. Karların üzerinde ayağı kaydı ve sırtüstü yere düştü. Nefesi kesilince çıglıkları da son buldu.

Herkes işini bıraktı ve yerdekine doğru yürüdü. Logan çıglıklar yeniden başladığında, yerde yatanın yanına neredeyse ulaşmıştı.

Memurun kalın lastik eldivenindeki bir delikten kan akıyordu. Maskesini ve gözlüklerini çıkarttı.

Yerde yatan, Memur Steve'di. Sakinleşmesini söyleyenlere kulak asmadan, yaralı elindeki eldiveni çıkartırken çıglık atmaya devam etti. Avucunda bir delik vardı, baş parmağı ile işaret parmağına eşit uzaklıkta bir yerdeydi. Dışarı fışkıran kan, mavi plastik tulumun üzerinden, karların üstüne akıyordu.

“Ne oldu?”

Memur Steve çıglık atmaya devam ettiği için, biri adamı tokatladı. Logan bunun kimin yaptığından emin değildi ama sanki Simon Rennie'ydi.

Rennie, “Steve!” diye haykırdı. Adamı kendine getirmek için bir tokat daha atmaya hazırdı. “Ne oldu?”

Memur Steve'in gözleri fal taşı gibi açıldı, bir etrafını kuşatanlara, bir de kanayan eline bakıyordu. “Fare!”

Birisi tulumunun altındaki kemerini çıkarttı ve Steve'in bileğine dolayıp sıktı.

Simon Rennie, “Tanrım, Steve,” dedi. Arkadaşının elindeki deliğe baktı. “Çok büyük bir fare olmalı.”

“Bir Rottweiler kadar büyüktü! Lanet olsun, çok acıyor.”

Plastik bir torbaya kar doldurdular ve Steve’in elini içine soktular. Poşetin içindeki kan, kısa süre içerisinde pembeleşmeye başladı. Logan memurun elini yedek tulumlardan birine sardı ve Memur Rennie’ye arkadaşını hastaneye götürmesini söyledi.

Polis arabalarından birinin tepesinde mavi kırmızı ışıklar belirirken, Miller ve Logan yan yana dikiliyorlardı. Araba güçlükle manevra yaptıktan sonra, sirenlerini de açıp kar fırtınasının içinde gözden kayboldu.

Logan arabanın ışıkları karın içinde yok olurken, “Miller,” dedi. “Bizimle geçirdiğin ilk günün hoşuna gitti mi?”

23

Logan çiftlikte uzun bir süre kalmaya çalıştı, geri kalan herkesle birlikte hayvan leşlerini inceledi. Üzerinde koruyucu tulumu olmasına rağmen kendisini çok pis hissediyordu. Fare saldırısından sonra herkes diken üzerindeydi. Kimse acil servisteki Memur Steve'e katılmak istemiyordu.

Sonunda, Logan işi bırakmak zorunda kaldı: Merkezde bitirmesi gereken işler vardı. Suratı bembeyaz kesilmiş Colin Miller'ı çiftliğin girişinde bıraktılar. Adam çok kötü durumdaydı, muhtemelen bir şeyler içmek için hemen evine gidecekti. Sonra duşa girecek ve derisi kanayana kadar kendisini keselecekti.

Çiftliğin önündeki muhabirlerin ve kameraların sayısı azalmıştı. Geriye kalanlar ise arabalarının içindeydi. Motorlar çalışıyor, havalandırmalar içeri sıcak hava pompalıyordu. Logan'ın arabası görünür görünmez herkes dışarı fırladı.

Ama Logan yine bir şey söylemedi.

Logan komuta merkezine girdiğinde, Müfettiş Insch içerde değildi. Telefonlara cevap veren memurlardan bir durum raporu almak bile rahatsız edici bir deneyimdi. Müfettiş Insch'in uyarısına rağmen, herkes Logan'ın bir pislik olduğunu düşünüyordu. Kimse dedektife kötü bir şey söylemiyordu ama raporlar kısa ve özdü.

Kapı kapı dolaşarak “Bu adamı gördünüz mü?” diye soran bir numaralı ekip, her zamanki gibi, birbiri ile çelişen ifadeler almıştı. Bazıları Bernard’ı küçük çocuklarla konuşurken görmüş, bazıları hiç görmemişti. Hazlehead istasyonunda görevli memurlardan bazıları, yolu kesip tüm araçların sürücülerine kasabaya girerken veya çıkarken garip bir şey görüp görmediklerini sormuştu. Zor bir işti ama işe yarayabilirdi.

Bernard Duncan Philips’in hayat hikâyesini araştıran iki numaralı grup, en başarılı ekipti. Müfettişin masasının üzerinde, adamla ilgili tüm bilgileri içeren detaylı bir rapor vardı. Logan masanın kenarına tüneyip dosyanın içindeki fotokopilere, fakslara ve çıktılara göz gezdirdi. Bernard’ın annesinin ölüm raporuna gelince duraksadı.

Kadın beş sene önce kanserden ölmüştü. Uzun süredir hastaydı ve iyileşmiyordu. Bernard annesine bakabilmek için doktorasını yarıda bırakıp eve dönmüştü. Doktor, kadının bir hastaneye yatırılmasını tavsiye etmiş, ama eve geri dönen Bernard, adamı elinde bir baltayla kovalamıştı. Adamın psikolojik sorunları olduğu da o dönemde anlaşılmıştı.

Sonra ağabeyi kadını mutfakta yerde yatarken bulunca, apar topar hastaneye götürmüştü. Tahliller ve testler sonunda, kadının bağırsak kanseri olduğu anlaşılmıştı. Doktorlar hastayı tedavi etmeye çalışmış ama şubat ayında kanser, kadının kemiklerine kadar işlemişti. Mayısta ölmüştü. Ama hastanede değil, evdeki yatağında.

Bernard, annesi öldükten sonra, iki ay boyunca evi bir cetsle paylaşmıştı. Sosyal hizmetlerden bir görevli Bernard’ın durumuna bakmaya gidince, çiftliğin kapısına kadar ulaşan kötü kokuyu fark etmişti.

Sonrasında, Bernard Duncan Philips, Cornhill'deki Aberdeen'in tek ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde iki sene tedavi görmüştü. İlaç tedavisine cevap verdiğinden, topluma hizmet etmesi için serbest bırakılmıştı. Demek ki adamın ya-tağını bir başkasına vermek için Bernard'tan kurtulmak iste-mişlerdi. Adam da kendisini işine vermiş, Aberdeen yolların-daki ölü hayvanları toplamaya başlamıştı.

Rapor her şeyi açıklıyordu.

Logan'ın üç numaralı ekipten haber alması gerekmiyor-du. Kendisi de bizzat işte çalıştığı için, kısa süre içerisinde bir yere varamayacaklarını biliyordu. Çöp tenekelerindeki leşleri incelemek bir işe yaramamıştı ama en azından bir şey kaçır-madıklarını biliyorlardı. Şimdiki hızla devam ederlerse, üç binayı dolduran tüm leşlerin incelenmesi ve son raporun ha-zırlanması pazartesiye bulurdu. Tabii eğer başkomiser işi daha çabuk bitirmelerini istemezse.

Logan'ın küçük odası, içeri girdiği zaman boştu. Küçük kızın bedenindeki kesiğin içinde bulunan kusmuğa ilişkin laboratuvar raporu da masanın üzerindeydi.

DNA örneği, Norman Chalmers'inkine uymuyordu. Evde arama yapan ekiplerden de bir şey çıkmamıştı. Adamlar kız arasındaki tek ilişki, çöplerin içinde bulunan faturaydı. O yüzden, Norman Chalmers serbest kalmıştı. En azından, adam sessiz sedasız evine gidecek kadar zekiydi, medyanın karşısına çıkıp bir şeyler saçmalamamıştı. Yoksa avukatı öl-müş müydü?

Logan'ın masasında, bilgisayardan çıktısı alınmış bir sayfa-lık bir rapor vardı. İçinde, gün içerisinde merkezi arayanların anlattıklarının bir özeti vardı. Logan şöyle bir göz gezdirdi, birçoğu hayal ürünü gibiydi.

Hemen altında, tüm ülkede, dört yaşı'n altındaki, tüberküloz geçirmiş kız çocuklarının listesi duruyordu. Uzun bir liste değildi, beş isim vardı, adresleriyle birlikte.

Logan cep telefonunu çıkarttı ve teker teker listedekileri aramaya başladı.

Müfettiş Inch kafasını içeri sokup Logan'a müsait olup olmadığını sorduğunda, saat altıydı. Müfettişin yüzünde garip bir ifade vardı ve Logan'ın içinden bir ses, bunun iyiye işaret olmadığını söylüyordu. Elini ahizenin üzerine üzerine kapattı ve hemen geleceğini söyledi.

Telefonun diğer tarafında, Birmingham'daki bir polis memuru vardı. Adamın yanında, Logan'ın listesindeki son kız çocuğu vardı. Kız hayattaydı ve Logan kızın Afrika kökenli olduğunu farkında mıydı? Morgda yatan beyaz ölü kız olması mümkün değildi.

"Çok teşekkürler." Logan telefonu kapattı ve iç geçirerek listedeki son ismin de üzerine çizdi. "Şansımız yaver gitmiyor," dedi. Inch masanın kenarına tüneyip Logan'ın masasındaki kâğıtlara göz gezdirdi. Logan, "Ölen çocuğun yaşlarındaki tüberküloz geçirmiş tüm kız çocukları hayatta," diye ekledi.

Inch, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi. Norman Chalmers'in evi yakınında oturan insanların ifadelerini okumaya başladı. "Eğer tüberküloz geçirmiş ise tedavisini bu ülkede görmemiş. Muhtemelen..."

"...İngiliz vatandaşı değil." Logan ellerini başının arasına alıp Inch'in cümlesini tamamladı. Dünya üzerinde tüberkülozun sıklıkla görüldüğü yüzlerce yer vardı: Sovyetler Birliği, Litvanya, tüm Afrika devletleri, Orta Doğu, Amerika... Ve

bu ülkelerin birçoğu da ulusal kayıtlar tutmuyordu. Samanlık biraz daha büyümüştü.

Insch mutsuz bir ses tonuyla, “İyi haberler almak ister misin?” diye sordu.

“Söyle bakalım.”

“Çiftlik evinde bulunan kızın kim olduğunu öğrendik.”

“Bu kadar çabuk mu?”

Insch başıyla onayladı ve elindeki kâğıtları yanlışı sırayla masanın üzerine bıraktı. “Son iki senenin kayıp kayıtlarına baktık ve dış kayıtlarından pozitif bulgulara ulaştık. Lorna Henderson. Dört buçuk yaşında. Annesi kızın kaybolduğunu bildirmiş. Güney Deeside yolunu kullanarak Banchory’den eve dönüyorlarmış. Kavga etmişler, kız oyuncak bir midilli istiyormuş. Annesi, ‘Çeneni kapatmazsan eve kadar yürürsün’ demiş.”

Logan başıyla onayladı. Herkesin annesi böyle bir şeyi birkaç kez yapardı. Logan’ın annesi bir defasında, benzer bir şeyi babasına yapmıştı.

“Ama Lorna midilliyi gerçekten çok istiyormuş.” Insch cebinden kırıxık bir poşet çıkarttı. Ama ağzına bir tane atmak yerine, boş gözlerle poşetin içine baktı. “Annesi bu yüzden tehdidi daha da ileriye götürmüş. Arabayı kenara çekmiş ve kızı dışarı çıkartıp uzaklaşmış. Çok uzağa gitmemiş, sadece virajı dönmüş. Arabayı kenara çekip Lorna’yı beklemeye başlamış ama kız hiç gelmemiş.”

“Nasıl olur da dört yaşındaki kızını yolun ortasında bırakır?”

Insch bir kahkaha attı ama neşesizdi. “İşte, hiç çocuğu olmayan birinden gelen yorum. Küçük veletler, konuşmaya başladıktan sonra, hormonları devreye girip ergen olana

kadar hiç susmaz. Zaten sonrasında ağızlarından hiçbir şey alamazsın. Ama dört yaşındaki bir çocuk bir şeyi gerçekten istiyorsa, sabahtan akşama kadar susmayabilir. Lorna'nın annesi de kızını cezalandırmak istemiş. Ama kızını bir daha hiç görmemiş.”

Artık kızını görme şansı hiç yoktu. Ceset gömülmek üzere teslim edildiğinde, kapalı bir tabutun içinde olacaktı. Kimse-nin içindekine bakmasına izin verilmeyecekti.

“Biliyor mu? Kızını bulduğumuzu?”

Insch inledi ve buruşuk poşeti cebine geri koydu. “Henüz değil. Ben gidip kadına haber vereceğim. Kızının hasta ruhlu bir katilin eline düştüğünü söyleyeceğim. Kızı öldürüp cesedini hayvan leşlerinin arasına gizlediğini anlatacağım.”

Cehenneme hoş geldin.

Insch, “Memur Watson’ı yanıma alıyorum,” dedi. “Gel-mek ister misin?” Adamın ağzından çıkan kelimeler küstah-çaydı ama ses tonu öyle değildi. Müfettişin morali bozuk gi-biydi, son bir haftada yaşadıklarından sonra buna şaşırırmamak lazımdı. Insch, Memur Watson’ı da yanına alarak Logan’ı da peşinden sürüklemeyi ümit ediyordu. Polis üniformalı bir ha-vuç gibi.

Logan yem olmasa bile gitmeye hazırды. Bir anneye kızın-ın öldüğünü söylemeye hevesli değildi ama Insch’in desteğe ihtiyacı olduğunu biliyordu. “Sonrasında bir şeyler içmeye gidersek olur.”

Müfettiş Insch’in Range Rover’ını kaldırımın üzerine çektiler. Dev araç, caddenin her iki tarafına park etmiş, tepesi kar-la kaplı Renault ve Fiat’lara tepeden bakıyordu. Yol boyun-ca kimse bir şey konuşmamış, sadece Aile İrtibat Memuru,

Insch'in spanyel kokulu arka koltuğunda, 'Küçük kız kim?' diye sorup durmuştu.

Bol ağaçlı ve çimenlikli, güzel bir mahalledeydiler. Çatılara tırmanılrsa otlaklar görülebilirdi. Ev, kaba sıvalı, iki katlı yapıların bulunduğu sokağın sonundaydı. Beyaz taş parçaları ve kuvarslar sokak lambalarının altında parıltıyor, âdeta karnanelerini taklit ediyordu.

Kar fırtınası yerini seyrek düşen tembel tanelere bırakmıştı, soğuk gecenin karanlığında sağa sola savruluyorlardı. Hep birlikte, bileklere kadar gelen karın içinden ön kapıya yürüdüler, Insch en öndeydi. Kapı ziline bastı ve içeriden bir yerden, 'Greensleeves' melodisi geldi. İki dakika sonra kapıyı hoşnutsuz ve saçları ıslak bir kadın açtı. Kırklı yaşlardaki kadının üzerinde, kabarık tüylü, pembe bir bornoz vardı. Yüzünde hiç makyaj yoktu, sadece maskaradan geri kalanlar, gözlerinden kulaklarına doğru akmıştı. Islak saç telleri, yüzünün bir kısmını kapatıyordu. Kadının huysuz hâli, Memur Watson'ın üniformasını görünce çabucak kayboldu.

"Bayan Henderson?"

"Tanrım." Bornozun yakasını sıkıca kavrayıp kapatırken beti benzi attı. "Kevin, değil mi? Ah, Tanrım... Öldü mü?"

"Kevin?" Insch şaşırmış gibiydi.

"Kevin, kocam." Kadın geriye doğru bir adım attı, elleri zangır zangır titriyordu. "Tanrım."

"Bayan Henderson, kocanıza bir şey olmadı. Biz..."

"Oh, Tanrı'ya şükürler olsun." Kadın rahatlayınca, kapıda dikilenleri pembe boyalı oturma odasına davet etti. "Dağınıklık mazur görün. Pazar günleri genelde ev işi yaparım ama hastanede nöbetim vardı." Durdu ve odaya göz gezdirdi, koltuğun üzerindeki hemşire üniformasını ütü masasının üze-

rine fırlattı. Yarıya kadar içilmiş cin şişesini çabucak büfeye geri koydu. Şöminenin üzerinde yağlı boya gibi görünen bir resim vardı, fotoğraf stüdyolarında resim işleme yazılımlarıyla yapılan türden. Bir adam, bir kadın ve sarı saçlı bir çocuk. Bir koca, bir eş ve öldürülmüş bir çocuk.

“Kevin tabii ki burada yaşamıyor... Biraz ara vermeyi uygun gördük.” Kısa süreli bir sessizlik oldu. “Kızımız kaybolduktan sonra her şey kötüye gitti.”

“Biz de bunun için geldik Bayan Henderson.”

Kadın eliyle kahverengi koltuğu işaret etti, deri koltuğun üzerinde pembe ve sarı bir örtü vardı. “Kevin burada yaşamadığı için mi geldiniz? Geçici bir şey?”

Insch cebinden plastik bir zarf çıkarttı. İçinde iki pembe saç tokası vardı. “Bunları tanıdınız mı Bayan Henderson?”

Kadın zarfı aldı, içindekilere baktı, sonra bakışlarını Inch’e odakladı ve yüzü bir kez daha bembeyaz kesildi. “Tanrım, bunlar Lorna’nın tokaları! En sevdiği Barbie tokaları, bunlar olmadan dışarı çıkmazdı! Nereden buldunuz?”

“Lorna’yı bulduk Bayan Henderson.”

“Buldunuz mu? Aman Tanrım...”

“Üzgünüm Bayan Henderson. Kızınız ölmüş.”

Kadın birden suskunlaştı. Sonra, “Çay,” dedi. “Biraz çaya ihtiyacımız var, sıcak tatlı çaya.” Arkasına döndü ve koşarak mutfığa giderken bornozu dalgalandı.

Kadını mutfakta ağlarken buldular.

On dakika sonra oturma odasındaydılar. Inch ve Logan kanepedeydiler. Memur Watson ve Bayan Henderson, kanepelerle uyumlu, kahverengi koltuklara oturmuşlardı. Aile İrtibat Memuru, kadının arkasında ayakta dikiliyordu. Bir eli Bayan Henderson’un omzundaydı ve kadını sakinleştirir-

meye çalışıyordu. Logan çay yapmıştı ve çaydanlık üzerinde *Cosmopolitan* dergileri bulunan sehpanın üzerinde duruyordu. Herkesin önünde bir fincan vardı ama kimse bir şey içmiyordu.

“Hepsi benim hatam.” Bayan Henderson kısa süre içerisinde iki beden zayıflamış gibiydi. Pembe bornoz, üzerinde bir pelerin gibi duruyordu. “Lanet olasıca midilliyi keşke alsaydım...”

Müfettiş Inch hafifçe öne eğildi. “Sizden bunu istediğim için özür dilerim Bayan Henderson. Ama bize Lorna’nın kaybolduğu akşamı anlatabilir misiniz?”

“Asla inanamadım. Bilirsiniz, geri döneceğini düşünüyordum. Kaçıp gitmişti ama bir gün kapıdan içeri girecek ve her şey eskisi gibi olacaktı.” Çay fincanına baktı. “Kevin dayanamadı. Beni suçlayıp duruyordu. Her gün, ‘Lorna’nın kaybolması senin suçun,’ deyip duruyordu. Haklıydı. Sonra... Sonra çalıştığı süpermarkette bir kadınla tanıştı.” İç geçirdi. “Kadını aslında sevmiyor... Demek istediğim, kadının göğüsleri neredeyse hiç yok. Bir adam, göğsü olmayan bir kadını sevebilir mi? Beni cezalandırmak için yapıyor. Geri dönecek, göreceksiniz. Bir gün kapıdan içeri girecek ve her şey eskisi gibi olacak.” Yeniden sessizleşti ve dudağını kemirmeye başladı.

“Lorna’nın kaybolduğu gün, Bayan Henderson, yolda herhangi bir şey gördünüz mü? Herhangi bir araç?”

Kadın kafasını kaldırdı, gözyaşlarıyla parıldayan gözleri boş bakıyordu. “Ne? Hatırlamıyorum... Uzun zaman önceydi ve Lorna beni delirtmişti. Neden kahrolasıca midilliyi almadık ki?”

“Araba veya kamyonet gördünüz mü?”

“Hayır, hatırlamıyorum. Bunları daha önce de memurlarla konuşmuştuk.”

“El arabası olan bir adam?”

Kadın dondu kaldı. “Ne demeye çalışıyorsunuz?”

Müfettiş Inch sessiz kalınca, Bayan Henderson bakışlarını adamın üzerine dikti. Sonra birden ayağa fırladı. “Kızımı görmek istiyorum!”

Müfettiş Inch dikkatlice fincanını masanın üzerine koydu. “Özür dilerim Bayan Henderson ama bu mümkün değil.”

“Lorna benim kızım, lanet olsun. Kızımı görmek istiyorum!”

“Lorna uzun süredir ölüydü. Kızınız... Emin olun görmek istemezsiniz Bayan Henderson. Bana inanın. Siz kızınızı son gördüğünüz gibi hatırlayın.”

Odanın ortasında dikilen Bayan Henderson, kaşlarını çatıp bakışlarını Müfettiş Inch’in keline dikti. “Ne zaman buldunuz? Kızımı ne zaman buldunuz?”

“Dün.”

“Aman Tanrım...” Bir eliyle ağzını kapattı. “Gazetelerde gördüğüm adam, değil mi? Kızımı öldürdü ve pisliğin içine gömdü!”

“Sakinleşin Bayan Henderson. Adam gözaltında ve hiçbir yere gitmiyor.”

“Lanet olasıca piç!” Kadın fincanını duvara fırlattı. Patlayan fincanın parçaları etrafa saçıldı ve duvar kâğıdı lekелendi. “Bebeğimi benden aldı!”

Geri dönerken de kimse konuşmadı. Aile İrtibat Memuru, kadına göz kulak olması için bir komşuyu çağırdı. Endişeli kadın eve girince, Bayan Henderson bir anda gözyaşlarına

boğuldu. İkiliyi oturma odasında ağlarken bırakıp dışarı çıktılar.

Şehir merkezine doğru ilerlerlerken, sokaklar mezarlıklar kadar sessizdi. Kar yüzünden herkes evlerine tıklmıştı.

Saat sekizdi. Hazlehead kavşağında, yanlarından tanıdık biri geçti. Peter Lumley'in babası, karların içinde yürüyüp üvey oğlunun ismini bağıırıyordu. Logan sessizce, geride bıraktıkları adama baktı. Adam polisin kendisini yeniden ziyaret etmesini bekliyor olmalıydı, korkunç haberi almak için.

Insch merkeze dönünce, Bay Henderson'ın adresini istedi. Adam, tahta göğüslü bir kadınla, Rosemount'un köhne sokaklarından birinde yaşıyordu.

Aynı sahne bir kez daha tekrarlandı. Ama bu sefer kendini suçlayan yoktu. Adam, geri zekâlı eski karısını suçlayıp durdu. Bay Henderson küfürler yağdırırken, kız arkadaşı koltukta oturup gözyaşı döktü. "Böyle değildir," diyordu. "Normalde çok nazik bir adamdır."

Sonra yeniden merkeze geri döndüler.

Insch ağır adımlarla asansöre doğru yürürken, "Tanrım, ne gündü," diye söylendi. Kalın baş parmağıyla düğmeye basınca, asansörün kapısı hemen açıldı. Müfettiş, "Baksanıza," dedi. Logan ve Watson'ı koridorda bıraktı. "Siz ikiniz, neden üzerinizi değiştirip beş dakika sonra buraya gelmiyorsunuz? Doldurmam gereken birkaç form var, sonra size içecek bir şeyler ısmarlarım."

Memur Watson önce Logan'a, sonra müfettişe baktı. Kaçmak için bir bahane arıyor gibiydi ama aklına bir şey gelemenden asansörün kapıları kapandı ve Insch gözden kayboldu.

Logan derin bir nefes aldı.

“İstemiyorsan gelmeyebilirsin,” dedi. “Seni anlarım. Müfettişe bir başka randevun olduğunu söylerim.”

“Benden kurtulmaya ne kadar heveslisin.”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı. “Hayır, pek sayılmaz. Düşündüm de... Gazetelerde yazan onca şeyden sonra... Bilirsin.” Kendini işaret etti. “Bay Muhbir.”

Watson gülümsedi. “Size saygım sonsuz efendim. Ama bazen, gerçekten tam bir baş belası oluyorsunuz. Miller ile tanıştım, hatırlıyor musunuz? Adamın nasıl biri olduğunu biliyorum.” Gülümsemesi çabucak kayboldu. “Ama beni yanınızda isteyip istemeyeceğinizden emin değildim. Arabada küfrettiğim zaman bana güzel bir fırça çektiniz.”

Logan’ın yüzü aydınlandı. “Hayır! Sorun değil. Pekâlâ, küfür etmen sorun...” Watson’ın suratı asılınca, Logan her şeyi mahvettiğini düşünerek hemen lafa girdi. “Ama o gün yaşadıklarımız hiçbir şeyi etkilemez. Ben senin gelmeni istiyorum, hesabı müfettiş ödeyecekken bunu kaçırmak istemem.” Duraksadı. “Hesabı ben ödeseydim de bir şey değişmezdi... Sadece...” Daha fazla saçmalamamak için çenesini kapalı tutmayı tercih etti.

Watson bir süre Logan’ı süzdü. Sonunda, “Pekâlâ o zaman,” dedi. “Ben gidip üstümü değiştireyim. Kapının önünde buluşuruz.”

Watson’ın arkasından bakan Logan, kadının kendisine güldüğünden emindi. Koridorda tek başına dikilirken yüzü kızardı.

Girişte, Dev Gary, yeni bir gece vardiyasına hazırlanıyordu. El salladı ve Logan’ı yanına çağırdı.

“Hey Lazarus, hak ettiğin saygıyı gördüğün için çok mutluyum.”

Logan kaşlarını çattı ve Gary, masanın altından *Press and Journal*'ın kardeşi olan *Evening Express*'in bir kopyasını çıkarttı. Ön sayfada, mavi tulumları içerisinde hayvan leşlerini inceleyen polis memurları vardı.

'KOKRU EVİ: KAHRAMAN POLİSLER GEÇERLİ KANIT ARIYOR.'

Logan, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Yine Colin Miller mı?" Adam bu sefer hızlı davranmıştı.

Gary parmağıyla burnunu ovaladı. "Nereden bildin Bay Polis Kahraman?"

Logan, "Gary, terfi eder etmez seni yeniden dışarı göndereceğim," dedi. Karları işaret etti. "Yeniden aktif göreve çıkacaksın."

Gary göz kırptı. "O zamana kadar bana katlanmak zorundasın. Bisküvi?" Elindeki paketi Logan'a uzattı, dedektif gülmüseddi ve bir tane aldı.

"Bay Miller başka ne diyor?"

Gary göğsünü kabarttı, gazeteyi eline aldı ve yüksek sesle okumaya başladı. "Bir sürü saçmalık. Kar ve buz, vesaire vesaire. Bir ölüm madeninde kanıt aradıkları için polislerin ne kadar cesur olduğuyla ilgili süslü bir yorum. Vesaire vesaire. Çocuklarımızı bu yaratıktan kurtaracak kanıt arıyorlar. Ah, bunu çok seveceksin. Yerel Polis Kahraman Logan 'Lazarus' McRae, ekibine yardım etti ve kendisi de leşleri inceledi. Görünüşe göre, bir farenin saldırısına uğrayan Memur Steve Jacobs'ın da hayatını kurtarmışsınız. Tanrı sizi korusun efendim!"

Gary abartılı bir selam verdi.

"Her şeyi Memur Rennie yaptı. Ben sadece adamı hastaneye götürmelerini söyledim."

“Ah, ama siz olmasaydınız kimse bunu düşünemezdi!” Gözünden akan hayali bir yaş sildi. “Hepimiz için ilham kaynağısınız efendim.”

“Senden nefret ediyorum.” Ama Logan, bunu söylerken sırtıyordu.

Memur Watson üniformasını çıkarttığı zaman, kadını ‘Jackie’ olarak görmek daha kolaydı. Üniformasının yerini bir kot pantolon ve kırmızı, uzun kollu bir tişört almıştı. Kahverengi kıvrıkcık saçları, omuzlarına düşüyordu. Üzerine kalın montunu giyerken saçlarını düzeltmek zorunda kaldı.

En azından içlerinden biri karlı havaya uygun giyinmişti. Logan’ın üzerinde hâlâ takımı vardı, merkezde asla üstünü değiştirmezdi. Evi iki dakika uzakta olduğu için buna hiç gerek yoktu.

Watson, Logan ile Gary’nin yanına gidip bir bisküvi aldı ve neşyle kemirdi.

Logan kadının ağzının dolmasını bekledikten sonra, “Mahkemede seninkine ne ceza verdiler?” diye sordu.

Watson çiğnedi, yutkundu ve ağzı hâlâ doluyken, adama her zamanki gibi, kırk iki saat belediyenin park yerinde çalışma cezası verildiğini mırıldandı. Bir de cinsel suçlular listesine adı eklenmişti.

“Her zamanki gibi mi?”

Watson omzunu silkti. “Görünüşe göre, hep aynı park yerinde çalışmakla görevlendiriliyor,” dedi. Konuşurken, ağzından etrafa minik çikolata parçaları saçıldı. “Yabani otları temizlemek, çiçek ekmek, tamir, vesaire. Bilirsiniz.” Yutkundu ve omzunu silkti. “Yargıç, Gerald Cleaver davasında tanıklık ettiği için adama acıdı. Adam yaşadıklarını yeniden anlatmak zorunda kaldı ama bu sefer her şeyi bir fanteziymiş

gibi gösteren Yılan Sandy mahkeme salonunda değildi. İtiraf etmeliyim, ben adama acıyorum. Nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Ağzı bozuk bir baba, sarhoş bir anne, hastaneye yatırılınca da Gerald Cleaver gibi bir adam seni yatağına alıyor.”

Herkes sustu ve küçük çocuklara düşkünlüğüyle bilinen erkek hemşire, Gerald Cleaver’ı hayal etti.

Gary, “Biliyor musunuz?” diye sordu. “Eğer Bernard’ı yakalamasaydınız, ölü çocukların katilinin de Cleaver olduğu üzerine bahse bile girerdim.”

“Nasıl?” Peter Lumley kaybolduğunda, adam gözaltındaydı.

Gary telaşlandı. “Bir suç ortağı olabilir.”

Jackie, “Adam bir sapık, bir katil değil,” diye araya girdi. “Çocukları canlı seviyor.”

Logan yüzünü buruşturdu. Gözünün önünde güzel şeyler canlanmadı ama Jackie haklıydı.

Yine de Gary kolay kolay pes etmeye niyetli değildi. “Belki de artık aleti kaldıramıyordur ve çocukları bu yüzden öldürüyordur!”

“Tüm bunlar, adamın son altı aydır hapiste olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Cleaver olamaz.”

Gary, “Ben Claver olduğunu söylemiyorum, Cleaver olabileceğini söylüyorum,” dedi. Kaşlarını çatı. “Ben düşünürken siz de bütün paketi bitirdiniz! Değer bilmez hödükler.”

24

Bir duble iki oldu, iki üç oldu. Ardından dört tane daha devirdiler. Logan, Müfettiş Inch ve Memur Watson ile vedalaşırken, dünya yeniden normale döndü. Yanlarında Inch olduğu için Jackie ile yakınlaşamamıştı ama içinden bir his, bunun olacağını söylüyordu. Eğer müfettiş yanlarında olmazsa.

Sabah dört buçukta kendi ağırlığı kadar su içmeye kalktığında, hiçbir şeyin önemi yoktu. Sonra yeniden uykuya daldı.

Logan işe gittiğinde, Lorna Henderson'un otopsi raporu Müfettiş Inch'in masası üzerinde duruyordu. Cumartesi sabahı saat yedi olmasına rağmen. Müfettiş masasının başındaydı ve her zamankinden biraz daha pembe görünüyordu.

Lorna Henderson, aldığı darbeler yüzünden ölmüştü. Kırılan kaburgalar sol ciğerini parçalamış, sol şakağına aldığı darbe ile kafatası çatlamış, başının arkasına inen cisim ise işi bitirmişti. Dizin hemen üzerindeki bacak kırığı pürüzlüydü. Dört yaşında bir kız çocuğu, dövülerek öldürülmüştü. Bernard gerçekten acımasız bir katildi.

Logan, "Adamdan bir şey öğrenebileceğimizi düşünüyor musunuz?" diye sordu. Otopsi fotoğraflarını bir kez daha görmek için tersine çevirdi.

Insch burnundan nefes verdi. “Şüpheliyim. Aslında fark etmez, elimizde o kadar çok kanıt var ki adamın kurtulması mümkün değil. Yılan Sandy bile bu adamı kurtaramaz. Bay Philips, hayatının geri kalanını, diğer tüm hasta ruhlu piçlerle birlikte Peterhead Hapishanesi’nde geçirecek.”

Cebinden bir poşet dolusu şekerleme çıkarttı ve odadaki herkese teklif etti. “Bugün yine Miller’ı çiftlik evine mi götüreceksin?” Muhabirin ismi, Insch’in ağzından öfkeyle çıkmıştı.

Logan, “Hayır,” diyerek sıırıttı. “Nedendir bilinmez, pek istekli değil. Bilemiyorum.”

Cuma günkü çiftlik gezintisi Miller’a yetmişti. Sabahki *Press and Journal*’da, polis hakkında güzel sözcüklerden başka bir şey kullanmamıştı. Akşam gazetesindeki hikâyenin aynıydı ama bu sefer daha derli toplu bir yazıydı. En azından, Müfettiş Insch topun ağzında değildi.

Insch, “Sen ne durumdasın?” diye sordu. “Diz kapaksız cesedin ne âlemde?”

“Çok yaklaştık.”

“Müfettiş Steel bana McLeod kardeşlerin peşinde olduğunu söyledi.”

Logan başıyla onayladı. “Onlar yapmışa benziyor. Vahşice bir saldırı.”

Insch hafifçe gülümsedi. “Kardeşler de babalarına çekmiş. Peşlerine mi düşeceksin?”

Logan omzunu silkmeden bir cevap vermeye çalıştı ama hâlâ kesin bir karara kendisi de varamamıştı. “Elimden geleni yapıyorum. Cesedin üzerindeki kıyafetler üstünde testler yapıyorlar. Belki bir şey çıkar. Çıkmazsa, belki McLeod’ların adamlarından birini konuşturabiliriz...” Duraksadı, birden

aklına, yağmurlu havada dükkânlardan birine giren Duncan Nicholson geldi.

Insch ağzına yeşil ve köpüklü bir şey attı. “Mümkün değil. McLeod kardeşleri satacak kadar aptal biri olabilir mi? Adamı paramparça ederler.”

“Efendim?” Düşünceleri Nicholson’dan Inch’in elindeki poşete kaydı. “Evet, haklısınız. Simon McLeod, bunun bir uyarı olduğunu söyledi. Bir mesaj. Şehirdeki herkes, ne anlama geldiğini biliyormuş.”

Insch ağzındaki şekerlemeyi çiğnerken, “Şehirdeki herkes mi?” diye sordu. “Nasıl olur da ben bu mesaj hakkında bir şey bilmem?”

“Hiçbir fikrim yok. Miller’ın bu konuyu benim için aydınlatacağını düşünüyorum.”

Saat on ikide, Logan’ın önünde, patates kızartması, fasulye ve biftekten oluşan öğle yemeği vardı. ‘Galler Prensi’, eski tarz mekânlardan biriydi, her yer ahşaptı ve birinci kalite bira satıyordu. Alçak tavan, sigara dumanı yüzünden sararmıştı. İçerisi çok kalabalıktı, cumartesi günü eşleri veya kız arkadaşlarıyla alışverişe çıkan erkeklerle doluydu. Ödülleri buydu: Soğuk bir bira ve bir paket karides kokteyline batırılmış cips.

İçerisi, kısa koridorlarla birbirine bağlanan küçük odalardan oluşuyordu. Logan ve Miller ön tarafta, cam kenarında bir yerde oturuyordu. Gerçi manzara çok güzel değildi, sadece yolun karşısını görüyorlardı. Gri, can sıkıcı ve ıslak granit bloklar, dondurucu soğuklukta bir yağmur.

Miller, bezelyesinden bir çatal alırken, “Ne durumdasınız?” diye sordu. “Adam suçlarını itiraf etti mi?”

Logan çıtır börek ve biftekle ağzını doldururken, yemeğin yanında bir bira içmeyi ve önceki akşamın yorgunluğunu da üzerinden atmayı arzuladı. Ama başkomiserin gözünde mesai saatleri içerisinde içki içmek, bir koyuna tecavüz etmekle aynıydı. O yüzden, taze sıkılmış portakal suyuyla idare etmek zorundaydı. “Sorgusu hâlâ devam ediyor,” dedi. Ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıktı.

“Adamın lanet olasıca poposunu duvara çivileyin. Kahrolasıca sapık herif.” Miller, mesaide olmadığı için içiyordu. Ama önünde soğuk bir bardak *Dark Island* yoktu, somon balığıyla birlikte bir kadeh *Sémillon Chardonnay* içiyordu.

Logan adamın şarabından zarifçe bir yudum alışını seyretti ve gülümsedi. Miller garip bir adamdı ve Logan onu sevmeye başlamıştı. Müfettiş Inch’i neredeyse işinden etse de kıyafetleri, içtiği şarap, getirdiği kruvasanlar ve altın mücevherleri, adamın büyüsunü perçinliyordu.

Logan adam ağzını somon balığıyla doldurana kadar bekledi ve sordu. “George Stephenson’dan ne haber?”

“Mm firizler m...” Miller’ın zarif fil dişi rengi gömleğinin üzerine ekmek kırıntıları düştü. “Stephenson’a ne olmuş?”

“Elinde bilgiler olduğunu söylemiştin. Benim bilmediğim şeyler.”

Miller sırtınca, gömleğinin üzerine birkaç kırıntı daha düştü. “En son görüldüğü yere ne dersin?”

Logan tahmin etti. “Turf’n Track?”

Miller etkilenmiş gibiydi. “Evet, bildin. Turf’n Track.”

Logan doğru tahmin etmişti. Şimdi tek yapmaları gereken, kanıt bulmaktı. “McLeod kardeşlerden biri bana, ‘Herkes Geordie’nin yaptığını yapmaması gerektiğini biliyor’ dedi. Bu bir uyarıymış. Beni bilgilendirmek ister misin?”

Miller şarap kadehini havada salladı. Şarabın içinden geçen ışığın masanın üzerine düşüşünü seyretti. Minik altın noktalar, masanın üzerinde dans etti.

“Yerel bahisçilerden birine yüklü bir miktar borcu olduğuna ne dersin?”

“Söylemiştin. Ne kadar?”

“İki yüz elli bin altı yüz kırk iki sterlin.”

Etkilenme sırası Logan’daydı. Gerçekten yüklü bir miktardı. “O zaman adamı neden öldürdüler? Neden sakat bırakmadılar? Ölse borcunu ödeyemez ki. Ayrıca, Bıçak Malk’ın adamlarından birini öldürmek pek akıl kârı değil. Bildiğim kadarıyla, Malkie bu gibi şeylerden hiç hoşlanmaz.”

“Evet, risk büyük. Malkie’nin adamlarından birine izin almadan böyle bir şey yaparsan, adamın tepene bineceğinden emin olabilirsin.”

Logan’ın morali bozuldu, Aberdeen’in en son ihtiyacı olan şey, gangsterlerin birbirine girmesiydi: Granit şehirde çeteler savaşı. Eğlenceli olmaz mıydı? “O zaman adamı neden öldürmüşler?”

Miller iç geçirdi ve bıçağını masanın üzerine koydu. “Seni değil onu öldürdüler, çünkü sen onun yaptığını yapmadın.”

“Bunun anlamı nedir?”

“Anlamı...”

Miller etrafına bakındı. Dar bir koridor, yemek yedikleri yere açılıyor, bir diğeri köşeyi dönüp barın arkasına dolaşıyordu. Herkes sohbet ediyor, bir şeyler yiyip içiyor ve korkunç yağmurdan kaçmanın tadını çıkartıyordu. Kimse bulundukları tarafa bakmıyordu.

“Beni iyi dinle, Geordie’nin kimin için çalıştığını biliyorsun. Öyle bir adama iki defa kazık atamazsın, tamam mı? Bel-

ki bir kez paçayı kurtarırısın ama ikincisinde tepene binerler, anlıyor musun?”

“Bunları konuşmuştuk!”

“Evet, konuştuk.”

Miller aşırı derecede tedirgindi. “Benim güneşli Aberdeen’e nasıl geldiğimi biliyor musun?” diye sordu. Çatalıyla dışarıyı işaret etti. “*Sun*’daki işimi bırakıp bu lanet olasıca yere neden geldim?” Sesini alçalttı, kimsenin şehir hakkında söylediklerini duymasını istemiyordu. “Uyuşturucu. Uyuşturucu ve fahişeler.”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı.

Miller kaşlarını çattı. “Kendimden bahsetmiyorum, lanet olasıca. Tüm bu pisliklerin Edinburgh’tan Glasgow’a geldiğiyle ilgili bir haber yapıyordum. Doğu Avrupa’dan uyuşturucuyu fahişelerin içinde getiriyorlardı. Plastik bir poşetin içindeki uyuşturucuyu nerelerine koyduklarını bilirsin. Bunu bir de hasta iken yaparlarsa, köpekler kokuyu da alamaz. Bir koku alsalar bile, kimse utancından bir şey yapamaz.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Bir Litvanyalı’nın bu şekilde ülkeye ne kadar uyuşturucu sokabileceğine sen bile şaşırırsın. Tahmin bile edemezsin.”

“Tüm bunların Geordie ile ne ilgisi var?”

“Geliyorum. Ben her zamanki gibi Clark Kent rolündeydim, pislikleri karıştırıp harika hikâyeler yazıyordum. Demek istediğim, birçok ödüle de aday gösterildim. Yılın Araştırmacı Gazetecisi, kitap teklifleri, bu gibi şeyler. Ama ben tüm bu pis işlerin arkasında kimin olduğunu öğrendim. Bir isme ulaştım. İçi uyuşturucu dolu fahişeleri ülkeye sokanın kim olduğunu biliyordum.”

“Dur tahmin edeyim: Malcolm McLennan.”

“İki adam gündüz vakti beni Sauchiehall Sokağı’nda sıkıştırıp büyük siyah bir arabanın içine bindirdi. Parmaklarımı ve bacaklarımı seviyorsam bu hikâyeye bir son vermemi istediler.”

“Sen ne yaptın?”

“Tabii ki dediklerini yaptım!” Miller şarap kadehini tek dikişte bitirdi. “Kimse bir kasap satırıyla parmaklarımı kesemez.” Ürperdi. “Bıçak Malk sözünü tuttu ama ben işimden oldum. Ön sayfada dikkat çekecek haberler artık bana verilmiyordu.” İç geçirdi. “Ve işte buradayım. Beni yanlış anlama, burası da fena sayılmaz. İyi bir işim, harika hikâyelerim, güzel bir arabam ve dairem var, güzel de bir kadınla tanıştım... Belki eskisi kadar para kazanmıyorum ama yine de... Yine de hayattayım.”

Logan arkasına yaslandı ve karşısında duran adamı inceledi. Takım elbise, altın mücevherler, ipek kravat, hem de böyle bir günde Aberdeen’de.

“Demek bu yüzden, limanda bulunan ve dizleri olmayan ceset hakkında hiçbir şey yazmadın. Bir şey yazmaya korktun, çünkü Bıçak Malk’ın bunu öğrenmesinden korkuyordun.”

“Eğer böyle bir haberi ön sayfaya taşısaydım, on parmağımınla vedalaşmak zorunda kalabilirdim.” Muhabir parmaklarını sallayınca, yüzükleri restoranın ışıkları altında parıltı verdi. “Hayır, bu konuda çenemi kapalı tutacağım.”

“O zaman neden benimle konuşuyorsun?”

Miller omzunu silkti. “Benim bir gazeteci olmam, ahlaki değerleri olmayan bir parazit olduğumu göstermez. Demek istediğim, belki bir avukat falan değilim ama benim de bir sosyal bilincim var. Sana bilgileri katili yakalaman için veriyorum. Ben başımı önüme eğiyorum, parmaklarımı kaybet-

memek için. Suçluları mahkemeye çıkartırsan ben yanında olmam, Dordogne'ya giderim. İki hafta boyunca şarap içer, tatil yaparım. Kimseye bir şey söylemem.”

“Kimin yaptığını biliyorsun, değil mi?”

Miller kadehin dibinde kalan son yudumu da içti ve sırtıttı. “Hayır. Ama öğrenirsem, ilk söyleyeceğim kişi sensin. Zaten artık bu konuyu araştırmıyorum, elimde daha kolay bir balık var.”

“Ne gibi?”

Miller sadece gülümsedi. “Yakında öğrenirsin. Şimdi gitmek zorundayım.” Ayağa kalktı ve kalın, siyah paltosunu giydi. “*Telegraph*’tan gelen bir adamla görüşmeye gideceğim. Yarınki pazar eklerinde dört sayfalık bir hikâye basmayı düşünüyorlar. ‘Ölüleri Ararken: Aberdeen Çocuk Katilini Yakalamak.’”

Danestone, Aberdeen’in tüm sınır bölgeleri gibi, başlangıçta çiftlik arazilerinden oluşuyordu. Ama gelişime, diğerlerine göre daha fazla direnç göstermişti. Yeşillikler buldozerlerin altında ezildikten kısa süre sonra, her yere yan yana binalar dikilmişti. Geleneksel granit bloklar ve arduvaz çatıların yerine, sıradan yapılar, S-şeklinde dam kiremitleri ve dolambaçlı çıkmaz sokakları vardı. Tıpkı tüm banliyölerde olduğu gibi.

Aberdeen’in şehir merkezinde apartmanlar ve granit bloklar gün ışığını bir saat azaltırken, Damestone’da güneş boldu ve yerleşim birimi, güneye bakan bir tepenin yamacına, Dee Nehri’nin kıyısına kurulmuştu. Bölgenin tek dezavantajı, tavuk fabrikasının, atık arıtma tesislerinin ve kâğıt fabrikalarının yakında olmasıydı. Ama her şeyin mükemmel olması mümkün değildi, rüzgâr batıdan esmediği sürece her şey güzeldi.

Rüzgâr bugün batıdan esmiyor, uğuldayarak doğudan geliyor ve beraberinde Kuzey Denizi'nden buz gibi bir yağmur getiriyordu.

Üşümeye başlayan Logan, arabanın penceresini kapattı. Arabasını iki katlı bir evin yakınına bir yere park etmişti, yağmurun altında, evin küçük bahçesi yarı ölü görünüyordu. Bir saattir kel kafalı bir memurla birlikte bekliyordu ama beklediği kişi hâlâ görünmemişti.

Memur, “Bu adam nerede?” diye sordu. Ceketine biraz daha sarındı. Merkezden ayrıldıklarından beri tek yaptığı şey, havadan şikâyet etmektir. Cumartesiydi ve çalışıyorlardı, yağmur yağıyordu, hava soğuktu, karnı acıkmıştı, mesanesi doluydu.

Logan iç geçirmemek için kendini zor tuttu. Nicholson kısa süre içerisinde ortaya çıkmazsa, ertesi günkü gazetelerde yeni bir cinayet haberi olacaktı. ‘PARK HÂLİNDE BİR ARAÇTA POLİS MEMURU KENDİ CİNSEL ORGANIYLA BOĞULMUŞ OLARAK BULUNDU.’ Sızlanıp duran adamı boğazlarsa şövalyelik nişanı alıp almayacağını düşünürken, tanıdık, yıpranmış, paslı ve yeşil bir Volvo yanlarından geçti. İçindeki adam aracı kaldırımın üzerine park etti ve arka koltukta bir şeyi aradı.

“Gösteri başlıyor.” Logan kapıyı açtı ve dondurucu yağmura adım attı. Homurdanan memur da dedektifi takip etti.

Nicholson araçtan inerken Volvo'nun yanına ulaştılar, elinde birkaç plastik torba vardı. Logan'ı karşısında görünce adamın yüzü bembeyaz kesildi.

“Merhaba Bay Nicholson.” Logan, sırtından aşağı süzülen soğuk su gömleğini ıslatırken gülümsemeye çalıştı. “Poşetlerinize bakabilir miyim?”

“Poşetler?” Yağmur damlaları Nicholson’ın tıraşlanmış kafasında trompet çalıyor, ter gibi yüzünden aşağı akıyordu. Poşetleri arkasına attı. “Hangi poşetler?”

Mutsuz memur öne çıktı ve kenarları kürklü başlığının içinden gürledi. “Ben sana hangi poşetler olduğunu gösteririm.”

“Ah, bunlar mı?” Torbalar yeniden açığa çıktı. “Alışveriş. Tesco’ya gitmiştim, öğle yemeği için. Şimdi eğer bana izin verirsiniz...”

Logan yerinden kıpırdamadı. “Elinizdekiler Tesco değil Asda poşetleri Bay Nicholson.”

Nicholson önce Logan’a sonra aksi memura baktı. “Ben... Ben... Eee... Geri dönüşüm. Plastik poşetleri geri dönüşüme atıyorum, hepimiz çevremize daha duyarlı olmalıyız, değil mi?”

Memur öne doğru bir adım daha attı. “Ben sana çevreye duyarlı olmak nasıl olur gös...”

Logan, “Bu kadar yeter,” diye araya girdi. “Eminim Bay Nicholson da yağmurun altında ıslandığımızın farkındadır. Bizi içeri davet etmeyecek misiniz? Biliyorsunuz, merkezde konforlu ve kuru bir yer, isterseniz oraya da gidebiliriz.”

İki dakika sonra yeşil, küçük bir mutfakta oturmuş, kaynayan suyun fokurdamasını dinliyorlardı. Evin içi, dışarıdan görüldüğü kadar kötü değildi. Duvarlarda desenli duvar kâğıtları vardı, pahalı yer halıları, büyük çerçeveli yağlı boya resimler. Görünürde hiç kitap yoktu.

Logan, “Ne kadar güzel bir eviniz var,” dedi. Nicholson’ın tıraşlanmış kafasına ve dövmelerine baktı, adamın üzerinde tüm metal dedektörlerini harekete geçirecek kadar çok metal takı vardı. “Kendiniz mi döşediniz?”

Nicholson eşinin ev dekorasyonu ile ilgilendiğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı. Her şey çok düzenliydi: Su ısıtıcısı, tost makinesi, fayanslar ve fırın. Hepsi yeşildi. Linolyum bile aynı renkteydi. Dev bir cinin içinde olmak gibiydi.

İki poşet, masanın üzerinde duruyordu.

Logan, “İçlerine bakabilir miyiz Bay Nicholson?” diye sordu. Birini açtı, içinde bir somun ekmek ve fasulye konserve-leri olduğunu görünce şaşırdı. Diğerinde ise cips ve çikolatalı bisküviler vardı. Kaşlarını çatıp hepsini masanın üzerine çıkarttı. Bisküvi, cips, fasulye ve ekmek... Sonra poşetlerden birinin dibinde duran kalın zarfları gördü. Logan’ın çatık kaşları yumuşadı.

“Burada ne varmış?”

“Ben poşetimde olduklarını bilmiyordum.”

Şimdi Nicholson’ın yüzünden akan, yağmur suyu değil, gerçek ter damlalarıydı.

Logan eline bir lateks eldiven geçirdi ve zarflardan birini eline aldı. Sigara dumanı kokuyordu. “Açmadan önce, söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Ben sadece taşıyorum, içlerinde ne olduğunu bilmiyorum... Benim değil!”

Logan zarfın içindekileri masanın üzerine boşalttı. Fotoğraflar. Çamaşır asan, yatmaya hazırlanan kadınlar. Ama çoğunlukla çocuklar. Okulda, bahçede oynarken, biri bir arabanın arka koltuğunda otururken. Logan’ın beklediği her ne ise bu değildi. Resimlerin her birinin üzerinde farklı bir isim vardı. Adres yoktu, sadece isimler. “Bunlar da neyin nesi?”

“Sana söyledim, içlerinde ne olduğunu bilmiyorum!” Sesi ni biraz daha yükseltti, paniğe kapılmış gibiydi. “Ben sadece taşıyorum.”

Aksi memur, Nicholson'ı omuzlarından tutup sandalyesine geri oturttu.

“Lanet olasıca pislik!” Oyuncak tavşanıyla oynarken resmi çekilmiş küçük bir çocuğun fotoğrafını işaret etti. “Çocukları böyle mi buluyorsun? David Reid’in de fotoğrafını çektin mi? Onu istediğine mi karar verdin? Pislik!”

“Hayır, düşündüğünüz gibi değil! Öyle olmadı!”

“Bay Duncan Nicholson, sizi cinayet zanlısı olarak tutukluyorum.” Logan ayağa kalktı, masanın üzerindeki resimlere bakınca midesi bulandı. Memura doğru döndü. “Adama haklarını oku.”

Küçük evde, dört Kimlik Bürosu teknisyeni, bir video operatörü, bir fotoğrafçı, Logan ve üç polis memuruna yetecek kadar yer yoktu ama yine de içeri sıkıştılar. Kimse dışarıda yağmurun altında beklemek istemiyordu.

Zarfların içindekiler etiketlenmiş ve poşetlenmişti. İki numaralı zarfın içinde resimler yoktu, biraz para ve birkaç parça mücevher vardı.

Üst katta, banyonun hemen karşısında bir oda vardı. İki metreye iki metre büyüklüğündeki odanın içinde, bir bilgisayar, bir renkli yazıcı ve bir iskemle vardı. Kapı içeriden sürgüleniyordu.

Duvarlardaki raflarda CD’ler vardı, evde kaydedilmiş cinsten. Hepsinin üzerinde isimler ve tarihler yazılıydı. Bilgisayar masasının alt rafında, yüksek kalite kâğıda basılmış resimler vardı. Kadınlar ve çocuklar, çoğunlukla çocuklar. Yatak odasında da pahalı bir kamera bulundu.

Aşağı kattan bir tıkırtı geldi ve herkes birden sessizleşti.

Ön kapı açıldı.

“Dunky? Bana yardım edebilir... Lanet olsun, neredesin?”

Logan kafasını aşağı uzatınca hamileliğinin son dönemlerini yaşayan bir kadın gördü. Üzerinde siyah deri bir pardesü vardı ve alışveriş poşetleri taşıyordu. Şaşkın gözlerle evin içindeki adamlara baktı.

“Duncan nerede? Lanet olasıcalar, kocama ne yaptınız?”

25

Saat üçte radyodan kötü haberi aldığıında, Logan merkeze dönüyordu. Dört haftadır medyanın gözünün üzerinde olduğu Gerald Cleaver davası sonlanmıştı.

Logan, “Suçsuz mu?” diye sordu. “Nasıl olur da adamı suçsuz bulurlar?” O sırada aksi polis memuru da arabayı park yerine çekti.

Adam, “Yılan Sandy’nin marifeti,” diye cevap verdi. Sandy Moir-Farquharson yine yapacağını yapmıştı.

Arabadan inip koşarak brifing odasına gittiler. İçerisi üniformalılarla doluydu, birçoğu sıırsıklamdı.

“Herkes beni dinlesin!” Konuşan, yeni ütülenmiş üniforması içerisinde, çakı gibi görünen başkomiserdi. “Dışarıda bir sürü kızgın insan olacak.” Doğrusu bu, iyimser bir ifadeydi. Mahkemenin önünden öfkeli protestocular eksik olmazdı. Gerald Cleaver’ın ömür boyu hapis cezası alıp Peterhead’e gitmesini istiyorlardı. Adamın serbest kalması, her şeyi ateşe verecek kıvılcımdı.

Mahkemenin önünde genelde çok sayıda polis olmaz, insanları kontrol altında tutacak kadarı nöbet tutardı. Ama artık durum farklıydı, Başkomiser riske girmek istemiyordu.

“Tüm dünyanın gözleri, Aberdeen’in üzerinde,” dedi. Herkese ilham verecek bir poza bürünmeye çalıştı. “Her ge-

en gün, pedofiliye karşıtı hareket büyüyor. Bence haklılar ama birkaç kendini bilmezın çocuklarımızın güvenliğini bahane edip ortalığı savaş alanına çevirmesine izin veremeyiz. Sokaklarda kargaşa istemiyorum, hepimiz sağduyulu olmalıyız. Anlaşıldı mı?”

Birkaç kişi başıyla onayladı.

“Siz dışarıda, bu güzel şehrin en iyilerini temsil edeceksiniz. Herkes, Aberdeen’in, kanunları ve düzeni ne kadar ciddiye aldığını görmeli!”

Birkaç saniye duraksadı, sanki herkesin kendisini alkışlamasını bekliyordu. Sonra yerini Müfettiş Steel’e bıraktı, kadın herkese görev yerlerini söyledi. Stresli gibiydi, zaten Gerald Cleaver davasından sorumlu olan, kendisiydi.

Logan niformalılardan olmadığı için adı okunmadı, tıpkı diğer dedektifler gibi. Ama son ekibin arkasından gitti, n kapıda durup dışarıdaki dondurucu havaya ve şerif Mahkemesi önündeki kızgın kalabalığa baktı.

Mahkemenin nnde, Logan’ın düşündüğünden çok daha fazla insan vardı. Beş yüz kadar kişi, binanın nn, merdivenleri ve ‘resmi görevlilere mahsustur’ diye yazan park yerini işgal etmişti. Televizyon alışanları, mutsuz ve öfkeli yüzlerin arasında, sakın suratlar olarak göze çarpıyordu.

“şEYTAN CLEAVER’A ÖLÜM!”

“CLEAVER’I ASIN!”

“SAPIK CLEAVER!”

“YAşAM BU KADAR UCUZ DEğİL!”

“PEDOFİLİ PİSLİKLERE ÖLÜM!”

Logan sonuncuyu okuyunca yüzünü buruşturdu. Öfkeli bir kalabalık gibisi yoktu. En son böyle bir kitle bir araya geldiğinde,  ocuk doktorunun pencereleri kırılmıştı.

Görünen o ki, bu sefer de, ayak fetişistlerinin peşine düşeceklerdi.

Şimdiden işler kötüye gitmeye başlamıştı.

Binanın önünde sloganlar atıp bağırmaya başlamışlardı: Erkekler, kadınlar, aileler, yaşlılar, hepsi bir aradaydı ve kan görmek istiyorlardı.

Tek eksik, meşaleler ve çatallardı.

Sonra kalabalık birden sessizleşti.

Büyük cam kapılar açıldı ve dışarı Sandy Moir-Farquharson çıktı. Gerald Cleaver yanında değildi. Her ne kadar herkes gibi adamın suçlu olduğuna inansalar da Grampian Polisi, adamın ön kapıdan dışarı çıkmasına asla izin vermezdi.

Yılan Sandy kalabalığı görünce, eski dostlarıyla karşılaşmış gibi sıırıttı. Beklediği an buydu. Dünyanın dört bir yanından gelen televizyon kameraları kendisini çekiyordu. Bugün global sahnede ışıldayacaktı.

Adamın etrafını bir mikrofon denizi sardı.

Logan yağmura adım attı ve merakına yenik düşüp avukatın ne dediğini duymak için öne çıktı.

Sandy Moir-Farquharson, “Baylar ve bayanlar,” dedi. Ceketinin cebinden kâğıtlar çıkarttı. “Müvekkilim şu anda so-rularınıza cevap verecek durumda değil, ancak size şu mesajı iletmemi istedi.” Boğazını temizledi ve göğsünü şişirdi. “Bu dava boyunca bana destek olan herkese teşekkür etmek istiyorum. Ben masumiyetimi her zaman korudum ve Aberdeen’in güzel insanları beni temize çıkarttı.”

Sessizliğin yerini, öfkeli bağırışlar aldı.

Logan’ın yanında duran memur, “Yüce İsa adına,” diye inledi. “Bu adam ağzını hiç açmasa olmaz mı?”

Yılan Sandy, “İsmim...” diye devam etti. Sesini duyurmak için bağırarak zorunda kaldı. “İsmim temizlendiğine göre, bundan sonra...” Daha fazla devam edemedi.

İri yarı genç bir adam kalabalığın içinden geçip muhabirleri yardı ve avukata bir yumruk attı. Tam burnuna. Yılan Sandy sendeledi ve yere yığıldı. Bağırıp çağıran kalabalık mutluydu.

Yoktan var olan siyah üniformalı adamlar, yere düşen avukatı tekmelemeden iri yarı gencin üzerine çullandı. Burnundan kanlar akan Sandy Moir-Farqugarson’u ayağa kaldırıp binanın içine soktular, hemen arkasından da saldırgan içeri alındı.

Yarım saat daha hiçbir şey olmadı, soğuk ve yağmurdan başka bir şey yoktu. Kalabalık sonunda pes etti, barlara ve evlerine dağıldı. Geriye sadece bir avuç protestocu kaldı. Sonra, karartılmış pencerele bir minibüs, park yerinden çıkıp şehir merkezine doğru yöneldi.

Gerald Cleaver serbest kalmıştı.

Logan merkeze dönünce, sıırıslıkla olmuş, burnunu çeken ve hapsıran polis memurlarından oluşın kuyruğa girdi. Sıranın en önündeki memurlara, kantin çalışanları, dumanı üzerinde tüten çorba kaselerini veriyorlardı. Çatal bıçakların yanında dikilen başkomiser herkesin elini sıkıyor ve iyi iş çıkarttıkları için tebrik ediyordu.

Logan çorbayı alıp alçakgönüllülükle başkomiserin elini sıkıttı. Sonra puslu camlardan birinin yanında, kendine bir masa seçti. Çorba sıcak ve lezzetliydi, kuru bir tokalaşmadan daha faydalıydı. En azından, çorba beleşti.

Keyifli Müfettiş İnsch masanın diğer tarafına, iki memurun ortasına oturdu. Herkese ve her şeye gülüyordu. Sonunda,

“Tam burnuna!” dedi. “Burnunun ortasına.” Sırıttı ve kaşığı-
nı çorbaya soktu. “Güm!” Kaşığı masanın üzerine geri koydu.
“Gördünüz mü? Yılan Sandy saçmalarken biri dayanamadı
ve adamın burnunun ortasına bir yumruk attı. Güm!” Dev
yumruğunu diğer elinin avucuna geçirince, yanında oturan
polis memuru yerinden sıçradı, kaşığı ağzına girmede ve kra-
vatına sıcak çorbadan döküldü. “Özür dilerim evlat.” Insch
adama bir peçete uzattı. “Tam burnunun ortasına!” Susunca,
yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Bu akşam haber-
lerde gösterecek! Kayıt yapacağım ve ne zaman canım gülmek
isterse...” Elinde uzaktan kumanda varmış ve bir düğmesine
basıyormuş gibi yaptı. “GÜM! Burnuna.” İç geçirdi. “Bu gibi
zamanlarda, neden polis olduğumu hatırlıyorum.”

Logan, “Müfettiş Steel ne diyor?” diye sordu.

“Hım? Ah...” Insch’in gülümsemesi yok oldu. “Adam
burnuna bir yumruk yediği için mutlu ama sapık Cleaver’ı
serbest bıraktıkları için öfkeli.” Olumsuzca başını iki yana
salladı. “Kurbanların tanıklık etmesi için aylarca uğraştı. Za-
vallılar, herkesin önünde adamın kendilerine neler yaptığını
anlatmak zorunda kaldılar. Tıslayan Sandy hepsiyle dalga geç-
ti. Cleaver serbest kaldı, bunca çaba boşunaymış.”

Masaya sessizlik çöktü, herkes çorbasına konsantre oldu.

Logan çorbasını bitirmek üzereyken Insch, “Adamı gör-
mek ister misin?” diye sordu.

“Ne, Cleaver’ı mı?”

“Hayır, günün kahramanını!” Elleri kelepçeliymiş gibi poz
verdi. “Kelebek gibi uçan ve tam burnun ortasına konan.”

Logan gülümsedi. “Neden olmasın?”

Hücrelerin dışında küçük bir kalabalık vardı. Hepsi mut-
luydu ve sohbet ediyordu. Insch, kükreyerek herkesi kaçı-
r-

dı. Bunun profesyonel bir davranış olmadığını bilmiyorlar mıydı? Birine saldırmanın normalmiş gibi görünmesini mi istiyorlardı? Yüzü kızaran üniformalılar hemen dağıldı, geriye sadece Logan, Insch ve gözetim memuru kaldı. Memur hücrenin yanındaki panele bir isim yazarken, Logan kaşlarını çattı. Tanıdık görünüyordu ama çıkartamadı.

Adam ismi yazınca, Insch, “Seninkini ziyaret etsek olur mu?” diye sordu.

“Ne? Sorun olmaz. Soruşturmadan siz mi sorumlusunuz?”

Insch’in yüzü yeniden aydınlandı. “Umarım ben sorumluyumdur.”

İçerisi küçüktü ama konforlu değildi. Kahverengi linolyum zemin, krem renginde duvarlar ve duvar boyunca uzanan ahşap bir sıra. İçeriye sadece karşı duvarın üzerindeki iki küçük pencerenin buzlu camından süzülen ışık aydınlatıyordu. Oda ter kokuyordu.

Hücredeki adam, ahşap sıranın üzerinde oturuyordu.

Insch, “Teşekkürler,” dedi. “Bundan sonrasını biz hallederiz.”

“Pekâlâ.” Gözetim memuru, dışarı çıkarken Logan’a göz kırptı. “Muhammed Ali sorun çıkartırsa bana seslenin.”

Hücrenin kapısı kapatıldı ve Insch adamın yanına çöktü. “Bay Strichen? Yoksa sana Martin dememi mi tercih edersin?”

Adam yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Martin? Neden burada olduğumuzu biliyor musun?” Insch’in ses tonu, yumuşak ve arkadaşçaydı, Logan daha önce müfettişin bir şüpheliyle böyle konuştuğuna şahit olmamıştı.

Martin Strichen yavaşça ayaklarını aşağı sallandırdı ve çorapları linolyumun üzerinde ıslak izler bıraktı. Adamın

ayakkabı bağlarını, kemerini ve tehlikeli olabilecek eşyalarını almışlardı. Adam dev gibiydi, yağlı değildi ama kolları, bacakları, elleri ve çenesi çok büyüktü... Logan pürüzlü yüzünü görünce adamı daha önce nerede gördüğünü anımsadı. Martin Strichen, Memur Watson'ın soyunma odasında yakaladığı adam, Craiginches Hapishanesi'ne bıraktıkları kişiydi. Gerald Cleaver davasında da ifade vermişti.

Yılan Sandy'nin burnuna yumruk atmasına şaşdırmamak lazımdı.

"Gitmesine izin verdiler." Adamın sesi, kısık bir fısıltıdan ibaretti.

"Biliyorum Martin. Biliyorum. Yapmamaları gerekirdi ama yaptılar."

"Adamı bıraktılar. Avukatı yüzünden."

Insch başıyla onayladı. "Sen de Bay Moir-Farquharson'a bu yüzden mi vurdun?"

Adam bir şeyler mırıldandı.

"Martin. Senin ifadeni alacağım ve sonra senden imzalamanı isteyeceğim, anlaşlık mı?"

"Serbest kaldı."

Insch nazıkçe Martin Strichen'i, öğleden sonra yaşadıklarını anlatmaya ikna etti. Sandy'nin burnuna inen yumruğu dinlerken çok mutluydu, bu sırada Logan da adamın söylediklerini, anlaşılmaz polis dilinde kâğıda geçiriyordu. Adam suçunu itiraf etmişti ama Inch, tüm yaşananların Yılan Sandy'nin hatasıymış gibi görünmesi için elinden geleni yapıyordu. Zaten öyleydi. Martin kâğıdı imzaladı ve Inch adamı serbest bıraktı.

Ön kapıya yürürlerken Logan, "Gidecek bir yerin var mı?" diye sordu.

“Annemle kalıyorum. Mahkeme, kamu hizmetimi bitirene kadar annemle kalmamı söyledi.” Adamın omuzları biraz daha çöktü.

Insch, adamın sırtına hafifçe vurdu. “Yağmur hâlâ yağıyor, istersen bir polis aracı seni evine bırakabilir.”

Martin Strichen ürperdi. “Annem evin önünde bir daha polis arabası görürse beni öldüreceğini söyledi.”

“Pekâlâ, nasıl istersen.” Inch elini uzattı ve Martin Strichen’in dev elini sıktı. “Martin,” dedi. Adamın ela renkli gözlerine baktı. “Teşekkürler.”

Logan ve Inch pencerenin kenarında dikilip Martin’in yağmurlu öğleden sonrada gözden kayboluşunu seyrettiler. Saat dörttü ve dışarısı şimdiden karanlıktı.

Logan, “Mahkeme salonunda,” dedi. “Moir-Farquharson’u öldüreceğine yemin etti.”

“Gerçekten mi?” Inch düşünceli gibiydi.

“Sence bir şey yapar mı?”

Müfettişin yüzü aydınlandı. “Umarım.”

Üç numaralı sorgu odasında, gülen yoktu. İçeride, Müfettiş Inch, DedektifMcRae, ıslanmış bir polis memuru ve Duncan Nicholson vardı. Kayıt cihazları kendi kendine çalışıyor, köşedeki kameranın kırmızı ışığı yanıp sönüyordu.

Insch öne eğildi ve yüzüne, bir timsahın en vahşi sırtıtışını yerleştirdi. “Kendini temize çıkartmak istemez misin Nicholson?” diye sordu. “Hem bizi çok fazla yormamış olursun. Ağzındaki baklayı çıkart ve Peter Lumley’e ne yaptığını bize anlat.”

Ama Nicholson bir elini tıraşlanmış kafasında gezdirdi, terini silerken kaşıma sesi geldi. Korkunç görünüyordu. Tit-

riyor, terliyor, kollarıyla bedenini sarıyordu. Bakışları, Logan ile müfettişin arasında gidip geliyordu.

Insch plastik bir kanıt poşetini açtı ve içinden, bisikleti-ne binen bir çocuğun fotoğrafını çıkarttı. Çocuk, evinin arka bahçesindeydi, bir havlu ile bir kot pantolonun arasında çamaşır ipi görünüyordu. Insch resmi Nicholson'a doğru tuttu ve arkasında yazan ismi okudu. "Söyler misiniz Bay Nicholson, Luke Geddes kim?"

Nicholson dudaklarını yaladı ve kapıya doğru endişeli bir bakış attı. Sonra ıslak memura ve resimdeki çocuğa baktı.

"Kurbanlarınızdan biri mi Bay Nicholson? Kaçır, öldür ve becer listenizin bir sonraki adayı mı? Hayır mı? Buna ne dersiniz?" Insch bir resim daha çıkarttı, bu seferkinde, okul üniformasıyla sokakta yürüyen, sarışın bir çocuk vardı. "Size bir şey hatırlattı mı? Uyarıldınız mı?" Bir başka resim çıkarttı. "Buna ne dersiniz?" Bir arabanın arka koltuğunda oturan çocuk, korkmuş gibiydi. "Bu araba sizin mi? Bana bir Volvo gibi geldi."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Tabii yapmadın. Sen yalancı piçin tekisin. Seni hapse göndereceğim ve bir hücrede çürüyeceksin."

Nicholson yutkundu.

Logan, "Elimizde başka fotoğraflar da var," dedi. "Görmek ister misiniz Bay Nicholson?" Bir dosyayı açıp David Reid'in otopsi fotoğraflarını çıkarttı.

"Aman Tanrım..." Nicholson'ın yüzü grileşti.

"David Reid'i hatırlıyorsunuz, değil mi? Üç yaşındaydı, kaçırıldı, öldürüldü ve ırzına geçildi."

"Hayır!"

"Hatırlıyorsunuz, değil mi? Çocuktan bir hatıra almak için geri döndünüz, değil mi? Bir bisturi ile?"

“Hayır! Tanrım, hayır! Ben yapmadım! Ben sadece cesedi buldum! Çocuğa dokunmadım!” Sanki masa yukarı düşüp tavana çarpacakmış gibi, elleriyle kenarını sıkı sıkı kavradı. “Ben bir şey yapmadım!”

“Sana inanmıyorum Duncan.” Insch yine timsah gülüşünü gösterdi. “Sen bir pisliksin ve seni hapse göndereceğim. Peterhead Hapishanesi’ne gidince, senin gibilere ne yaptıklarını öğreneceksin. Çocuklara tecavüz edenlere özel ilgi gösterirler.”

“Ben bir şey yapmadım!” Nicholson’ın gözlerinden yaşlar aktı. “Yemin ederim, ben yapmadım!”

Yarım saat sonra, Müfettiş Insch bir kahve molasını baha-ne ederek sorguya ara verdi. Islak memurla birlikte Duncan Nicholson’ı yalnız bıraktılar ve komuta merkezine geri döndüler. Nicholson çok kötü durumdaydı. Hıçkırıyor, ağlıyor ve titriyordu. Insch adamın kalbine korku tohumlarını atmıştı ve yeşermesini bekleyecekti.

Logan ve Insch, kahve içerek, şekerleme yiyerek ve Bernard’ın çiftliğinde buldukları cesetten bahsederek vakit geçirdiler. Gün boyunca leşleri karıştıran ekipler, bir şey bulamamıştı.

Logan bir kez daha dosyayı açtı ve içinden David Reid’in okul fotoğrafını çıkarttı. Çarpık dişleri ve bir tarakla düzeltilemeyecek kadar çok saçı olan çocuğun yüzünde, mutlu bir ifade vardı. Otopsi fotoğraflarındaki şişmiş, kararmış ve çürüyen yüzle ilgisi yoktu. “Hâlâ onun yaptığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bernard?” Insch omzunu silkti ve şekerlemesini çiğnedi. “Artık öyle görünmüyor, değil mi? Yukarıdaki adamı ve çocuk

resimleri koleksiyonunu gördükten sonra, aklıma başka şeyler geldi. Belki de bir grup sapık bir araya gelmiştir ve birlikte çalışıyorlardır.” Kaşlarını çatı. “Harika olur, değil mi? Dışarıda bir grup hasta ruhlu pislik olabilir.”

“Nicholson’ın resimlerindeki çocuklar çıplak değildi. Açık saçık bir şey yok.”

Insch bir kaşını havaya kaldırdı. “Sen adamın resimleri sanat için mi çektiğini düşünüyorsun?”

“Hayır, demek istediğimi biliyorsun. Çocuk pornosu değil. Uğursuz ve tüyler ürpertici resimler ama pornografik bir şey yok.”

“Belki de Nicholson resimlere farklı bir gözle bakıyordur. Belki de bu sadece seçim sürecidir. Birkaç çocuğu takip et, resimlerini çek, şanslı kurbanı seç.” Eliyle tabanca yaptı ve hayali bir çocuğu vurdu. “Çocuk pornosu, hem de ilk elden. Gerçek ve taze.”

Logan ikna olmamıştı ama çenesini kapalı tuttu.

Sonunda bir memur kapıyı çalıp kafasını içeri soktu ve Bay Moir-Farquharson’un, onları görmek istediğini söyledi. Muhtemelen yine herkesin canını sıkmaya gelmişti. Inch dudaklarını büktü, bir süre düşündü, sonra memura Yılan Sandy’yi sorgu odalarından birine almasını söyledi.

Logan, “Sence Tıslayan Sandy ne istiyor olabilir?” diye sordu.

Insch sırtıttı. “Sızlanıp inleyecektir... Kimin umurunda? Acı çekiyorken, adamla dalgamızı geçebileceğiz.” Ellerini ovuşturdu. “Bazen Tanrı yüzümüze gülüyor evlat.”

■ ■ ■

Sandy Moir-Farquharson zemin kattaki sorgu odalarından birinde bekliyordu. Çok mutlu görünmüyordu. Şişmiş bur-

nunun üzerinde beyaz bir bant, gözlerinin altında morluklar vardı. Eğer şansları varsa, adamın morarmış göz torbaları hiç iyileşmezdi.

Avukatın çantası, önündeki masanın ortasında duruyordu. Adam, parmaklarıyla masanın yüzeyinde trampet çalıyordu. Logan ve Inch içeri girince, öfkeli bakışlarla adamları süzdü.

Müfettiş, “Bay Far-Quar-Son,” dedi. “Sizi yeniden görmek ne güzel.”

Yılan Sandy kaşlarını çatı. “Gitmesine izin vermişsiniz,” dedi. Sesi alçak ama tehditkârdı.

“Bu doğru. İfadesini verdi ve pazartesi dörtte buraya dönmek üzere serbest bırakıldı.”

“Burnumu kırdı!” Kelimeleri masanın üzerine inen bir yumruk takip edince, çantası havaya sıçradı.

“Ah, çok da kötü değil Bay Far-Quar-Son. Aslında sana erkeksi ve sert bir hava kattı. Öyle değil mi dedektif?”

Logan yüzüne duygudan yoksun bir ifade takındı ve onayladı.

Sandy kaşlarını çatı, adamların kendisiyle dalga geçip geçmediğinden emin değildi. Sonunda, “Gerçekten mi?” diye sordu.

Insch hiç renk vermedi. “Evet,” dedi. “Birinin, burnunu uzun zaman önce kırması gerekirdi.”

Avukatın kaşları daha da çatıldı. “Biri beni ölümle tehdit ediyor, biliyor musun? Kafamdan aşağı bir kova dolusu kan boşalttılar.”

“Evet.”

“Ve siz, bu Martin Strichen’i serbest mi bıraktınız?”

“Bakın Bay Far-Quar-Son. Martin Strichen, kafanızdan aşağı bir kova kan boşaltıldığında polis gözetimindeydi. Size

gelen ölüm tehditlerini de inceledik. En az dört farklı kişiden geliyorlar ve hiçbirinin üzerinde Craiginches Hapishanesi'nden geldiği yazmıyordu. Demek ki Martin Strichen değilmiş.”

Gülümsedi. “Ama isterseniz, sizi korumak için gözaltında tutabiliriz. Aşağı katta çok güzel hücrelerimiz var. İçine birkaç minder atıp bir çiçek dolusu da vazo koyduk mu, eviniz gibi olur.”

Avukat sessiz kaldı ve kaşlarını çatmaya devam etti.

Insch'in yüzü aydınlandı. “Şimdi, izin verirseniz Bay Far-Quar-Son, yapmamız gereken işler var.” Ayağa kalktı ve Logan'a kendisini takip etmesini işaret etti.

“Ama ölüm tehditlerini eyleme geçirmek isteyen olursa, lütfen bizi arayıp haber verin. Dedektif McRae size yolu gösterebilir.” Gülümsemesi daha da genişledi. “Adamı gümüşlerimizden uzak tut Logan. Bu avukat milletin nasıl olduğunu bilirsin.”

Logan avukatla birlikte ön kapıya kadar yürüdü.

Sandy, “Biliyorsun,” dedi. Kül renkli gökyüzünden yağın yağmura bakıp kaşlarını çatı. “Benim de çocuklarım var. Müfettişe bakacak olursan, ben sapıkları sokaklara salan bir adamım.”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı. “Gerald Cleaver'ı serbest bıraktın.”

Avukat, ceketinin düğmelerini ilikledi. “Ben yapmadım.”

“Evet, sen yaptın! Davayı paramparça ettin!”

Moir-Farquharson arkasına döndü ve Logan'ın gözlerinin içine baktı. “Eğer somut kanıtlarınız olsaydı, hiçbir şey yapamazdım. Cleaver'ı ben serbest bırakmadım, siz bıraktınız.”

“Ama...”

“Şimdi, izninizle dedektif, yapacak bir sürü işim var.”

Sorgu odasında, Duncan Nicholson içine bir elektrik kablosu almış gibi huzursuzca kıpırdanıyordu. Gömleği terden sırlıklam olmuştu ve gözleri sürekli odada geziniyor, asla birinin veya bir cismin üzerine odaklanmıyordu.

Logan en yakındaki kayıt cihazının yanına gitti ve aleti çalıştırmaya hazırlandı.

Nicholson, “Beni... Beni tanık koruma programına almanızı istiyorum,” dedi. Logan henüz cihazın kayıt düğmesine basmamıştı.

Insch, “Craigınches yeterince güvenli bir yer mi?” diye sordu. “Tabii, Peterhead’a gidene kadar.”

“Hayır! Filmlerdeki gibi: Tanık koruma programı. Beni güvenli bir yere...” Terden sırlıklam olmuş kafasını sıvazladı. “Konuştuğumu öğrenirlerse beni yaşatmazlar!” Adamın alt dudağı titremeye başladı ve Logan bir an için, adamın göz yaşlarına boğulacağını düşündü.

Insch cebinden şekerleme paketini çıkarttı ve ağzına bir tane attı. “Söz veremem,” dedi. Turuncu renkli, çilekli dinozorlardan birini çiğnemeye başladı. “Kaydı başlatın dedektif.”

Nicholson başını önüne eğdi, bakışları titreyen ellerine odaklanmıştı. “Ben... Ben bazı bahisçiler ve tefeciler için çalışıyordum, biliyorsunuz...” Sesi titreyince derin bir nefes aldı ve devam etti. “Bir nevi borç takipçisiydim. Borcunu ödemeyen insanları takip ediyordum. Adamların ve ailelerinin fotoğraflarını çekiyordum. Ben... Ben resimleri çekip bahisçilere ve tefecilere veriyordum.” Koltuğuna biraz daha sindi. “Adamlar

da resimleri kullanarak borçluyu tehdit ediyordu. İşler böyle yürüyordu.”

Insch dudak büktü. “Annenle baban seninle gurur duyuyor olmalı.”

Nicholson, yanağından akan yaşları gömleğinin koluyla sildi. “İnsanların fotoğrafını çekmek yasa dışı bir şey değil! Ben bunu yapıyorum. Başka bir şey değil! Çocuklara dokunmadım bile!”

Müfettiş Insch’in suratı asıldı. “Deli saçması!” Sandalyesinde öne eğildi ve dev elini masanın üzerine koydu. “İçinde üç yaşında bir çocuk cesedinin olduğu hendeğin yanında gece yarısı ne yapıyordun, bilmek istiyorum. Ayrıca diğer zarfın içinde neden para ve mücevher olduğunu da...” Ayağa kalktı. “Sen bir pisliksin Nicholson. Yaşamının geri kalanını bir hapishanede geçirmeyi hak ediyorsun. Sen istersen burada oturup yalanlarına devam edebilirsin, ben gidip savcıyla konuşacağım. Hep birlikte senin poponu tekmeleyeceğiz. Sorgu sona...”

“Ayağım kaydı.” Nicholson gözyaşlarına boğuldu, paniğe kapıldığı her hâlimden belliydi. “Lütfen! Ayağım kaydı!”

Logan iç geçirdi. “Bunu bize zaten söyledin. Orada ne yapıyordun?”

“Ben... Ben bir işin üzerindeydim.” Nicholson, Logan’ın gözlerine baktı ve dedektif, adamın direncinin kırıldığını anladı.

“Devam et.”

“Bir iş üzerindeydim. Yaşlı bir kadın, dul, evinde biraz parası, gümüşü ve mücevheri vardı.”

“Sen de kadını mı soydun?”

Nicholson olumsuzca başını iki yana salladı. Gözlerinden akan yaşlar, masanın kirli yüzeyine düşüp etrafa saçılıyordu.

“O kadar ileri gitmedim. Kendimde değildim, çok sarhoştum. Aşırdığım değerli şeyleri, nehir kıyısında, bir ağacın dibinde saklıyordum. Bilirsiniz, sizden biri gelip evimi ararsa bir şey bulamasın diye.” Omzunu silktilti, sesi gitgide daha boğuk çıkıyordu. “Körkütük sarhoştum ve yaşlı kadının evine girmeden önce ne kadar param olduğuna bakmak istedim. Yağmur yağıyordu, kaydım ve nehir kıyısına kadar düştüm. Yedi sekiz metre kaydım. Karanlıkta, kahrolasınca yağmurun altında. Ceketim ve pantolonum yırtıldı, az kalsın bir kayaya çarpıp kafamı patlatıyordum. Kendimi bir çukurun içinde buldum. Tahta parçasına tutunup dışarı çıkmaya çalıştım. Tahta hareket etti ve altından siyah bir şey çıktı.” Hıçkırmaya başladı. “Önce bir köpek olduğunu düşündüm, bir teriyer falan. Çünkü... Çünkü simsiyahtı. Tam arkamı dönüp gitmek üzereyken, gözüme bir parıltı ilişti, yağmurun altında ışıldıyordu. Bilirsiniz, gümüş bir zincir gibi...” Ürperdi. “Önce benim olduğunu zannettim. O kadar sarhoştum ki benden düştüğünü düşündüm. Geri döndüm ve siyah kitle yana devrildi. Ölü bir çocuktu. Çılgılık attım, bağırdım, haykırdım...”

Logan öne eğildi. “Sonra ne oldu?”

“Mümkün olduğunca çabuk, oradan uzaklaştım. Eve gittim, duş aldım ve pis suyu üzerimden atmaya çalıştım. Sonra polisi aradım.”

Logan, *ben burada devreye giriyorum*, diye düşündü. “Gördüğün şey neymiş?”

“Ha?”

“Cesedin üzerindeki parlak şey. Neymiş? Şimdi nerede?”

“Alüminyum folyo. Bir parça alüminyum folyo.”

Insch öfkeli bakışlarını adamın üzerine dikti. “Soyduğum tüm zavallıların isimlerini istiyorum. Zulandaki her şeyi isti-

yorum. Hepsini!” Poşetin içindeki fotoğraflara göz gezdirdi. “Ayrıca, hangi bahisçiler için resim çekiyorsan, hepsinin ismini vereceksin. Eğer bu resimlerdeki insanlardan bir tanesi bile zarar görürse, bisikletten düşmüş olsa bile umurumda değil, seni suça ortaklık etmekten içeri atarım. Anladın mı?”

Nicholson, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Insch cömert bir gülümsemeyle, “Pekâlâ,” dedi. “Bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim Bay Nicholson. Logan, misafirperverliğimizi göster ve adamı hücreesine götür. Güneye bakan, balkonlu bir yer olsun.”

Nicholson, hücreesine gidene kadar ağladı.

26

Ön araştırma raporu, saat altı gibi geldi. İyi değildi. Duncan Nicholson ile David Reid arasında bir bağ yoktu, adam sadece cesedi bulmuştu. Ayrıca, Peter Lumley'in ortadan kaybolduğu saatlerde de evdeydi. İnsch iki memuru, adamın zulasını bulmakla görevlendirdi. Kısa süre sonra çalıntı eşyalar, bir ekip aracıyla merkeze getirildi. Görünüşe göre, Nicholson doğruyu söylüyordu.

Öyleyse, tüm şüpheler yeniden Bernard'ın üzerine odaklanmıştı. Ama Logan'ın içi rahat değildi. Adamın bir çocuk katili olduğunu düşünmüyordu, her ne kadar çiftlik evinde ölü bir kızla yan yana uyumuş olsa bile.

Sonunda Müfettiş İnsch mesainin sona erdiğini duyurdu. "Eve gitme zamanı," dedi. "Şüphelileri hücrelere tıktık, pazar-tesi sabahına kadar burada olacaklar."

"Pazartesi mi?"

İnsch başıyla onayladı. "Evet, pazartesi. Logan, pazar günü sana izin veriyorum. Git film izle, bira iç, cips ye, eğlen, bir şeyler yap." Susup Logan'a göz kırptı. "Belki de hoş bir bayan memuru yemeğe götürürsün?"

Yüzü kızaran dedektif hiçbir şey söylemedi.

"Her neyse, pazartesiye kadar seni burada görmek istemiyorum."

Logan merkezden dışarı çıktığında yağmur dinmişti. Girişteki memur yine Logan'ı köşeye sıkıştırıp Peter Lumley'in üvey babasının üç mesaj daha bıraktığını söylemişti. Adam hâlâ çocuğun bulunacağına inanıyordu. Logan adama yalan söylemek, her şeyin yolun gireceğini anlatmak istedi ama bunu yapamadı. O yüzden, bir şey duyarsa geri döneceğine söz verdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Gecenin serinliği, yerini dondurucu soğuğa bıraktı. Kaldırımlarda ince bir buz tabakası vardı. Logan, Union Caddesi'ne adım attığı anda, nefesi buhar bulutu şeklinde çıkıyordu. Soğuk hava, Baltık Denizi'nden geliyordu.

Bir cumartesi akşamı için geceler fazla sessizdi. Logan boş dairesine geri dönmek istemedi. Henüz değil. O yüzden, Archibald Simpson'a gitti.

İçerisi kokteyllerini yudumlayan ve gürültülü gruplar hâlinde kümelenmiş gençlerle doluydu. Isınmak için, en kısa süre içerisinde mümkün olduğunca sarhoş olmaya çalışıyorlardı. Bir süre sonra kusmalar başlayacaktı. Belki bir arbede çıkacak ve birkaç kişi geceyi nezarethanede geçirecekti.

Logan, "Genç ve aptal olmak," diye mırıldandı. Ahşap ve uzun tezgâhın yanından insanları yarararak ilerledi.

İnsanların yanından geçerken duyduğu konuşmalar, önceden tahmin edilebilir şeylerdi. Önceki akşam birinin kendini nasıl dağıttığından ve bu gece de kendilerinin dağıtacağından bahsediyorlardı. Ama yüzeysel sohbetlerin altındaki tema aynıydı. Alkol ve seks konularının yanı sıra, Gerald Cleaver'ın serbest kalması konuşuluyordu.

Logan tezgâhın önünde yerini aldı ve yıpranmış suratlı Avusturyalılarından birinin, kendisine servis yapmasını bekledi. Parlak sarı gömlekli, şişman bir adam, üzerine bir tişört

ve kolsuz yelek giymiş, sıska, sakallı birine nutuk çekiyordu. Cleaver bir pislikti. Polis nasıl olur da böyle bir sapığın serbest kalmasına izin verirdi? Ölü çocuklar bulunmaya başlandığına göre, Cleaver'ın suçlu olduğu apaçık ortadaydı. Ve herkesin tanıdığı sapık bir pedofili hastasını sokaklara salmışlardı.

'Aptal polisler' muhabbetini yapan, sadece biri sıska diğeri şişman iki adam değildi. Logan yarım düzine insanın daha aynı konuyu konuştuğunu duyabiliyordu. Aberdeen'deki polislerin çoğunun mesai sonrası buraya takıldığını bilmiyorlar mıydı? Gün boyu çalışan memurların büyük bir çoğunluğu, birkaç şişe bira içmek için bara gelirdi. Cleaver'ın serbest bırakılmasının yasını tutuyor, vakitlerini sarhoş olmaya çalışarak geçiriyorlardı.

Logan sonunda kendisine bir şişe Stella almayı başardı ve dev barın diğer kısımlarında dolaşmaya başladı. Sohbet edebilecek kadar yakından tanıdığı birini aradı. Üniformaları olmayınca güçlkle tanıdığı polis memurlarına selam verdi. Bir köşede, etrafı sigara dumanı ve kederli polis memurlarıyla çevrelenmiş, tanıdık bir yüzü gördü. Kadın başını geriye attı ve ciğerlerine dolan dumanı başının üzerindeki kitleye kattı. Başını indirirken Logan'ı gördü ve yarım ağızla gülümsedi.

Logan inledi, kadın kendisini görmüştü ve artık kaçması mümkün değildi.

Memurlardan biri kenara çekilip Logan'a ve bira şişesine yer açtı. Tepelerinde bir televizyon kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, programların arasını yerel mağazaların reklamlarıyla dolduruyordu.

Müfettiş Steel, "Lazarus," dedi. Sigara dumanının içinden sesi biraz bulanık geldi. "Nasılsın Lazarus? Henüz başkomiser olmadın mı?"

Logan, *asla bu masaya oturmamalıyım*, diye düşündü. *Yol-
dan bir pizza alıp eve gitmeliydim*. Samimi bir ses tonuna bürünmeye çalışıp cevap verdi. “Henüz değil. Belki pazartesi.”

“Pazartesi?” Müfettiş gülmeye başladı, ileri geri sallanırken, sigarasının külleri, Logan’a yer veren polis memurunun üzerine saçıldı. “Belki pazartesi, harika...” Şişelerle dolu masaya baktı ve kaşlarını çatı. “İçki!” dedi. Cebinden deri cüzdanını çıkarttı ve üzeri külle kaplı memura uzattı. “Bize içecek bir şeyler getir. Susuzluktan ölüyoruz.”

“Hemen efendim.”

“Herkes viski!” Müfettiş Steel, masanın üzerine bir yumruk indirdi. “Duble olsun!”

Polis memuru, Steel’in cüzdanını da yanına alıp bara doğru yürüdü.

Steel, Logan’a doğru eğildi ve bir sırrını açıklıyormuş gibi fısıltıyla konuşmaya başladı. “Aramızda kalsın ama bence kafayı buldum,” dedi. Arkasına yaslandı ve gülümsedi. “Biliyorsun, İnsch’in başı tiyatro gösterisi yüzünden belaya girdi ve Cleaver serbest kaldı. En azından bir müfettişlik boşalacaktır!”

Logan söyleyecek bir şey bulamadı ama Müfettiş Steel’in yüzüne hüznü yansıdı.

“Özür dilerim Lazarus,” dedi. Sigarasını yere attı ve ayağıyla üzerine bastı. “Çok kötü bir gündü.”

“Cleaver’ın serbest kalması senin suçun değil. Birini suçlayacaksak, bu Tıslayan Yılan Sandy olmalı.”

Steel, “İşte buna içerim!” dedi. Bardağındaki viskiyi tek dikişte mideye indirdi.

Tanıdık görünen bir polis memuru, masanın tam karşısına oturmuş tepesindeki televizyon ekranına bakıyordu. Müfettişi kolundan kavrayarak “Başlıyor,” dedi.

Logan ve Müfettiş Steel, sandalyelerinde geriye yaslanıp ekrana baktılar. Yerel haber bülteni başlamak üzereydi. Bardaki gürültü birden azaldı, içeride ne kadar erkek ve bayan polis memuru varsa, hepsinin başları televizyona doğru döndü.

Olmaması gerektiği kadar güzel olmayan bir kadın, masasının arkasından, ciddi bir ses tonuyla kameraya konuşuyordu. Televizyonun sesi, ne dediğinin anlaşılmasına imkân vermeyecek kadar kısıktı ama sol omzunun üzerinde Gerald Cleaver'ın bir resmi belirdi. Sonra görüntüye Aberdeen Mahkemesi'nin önü geldi. Kalabalık, ellerindeki pankartları havaya kaldırıp indiriyordu ve birden kameranin önüne geçen bir kadın, elindeki 'PEDOFİLİ SAPIKLARINA ÖLÜM' pankartını gururla gösterdi. On beş saniye boyunca bağırarak bir şeyler söyledi ama bardaki kalabalığın gürültüsünden, ne dediği anlaşılmadı. Ardından mahkeme binasının çıkışı görüntüye geldi ve büyük kapılar açıldı.

Müfettiş Steel sırtarak "İşte başlıyor," dedi.

Kapılardan dışarı çıkan Sandy Moir-Farquharson müvekkilinin açıklamasını okumaya başladı. Kamera adama yakınlıktı ve kalabalığın içinden fırlayan bir adam, Sandy'nin burnuna bir yumruk attı.

Barda herkes sevinç çığlığı attı.

Ekranda yeniden kadının ciddi ve endişeli yüzü belirdi. Bir şey söyledi ve avukata atılan yumruk, yeniden ekrana geldi.

Herkes bir kez daha çığlık attı.

Sonra Dyc'e'dan Newmacher'e giden yolun trafiğiyle ilgili bir habere geçildi ve herkes mutlu mesut içkisine geri döndü.

Müfettiş Steel'in yüzünde, yeni viskisini yudumlarken sinisi bir gülümseme vardı. "Dünya üzerinde görebileceğiniz en güzel manzara değil miydi?" diye sordu.

Logan tamamen katıldığını beyan etti.

Steel, “Biliyorsun,” dedi. Bir sigara yaktı. “Yumruğu atan çocuğun elini sıkamak isterdim. Hatta, kendisiyle bir gece geçirmek için can atıyorum. Ne yıldız ama!”

Logan zihninde Müfettiş Steel ve Martin Strichen’in aynı yataktaki görüntüsünü canlandırmamaya çalıştı ama başarılı olamadı. Zihnini dağıtmak için yeniden televizyona baktı. Şimdi ekranda, önceki salıdan beri kayıp olan Peter Lumley’in resmi vardı. Kızılımsı saçlar, çilli bir yüz ve mutlu bir gülümseme. Sonra Bernard’ın çiftliğinden bir görüntü ekrana geldi, ardından da başkomiserin ciddi basın açıklaması yayınlandı.

Resimler gözünün önünden geçerken, Logan’ın neşesi de kayboldu. Peter bir yerlerde ölü yatıyor olmalıydı ve Logan’ın içinden bir ses, gerçek katili bulmadıklarını söylüyordu. Müfettiş Inch’in ne düşündüğü önemli değildi.

Sonra yeniden reklamlar geldi. Bielside’da bir araba servisi, Rosemount’ta bir giysi dükkânı ve yol güvenliğiyle ilgili bir şey. Logan sessizce ekrandaki görüntüye baktı: Ani bir frenle durmaya çalışan bir araba, karşıdan karşıya geçen bir çocuğa çarptı. Çocuk küçüktü ve tampon yanına çarptı. Bacakları yerden havalanan küçük çocuk kaportanın üzerine düştü, kafasını metal yüzeye çarptı ve asfaltın üzerine indi. Video ağır çekimdi ve her bir detay, ürkütücü derecede berraktı. Ekranda ‘HIZINIZI ÖLDÜRÜN, BİR ÇOCUĞU DEĞİL’ yazısı belirdi.

Logan ekrana bakarken, yüzündeki endişe gitgide arttı. “Lanet olsun,” dedi.

Her şeyi yanlış anlamışlardı.

Morgda herkes toplandığında saat sekizdi. Müfettiş Inch, Logan ve Dr. Isobel MacAlister içerideydiler. Isobel de müfettiş

gibi, mesaiden sonra merkeze geri dönmek zorunda kaldığı için mutsuzdu. Kadının üzerinde uzun ve siyah bir gece elbisesi vardı, yaka dekoltesi oldukça fazlaydı. Logan kadının göğüslerine bakacak bir ruh hâlinde değildi. Isobel gece elbisesinin üzerine parlak tüylü bir kürk manto giymişti, elleri cebindeydi ve anti-septik morgun soğüğünde ısınmaya çalışıyordu.

Isobel tiyatrodan gelmişti. “Umarım önemli bir şeydir,” dedi. Logan’a attığı bakış, hiçbir şeyin İskoçya Ulusal Operası’nın yeni gösterisi La Bohème’i seyretmekten daha önemli olamayacağını belli ediyordu.

Insch’in üzerinde bir kot pantolon ve eski püskü bir kazak vardı. Logan adamı ilk kez, üniforması dışında bir kıyafetin içinde görüyordu, tabii eğer tiyatro kostümünü saymazsa. Logan cumartesi akşamı herkesi merkeze topladığı için özür dilerken, Insch kaşlarını çatı.

Logan, “Pekâlâ,” dedi. Bernard’ın çiftliğinde buldukları küçük kızın cesedinin koyulduğu dolabın kapağını kavradı. Dişlerini sıkarak kapağı açtı ve antiseptik kokuyu bile bastıran kötü bir koku içeri doldu. “Tamam,” dedi. Yüzünü buruşturdu ve sadece ağzından nefes almaya çalıştı. “Kızın, başına aldığı bir darbe sonucu öldüğünü biliyoruz—”

Isobel, “Evet, biliyoruz!” diye araya girdi. “Otopsi raporu da yazıyor. Kafatasının önündeki ve arkasındaki çatlaklara bakacak olursak, beynine aldığı darbe sonucu öldüğünü söyleyebiliriz.”

Logan, “Biliyorum,” dedi. Dosyanın içinden röntgenleri çıkarttı ve ışığa tuttu. “Bunu görüyor musunuz?” diye sordu. Kırık kaburgaları işaret etti.

Isobel, “Kırık kaburgalar,” diye aksi bir cevap verdi. “Beni tiyatrodan buraya kadar, zaten bildiğim şeyleri bana söylemek

için mi çağırdınız dedektif?” Son kelime, oldukça zehirli çıkmıştı.

Logan iç geçirdi. “Bakın, hepimiz bu yaraların sebebinin, kızın Bernard tarafından dövülmesi olduğunu düşündük...”

“Verilen hasar, kızın dövülmüş olacağına işaret ediyor. Otopsi raporumda var! Bu saçmalıklarla daha ne kadar vaktimizi alacaksınız? Yeni bir kanıtın olduğunu söylemiştin!”

Logan derin bir nefes aldı ve röntgenleri uc uca ekleyerek kızın iskeletini tamamladı. Kırık kalça, bacaklar, kaburgalar, çatlak bir kafatası. Tamamı, bir metreden biraz uzun bir görüntü ortaya çıkartıyordu. Dizleri üzerine çöken Logan, iskelet resmini ayakları yere değecek kadar aşağı indirdi. “Kaburgalara bakın,” dedi. “Yerden ne kadar yüksekteler.”

Müfettiş Insch ve Isobel söylenileni yaptılar ama ikisi de etkilenmiş görünmüyordu.

“Ve?”

“Ya hasara dayak sebep değilse?”

Isobel, “Ah, yapma,” diye haykırdı. “Bu, saçmalık! Kız dövülerek öldürüldü!”

Logan bir kez daha, “Kaburgaların yerden ne kadar yüksekte olduğuna bakın,” dedi.

Hiçbir şey.

Logan, “Araba,” dedi. Röntgenleri, korkunç bir kukla gibi havada salladı. “İlk darbeyi aldığı yer kalça,” dedi. Kalçayı gösteren röntgeni bükerek havaya kaldırırken, üstte kalanları saat yönünde döndürdü. “Kaburgalar radyatörün üstüne çarptı,” diye açıkladı. Röntgenleri bir kez daha hareket ettirdi ve kızın başını sağa yatırdı. “Başın sol tarafı kaportaya çarptı. Arabanın sürücüsü frene bastı.” Röntgenleri düz bir biçimde yere doğru yatırdı. “Asfalta çarptı ve sağ bacağı

kırıldı. Başını yere vurunca da kafatası çatladı.” Röntgenler şimdi yerdeydi.

İzleyiciler bir dakika kadar sessiz kaldıktan sonra Inch konuştu. “O zaman, nasıl oldu da Bernard’ın korku evinde bulundu?”

“Bernard Duncan Philips, yollardaki ölü hayvanları temizleyen belediye işçisi. Küreği ve el arabasıyla geldi, kızı alıp götürdü.”

Insch karşısında duran Logan’a, sanki kızın cesedini do-laptan dışarı çıkartmış ve röntgenlerle yaptığı gösteriyi bir kez de cesetle yapmış gibi baktı. “Bahsettiğin şey, ölü bir kız! Lanet olasıca bir tavşan değil!”

“Bernard için hepsi aynı şey.” Logan dolabın içine bakınca, kaburgalarının arasında bir sancı saplandı. “Yolda bulduğu ölü şeylerden biriydi. İki numaralı binada bulunmuştu, çünkü bir numara zaten doluydu.”

Insch ağzını açtı, Logan’a baktı, Isobel’e baktı. Yerdeki röntgenlere baktı. Sonunda, “Lanet olsun,” dedi.

Isobel sessizce dikiliyor, ellerini parlak tüylü montunun cebinden çıkartmıyordu. Yüzünde mutsuz bir ifade vardı.

Logan, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Kadın sırtını dikleştirdi ve ölüm kadar soğuk bir ses tonuyla, anlatılan senaryonun kızın vücudundaki kırıklarla uyumlu olduğunu söyledi. Kırıkların sırasını tam olarak söylemesi mümkün değildi çünkü beden çok çürümüştü. Ama kızın aldığı yaralar, dövülerek öldürüldüğü senaryo-suyla da uyumluydu ve bedenin mevcut durumuna göre, elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Kendisinden bir kâhin olması beklenemezdi.

Insch bir kez daha, “Lanet olsun,” diye küfretti.

Logan, “Kızı Bernard öldürmedi,” dedi. Çekmeceyi kapattı. Soğuk, beyaz fayanslardan, dolabın kapanma sesi yankılandı. “Başladığımız yere geri döndük.”

Bernard Duncan Philips’in yanında bulunması gereken sosyal hizmetler memuru, ardı ardına açılan telefonların ardından, bir buçuk saat sonra merkeze geldi. İçeriye girdiğinde çok kötü görünüyordu, gelen yine aynı eski öğretmendi. Lloyd Turner’in ağzı, sanki evde tek başına içtiğini kimsenin bilmesini istemiyormuş gibi, nane kokuyordu. İnce bıyığının üzerindeki gözleri şişmişti. Logan kayıt cihazını hazırlarken, adam elindeki kâğıtlara göz gezdirdi.

Yedek takımını giyen Insch, “Bize ölü kızdan bahsetmeni istiyoruz Bernard,” dedi.

Bernard’ın gözleri odada gezindi ve eski öğretmen iç geçirdi.

“Bunu daha önce de yapmıştık müfettiş,” dedi. Sesi yaşlı ve yorgundu. “Bernard iyi değil. Yardıma ihtiyacı var, sorguya değil.”

Insch yüzünü buruşturdu. “Bernard,” dedi. Kelimeleri dikkatlice seçmeye çalıştı. “Kızı sen buldun, değil mi?”

Lloyd Turner’in kaşları hemen çatıldı. “Bulmak mı?” diye sordu. Yanında oturan, üstü başı yırtık ve pis kokulu adama baktı. “Kızı sen mi buldun Bernard?”

Bernard sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı ve ellerine baktı. Parmaklarında küçük kırmızı lekeler vardı. Tırnaklarının kenarındaki deri, sürekli olarak kemirdiği için kıpkırmızıydı. Kafasını bile kaldırmadı, sesi kısık ve üzüntülüydü. “Yol. Kızı yolda buldum. Üç köpek, iki karga, bir martı, bir tekir kedi, iki uzun tüylü kedi, siyah ve beyaz tüylü, bir kız,

dokuz tavşan, bir geyik...” Gözleri sulandı ve sesi kaba çıktı. “Benim güzel ölü şeylerim...” Gözlerinden birinde bir damla yaş belirdi, uzun kirpiklerinin ucundan yanağına damladı ve sakalına aktı.

Insch kollarını göğsünde birleştirdi ve sandalyesine yaslandı. “Kızı alıp kendi küçük koleksiyonuna mı götürdün?”

“Her zaman ölü şeyleri evime götürürüm, her zaman.” Burnunu çekti. “Çöp gibi olduğu yerde bırakamazsınız. Ölü şeylere olmaz. Kısa süre öncesine kadar canlı olan şeylere bunu yapamazsınız.”

Adam bunları söyleyince, Logan’ın gözünün önüne, çöplerin içinden fırlamış bir bacak geldi. “Başka bir şey gördün mü?” diye sordu. “Kızı alırken, bir araba veya bir bir kamyon, bir şey gördün mü?”

Bernard olumsuzca başını iki yana salladı. “Hiçbir şey. Sadece küçük ölü kız, yolun kenarında yatıyordu. Her yeri kırılmıştı ve kanlar içerisindeydi ama hâlâ sıcaktı.”

Logan’ın sırtındaki tüyler diken diken oldu. “Hayatta mıydı? Bernard, kızı bulduğunda yaşıyor muydu?”

Pejmürde adam sandalyesine çöktü ve başını ellerinin arasına alıp alnını masaya koydu. “Bazen şeylere bir şey vurur ve hemen ölmezler. Bazen benim gelip kendilerini alıp götürmemi beklerler.”

“Ah, Yüce İsa.”

Bernard’ı yeniden hücrelerine koydular ve sorgu odasına geri döndüler: Logan, Inch ve Lloyd.

Bay Turner, “Adamı serbest bırakmak zorunda kalacaksınız, biliyorsunuz değil mi?” diye sordu.

Logan bir kaşını havaya kaldırdı ama Inch araya girdi. “Sen öyle san.”

Eski okul öğretmenini iç geçirdi ve rahatsız plastik sandalyelerden birine çöktü. “Adamı en fazla, bir kazayı bildirmemek ve bir cesedi uygun şekilde gömmemekle suçlayabilirsiniz.” Yüzünü ovuşturdu. “Kraliyet Savcılığı, bunların hiçbirisi için adamı mahkemeye çıkartmaz. Adam yanlış bir şey yapmamış, en azından kendine göre. Kız sadece yolun kenarında bulunduğu ölü şeylerden biriymiş ve işini yapmış.”

Logan başıyla onaylamak üzereyken vazgeçti, Insch bundan hoşlanmayabilirdi.

Müfettiş dişlerini sıktı ve Bay Turner’a baktı, adam omuzunu silktilti. “Üzgünüm ama adam suçlu değil. Eğer adamı serbest bırakmazsanız basına giderim. Dışarıda hâlâ akşam haberlerine yetişmemize yetecek kadar kamera var.”

Insch, “Adamı serbest bırakamayız,” dedi. “Birisi kafasını kopartır.”

“O zaman, yanlış bir şey yapmadığını kabul ediyorsunuz demektir.” Turner’ın ses tonunda, bu sefer üstünlük tasladığını belli eden bir şey vardı. Sanki yeniden sınıftaydı ve Insch ise yaramazlık yapan öğrencilerden biriydi.

Müfettiş kaşlarını çattı. “Bak gün ışığı. Burada soruları ben sorarım, tamam mı?” Elini tatlı bir şey bulmak ümidiyle cebine attı ama hiçbir şey bulamadı. “Cleaver serbest kaldıktan sonra, büyük, muhteşem ve geri zekâlı insanlarımız, öfkelerini çıkartabilecekleri birini arıyorlar. Senin çocuğun evinde ölü bir kız bulundu, listenin en tepesine yerleşecektir.”

“O zaman adamın yanına onu koruması için birilerini vermelisiniz. Basınla konuşalım, Bernard’ın suçsuz olduğunu herkese bildirsinler. Siz de tüm suçlamalarınızı geri çekin.”

Logan araya girdi. “Bunu yapamayız! Adam hâlâ, bir cesedi gizlediği için suçlu!”

Bay Turner sabırlı bir ses tonuyla, “Dedektif,” dedi. “Bu işin nasıl olduğunu bilirsiniz. Eğer bu iddialarla mahkemeye giderseniz, davayı kaybedersiniz. Savcının böyle bir saçmalıkla uğraşacak vakti yok. Cleaver fiyaskosundan sonra yüzüne yeterince yumurta yedi. Bernard serbest kalacak. Önemli olan soru şu: Vatandaşların ödediği vergilerin ne kadarını bu iş için harcamak istiyorsunuz?”

Logan ve Müfettiş Insch, boş komuta merkezindeydiler. Park yerindeki hareketliliği seyrediyorlardı. Bay Turner sözüne sadık kalmıştı. Şimdi kameraların karşısındaydı ve spot ışıklarının keyfini çıkartıyordu. Sistemin çalıştığını ve Bernard Duncan Philips hakkındaki tüm suçlamaların düştüğünü anlatıyordu.

Eski öğretmen haklıydı: Savcı bu davaya bir sopanın ucuyula bile dokunmak istemezdi. Başkomiser de durumdan hoşnut değildi. Bernard güvenli bir evde, Summerhill’de tutulacaktı.

Logan, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Kalabalığa bir kamera daha katıldı. Saat on birdi ama hâlâ geliyorlardı.

Insch aşağıdaki kalabalığa öfkeli bir bakış attı. “Mahvoldum, tek düşündüğüm şey bu. Önce tiyatro zırvası, sonra on iki yıl boyunca sistematik olarak çocukları taciz eden Cleaver’ın, şimdi de Bernard’ın serbest kalması. Adamı daha ne kadar içeride tutabiliriz? Kırk sekiz saat mi? En fazla altmış mı? Beni çiğ çiğ yiyecekler...”

“Biz basına gitsek ne olur? Miller ile konuşabilirim. Adamı bizim tarafımıza çekersek?”

Insch üzgün bir kahkaha attı. “Küçük kasabanın muhabiri, tuvaletinde oturduğu yerden bir polis müfettişinin kariyerini mi kurtaracak?” Olumsuzca başını salladı. “Bence hiç şansımız yok.”

“Yine de denemeliyiz.”

Sonunda Insch, kaybedecek bir şeyi olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

“Evet, haklısın.” Müfettişin omuzları çöktü. “Ama Nicholson veya Bernard değilse, dışarıda hâlâ bir katil var ve çocukları kaçırıyor demektir. Ve hâlâ elimizde ciddi bir ipucu yok.”

27

Logan yatağından kalkıp duşa girdiğinde, pazar sabahı soğuk parmaklarıyla pencereyi dövüyor, küçük taneler hâlinde yağan kar, esen rüzgâr ile sağa sola savruluyordu. Soğuk ve karanlıktı, Logan kendisine vadedilen tatili yapamayacaktı.

Asık suratla gri takımını giyerken sıcak evin içinde gezindi, lanet olasıca soğuğa adım atacağı anı mümkün olduğunca geciktirmeye çalıştı. Sonra telefonu çaldı, emsalsiz Colin Miller arıyordu.

Logan homurdanarak binanın merdivenlerinden ön kapiya indi. Soğuk sabaha adım atmaya hazırlanırken, havada uçuşan buz taneleri de içeri girmek için mücadele ediyordu. Kar taneleri, donmuş usturalar gibi yüzüne saldırdı, ellerini ve suratını kesti. Yanakları ve kulakları acımaya başladı.

Gün, bir avukatın kalbi kadar karanlıktı.

Miller'ın arabası, kaldırımın kenarında dedektifi bekliyordu. İçindeki ışık açıktı, adam gazetesini okumaya çalışırken pencereden klasik müzik sesi geliyordu. Logan apartman kapısını çarptı, komşuları uyandırıp uyandırmadığı umurunda değildi. Neden böylesine lanet olasıca bir günde, herkes uyurken kendisi ayaktaydı? Arabaya doğru yürürken birkaç kez kaydı, kapıyı açıp koltuğa otururken, beraberinde beyaz kar tanelerini de içeri soktu.

Miller, “Deriye dikkat et!” diye bağırdı. Radyoda yüksek sesle çalan opera yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. Logan’ın paltosu üzerindeki kar taneleri erirken, radyonun sesini biraz kıstı.

Logan, “Bugün çörek yok mu?” diye sordu. Eriyip sırtından aşağı akmadan, saçındaki kar tanelerinden kurtuldu.

“Senin yeni arabama yağlı kırıntılar dökmene izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana dışarıda bir kahvaltı ısmarlarım, önce röportajımızı yapalım. Olmaz mı?”

Logan hemen bir şeyler yese fena olmayacağını söyledi. “Nasıl oluyor da senin gibi bir muhabir, böyle gösterişli bir araba satın alıyor? Ben sizin zor geçindiğinizi sanırdım.”

“Aslında öyledir.” Miller arabayı çalıştırdı ve yola çıkarttı. “Bir adama iyilik yaptım. Bir hikâye yazması gerekiyordu...”

Logan bir kaşını havaya kaldırdı ama Miller başka bir şey söylemedi.

Pazar sabahı trafik çok fazla değildi ama yağan kar yüzünden araçlar ağır ağır ilerliyordu. Miller arabasını bir zamanlar beyaz renkli olan bir kamyonun arkasına yanaştırdı. Kamyonun üzerinde otuz santimetre kadar kar, diğer yerlerinde ise birkaç santimetre kalınlığında kir vardı. Biri aracın arkasına parmağıyla ‘KEŞKE KARIM DA BU KADAR PİS OLSAYDI’ ve ‘BENİ YIKA’ yazmıştı. Summerhill’e doğru giderlerken, Miller’ın farları yazıları aydınlattı.

Güvenli ev, sokaktaki diğerlerinden farklı durmuyordu. Kardan bir çarşaf ile örtülmüş küçük bir bahçesi olan beton yapılardan bir tanesiydi. Bahçenin ortasında eğilmiş bir söğüt ağacı vardı, karın ve buzun ağırlığıyla dalları sarkmıştı.

Miller, “Pekâlâ,” dedi. Arabasını bir Renault’nun arkasına park etti. “İçeri girip röportaj yapalım.” Logan adama yol

kazasından bahsettiğinden beri, muhabirin Bernard'a olan yaklaşımı değişmişti. Bernard Duncan Philips'i artık hayalından bir ağaca asmak istemiyordu. Artık toplumun yozlaşmış kültürünün bir kurbanıydı. Halkın içine atılan zihinsel sorunlular, kendi başlarının çaresine bakmak zorundalardı.

Bernard Duncan Philips yatağından iri yarı bir bayan polis memuru tarafından kaldırıldı ve Miller ile konuşması için aşağı kata indirildi. Miller'ın sorgu tekniği iyiydi, Bernard rahatlamış ve önemli bir iş yaptığını anlamıştı. Daha güzel günler de görmüş bir kahve sehпасının üzerindeki kayıt cihazı, sessizce konuşmaları banda alıyordu. Adamın parlak akademik kariyerinden, annesinin hastalığından bahsettiler. Sonra Miller konuyu nazikçe, adamın ruhsal sorunlarına ve annesinin ölümüne getirdi. Huzur içinde yatsın. Adamın söylediklerini dosyasından zaten bildiği için, Logan çatlak kahverengi bir demlikten bardağına koyduğu çayı yudumlayarak vakit geçirdi. Ve duvar kâğıdının üzerindeki güllerle, pembe çizgilerin arasındaki mavi şekilleri saydı.

Miller konuyu iki numaralı binada bulunan küçük Lorna Henderson'a getirene kadar, Logan anlatılanlara kulak asmadı.

Miller ne kadar iyi bir konuşmacı olsa da Bernard'ın ağzından olay ile ilgili, Müfettiş Inch'ten fazlasını alamıyordu.

Bernard'a göre bu adil değildi. Ölü şeyler kendisinindi. Alıp götüremezlerdi.

Kendine bir bardak çay koyan bayan polis memuru, "Haydi, Bernard," dedi. "Heyecanlanmana gerek yok, değil mi?"

"Benim şeylerim! Benim ölü şeylerimi alıyorlar!" Ayağa kalktı, bir tabağın içindeki çikolatalı kurabiyeler etrafa saçıldı. Bir çift vahşi göz, Logan'ın üzerine odaklandı. "Sen bir polissin! Benim şeylerimi alıyorlar!"

Logan iç geçirmemek için kendini zor tuttu. “Onları götürmek zorundalar Bernard. Belediyeden bir adamla geldiğimiz günü hatırlıyor musun? İnsanları hasta ediyorlar. Annen gibi, hatırlıyor musun?”

Bernard gözlerini sıkıca kapattı, dişlerini sıktı ve başını ellerinin arasına aldı. “Ben eve gitmek istiyorum! Onlar benim şeylerim!”

İri yarı polis memuru çaydanlığı bir kenara koydu ve pis kokulu sızlanan adam küçük bir çocukmuş gibi, rahatlatıcı sesler çıkarttı. “Şşşş,” dedi. Yüzüklerle kaplı dolgun eliyle, adamın kolunu okşadı. “Geçti. Her şey yolunda. Burada bizimle güvende olacaksın. Sana bir şey olmasına izin vermeyiz.”

Bernard Duncan Philips yavaşça ve kararsızca koltuğun kenarına oturdu. Ayağı hâlinin üzerindeki çikolatalı kurabiyelerden birini ezdi.

Ama sonrasında bir şey çıkmadı. Miller ne kadar zeki ve dikkatli olursa olsun, soruları hâlâ Bernard’ı hayal kırıklığına uğratiyordu. Sürekli olarak aynı şeye geri dönüyordu: Eve gitmek istiyor ve değerli şeylerini çaldıklarını söylüyordu.

Aberdeen sahili, terk edilmiş ve soğuktu. Kuzey Denizi öfkeliydi, beyaz kar tanelerinin arasından koyu gri renkte görünüyordu. Granit renkli dalgaların sahildeki beton zemini dövmesiyle çıkan gürültü, uluyan fırtınanın sesine eklendi. Dalgaların kıyıya çarpmasıyla etrafa saçılan su taneleri, rüzgârla dükkânların olduğu yere kadar taşınıyordu.

Birçok dükkân sahibi, sabah mekânlarını açmaya gerek görmemişti. Turistik eşya satan yerler, oyun salonları ve dondurma satıcıları kapalıydı. Miller ve Logan, Inversnecky Kafeteryası’nda, cam kenarındaki bir masanın başında otu-

ruyorlardı. Sert kahvelerini yudumlarken kahvaltılarını ediyorlardı.

Miller, “Tam anlamıyla bir zaman kaybıydı,” dedi. Tabagından bir parça domuz pastırmasını aldı. “Senin bana kahvaltı ısmarlaman lazım. Başka türlü olmaz.”

“Bir şeyler öğrenmiş olmalısın.”

Miller omzunu silkti ve dişinin arasına takılan bir parçayı, kullanılmamış kül tablasına attı. “Evet, adam tam bir çatlak! Bundan emin olduk diyebilirim. Ama bu büyük bir haber değil, farkında mısın?”

Logan, “Senden çok fazla şey istemiyorum,” dedi. “Sadece herkesin, küçük kızı Bernard’ın öldürmediğini bilmesini istiyorum. Bunu adam yapmadı. Biz de adamı serbest bırakmak zorundaydık.”

Muhabir ağzını tika basa doldurdu ve çiğnerken bir süre düşündü. “Patronların senden gelip bana yalvarmanı istediysen, gerçekten çaresiz durumda olmalılar.”

Logan ağzını açtı ama bir şey söylemedi.

Miller göz kırptı. “Tamam Laz. Bu hikâyeyi basabiliriz. Sen işi, patenti alınmış Colin Miller tarzına bırak. Ön sayfaya, röntgenlerin bir kopyasını yayınlarız. Grafik tasarım departmanına söyleyeyim, bize bir ‘çocuğa Volvo çarptı’ resmi çizsinler. İşlerini iyi yaparlar ancak pazartesienden önce bunu basamayız. Bu sabah haberleri izledin mi? Konuyu tartışıyorlar. Senin tiyatro üstadın için zor bir gün olacak. Bernard’ı serbest bıraktı. İki kez.”

“Ama çocuğu Bernard öldürmedi.”

“Sorun bu değil Laz. Halk bütün olan biteni seyrediyor. Çukurların içinde çocuklar, çöp torbalarında bacaklar buluyor. Her yerde çocuklar kaçırılıyor. Hepimiz suçlu olduğ-

nu bilsek de Cleaver serbest kalıyor. Ve şimdi Bernard da sokaklara geri döndü.” Miller domuz pastırmasından bir parça daha aldı. “İnsanlara göre, Bernard suçlu.”

“Ama bunu Bernard yapmadı!”

“Artık kimse gerçekte çok fazla ilgilenmiyor. Biliyorsun Laz.”

Logan adamın cümlesini tasdiklemek zorunda kaldı. Oturup sessizce kahvaltılarına devam ettiler.

Logan, “Diğer hikâyeler ne durumda?” diye sordu.

“Hangisi?”

“Diz kapakları olmayan Geordie ile ilgilenmeyeceğini çünkü elinde daha güvenli bir balık olduğunu söylemiştin.”

Muhabir, kahvesinden bir yudum aldı. “Ah, evet.” Miller duraksadı, pencereden yağın kara, dalgalara ve öfkeli denize baktı. “İyi gitmiyor.” Yeniden masaya sessizlik çöktü.

Logan, adamın kendi isteğiyle detayları anlatmayacağından emin olana kadar bekledi, sonra kafasına takılanı sordu. “Pekâlâ? Konu neydi?”

“Hım?” Miller dikkatini yeniden masaya odakladı. “Ah, dalmışım. Söylentiye göre, piyasada özel bir mal arayan bir adam var. Çok sayıda insanın sattığı bir şey değil.”

“Uyuşturucu mu?”

Muhabir olumsuzca başını iki yana salladı. “Hayır, canlı bir şey.”

Doğrusu bu, kulağa çok mantıklı gelmiyordu. Logan, “Ne?” diye sordu. “Domuzlar, tavuklar, inekler... Bunun gibi şeyler mi?”

“Hayır, öylesinden bahsetmiyorum.”

Logan arkasına yaslandı ve suskun muhabiri seyretti. Adamın her zaman berrak yüzü, şimdi düşünceliydi. “Ne çeşit canlılardan bahsediyorsun?”

Miller omzunu silkti.

“Söylemesi zor. Kimse bir şey söylemiyor. Söylenenlerden bir şey çıkmıyor. Belki kadınlar, belki erkekler, belki de çocuklar...”

“Ama insanlar alınıp satılamazlar!”

Miller’in yüzündeki ifadeden, karşısındakine acıdığı ve küçümsediği belliydi. “Sen hangi dünyada yaşıyorsun? Tabii ki insanlar alınıp satılıyorlar! Edinburgh’da doğru sokağa gidersen, istediğin her şeyi satın alabilirsin. Silah, uyuşturucu. Kadınlar.” Öne eğildi ve sesini alçalttı. “Bıçak Malk’ın Litvanya’dan ne getirdiğini anlatmıştım, değil mi? Sence kadınları ne yapıyordu?”

“Ben pazarladığını düşünüyordum...”

Miller alaycı bir kahkaha attı. “Evet, öyle yapıyor. Kiralıyor ve satıyor. Tazeliğini kaybetmiş olanlar için indirim bile yapıyor.”

Logan’ın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Miller iç geçirdi. “Bak: Alıcılar çoğu zaman pezevenklerdir. Eğer mallarından bir tanesi aşırı dozdan ölürse, hemen Malk’ın Süpermarketi’ne gidersin. Yerine, yenisini çok daha ucuza verirler.”

“Yüce İsa!”

“Zavallı fahişelerin birçoğu İngilizce bilmiyor. Alınıyor, kullanılıyor, kiralıyor, sonra işe yaramayacak duruma geldiklerinde sokaklara bırakılıyorlar.”

Sessizce oturdular. Kafeteryadaki tek ses, kapuçino makinesinin tıslaması ve çift camın ardından gelen fırtınanın uğultusuydu.

■ ■ ■

Logan merkeze geri dönmeyecekti. Miller kendisini Castlegate’de bıraktığında buna karar vermişti. Oddbins’e gi-

decek, birkaç şişe şarap ve bira alacak, sıcak evinde içecekti. Kitap, şarap ve ardından biraz çay.

Ama bir süre sonra, kendini merkezin kasvetli lobisinde buldu. Eriyen karların suyu, linolyumun üzerine akıyordu.

Her zamanki gibi, Peter Lumley'in babasından yeni meşajlar gelmişti. Logan adamı düşünmemek için elinden geleni yaptı. Pazar günüydü, merkezde olması bile gerekmiyordu. Çaresiz telefon konuşmalarından birini daha yapamazdı. Masasına oturdu ve Geordie Stephenson'ın resmine baktı. Adamın ölü gözlerinden bir şey okumaya çalıştı.

Miller'in satılık kadınlarla ilgili anlattığı hikâyeye, zihnini hareket geçirmişti. Aberdeen'de biri kadın satın almak istiyordu ve dedektifin karşısında, ülkenin en büyük insan tüccarını temsil eden Geordie duruyordu. Belki kadın alıp satmakla faşizlik farkı şeylerdi ama hepsi aynı kapıya çıkıyordu.

Morgda çekilmiş resme bakarak "İşleri yüzüne gözüne buluşturdun, değil mi?" diye sordu. "Edinburgh'dan buraya kadar bir işi bitirmek için geldin ama kendini, diz kapakların çıkarılmış bir vaziyette, limanda buldun. Şehir planlama departmanına rüşvet vermeyi bile başaramadın. Merak ettiğim şey, patronuna Aberdeen'de kendine kadın almak isteyen biri olduğunu söyleyip söylemediğin. Nakit para, hiç soru sormaksızın."

Geordie'nin otopsi raporu masanın üzerinde duruyordu ve hâlâ okunmamıştı. Tüm hafta boyunca yaşananlardan dolayı, Logan'ın rapora göz atacak vakti olmamıştı. Dosyayı eline aldı ve sayfalara göz gezdirirken telefonu çaldı.

"Logan?"

"Dedektif?" Arayan, Inch'ti. "Neredesin?"

"Merkezde."

“Logan, senin gidecek bir evin yok mu? Sana güzel bir kadın polis memurunu dışarı çıkartıp güzel vakit geçirmeni söylemedim mi?”

Logan gülümsedi. “Evet efendim. Özür dilerim efendim.”

“Pekâlâ, artık bunu yapmak için çok geç.”

“Evet efendim.”

“Kalk ve Seaton Parkı’na gel. Az önce aradılar, Peter Lumley’i bulmuşlar.”

Logan’ın içini bir hüüzün kapladı. “Anlıyorum.”

“Ben de birkaç dakika sonra... Tanrım, dışarıda bir kar fırtınası var. Yine de otuz dakika sonra parkta diyelim. Belki kırk dakika sonra. Dikkat çekme dedektif. Siren çalma, yanar döner ışıklarını açma, anladın mı?”

“Evet efendim.”

Seaton Parkı, yazın çok güzel bir yerdi, geniş çimenlikleri, yüksek ağaçları ve bir orkestra platformu vardı. İnsanlar, çimenlerin üzerinde piknik yapar, bazıları futbol oynar, çalılardan arasında sevişenler de olurdu. Gece, sarhoşların mekânıydı. Aberdeen Üniversitesi’nin yurtlarının hemen dibindeydi, bu yüzden parka her zaman, cebinde parası olan ve üniversiteye yeni gelmiş saf tipler takılırdı.

Ama bugün Doktor Jivago’dan çıkmış gibiydi. Gün ilerlemesine rağmen hava hâlâ tamamen aydınlanmamıştı ve yağan kar, her şeyin üzerini örtüyordu.

Logan parka girdi, arkasından bir Eskimo gibi sarınmış polis memuru geliyordu. Karın içinde yürüyen zavallı memur, önünde yürüyen dedektifi rüzgârı kırmak için kullanıyordu. Ulaşmaya çalıştıkları yer, parkın ortasındaki alçak beton bir binaydı, yan duvarları beyaza boyamıştı. Umumi tuvaletler

kışın kapalıydı. Parkta sıkışan olursa, ihtiyacını çalılarının arasında gidermek zorundaydı. Binanın yanına dolaştılar, soğuk rüzgârdan kurtuldukları için mutluydular. Kadınlar tuvaletinin girişi, küçük bir girinti tarafından gizleniyordu.

Kapı aralıktı, asma kilidin durması gereken yerde tahta parçalanmış ve dağılmıştı. Şimdi büyük pirinç kilit, metal kancanın ucunda, işe yaramaz bir biçimde sallanıyordu. Logan kapıyı açtı ve kadınlar tuvaletine adım attı.

İçerisi sanki dışarıdan daha soğuktu. İki üniformalı memur, yaşları altı ile on arasında değişen üç çocuğun başında dikiliyordu. Battaniyelere sarınmış çocukların nefesleri, ağızlarından buharlaşarak çıkıyordu. Çocuklar hem heyecanlı hem de sıkılmış gibiydiler.

Üniformalılardan biri, kafasını kaldırıp içeri girenlere baktı. “Üç numara,” dedi.

Logan başıyla onayladı ve bakmaya gitti.

Peter Lumley artık yaşamıyordu. Logan, siyaha boyanmış kapıyı açar açmaz bunu anladı. Çocuk yerdeydi, iki büküm yattığı yerde klozeti kucaklamaya çalışıyor gibiydi. Kızıl saçları, soğuk ışığın altında donuk bir renge bürünmüştü. Mavi-beyaz derisi üzerindeki çiller, artık neredeyse hiç belli olmuyordu. Küçük çocuğun tişörtü yukarı çekilmiş, kolları ve yüzü gizlenmişti ama sırtı ve karnı açıktaydı. Başka bir şey giymiyordu.

“Zavallı çocuk...”

Logan kaşlarını çattı, ölü çocuğun bedenine baktı. Kanıtları yok etmek istemediği için daha yakına girmeye cesaret edemedi. Peter Lumley, çukurun içinde buldukları kurbanı benzemiyordu. Görünüşe göre, vücudu anatomik olarak bir bütündü. Kadınlar tuvaleti kalabalıklaşmaya başladı. Kırmızı

suratlı ve kan ter içerisindeki İnsch, nöbetçi doktor ve Kimlik Bürosu'ndan hemen sonra geldi. Kimlik Bürosu çalışanları, kendilerine söylendiği gibi, sıradan kıyafetleriyle gelmişlerdi. Beyaz minibüslerini Aziz Machar Katedrali'nin yanındaki park yerine bırakmışlardı, bu sayede çok dikkat çekmeyeceklerdi.

İnsch botlarını yere vurup ayaklarındaki karları temizlerken, Kimlik Bürosu çalışanları ve diğer herkes, üzerlerine beyaz üniformalarını giydi. Giyinirken titreyen herkes, havanın ne kadar soğuk olduğundan şikâyetçiydi.

Nöbetçi doktor eldivenlerini çıkartıp ellerini bir lavaboda yıkarken, İnsch yanına gitti. "Durum nedir?" diye sordu.

"Çocuk ölü. Ne kadar zamandır ölü olduğunu bilemiyorum. Olduğu yerde donup kalmış. Böyle soğuk havalar, bu gibi vakalar için tam bir kâbustur."

"Ölüm sebebi?"

Doktor, ellerini ceketinin astarıyla kuruladı. "Bu bilgiyi Buz Kraliçesi'nden almak zorundasınız. Bana, bir telle boğulmuş gibi geldi."

İnsch, "Geçen seferki gibi," dedi. İç geçirdi. Tuvaletteki diğer çocukların duymaması için sesini alçalttı. "Cinsel tacize uğramış mı?"

Doktor başıyla onayladı ve İnsch bir kez daha iç geçirdi.

"Evet." Doktor montuna sarındı, fermuarını çekti ve atkısını boynuna attı. "Eğer bana ihtiyacınız yoksa, daha sıcak bir yere gideceğim. Mesela Sibirya'ya."

Ölüm resmileştiği için, Kimlik Bürosu çalışanları, eldivenli elleriyle kanıtları toplamaya başladılar. Her bir malzemeyi incelediler, uygun gördükleri yerlere parmak izi tozu serptiler. Fotoğrafçı ardı ardına resimler çekiyor, video kayıdı yapan

kişi herkesi ve her şeyi filme alıyordu. Kimse patoloğun gazabına uğramak istemiyordu. Logan geri döndüğünden beri, Isobel'in böyle kötü bir ünü vardı.

Insch sırtını bir duvara yaslayıp işlerini yapan Kimlik Bürosu çalışanlarını seyrederken, "Bugün bir hafta oldu, değil mi?" diye sordu. Logan başıyla onayladı. Inch cebinden bir paket şekerleme çıkarttı ve herkese ikram etti. "Ne kadar kasvetli bir hafta geçirdik," dedi. "Yakın zamanda tatile çıkmayı düşünüyor musun? Sen gidersen, suç istatistikleri de biraz normale döner."

"Aman ne komik." Logan ellerini cebine soktu ve Peter Lumley'in üvey babasının, kötü haberi aldığı zaman nasıl olacağını hayal etmemeye çalıştı.

Insch başıyla üç çocuğu işaret etti, kadınlar tuvaletinde yüzleri yavaş yavaş morarmaya başlamıştı. "Bunları ne yapacağız?"

Logan omzunu silkti. "Kardan adam yapıyorlarmış. Biri sıkışmış, işlemeye buraya gelmiş ve cesedi bulmuş." Logan çocuklara baktı. İki kız çocuğu, biri sekiz biri on yaşında. Bir erkek çocuğu, en küçükleri, altı yaşında. Kardeştiler. Hepsinin kemerli burunları ve geniş kahverengi gözleri vardı."

Insch, "Zavallı çocuklar," dedi.

Logan, "Külahıma anlatsınlar," dedi. "Buraya nasıl girmişler? Bir tornavida alıp kapının sürgüsünü sökmüş, sonra bir levye ile kilidi kırmışlar. Buradan geçen memurlar, olanları görmüşler." Logan iki polis memurunu işaret etti. "Bu memurlar gelmeseydi, çocuklar arkalarına bile bakmadan kaçacaklardı."

Insch dikkatini, çocuklardan, iki memura odakladı. "Neden buradalarmış? Seaton Parkı'nın ortasında? Bu havada?" Kaşlarını çatı. "Bana pek mantıklı gelmedi."

Logan bir kez daha omzunu silkti. “Hikâyeleri bu, böyle olduğunu iddia ediyorlar.”

“Hım...”

Memurlar, Inch’in bakışları altında huzursuzca kıpırdandılar.

“Sence cesedin buraya atıldığını gören var mıdır?” diye sordu.

“Hayır, sanmıyorum.”

Inch başıyla onayladı. “Ben de aynı fikirdeyim.”

“Çünkü cesetten kurtulmak için buraya atmamış, bence saklamak istemiş. Ceset içerideyken kapı kilitlenmiş. Demek ki asma kilidi katil takmış. Cesedin güvenli bir yerde olduğunu düşünüyor olmalı. İsteddiği zaman, ne zaman canı isterse geri dönebilir ve ganimetini alabilir.”

Müfettişin yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. “Demek ki geri gelecek. Sonunda bu piçi yakalamanın bir yolunu bulduk!”

Inch cümlesini bitirdiği anda, Isobel MacAlister kapının eşiğinde belirdi. Kalın yün paltosuyla etrafa kar taneleri saçarak, öfkeli adımlarla içeri girdi. Giriş holünde durup olay mahaline göz gezdirdi, Logan’ı görünce kaşları biraz daha çatıldı. Kadın sanki kin güdüyordu, çünkü Logan sadece operaya gittiği akşamı mahvetmemiş, aynı zamanda otopside yanıldığını da ispatlamıştı. Ve Isobel asla yanılmazdı. Kadın, “Müfettiş,” dedi. Eskiden aynı yatakta uyuduğu adamı görmezden geldi. “Hemen başlayalım mı?”

Inch üç numaralı kabini işaret etti ve Isobel cesedi incelemeye gitti. Yürürken, Wellington çizmelerin sesi geldi.

Inch, “Bana mı öyle geliyor?” diye fısıldadı. “Yoksa hava biraz daha mı soğudu?”

Peter Lumley'in ailesine akşam haber verdiler. Bay ve Bayan Lumley, hiçbir şey söylemediler. Logan ve müfettiş ortaya çıkar çıkmaz, kötü haberin geldiğini anladılar. Sessizce koltukta yan yana oturup Müfettiş Insch kendilerini teselli etmeye çalışırken el ele tutuştular.

Bay Lumley hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, ceketini aldı ve dışarı çıktı.

Kadın arkasından baktı, kapının kapanmasını bekledi ve sonunda gözyaşlarına boğuldu. Aile İrtibat Memuru, kadına destek olmak için yanına gitti.

Logan ve Insch dışarı çıktı.

28

Plan basitti. Suç mahaline giren çıkan herkes çok dikkatli olacak ve bu bilgiyi gizli tutacaktı. Tuvaleti ziyaret edenlerin sayısı fazla olmayacak, kapıdaki kilit tamir edilecekti. Ceset gizlice dışarı çıkartılacaktı. İki polis memuru tuvaleti gözetleyecek, bunu güvenli ve sıcak bir yerden, girişi görebilecekleri bir yere park edilmiş bir arabanın içinden yapacaktı. Aralıksız yağan kar, girişin etrafındaki ayak izlerini silmiş, her şey yeniden pürüzsüz ve düzgün bir şekle bürünmüştü. Sanki içeri kimse girmemiş gibiydi. Cesedi bulan üç çocuk, ağızlarını kapalı tuttukları sürece, kamu malına zarar vermekten yargılanmayacaktı. Kimse Peter Lumley'in cesedinin bulunduğunu bilmemeliydi. Katil elinde bisturisiyle ganimetini almaya gelecek ve memurlar adamı yakalayacaktı. Sorun çıkması mümkün müydü?

Miller'ın, Bernard Duncan Philips'in trajik yaşamı hakkında yazdığı hikâye, dördüncü sayfada yer buldu, hemen yanında yeni traktörler ve bir hayır kurumunun yardım kermesi ile ilgili haberler vardı. Gazetenin içine bir yere sıkıştırılmış olsa da iyi bir makaleydi. Miller, Bernard'ı acınacak bir karaktere dönüştürmüş, zihinsel sorunlarının annesinin ölümüyle birlikte açığa çıktığını savunmuştu. Toplum tarafından terk edilmiş zeki bir adam, çevresini kuşatan karmaşık dünyaya ayak uydurmaya çalışıyordu. Makalenin gidişatından, adamı

serbest bırakan Grampian Polisi'nin, ne yaptığını bildiği anlaşıyordu.

Miller'ın gazeteye yazdığı tek makale bu olsaydı, polis merkezinde herkes çok daha mutlu olurdu.

Miller'ın yazdığı ikinci haber, ön sayfada büyük harflerle yazılmış başlığın altında göze çarpıyordu. 'ÇOCUK KATİLİ İŞ BAŞINDA! TUVALETTE CESET BULUNDU.'

Insch, "Bunu nasıl öğrendi?" diye bağırdı. Yumruğunu geçirdiği masanın üzerindeki kâğıtlar ve bardaklarla birlikte, konferans odasındaki herkes yerinden sıçradı.

Ganimetini almak için suç mahaline geri dönecek katil senaryosu, onarılamayacak durumdaydı. *Press and Journal*'ın ön sayfasında, öfkeli bir dille, olayın tüm detayları dile getirilmişti.

Insch, "Başka bir çocuğu öldürmeden adamı ele geçirmenin en iyi yolu buydu," dedi. Gazeteyi eline aldı ve ön sayfayı herkese gösterirken havada salladı. "Adamı yakalayabilirdik! Şimdi bir başka çocuk daha ölecek. Çünkü bu lanet olasıca muhabir, çenesini kapalı tutamadı!"

Gazeteyi gelişigüzel fırlattı. Havada taklalar atan gazete, duvara çarptı ve sayfaları etrafa saçıldı. Inch'in arkasında, üzerinde üniformasıyla Müfettiş Napier duruyordu. Uzaktan bakıldığında, kızıl saçlı bir Ölüm Meleği'ne benziyordu. Tek bir kelime bile etmiyor, Müfettiş Inch köpürürken çatık kaşları altından kalabalığı seyrediyordu.

Insch, "Size ne yapacağımı söyleyeyim," dedi. Elini cebine soktu. Kalın, kahverengi bir cüzdan çıkarttı ve içini açıp tüm banknotları eline aldı. "Bana bir isimle gelen ilk kişi bunları alabilir." Paraları masanın üzerine çarptı.

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

Logan da kendi cüzdanını çıkarttı ve cebindeki tüm parayı yığının üzerine ekledi.

Sonra bu eylem herkesi tetikledi, dedektifler, üniformalılar ve müfettişler, herkes ceplerini boşaltıp parasını masanın üzerine koydu. Sonunda masanın üstünde yüklü bir miktar para birikti. Bir ödül kadar fazla değildi ama herkesin işini görecektik kadardı.

Insch yüzünde yorgun bir gülümsemeyle, “Ne güzel,” dedi. “Ama hâlâ, içimizdeki muhbirin kim olduğunu bilmiyoruz.”

Herkes sandalyelerine otururken, Insch yüzünde apaçık belli bir gurur ile mesai arkadaşlarını süzdü. Napier’ın yüz ifadesi daha donuktu. İçeridekileri teker teker inceliyor, yüz ifadelerinden bir anlam çıkartmaya çalışıyor, sıklıkla da Logan’a bakıyordu.

Insch, “Pekâlâ,” dedi. “Ya içimizden biri yalan söylüyor ve parasını masanın üzerine koyarak bu işten sıyrılabilceğini düşünüyor ya da Miller’ın muhbiri başka biri. Umarım ikincisidir.” Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Çünkü, bu odadakilerden biriye, onu kendi ellerimle çarmıha gereceğim.” Masanın kenarına tünedi. “Dedektif McRae, görev yerlerini bildirin.”

Logan isimleri okudu, arama ekiplerini karla kaplı parka gönderdi. Diğerleri kapı kapı dolaşarak tuvalete cesedi koyan kişiyi gören olup olmadığını araştıracaktı. Geriye kalanlar ise halktan gelen telefonlara ve ihbarlara cevap verecekti. Bernard’ın serbest kalmasının ardından, zaten telefonlar susmuyordu. Adamın el arabasını, kayıp çocukların yanında gören insanların bu kadar fazla olması şaşırtıcıydı.

Sonunda brifing sona erdi ve insanlar dışarı çıktılar. Herkesin yüzü dışarıdaki hava kadar kasvetliydi ve gözler, masa-

nın üzerindeki para yığınınına odaklanmıştı. Sonunda geriye sadece Insch, Logan ve Napier kaldı.

Müfettiş masanın üzerindeki parayı aldı ve büyük, kahverengi bir zarfın içine koydu. Üzerine de büyük siyah harflerle, 'KAN PARASI' yazdı.

"Fikri olan var mı?"

Logan omzunu silkti. "Kimlik Bürosu'ndan olabilir mi? Olay yerindeydiler."

Napier bir kaşını havaya kaldırdı. "Ekibinizdekilerin masanın üzerine para koymaları, suçlu olmadıkları anlamına gelmez. Buradaki herhangi biri olabilir." Bakışlarını Logan'ın üzerine dikti. "Herhangi biri."

Insch bir süre düşündü, suratı asıktı ve aklı başka yerdedi. "Adamı yakalayabilirdik," dedi. Zarfın ağzını kapattı. "Biz mekânı terk edecektik ve adam suç mahaline geri dönecekti."

Logan başıyla onayladı, adamı yakalayabilirlerdi.

Napier, bakışlarını Logan'ın üzerinde tutmaya devam etti.

Insch, "Her neyse," dedi. Parayla dolu kahverengi zarfı cebine koydu. "İzin verirseniz müfettiş, otopsi saat dokuzda. Geç kalmak istemeyiz. Yoksa Logan'ın eski kız arkadaşı, jartiyeriyle bizi boğabilir."

Logan ve Insch bodrum katına indiklerinde, Doktor Isobel yalnız değildi. Kadının saçları başı dağınık yardımcısı, her zamanki gibi, kadınsı ve aptal hareketlerle içeride geziniyordu. Üç tıp öğrencisi, ellerinde defterler ile hazır bekliyordu, dört yaşındaki bir çocuğun nasıl kesilip biçileceğini öğrenmeye hevesliydi. Isobel, müfettişe bir merhaba dedi ama Logan'a bakmadı bile.

Masanın üzerinde Peter Lumley'in çıplak bedeni yatıyordu. Donuk renkli ve bal mumuna benzeyen derisiyle, oldukça

ölü görünüyordu. Öğrenciler notlar alırken, yüzlerine yapmacık gülümsemeleri yansıdı, Isobel kesip biçmeye başladı. David Reid'in hikâyesinin hemen hemen aynısıydı, sadece ceset daha iyi durumdaydı ve bir parçası kesilip alınmamıştı. Bir çeşit kordonla boğulmuştu, muhtemelen üzeri plastik kaplı bir şeydi.

Çocuk öldükten sonra, bedenine esnek olmayan bir şey girmişti.

Masanın üzerinde yine ölü bir çocuk vardı.

Otopside sonra midesi hâlâ bulanık Logan, kendi küçük komuta merkezine döndü. İçerisi boştu. Duvardan Geordie Stephenson ona bakıyordu. İki dava... İkisi de bir yere çıkmıyordu.

Masada, üzerinde kendi ismi yazılı, büyük bir zarf vardı. 'DEDEKTİF LAZARUS MCRAE'YE.'

"Lanet olasıca pislikler."

Logan bir sandalyeye çöktü ve zarfı açtı. İçinde adli rapor vardı. Herkesin anlayabileceği kelimelerin yerine, anlaşılmasa bir jargonda, onlarca kelime kullanılmıştı. Zarfın içindeki diğer nesne, reçineden yapılmış bir dizi dişi.

Logan dişleri zarfın içinden çıkarttı ve kaşlarını çattı. Biri si davaları karıştırmış olmalıydı. Dişlerin, Geordie'nin vücudundaki ısırık izlerine göre yapılmış olması gerekirdi. Colin McLeod'un çene yapısına uyması gerekirdi. Ama bu dişler, Colin McLeod'a, adam ancak bir kurt olsaydı uyardı. Birkaç diş de eksikti...

Birden ürperen Logan, Geordie'nin okunmamış otopsi raporunu eline aldı. Isırık izleri hakkında yazılanlar gayet açıktı.

Gözlerini kapattı ve sessizce küfretti.

Beş dakika sonra dışarı çıktı ve Memur Watson'ı da yanından sürükleyerek binadan ayrıldı.

Turf'n Track, en son geldikleri zamanki kadar harap ve soğuk görünüyordu. Yağan kar mekâna neşeli bir hava katmamış, aksine yan yana dizilmiş dükkânlar eskisinden de kasvetli bir havaya bürünmüştü. Memur Watson arabayı ön taraftaki park yerine çekti, uluyan rüzgârı dinleyip yağan karı seyrettiler. Diğer devriye arabasının –Quebec Üç Bir– binanın arkasında yerini almasını beklediler.

Yolcu tarafındaki cama birisi vurunca, Logan yerinden sıçradı.

Karın altında, koruyucu bir kolluk takmış, tedirgin bir adam dikiliyordu. Logan pencereyi açtı ve adam hemen lafa girdi. “Bu... Köpek, büyük bir şey mi?” diye sordu. Yüz ifadesinden, sorunun cevabının ‘hayır’ olmasını beklediği beliydi.

Logan ısırik izlerinden yola çıkarak hazırlanan dişlerden birini gösterdi. Adam bu durumdan hiç hoşnut kalmadı.

“Anlıyorum,” dedi. “Büyük, bir sürü dişi var.” İç geçirdi. “Harika.”

Logan'ın aklına köpek geldi. “Bir teselli olur mu bilemiyorum ama çok yaşlı.”

Adam, “Ahhh,” dedi. Daha da endişelendi. “Büyük, bir sürü dişi var ve deneyimli.”

Eline, ucunda sağlam plastikten bir halka olan, uzun metal çubuğu aldı ve hafifçe başına vurdu. Etrafa saçılan su damlalarının bir kısmı, açık pencereden içeri girdi.

Telsizden mesaj geldi. Quebec Üç Bir yerini almıştı. Gitme zamanıydı.

Logan araçtan dışarı adım attı. Araba ile Turf'n Track arasındaki mesafeyi ilk kateden, Memur Watson oldu. Kapının yanına konumlandı, copu elindeydi, tıpkı filmlerdeki gibi. Elleri ceplerinde, omuzları çökük ve kulakları dondurucu rüzgâr yüzünden kızarmış Logan, kadını takip etti. İki köpek eğiticisi, Dedektif McRae'nin arkasından geliyordu.

Turf'n Track'e ulaşınca, iki köpek eğiticisi Watson'ın yanında yerlerini aldı. Sırtlarını duvara yapıştırıp uzun metal çubukları sıkıca kavradılar.

Logan üçlüye baktı ve olumsuzca başını iki yana salladı.

"Afili Aynasızlar'ı çevirmiyoruz çocuklar," dedi. Sakince kapıyı açtı, içeriden kulakları sağır eden bir gürültü geldi.

Logan eşiği geçer geçmez ıslak köpeğin ve elle sarılmış sigaraların kokusunu aldı. Gözlerinin karanlığa alışması uzun sürmedi. İçeride bir çift televizyon açıktı, tezgâhın birer köşesine yerleştirilmişlerdi. Her ikisinde de aynı köpek yarışı vardı. Görüntü akıp geçerken, ses sonuna kadar açıktı.

Plastik sandalyelerde dört adam oturuyor, hepsi ekrana bakarken bağırp çağırıyordu.

"Haydi lanet olasıca! Koş!"

Korkunç Doug ortalıklarda yoktu ama köpeği, elektrikli ısıtıcının önüne uzanmış, yerde yatıyordu. Diliyle ağzının kenarını temizlerken, ızgaranın ışığıyla tüyleri parıldadı.

Logan'ın yanından içeri süzülen soğuk rüzgâr, beraberinde kar taneleri de getirdi ve duvarlardaki posterler dalgalandı. Gelenin kim olduğuna bakmadan, iri yarı bir adam bağırdı. "Kahrolasıca kapıyı kapat!"

Rüzgâr, yerde yatan köpeğin tüylerini dalgalandırdı. Ve köpek, bir avı kovalıyormuş gibi tırnaklarını çıkarttı. Lezzetli bir av, bir tavşan veya bir polis.

Watson ve iki köpek eğitmeni Logan'ın arkasından içeri süzülüp kapıyı arkalarından kapattı. Köpek patlamaya hazır bir bombaymış gibi, gözler üzerine odaklandı. Tedirgin bir biçimde dudaklarını yalayan adamlardan biri, sopasının ucundaki halkayı, gri ve açık kahverengi tüylü kitleye doğru uzatıp ilerlemeye başladı. Uyuklarken köpeği yakalarsa, ısırmaktan kurtulabilirdi. Herkesin dikkati ekrandaki köpek yarışına odaklandığı için, ağır adımlarla ilerledi, sonunda sopanın ucundaki halka ile köpeğin başı arasında sadece birkaç santimetre kaldı. Televizyonda, sarı önlüklü gri bir köpek, mavi önlüklü rakibini geçerek bitiş çizgisini geçti. Adamlardan iki tanesi ayağa fırladı ve neşeli bir kahkaha attı. Diğer ikisi küfretti.

Yerde yatan köpek ani gürültünün ardından kulaklarını dikti ve bir kurdunkine benzeyen yaşlı kafasını kaldırdı. Köpek bir an için, elinde sopasıyla önünde dikilen polis memuruna baktı.

Memurdan bir 'Ayyy!' sesi geldi ve sopasını öne savurdu. Ama yeterince hızlı değildi. Yaşlı köpek ayağa fırladı ve sopanın ucundaki halka elektrikli ızgaraya çarpıp tellerden birini kopartırken havlamaya başladı.

Adamlar başlarını çevirip önce köpeğe, sonra içerideki dört polis memuruna baktı.

"Neler oluyor?"

Birden herkes ayaklandı. Yumruklar sıkıldı ve dövmeleer açığa çıktı. Tıpkı köpek gibi, adamlar da dişlerini açığa çıkarıp hırladılar.

Odanın diğer tarafından bir gürültü geldi ve tezgâhın arkasındaki kapı açıldı. Simon McLeod kapının eşiğinde belirdi. Yüzündeki rahatsızlık, yerini hemen öfkeye bıraktı.

Logan, köpek sürekli havladığı için sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Bela istemiyoruz,” dedi. “Sadece Dougie MacDuff ile konuşmak istiyoruz.”

Simon elini uzattı ve ışıkları kapattı. İçerisi birden karanlıkta kaldı, televizyonların gri-yeşil parıltısı etrafı aydınlatmaya yetmedi, sadece şekillerin dış hatları belirgindi.

Acı içerisinde ilk bağıran, sopasıyla köpeğe yaklaşan memur oldu. Bir patırtı, bir hırlama, ardından birinin yere düşme sesi. Logan’ın başının yanından bir yumruk geçti ve dedektif kenara çekildi. Bir yumruk savurarak karşılık verdi. Savurduğu yumruğun ete ve kemiğe çarpmasıyla rahatladı, boğuk bir çığlğın ardından yüzüne bir sıvı sıçradı ve bir patırtı daha duyuldu. Logan, Memur Watson’ı yere sermemiş olmayı ümit etti!

Köpek hâlâ havlıyor, hırlıyor ve muhtemelen birilerini ısırmaya çalışıyordu. Televizyon ekranında bir sonraki yarış anons edildi ve köpekler yerlerini aldı. Logan’ın sırtına metal bir çubuk çarptı ve dedektif öne savruldu. Yerde yatan bir bedene takılıp yüzüstü zemine kapaklandı. Başının yanına bir ayak indi, sonra hemen kayboldu.

İçeriye beyaz ışık doldu ve Logan başını çevirince, kar fırıncasını arkasına almış, kambur birini gördü. Adam, elindeki poşeti yere bıraktı. Dört teneke kutu bira ve bir şişe Grouse, eski püskü linolyum zeminin üzerine düştü.

Oda kış güneşinin yumuşak ışığıyla aydınlandı. Köpek eğitmenlerinden biri yerdeydi. İri köpek, adamın kollarını ısırarakla meşguldü. Memur Watson’ın burnundan kanlar akıyordu ama adamlardan birini etkisiz hâle getirmişti. Diğer köpek eğitmenini adamlardan biri tutuyor, bir diğeri karnına yumruklar indiriyordu. Logan yerdeydi ve ön dişlerinin ol-

ması gereken yerde kanlı bir açıklık olan bir adamın üzerinde yatıyordu.

Kapıdaki kambur arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Korkunç Doug!

Logan sessizce küfretti ve ayağa kalktı, kapıya doğru koştu. Bir el, bileğini kavradı ve dedektif yeniden dengesini kaybetti. Yere düşmesiyle, karnındaki dikişler gerildi. Bir el bileğini daha sıkıca kavradı ve bir diğeri bacağına uzandı.

Acıyla kıvranan Logan, yerdeki viski şişesini eline aldı ve bir sopa gibi savurdu. Şişe saldırganın kafasında patladı ve Logan'ın bacağına kavrayan eller gevşedi.

Logan güçlkle de olsa ayağa kalktı ve kapıya ulaştı. Karnındaki sancı alev alev yanıyordu. Sanki biri içine benzin enjekte etmiş ve fitili ateşlemişti. Dişlerini sıkarak cebinden cep telefonunu çıkarttı ve Quebec Üç Bir'e nazik popolarını kaldırıp yardıma gelmelerini söyledi. Dükkânları park yerinden ayıran parmaklıklara tutundu. Korkunç Doug gençken hızlı bir koşucu olabilirdi ama artık eski günleri geride kalmıştı. Uzağa gitmiş olamazdı.

Sol tarafta, boş yol ve park hâlindeki araçlardan başka bir şey yoktu. Yağan karın altında görünüp kayboluyorlardı. Sağ tarafta, griye boyanmış beton binalar ve yan yana sıralanmış arabalar vardı. Birisi, kasvetli ve cansız binalardan birinin içinde gözden kayboldu.

Logan parmaklıkları bıraktı ve kaybolan adama doğru koştu. Arkasında, Quebec Üç Bir, sirenlerini çalarak buzlanmış park yerine girdi.

Logan koşarken, buzdan iğneler yüzüne battı. Ayakları altındaki kaldırım kaygandı. Ayaklarının her yere basışında, dengesini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Doug'un

içine girdiği binaya doğru koşmaya devam etti, basamakları çıktı ve kapıyı omzuyla açtı. İçerisi sessiz ve soğuktu, nefesi buhar bulutu şeklinde çıkıyordu. Beton duvardaki karanlık lekeler, kasık seviyesinden yere doğru dallanan bir ağaca benziyor ve birinin ardı ardına duvara işlediği yeri işaretliyordu. Dondurucu koridordaki koku, keskin ve kötüydü.

Nefes nefese kalmış Logan durup etrafına bakındı, pis koddan gözleri yaşardı. Doug binadaki dairelerden herhangi birine girmiş olabilirdi. Veya bir yere, örneğin merdivenlerin altına gizlenmesi de mümkündü. Logan öne doğru bir adım attı ama merdivenlerin altında kimse yoktu. Arka kapı ardına kadar açıktı.

Logan, “Lanet olsun,” diye küfretti. Derin bir nefes aldı ve koşarak dışarı çıktı.

Yan yana sıralanmış üç ve dört katlı binaların arasında, ortak kullanıma açık yeşil alanlar vardı. Aslında, en iyi mevsimde bile yeşil değillerdi. Karın üzerindeki taze ayak izleri, karşıdaki binaya doğru ilerliyordu.

Logan koşarak izleri takip etti ve diğer binanın da içinden geçti. Şimdi bir başka sokaktaydı ve yan yana dizilmiş binalara göz gezdirdi. İleride bir kapı çarptı ve Logan hızlı adımlarla sokağı geçip kapıya ulaştı. Binanın içinden geçti ve arka kapıdan dışarı çıktı. Şimdi karşısında, yan yana sıralanmış gri bloklar yoktu. İki metre yüksekliğindeki bir tel, yerleşim alanını çalılık araziden ayırıyordu. Telin ardında bir fabrika vardı ve daha ötede yüksek binalar göze çarpıyordu: Tillydrone.

Korkunç Doug, diğer tarafa ulaşmak için telin üzerine tırmanmakla meşguldü.

“Olduğun yerde kal!” Logan hızlı adımlarla tele doğru yürüdü, kurumuş yeşilliğin sonuna kayarak ulaştığında

Doug birden gözden kayboldu. “Nesin sen, kahrolasıca Huduni mi?”

Telin üzerine çıkarken, Logan adamın nasıl birden ortadan kaybolduğunu anladı. Tel, Sandilands Evleri ile şehrin kuzeyindeki demir yolunu birbirinden ayırıyordu. Çalılarının arasındaki geniş, derin ve insan yapımı bir geçidin zemininde, demiryolu hattı uzanıyordu. Doug eğimli arazide kayarak kendini geçide bıraktı.

Yaşlı adam artık çok hızlı koşmuyordu. Ağır adımlarla demiryolunun üzerinde ilerlerken, bir eliyle göğsünü tutuyordu.

Logan tele tırmandı, kendini diğer tarafa bıraktı ve sert bir biçimde zemine indi. Ayakları hemen yerden kesildi, geriye kalanı yer çekimi halletti. Bir taş gibi eğimli arazide düştü, katırtırnağı ve eğrelti otlarına sürtündükten sonra, kendini geçidin dibindeki çakıl taşlarının üzerine buldu. Acıyla inledi, elinin üzerindeki bir yarıktan kan akıyordu. Birden hızı kesilince, başı dönmeye başladı. Ama en kötüsü, karnındaki sancıydı. Angus Robertson, Mastrick Canavarı, aradan bir yıl geçmesine rağmen, hâlâ canını acıtabiliyordu.

Neyse ki geçidin yüksek duvarları, rüzgârı perdeliyordu. Gökyüzünden hâlâ kar taneleri yağıyor, durgun havayı bir battaniye gibi kaplıyordu.

Logan yerde yatıyor, inliyor, kendine gelmeye çalışıyor ve üzerine karın yağmasına izin veriyordu. Yerinden kıpırdamıyor ama yattığı yerden Korkunç Doug’u görebiliyordu. Yaşlı adam, bir ara omzunun üzerinden geriye baktı ve kendisini kovalayan polis memurunun, yaralanmış bir vaziyette, rayların üzerinde yattığını gördü. Koşmayı bıraktı ve Logan’ı seyretti, ağzından yoğun bir buhar bulutu hâlinde nefes veriyordu.

Sonra geldiği yoldan Logan'a doğru yürümeye başladı. Bir elini cebine attı ve parıldayan bir şey çıkarttı. Keskin bir şey.

Logan'ın tüm bedeni buz kesti. "Aman Tanrım..." diye fısıldadı.

Yerinden doğrulmaya, Korkunç Doug yanına gelmeden ayağa kalkmaya çalıştı. Ama karnındaki sancı çok fazlaydı, ölümün ağır adımlarla kendisine doğru yürümesi bile bir şeyi değiştirmiyordu.

Doug, "Beni takip etmek zorunda değildin," dedi. Hâlâ nefes nefeseydi. "Sen kendi işine baksan olmaz mıydı? Şimdi sana bir ders vermek zorundayım Bay Domuz." Elindeki şey, parıltılı bir Stanley bıçağı.

"Ah Tanrım, hayır..." Yine aynı şey oluyordu.

Doug, "Ben pastırmayı çok severim," dedi. Kırıksık yüzü kıpkırmızıydı ve damarları açığa çıkmıştı. Ölü gözü, yağan kar ile aynı renkteydi ve şeytani gülümsemesi, nikotin kahve-rengisiydi. "En güzel pastırma, ince dilimlenendir."

Logan, "Yapma..." dedi. Yerinden doğrulmaya çalıştı.

"Ah, ağlayacak mısın, Bay Domuz? Çocuk gibi sızlanacak mısın? Ama seni suçlayamam. Canın gerçekten çok yanacak."

"Hayır... Lütfen! Bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Hayır?" Doug bir kahkaha attı. Gülme sesi, yerini boğuk ve hırıltılı bir öksürüğe bıraktı. Siyah ve kırmızı bir balgam tükürdü. Sonunda nefesini geri kazandı. "Ne?" diye sordu. "Kaybedecek neyim var? Kanserim Bay Domuz. Hastanedeki adam, en fazla bir veya iki yıl yaşayacağımı söyledi. Kalan yıllarım da kolay geçmeyecekmiş. Ve siz polisler benim peşimdesiniz, değil mi?"

Logan dişlerini sıktı ve yerden kalkmaya çalıştı. Doug yanında geldiğinde, dizleri üzerinde doğruldu. Adam bir ayağı-

nı dedektifin sırtına koydu ve itti. Logan'ın göğsü yere çarptı. "Aaaaaaaaaa..."

"Siz aynasızlar beni yeniden içeri tıkacaksınız. Hapishanede öleceğim. Kanser zaten kemiklerimi ve ciğerlerimi yiyor. Ben seni kessem bile bana ne yapabilirler ki? Zaten cezam sona ermeden öleceğim. Bir kişiyi daha öldürsem ne fark eder ki?"

Logan inledi ve yana devrildi. Yüzüne düşen soğuk kar tanelerini hissetti. *Konuşmaya devam etsin, ederse birileri yardıma gelir. Üniformalı biri, Memur Watson veya herhangi biri. Tanrım, lütfen biri gelsin!* "Bu yüzden mi... Geordie Stephen-son'ı öldürdün?"

Doug bir kahkaha attı. "Bu da neyin nesi? Seninle oturup sohbet edecek ve sana her şeyi itiraf mı edeceğim? Yaşlı adam konuşmaya devam etsin ve suçlarını itiraf mı etsin?" Olumsuzca başını salladı. "Çok fazla televizyon seyrediyorsun. Bağırsaklarını dışarı dökeceğim." Elindeki Stanley bıçağı salladı ve sırtıttı.

Logan bir tekme savurdu ve adamın dizinden bir çatırtı geldi. Doug yere çöktü, elindeki bıçağı düşürdü ve dizini tuttu. "Kahrolasıca!"

Dişlerini sıkan Logan yana devrildi ve bir tekme daha savurdu. İkinci tekme adamın başının yanına geldi ve altı santimetrelik bir yara açtı.

Doug inledi, Logan yeni bir tekme savururken, elleriyle kanayan başını tuttu. Logan'ın botunun altında iki parmağı ezildi. "Lanet olasıca!"

Doug yaşlı ve kanserli bir adam olabilirdi ama kötü ününü İskoçya'nın en kötü hapishanelerinde bile en zor şartlar altında hayatta kalarak kazanmıştı. Zor koşulların adamıydı. Hırlayarak geri çekildi ve tekmelerden kaçtı. Sonra öne atıldı,

nikotin lekeli elleriyle Logan'ın boğazını sıkmaya başladı. Dedektifi boğarken yüzü biraz daha kırıştı ve vahşileşti.

Logan boynuna dolanan elleri kavradı ve adamdan kurtulmaya çalıştı ama Doug çok güçlüydü. Dünya şimdiden kırmızımsı bir tona bürünmeye başlamıştı ve kulakları, basındaki basınçla çınlıyordu. Bir elini yana attı, yumruk yaptı ve Doug'un yüzüne geçirdi. Yaşlı adam inledi ama hasmını bırakmadı. Yüzünü buruşturan Logan, ardı ardına yumruklar savurdu, Doug'un ağzından ve burnundan gelen kan üzerine yağdı ve karlar pembe bir renge büründü. Hayatta kalmak için dövüşen dedektif, bir yumruk daha savurdu ve Doug'un çenesini kırdı. Adamın görmeyen gözü tamamen kapandı. Dünyası kararırken yumruklar atmaya devam etti. Bir tane, bir tane daha... Sonunda Logan'ın boğazını sıkın eller gevşedi ve yaşlı adam kan revan içerisinde karların üzerine devrildi.

29

Douglas MacDuff'ı Acil Servis'ten hemen tedavi odalarından birine aldılar. Adam ölü gibiydi. Kırıxık ve çizgili yüzü, koyu morluklardan oluşan ve gittikçe büyüyen bir ağ ile kaplıydı. Nefesi kesik kesik ve hırıltılıydı. Aberdeen Kraliyet Hastanesi'ne götürölürken ambulasta kendine gelmemiş, yüzünden kanlar akarken baygın yatmıştı.

Ambulanstaki adam, yol boyunca Logan ile hiç konuşmamıştı. Yaşlı adamı dövenin Logan olduğunu öğrendikten sonra, ağızlarını bıçak açmamıştı.

Sessizce dikilip soğuktan titreyen Logan, bir hemşirenin Doug'u tıbbi cihazlara bağlayışını seyretti.

Monitörlerde grafikler belirdi, biplerler yaşlı adamın kalp atışlarını temsil ediyordu.

Hemşire kafasını kaldırıncı, kapının eşiğinde dikilen Logan'ı gördü. "Gitmelisiniz," dedi. Yaşlı adamın gömleğini açtı. "Çok kötü dayak yemiş."

Logan, "Biliyorum," dedi. Adamı dövenin kendisi olduğunu hatırlatmaya gerek görmedi. Sesi kaba ve acı doluydu.

"Akrabası mısınız?"

Doug'un gömleğini açan hemşirenin sesi, endişeli ve profesyonel bir tona büründü.

"Hayır. Polis memuruyum: Dedektif McRae."

Kadın dondu kaldı, yüz ifadesi birden soğudu. “Umarım bunu yapan adamı yakalar ve bir ömür boyu içeri tıkarırsınız! Yaşlı bir adamı böyle dövmek!”

Ardından doktor geldi, kısa boylu ve kel kafalı bir adamdı. Elinde bir dosya vardı ve yüzüne endişesi yansımıştı. Logan’ın bir polis memuru olması umurunda değildi. Hastayla ilgilenbilmesi için herkesin dışarı çıkması gerekiyordu.

Logan, “Adı Douglas MacDuff,” dedi. Mümkün olduğunca duygudan yoksun bir ses tonuna bürünmeye çalıştı. “Bir cinayet davasının başlıca sanığı ve çok tehlikeli bir adamdır.”

Hemşire sedyeden uzaklaştı ve ellerini mavi önlüğüne sil-di. Düzenli bipleminin arasında, önlüğe sürtünen lateks eldivenlerin gıcirtısı duyuldu.

Logan nazikçe boğazını ovaladı. “Adama göz kulak olması için bir memur göndereceğim,” dedi. Acıyla yutkundu.

Hemşire, yüzünde kararsız bir gülümseme ile Logan’a baktı ama doktor, Dougie’ nin dövülmüş bedenini yoklamaya başladı. Kadın derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi ve işe koyuldu.

Logan, Korkunç Doug’un başında beklemesi için bir polis memurunu görevlendirdi ve adamı kendi hâline bıraktı. Koridorda yürürken, elinde ilaçlarla dolu bir tepsi taşıyan bir hemşireye çarptı. Özür dilemek için kafasını kaldırıncaya, tanıdık bir yüzü gördü. Ama bu sefer, Lorna Henderson’ın gözlerinden birinin çevresi simsiyahtı. Kadın ağır bir makyaj yaparak morluğu gizlemeye çalıştıysa da başarılı olamamıştı. Logan, “İyi misiniz?” diye sordu.

Kadın endişeli bir biçimde bir eliyle gözünü kapattı ve gülümsemeye çalıştı. “İyiyim,” dedi. Sesi titriyordu. “Daha iyi olmamıştım. Siz nasılsınız?”

“Biri size vurdu mu Bayan Henderson?”

Kadın mavi hemşire önlüğünü düzeltti ve “Hayır,” dedi. Bir kapıya çarpmıştı, bir kazaydı. Hepsi buydu.

Logan, patenti Müfettiş İnsch’e ait, rahatsız edici sessizlik taktiğini kullandı.

Kadının yüzündeki gülümseme silindi, geriye donuk bakışları kaldı. “Kevin geldi, çok içmişti.” Parmaklarıyla üzerindeki kimlik kartının kenarıyla oynadı, konuşurken Logan’ın yüzüne hiç bakmadı. “Bana geri döneceğini düşünüyordum. Tahta göğüslü kadını bırakacağını düşünüyordum. Ama bana, Lorna’nın ölmesinin benim hatam olduğunu söyledi. Arabadan inmesine asla izin vermemeliymişim. Kızımızı öldürmüşüm...” Kafasını kaldırdıca floresan ışıkların altında gözyaşları parıldadı. “Bunu birlikte aşabileceğimizi söyledim. Birbirimize destek olabileceğimizi, kendisini hâlâ çok sevdiğimi söyledim. Beni hâlâ sevdiğini bildiğimi söyledim.” Tek bir gözyaşı kirpiklerinden düştü ve yanağından aşağı süzüldü. Kadın eliyle gözyaşını sildi. “Kızdı ve bağırp çağırmaya başladı. Sonra... Hak etmiştim! Hepsi benim hatamdı! Asla geri dönmeyecek...” Gözyaşlarına boğulan kadın, tepsiyi ve Logan’ı bırakıp koşarak uzaklaştı.

Logan koşarak koridorda gözden kaybolan kadının arkasından baktı ve iç geçirdi.

Memur Watson bekleme salonundaydı. Başını geriye atmış, bir parça tuvalet kâğıdını burnuna dayamıştı. Kâğıt kıpkırmızıydı.

Logan, “Burnun nasıl?” diye sordu. Plastik sandalyelerden birine çöktü. Titrememek için büyük çaba sarf etti.

Watson, “Kötü,” dedi. Başını oynatmadan, göz ucuyla Logan’a baktı. “En azından kırılmadı. Adam ne durumda?”

Logan omzunu silkti ve bunu yaptığına hemen pişman oldu. “Diğerleri ne durumda?” diye sordu. Sesi, acıyla yoğrulmuştu.

Memur Watson, koridordaki odaları işaret etti. “Köpek eğitmenlerinden birinin kaburgalarına bakıyorlar, geriye kalanlar iyi.” Gülümsedi ve yüzünü buruşturdu. “Diğer ekipten biri de ön dişlerinden birkaçını kaybetmiş.”

Bir kez daha göz ucuyla Logan’a baktı, dedektif geldiğinden beri belki de onuncu kez boğazını ovaladı. “Sen iyi misin?”

Logan gömleğinin yakasını aşağı indirdi, kızarmış boynunu tüm ihtişamıyla gözler önüne serdi.

Watson yeniden yüzünü buruşturdu ama bu sefer Logan içindi. Solgun derinin üzerinde, Doug’un parmaklarının sıkıldığı yerlerde, kırmızılıklar ve morluklar göze çarpıyordu. En belirgin izler, nefes borusunun iki yanında, yaşlı adamın baş parmaklarıyla Logan’ın gırtlığına bastırdığı yerlerdeydi.

“Yüce Tanrım, ne oldu?”

“Yere düştüm ve yerimden kalkamadım.” Logan boğazını sıvazlamaya devam etti. “Bay MacDuff hep yerde kalmamı istedi.” Parıldayan bıçağı eline alınca, yeniden ürperdi.

“Lanet olasıca!”

Logan neredeyse gülümseyecekti, birinin kendi tarafını tutması güzeldi.

Müfettiş Insch anlayışlı değildi. Merkeze döndüklerinde, Logan’ın cebinde bir kutu ağıri kesici vardı ve Memur Watson, burnu kırılmadığı için mutluydu. Ama ikili içeri girer girmez, bir polis memuru, müfettişin bıraktığı mesajı ilettil. Derhâl Insch’e rapor vereceklerdi, hemen!

Müfettiş sırtı kapıya dönük, ayakta dikiliyordu, elleri arkasındaydı ve kel kafası floresan ışıkların altında parılıyordu. Insch pencereden, yağan karı seyrediyordu.

“Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye sordu.

Logan bir kez daha boğazını sıvazladı ve George Stephen’ın katilini yakalamaya çalıştıklarını söyledi.

Insch iç geçirdi. “Dedektif, yaşlı bir adamı dövmüşsün. Hastane adamın durumunun ciddi olduğunu söylüyor. Ya ölürse? Yarınki gazetelerde nasıl bir haber çıkar, farkında mısın? ‘POLİS YAŞLI ADAMI ÖLDÜRESİYE DÖVDÜ!’ Ne yaptığını sanıyorsun?”

Logan boğazını temizledi ve temizlememiş olmayı arzula-
dı. Canı yandı. “Ben... Kendimi koruyordum.”

Insch arkasına döndü, yüzü kıpkırmızıydı. “Durum böyle de olsa, yaşlı adamı...” Logan’ın yaralı boynunu görünce cümlesi yarıda kesildi. “Ne oldu? Watson aşk sarhoşu olup boynunu mu ısırdı?”

“Bay MacDuff beni boğmaya çalıştı efendim.”

“Adama bu yüzden mi vurdun?”

Logan başıyla onayladı, yüzünü buruşturdu. “Adamı durdurmanın tek yolu buydu.” Cebinden plastik bir poşet çıkarttı ve titreyen bir elle, müfettişin masasına fırlattı. İçinde bir Stanley bıçak vardı. “Bununla beni kesmeyi planlıyordu.”

Insch poşeti eline aldı, evirip çevirerek içindeki bıçağı inceledi. “Eski yöntemlerin ölmediğini görmek güzel,” dedi. Sonra Logan’ın gözlerine baktı. “Muhtemelen, soruşturma bitene kadar görevden alınacaksın. Eğer Korkunç Doug olayı basına taşımak isterse...” Omzunu silkti. “Nasıl bir durumda olduğumuzu biliyorsun. Bir kötü haberi daha kaldırarak durumda değiliz.”

“Adam beni öldürecekti...”

“Sen yaşlı bir adamı öldüresiye dövdün Logan. Ne için olduğu önemli değil. Sadece bunu göreceksin, polisins gereksiz şiddet kullandığını düşünecekler.”

Logan kulaklarına inanamıyordu. “Beni askıya mı alıyor-sun yoksa?”

“Dedektif, ben bir şey yapmıyorum. Profesyonel Standart-lar bana izin vermez. Artık benden çıktı.”

■ ■ ■

Küçük komuta merkezinde sadece Logan ve kâğıtları vardı. Yarı karanlıkta oturuyordu. Masanın üzerinde bir kupa do-lusu soğumuş kahve ve yarısı yenmiş bir poşet bisküvi vardı. Titrememeye çalıştı.

Bıçak.

Logan bir elini yüzünde gezdirdi. Uzun zamandır, geç-mişte yaşadıklarını düşünmemişti. Çatıda yarı baygın yerde yatarken, Angus Robertson bıçağını ardı ardına... Korkunç Doug yüzünden unutmaya çalıştığı tüm anılar, yeniden yü-zeye çıkmıştı.

Logan tüm formları doldurmuş, yaşlı bir adamı neden dövdüğünü açıklamıştı. Bir buçuk saat boyunca Müfettiş Napier kaşlarını çatıp kendisine sorular sormuş, sonrasında neler olacağını ima etmişti. Şimdi, oturup askıya alınmayı beklemekten başka çaresi yoktu. İşine döneli bir hafta olmuş-tu ama kariyeri tehlikedeydi. Ve hiçbirisi kendi hatası değildi!

Logan iç geçirdi ve Geordie Stephenson’ın yüzüne baktı. Artık Korkunç Doug’un suçluluğunu ispatlamak da kolay ol-mayacaktı. Jüri adamı polis tarafından dövülmüş bir zavallı olarak göreceksin ve bir Edinburgh serserisinin öldürülmesinden sorumlu tutmayacaktı. Şu yaşlı adam, birini nasıl öldürebilir-

di? Çok kırılıyordu! Sorgu yargıcı bu davaya bir sopanın ucuy-
la bile dokunmazdı.

Logan başını, masanın üzerindeki kâğıtlara değene kadar
indirdi. “Lanet olsun,” dedi. Başını masaya vururken tekrar-
ladı. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.”

Cep telefonunun çalmasıyla, kafasını masaya vurması ya-
rıda kesildi. İç geçirdi, telefonu kulağına götürdü ve neşesizce
cevap verdi. “Logan?”

“Dedektif McRae? Ben Alice, dün karşılaşmıştık? Güvenli
evde? Bay Philips ile ilgileniyorduk.”

Logan’ın gözünün önüne, parmakları çok sayıda yüzük-
lü, demode giyinmiş kadın polisin yüzü geldi. “Merhaba...”
dedi. Sustu ve doğruldu. “Ne demek ilgileniyorduk? Bernard
nerede?”

“Ah, evet. Sorunumuz da bu.” Utanarak duraksadı. “Me-
mur Harris bir şişe süt ve biraz cips almak için markete gitti,
ben de duş alıyordum...”

“Sakın bana adamı kaybettiğinizi söylemeyin!”

“Adamı kaybettik demiyorum. Eminim yürüyüşe çıkmış-
tır. Hava karardıktan sonra geri dönecektir...”

Logan saatine baktı. Üç buçuktu. Hava zaten karanlıktı.
“Adamı aradınız mı?”

“Memur Harris dışarıda adamı arıyor, ben belki geri döner
diye evde bekliyorum.”

Logan bir kez daha kafasını masaya vurdu.

“Alo? Alo? Sorun nedir?”

“Geri dönmeyecek.” Logan dişlerini sıkarak cevap verdi.
“Merkeze adamın kayıp olduğunu bildirdiniz mi?”

Bir başka utangaç sessizlik.

Logan, “Tanrı aşkına,” dedi. “Ben haber veririm.”

“Benim ne yapmamı istersiniz?”

Logan bir centilmendi ve cevap vermedi.

On dakika sonra Aberdeen’de devriye gezen tüm polis araçlarına, Bernard’ın sokaklarda serbestçe dolaştığı haber verildi. Logan’ın, adamın nereye gittiğini bilmek için doğaüstü güçlere ihtiyacı yoktu. Adam muhtemelen, içi ölü şeylerle dolu çiftlik evine gidiyordu.

Summerhill’den Cults’a kadar yağın karın altında zor bir seyahatti ama Bernard, bu gibi uzun yürüyüşlere alışkındı. Taşınabilir morguyla yıllardır şehrin sokaklarında ve otoyollarında gezip ölü hayvanları topluyordu.

Ama Bernard Duncan Philips o kadar uzağa gidemedi. Üç buçuk saat sonra, Hazlehead Ormanı’nda, bir kan gölünün ortasında bulundu.

Orman bir peri hikâyesi gibi siyah ve beyazdı. Yaşlı, bükülmüş ağaçların üzeri, buz ve kar ile örtülüydü. Dar bir yol, parkın içinde kıvrılarak uzanıyordu ve Logan aracıyla yolda ilerledi. Buzlu zeminde kayıp bir ağaca toslamamak için hızını fazla artırmadı.

Ormanın içine üç kilometre girdikten sonra kaba bir park yerine ulaştı. Asfaltı yoktu, yıllar boyunca üst üste yığılmış toprak, karın altında gizliydi. Park yerinin ortasında tek bir kayın ağacı vardı, dalları karla kaplıydı ve etrafında amaçsızca polis memurları dolaşıyordu. Soğuktan donmak üzere polislerin nefesleri, buhar bulutu şeklinde çıkıyordu.

Logan kirli minibüsün yanına arabasını park etti ve motoru kapattı. Kaygan, sert zemine ayak bastı. Soğuk rüzgâr insanın yüzüne sert bir tokat gibi iniyordu. Logan titreyerek olay mahalindeki çadıra yürüdü, içerisinin sıcak olması için

dua etti ama değildi. Çadırın ortasında bir kan gölü vardı, buz kristalleri ile yoğunlaşan kanın yüzeyi parıldıyordu. Her yerde ayak izleri vardı ve kan gölünün yanında, bir adam büyüklüğünde çukur göze çarpıyordu. Bernard'ın kanı, karların üzerine akmıştı.

Logan fotoğrafçıyı kolundan yakaladı. Çöplükte resim çeken Billy'ydi. Kafasında aynı kırmızı ve beyaz şapka vardı.

“Ceset nerede?”

“Acil serviste.”

“Ne?”

“Adam ölmedi.” Fotoğrafçı, önce kan gölüne, sonra Logan'a baktı. “En azından şimdilik.”

Logan bunun üzerine, aynı gün ikinci kez Aberdeen Kraliyet Hastanesi'ne gitti. Bernard Duncan Philips çatlak bir kafatası, kırık kaburgalar, kırık bir kol ve kırık bir bacakla içeri alınmıştı. Midesine aldığı darbeler sonucu iç kanaması da vardı. Hemen ameliyata alınmıştı ama kızgın kalabalık bu sefer işini iyi yapmıştı. Bernard'ın kurtulması çok zordu.

Logan hastanede bekledi, zaten gidecek bir yeri de yoktu. Merkeze dönüp askıya alınmayı bekleyemezdi. En azından, burada cep telefonu kapalı beklerse, askıya alınmamış gibi yapabilirdi.

Dört saat sonra asık suratlı bir hemşire Logan'ın yanına geldi ve adamı koridorların oluşturduğu labirentten yoğun bakıma götürdü. Korkunç Doug ile ilgilenen doktor, şimdi Bernard'ın başında dikilmiş bir dosyayı okuyordu.

“Durumu nasıl?”

Doktor kafasını kaldırıp kimin konuştuğuna baktı. “Yine mi sen?”

Logan yataktaki sargılı figüre baktı. “Göründüğü kadar kötü mü?”

“Hastamız...” İç geçirdi. “Beyni hasar görmüş. Ne kadar kötü olduğunu zaman gösterecek. Şimdilik kontrol altında.”

Birlikte, güçlkle nefes alıp veren Bernard’ı seyrettiler.

“Hayatta kalma şansı nedir?”

Doktor omzunu silkti. “İç kanamaya tam zamanında müdahale ettik. Size tek bir şey söyleyebilirim, hiç çocuğu olmayacak. Her iki testisi de parçalanmış. Ama yaşayacak.”

Logan yüzünü buruşturdu. “Sabah gelen hasta ne durumda? Bay MacDuff?”

“İyi değil.” Doktor olumsuzca başını iki yana salladı. “Kötü sayılır.”

“İyileşecek mi?”

“Korkarım bunu sizinle paylaşamam. Hasta gizliliği ilkesi. Kendisine sorarsınız.”

“Pekâlâ, nasıl isterseniz.”

Doktor yine başını iki yana salladı. “Bu gece değil. Yaşlı bir adam, bugün çok zor bir gün geçirmiş. Saat neredeyse gece yarısı. Bırakın uyusun.” Üzgün gözlerle Logan’a baktı. “Endişelenmeyin, hiçbir yere gidemez.”

Dışarıda kar yağışı durmuş, gökyüzü berraklaşmıştı. Koyu siyah yüzeyin üzerine saçılmış yıldızlar, şehrin ışıkları yüzünden solgundu. Logan acil servisten dışarı çıktı ve soğuk geceye adım attı.

Işıkları yanıp sönen bir ambulans, girişe yanaştı.

Girişe sırtını dönen Logan arabasına doğru yürüdü. Nefesi ön camı buğularken, cep telefonunu çıkarttı ve açtı. Artık saat geç olduğu için kimse aramazdı.

Beş mesajı vardı. Dördü Colin Miller'dandı, Bernard'a ne olduğunu merak ediyordu. Diğer mesaj, Memur Watson'dandı. Jackie, yapacak daha iyi bir işi yoksa, zor bir gün geçirdikleri için, belki bir film seyretmeye veya bir şeyler içmeye gidebileceklerini yazmıştı. Ama yapacak daha iyi bir işi varsa da sorun değildi. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsa, belki mesajına geri dönebilirdi. Mesaj saat sekizde bırakılmıştı. O saatlerde Logan hastanede, Bernard'ın ameliyattan çıkmasını bekliyordu.

Logan numarayı tuşladı. Saat geçti. Ama belki de çok geç değildi.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Sonunda metalik bir ses, aranan numaraya ulaşılamadığını ve daha sonra tekrar denemesini söyledi.

Aynı gün ikinci kez, Logan karmaşık zihnini, başını sert bir yüzeye vurarak dağıttı. Alnını direksiyona geçirdikçe, kesik kesik kornanın sesi duyuldu.

İyi bir gün değildi.

Ön camdaki buhar yok olduktan sonra, Logan motoru çalıştırdı ve aracı hastanenin park yerinden çıkarttı. Yol ağzına yaklaşırken dişlerini sıkıp frene bastı, arabanın arkası önünü geçmeye karar verip savrulunca çok keyif aldı. Gaza bastı ve direksiyonu döndürdü, köşeyi dönüp ana yola çıktı ve yeniden kendi şeridine girdi. İlerideki ışıklarda bir kamyon vardı ve Logan'ın içinden gaza basıp arabasını kamyonun arka tamponuna geçirmek geldi.

Ama bunu yapmadı. Sessizce küfretti ve frene basıp aracı yavaşlattı.

Cebindeki telefon çalmaya başlayınca yerinden sıçradı. Arayan, muhtemelen Jackie'ydi. Memur Watson arıyor ol-

malıydı! Logan sırtıarak telefonu kulağına götürdü ve kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken cevap verdi. “Alo?”

“Laz? Sen misin?” Arayan Colin Miller’dı. “Laz, beş saattir sana ulaşmaya çalışıyorum dostum.”

Logan telefonu omzuyla kulağı arasına aldı, ışıkların kırmızıdan sarıya dönüşmesini seyretti. “Biliyorum. Mesajlarını gördüm.”

“Bernard’ın canına okumuşlar! Duydun mu? Ne oldu? Dökül bakalım!”

Logan, “Hayır,” dedi.

“Ne? Yapma Laz. Ben dost olduğumuzu sanıyordum.”

Logan soğuk ve boş geceye bakıp kaşlarını çatı. “Yaptıklarından sonra mı? Sen benim dostum falan değilsin.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu.

“Yaptıklarımın sonra mı? Sen neden bahsediyorsun? Uzun süredir Inch’e bulaşmadım! İstedğin haberi de yaptım! Daha ne istiyorsun?”

Işık sonunda yeşile döndü, kamyon ilerledi, Logan’ı ve aracını geride bıraktı.

“Peter Lumley’in cesedinin bulunduğunu haber yaptın.”

“Yani? Siz cesedi buldunuz, daha...”

“Geri gelecekti. Katil geri gelecekti ve biz de onu yakalayacaktık.”

“Ne?”

“Cesedi gizlemişti. Ganimetini almak için geri dönecekti. Ama sen ön sayfada haber yaptığın için, cesedin bulunduğu katilin haberi oldu. Geri gelmeyecek. Hâlâ dışarıda ve biz senin yüzünden katili yakalama şansını elimizden kaçırdık. Öldüreceği bir sonraki çocuktan sen sorumlusun, anladın mı? Adamı yakalayabilirdik!”

Bir sessizlik daha oldu. Miller konuşmaya başladığında, sesi arabaların kornaları tarafından bastırıldı. “Tanrım, Laz, bilmiyordum. Bilseydim, tek bir kelime bile yazmazdım! Özür dilerim.”

Adam gerçekten de üzgün gibiydi. Logan derin bir nefes aldı ve vites değiştirdi. “Bana kaynağının kim olduğunu söylemek zorundasın.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun Laz.”

Logan iç geçirdi ve ışıklardan uzaklaşıp kasabaya doğru yöneldi.

“Dinle Laz. Burada işim bitti sayılır, bir şeyler içmeye gidelim mi? Rıhtımda hâlâ açık yerler var.. Hesap benden.”

Logan teklifi reddetti ve telefonu kapattı.

Kasabaya kadar trafik yoğun değildi. Arabasını dairesinin önüne park etti ve basamakları çıktı. İçerisi çok soğuktu, kaloriferleri açtı ve karanlıkta oturup pencereden dışarıda yanıp sönen ışıkları seyretti. Kendine acıyor, bıçağı düşünmemeye çalışıyordu.

Telefonun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu, gelen mesajlar vardı. Ama arayan, üzerinde geceliğiyle Logan’ı bir şişe şampanya içmeye davet eden Memur Watson değil, yine Miller’dı.

Logan’ın midesi guruldadı. Saat gece yarısını geçmişti ve sabah kahvaltısından beri midesine birkaç kurabiyeyle ağrı kesiciden başka bir şey girmemişti.

Mutfakta bir paket bisküvi ve bir şişe kırmızı şarap vardı. Logan ikisini de açtı, kendine bir kadeh şarap doldurdu ve ağzına çikolatalı bisküvilerden bir tane attı. Sonra yeniden kanepeye çöküp somurtmaya devam etti.

Penceredeki yansımasına bakarak “Alkol ile birlikte alınmamalı,” dedi.

İkinci kadehini yarılacağı sırada kapı çaldı. Logan küfrederek yerinden kalktı ve pencerenin kenarına yürüdü. Yolu karşılarında, tanıdık bir araba duruyordu.

Colin Miller.

Muhabir, elinde iki poşet ve yüzünde pişman bir ifadeyle kapının önünde dikiliyordu.

Logan, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bak, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama bunu kasıtlı yapmadım, tamam mı? Bilseydim ağzımı bile açmazdım. Gerçekten ama gerçekten çok üzgünüm..." Özür dilercesine gülümseyip elindeki poşetleri havaya kaldırdı. "Barış?"

Mutfağa geçtiler. Logan'ın tezgâhın üzerinde duran yarılanmış kırmızı şarabına, Miller'ın soğuk beyaz şarabı da katıldı. Poşetlerin içerisinden Tayland yemeklerinin baharatlı ve keskin kokusu geliyordu. Miller, "Restoranın sahibini tanıyorum," diye açıkladı. İri karidesleri bir kaşıkla, yanında getirdiği plastik tabaklardan birine aktardı. "Glasgow'da yaşarken adama bir iyiliğim dokunmuştu. Şimdi de geç saatte açıktı."

Logan yemeğin güzel olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kırmızı şarap ve çikolatalı bisküvilerden çok daha iyiydi. "Bu karda bunca yolu bana yiyecek bir şeyler getirmek için mi geldin?"

Miller, "Bu konuya girmene sevindim," dedi. Tabağına kızarmış eriştelerden koydu. "Tam bir ikilem içerisindeyim."

Logan dondu kaldı, çatalı ağzına giderken havada asılı kalmış, ucundaki tavuk eti parıldıyordu. "Biliyordum!"

Miller, "Yavaş ol kaplan," dedi. Gülümsedi. "Benim ikilemim şu: Elimde çok iyi bir hikâye var ama birinin kariyerini mahvedebilir."

Logan bir kaşını havaya kaldırdı. “Müfettiş Inch’e yaptıklarından sonra, böyle bir ikilemde kalmama şaşırdım.”

“Evet, haklı olabilirsin. Sorun şu ki kariyerini mahvedeceğim adamı seviyorum.”

Logan baharatlı tavuk etini ağzına attı. “Öyleyse? Hikâye nedir?” Çiğnemeye başladı.

“Yerel Polis Kahraman, Yaşlı Adamı Öldüresiye Dövdü.”

30

Logan salı sabahı işe gittiğinde kimseyle göz göze gelmemeye çalıştı. Kimse kendisine bir şey söylemedi ama Logan, insanların bakışlarının üzerinde olduğunu biliyordu ve dedikodunun Müfettiş Inch'in sabah brifingine kadar taşındığının farkındaydı. Kötü kâbuslar görmüştü: Yüksek binalar, yanan gökyüzü ve parıldayan bıçaklar. Angus Robertson'ın, karnını değerlenki sırttan yüzü aklından çıkmıyordu.

Müfettiş her zamanki yerindeydi. Masanın kenarına tüneyen Inch'in kelini floresan lambaların ışığı aydınlatıyordu. Logan'a bakmadı ve dikkatini elindeki şekerleme poşetine odakladı. Dikkatlice yiyor, kırmızı ve turuncu tozu üzerine dökmemeye çalışıyordu.

Yüzü yavaşça kızaran Logan, masanın önünde her zamanki yerini aldı.

Müfettiş Inch sabah gazetesinde yayınlanan makaleden hiç bahsetmedi. Haber ön sayfanın büyük bir kısmını kaplıyor, on ikinci sayfada da devam ediyordu. Inch, Bernard'ın saldırıya uğradığından bahsetti ve arama timlerinin eli boş döndüğünü açıkladı. Sonra herkese görev yerlerini verdi ve toplantıyı sonlandırdı.

İlk ayağa kalkan ve kapıya doğru yönelen Logan oldu ama Inch, onun kaçmasına izin vermedi. Teatral bir ses tonuy-

la, “Dedektif,” dedi. “Bir dakikanızı bana ayırabilir misiniz lütfen?”

Herkes dışarı çıkarken, Logan aptal gibi beklemek zorunda kaldı, kimse yüzüne bakmıyordu. Memur Watson bile Logan ile göz göze gelmedi. Sorun değildi, zaten kendini yeterince kötü hissediyordu.

Son memur da dışarı çıkıp toplantı odasının kapısı kapatılınca, Insch sabahki gazeteyi eline aldı ve masanın üzerine çarptı. “Lazarus ölümden geri döndü, değil mi?” diye sordu. “Ben dindar bir adam değilim dedektif. Ama kariyerinizde ikinci kez aynı şeyi yaşamış gibisiniz.” Başlığı işaret etti: ‘KATİL YAKALANDI: YEREL POLİS KAHRAMAN YAŞAMI İÇİN SAVAŞTI!’. Başlığın hemen altında, bir tüccarı tornavida ile sakat bıraktıktan sonra hapishaneye gönderilen Korkunç Doug’un resmi vardı. Süt beyazı gözü, sırtışı ve alevli dövmeleriyle, bir büyükbabaya hiç benzermiyordu.

Miller haberi ön sayfada yayınlatabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Zaten ön sayfada basılması düşünülen haberden daha ilgi çekiciydi. Aksi hâlde başlık, ‘TILLYDRONE KAMPANYASI İYİ BAŞLADI’ olacaktı.

“Müfettiş Napier köpürüyor.” Insch hafifçe gülümsedi. “Artık işini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilsin. Müfettiş Steel, hastaneye gidip Doug’un ifadesini alabileceğini söyledi.”

“Ben mi? Bunu kendisi yapmak istemez mi?” Dedektifler genelde, yanlarında bir müfettiş olmadan bir cinayet zanlısını sorguya çekmezdi.

“Hayır, istemiyor. Bu işi senin yapmanı istiyor. Daha ne duruyorsun?”

Logan yan yana dizilmiş Vauxhall'lardan birini aldı, Memur Watson yanındaydı. Arabayı park yerinden çıkartırken, kadın hiçbir şey söylemedi. Merkezden uzaklaştıklarında, Watson yüksek sesli bir kahkaha attı.

“Komik değil.”

Kahkaha, yerini alaycı bir gülüşe bıraktı. “Özür dilerim efendim.”

Sessizlik.

Watson aracı Rosemount'un içinden geçirdi. Hava hâlâ güzeldi, parıltılı granit blokların tepesinde gökyüzü masmaviydi.

Watson, “Efendim,” dedi. Boğazını temizledi ve cümlesini tamamladı. “Efendim, dün gece telefonunuza bıraktığım mesaj hakkında söylemek istediklerim var.”

Logan'ın kalp atışları hızlandı.

Watson, “Pekâlâ,” dedi. Arabayı bir otobüsün arkasındaki kuyruğun sonuna ekledi. “Mesajı gönderdikten sonra üzerinde uzun süre düşündüm. Bilirsiniz, yanlış anlaşılmaktan korkuyordum. Siz bana geri dönmeyince, gerçekten yanlış anladığınızı düşündüm ya da onun gibi bir şey işte.” Tüm bu cümleler tek nefeste ağzından çıktı.

Logan'ın yüzündeki gülümseme donakaldı. Watson geri çekiliyor, her şey büyük bir yanlış anlaşılmaymış gibi davranıyordu. “Hastanedeydim. Cep telefonlarının açık kalmasına izin vermiyorlar. Mesajını ancak gece yarısı alabildim. Seni aradım ama cep telefonun kapalıydı.”

Watson, “Ah,” dedi.

Logan, “Evet,” diye onayladı.

Bir süre hiçbir şey konuşmadan yollarına devam ettiler.

Ön pencereden içeri süzülen güneş ışınları arabanın içini ısıtıyor, ortamı dört tekerlekli bir mikrodalga fırına çeviriyor-

du. Bir sonraki dönemeçte otobüs sola saptı ve Watson sağa döndü. Evlerin hepsi Noel için hazırды, kapıların üzerinde ışıklar ve çelenkler vardı, süslenmiş çam ağaçları camlardan görünüyordu. Süslü kuklalardan birinin, kırmızı ışıkla yanıp sönen bir burnu bile vardı. Ne güzel.

Logan sessizce oturup yanından geçtikleri çatıları karla kaplı evleri seyretti. Evlerin dekorasyonunu inceledi, sonra kendi boş dairesi aklına geldi. Tek bir kart bile yoktu. Belki de bir ağaç almalıydı. Geçen sene de bir ağacı yoktu. Noel'i Isobel'in büyük evinde geçirmişti. Kadının evinde iki gerçek çam ağacı vardı ve içerisi pahalı süslerle doluydu. Aile yoktu, evde sadece iki kişi vardı. Isobel hindiyi temizleme ve kesip biçme işinden hoşlanmadığı için Marks & Spencer'dan sipariş etmiş, sabaha kadar sevişmişlerdi.

Ama bu sene muhtemelen yılbaşını ailesiyle birlikte geçirmek zorunda kalacaktı. Kalabalık bir aile ortamında, tartışmalar, küskünlükler, içkiler, zoraki gülümsemeler ve lanet olasınca Monopol...

İleride beliren biri, Logan'ı daldığı düşüncelerden uyardırdı. Başı önüne eğik, karların içinde yürüyen adam, Peter'in üvey babası Jim Lumley'di.

Logan, "Kenara çeker misin?" diye sordu. Watson arabayı kenara çekti.

Logan soğuk aralık havasına adım attı ve yolda yürüyen adamın yanına gitti. "Bay Lumley?" Logan uzandı ve adamın omzuna değdi.

Lumley arkasına döndü, gözleri de burnu kadar kızarmıştı. Çenesindeki sakalları uzamıştı, saçları dağınık, bakımsızdı. Boş gözlerle Logan'a baktı, sonra karşısında duranın kim olduğunu anımsadı. "Öldü," dedi. "Öldü ve hepsi benim hatam."

“Bay Lumley, sizin hatanız değil. İyi misiniz?” Çok mantıksız bir soruydu ama Logan kendine hâkim olamayıp sormuştu. Adam tabii ki iyi değildi. Oğlu kaçırılmış, öldürülmüş ve bir sapığın tecavüzüne uğramıştı. “Sizi evinize kadar bırakalım mı?”

Adamın tıraşsız yüzünde, gülümsemeyi andıran bir ifade belirdi. “Yürümeyi severim,” dedi. Elini kaldırıp karlı kaldırımları ve çamurlu yolları işaret etti. “Peter’ı arıyorum.” Gözlerine yaşlar doldu, birkaçı yanaklarından aşağı süzüldü. “Adamın gitmesine izin verdiniz!”

“Kim?..” Kimden bahsedildiğini anlamak, Logan’ın biraz zamanını aldı. “Bay Lumley, Bernard...”

“Gitmeliyim.” Lumley arkasını döndü ve koşmaya başladı, buzlu kaldırımında birkaç kez kaydı ve dengesini kaybetti ama düşmedi.

Logan iç geçirerek adamın arkasından baktı ve arabaya geri döndü.

Watson, “Arkadaşın mı?” diye sordu. Arabayı yola çıkarttı.

“Tuvalette bulduğumuz çocuğun babası.”

“Yüce Tanrım, zavallı adam.”

Logan cevap vermedi.

Arabayı ‘SADECE HASTANE PERSONELİ’ yazan yere park ettiler ve giriş salonuna adım attılar. Lobi geniş ve ferah-tı, hastanenin sembolü zeminin üzerinde de vardı. Bir köşede büyük bir masa duruyordu ve Logan kibarca Bay Douglas MacDuff’u nerede bulabileceklerini sordu. İki dakika sonra, uzun ve linolyum kaplı bir zeminde yürüyorlardı.

Korkunç Doug özel bir odadaydı ve yanında Ian Rankin okuyan bir memur duruyordu. Memur kitabı sandalyesinin altına koyup telaşla ayağa kalktı.

Logan, “Sen rahatına bak,” dedi. “Kimseye bir şey söylemem. Bize kahve getir, sonra polisçilik hikâyeleri okumaya devam edersin.”

Rahatlayan memur dışarı çıktı.

Korkunç Doug’un odası sıcaktı, pencereden içeri güneş ışınları süzülüyor, toz tanecikleri parıldayarak havada dans ediyordu. Yatağın tam karşısına yerleştirilmiş bir televizyon, ekrana sessizce görüntüler getiriyordu. Hasta yatağa bağlanmıştı ve çok kötü görünüyordu. Yüzünün sağ tarafı tamamen morarmış ve süt beyazı gözü, şiştiği için kapanmıştı. Suratı şişmiş olmasına rağmen, Doug yine de zayıf görünüyordu. Yataktakinin, önceki gün neredeyse Logan’ı öldüren adam olduğuna inanmak çok zordu.

Logan, “Günaydın Dougie,” dedi. Köşeden bir sandalye aldı ve yatağın kenarına çekti.

Hasta, odadakilerin varlığından habersizdi. Sessizce oturuyor, boş gözlerle ekrana bakıyordu. Logan önce televizyona, sonra Memur Watson’a baktı. Kadın uzaktan kumandayı eline aldı ve televizyonu kapattı.

Yataktaki yaşlı adam hafifçe inledi. “Seyrediyordum,” dedi. Kelimeler, adamın ağzından gevşek bir biçimde ve ısığa benzer bir sesle çıktı. Logan ilk kez yatağın yanındaki komodinın üzerinde duran takma dişleri gördü.

“Dişlerini tak lütfen Doug. Tanrı aşkına, bir kaplumbağa gibi görünüyorsun!”

Doug, “Canın cehenneme,” dedi. Ama öfkesi sesine yansımadı.

Logan gülümsedi. “Birbirimizi önceden tanıdığımıza göre, neden hemen konuya girmiyoruz? George ‘Geordie’ Stephen-son’ı öldürdün.”

“Saçmalık.”

“Yapma Doug. Elimizde yeterince kanıt var! Köpeğinin diş izleri adamın bacağındakilere uyuyor. Adamın diz kapakları bir pala ile yerinden çıkartılmış! Her yerde Doug MacDuff izleri var. Ne oldu? McLeod’lar adamı tutarken, sen de diz kapaklarını mı çıkarttın?”

Doug burnundan soludu.

“Yapma Dougie. Böylesine büyük bir adamı tek başına yere yatırıp üzerinde operasyon yapmış olamazsın. Adamın diz kapaklarını çıkarttın. Kaç yaşındasın sen, doksan mı?” Logan sandalyesine yaslandı ve bir ayağını yatağın üzerine koydu. “Ben sana nasıl olduğunu anlatayım. Yanılıyorsam araya gir.”

Bir köşede sessizce dikilen Memur Watson notlar alıyor ve ilgisiz görünüyordu.

“Geordie Stephenson, Edinburgh’dan buraya iş bitirmek için geldi. Yanında parası vardı ve bahis oynamak istedi. Sağda solda takıldı ve büyük paralar kaybetti. Ama borçlarını ödeyemedi. Turf’n Track gibi bir yerde bunu hoş karşılamazlar.” Logan duraksadı. “Bu işi yapman için sana ne kadar verdiler Doug? Bir haftalık maaşını mı? İki haftalığını mı? Umarım çok para almışsındır Dougie, çünkü Geordie Stephenson, Bıçak Malk için çalışıyordu. Adamlarından birini öldürdüğünü öğrenince, muhtemelen senin derini yüzecektir.”

Doug’un dişsiz ağzı bir gülümsemeyle aydınlandı. “Saçmalıyorsun.”

“Öyle mi? Bak Dougie, Malk’ın adamlarının işini bitirdiği insanlardan geriye kalanları gördüm. Kollar, bacaklar, organlar... Hiç şansın yok.” Logan arkadaşça göz kırptı. “Bak sana ne diyeceğim, sen bize Simon ve Colin McLeod’un borçları-

nı ödemeyenlere ne yaptıklarından bahset, ben de seni Bıçak Malk'ın ulaşamayacağı bir yere tıkayım.”

Doug kahkahayla gülmeye başladı.

Logan kaşlarını çattı. “Ne?”

“Senin...” Kelimeler bir öksürükle yarıda kesildi ve adamın tüm bedeni şiddetlice sarsıldı. Bir başka öksürük, ardından bir tane daha. “Ne...” Yine aynısı oldu. “... Olduğu hakkında hiçbir fikrin...” Bu sefer Doug ile birlikte yatak da sarsıldı, adam titreyen zayıf eliyle ağzını kapattı. Sonunda başını yeniden yastığa koydu ve elini pijamasına sildi. Sildiği yerde siyah ve kırmızı bir leke kaldı. “Yok Bay Domuz.”

Logan, “Doktor çağırmamı ister misin?” diye sordu.

Yaşlı adam yeniden gülmeye başladı ama kahkahası, yerini bir kez daha öksürüklere bıraktı. “Gerek yok,” dedi. Güçlülkle nefes alıp veriyordu. “Bu sabah bir tanesi geldi. Sana söyledim domuz, ben kanserim. Sadece bir ya da iki yıl daha yaşayacağım. Doktorlar şimdi, birkaç ay ömrüm kaldığını söylüyor.” Kanlı eliyle göğsüne vurdu. “Büyük bir tümör.”

Ardından gelen sessizlikte, havada uçuşan toz tanecikleri altın renkli bir parıltıya büründü.

“Şimdi git ve beni yalnız bırak.”

Bernard Duncan Philips'in özel bir odası yoktu. Başka hastalarla birlikte aynı yeri paylaşmak zorundaydı. Etrafı tıbbi cihazlar, monitörler ve vantilatörlerle çevriliydi. Sanki hastanede ne varsa, hepsini Bernard'a takmışlardı. Logan ve Watson, kapının eşiğinde durup adamı seyrederken, polis memurunun getirdiği ılık kahvelerini yudumladı.

Korkunç Doug kötü görünüyordu ama Bernard'ın durumu daha betardi. Morlukların arasında beyaz sargı bezleri

vardı. Logan adamı en son gördüğünden beri, iki kolu ve bir bacağı alçıya alınmıştı. Bernard bir korku filminden çıkmış gibiydi.

Oksijen maskesi gitmiş, onun yerini burunluğu olan bir tüp almıştı. Plastik bir kayış, kulaklarının arkasından geçip çenesinin düşmesini engelliyordu.

“Nasıl yardımcı olabilirim?”

Gelen, kısa boylu, hemşire üniformalı bir kadındı. Gök mavisi bol pantolonları, kısa kollu bir üstü ve sol göğsünün üzerinde baş aşağı duran bir saat vardı.

“Durumu nasıl?”

Hemşire, Logan’ı baştan aşağı süzdü.

“Ailesi misiniz?”

“Hayır, polisiz.”

“Keşke daha önce söyleseydiniz.”

Hemşire, yatağın ucunda duran dosyayı eline aldı. “Düşündüğümüzden daha iyi durumda. Ameliyat sorunsuz geçti. Bu sabah, bir saat kendindeydi.” Gülümsedi. “Bizim için sürpriz oldu. Ben uzun süre komada kalır demiştim ama kalmadı. Bahisler böyledir, bazen kaybeder, bazen kazanırsın.”

Logan’ın Bernard’ı hâlâ hayattayken son görüşü bu oldu.

Müfettiş Steel, Korkunç Doug’un konuşmamasına hiç şaşırmadı. Arkasına yaslandı, ayaklarını masanın üzerine koydu, tavana birkaç duman halkası gönderdi.

Logan, “İzin verirseniz, bir şey sormak istiyorum,” dedi. Masanın karşısındaki sandalyede huzursuzca kıpırdandı. “Sorguya neden siz değil de ben gittim?”

Steel duman bulutunun içinden gülümsedi. “Dougie ve benim bir geçmişimiz var. Ben üniformamı yeni giydiğim-

de, o da genç bir delikanlıydı...” Gülümsemesi yok oldu. “Bir süre birlikte takıldık diyelim.”

“Şimdi ne yapacağız?”

Müfettiş Steel iç geçirdi ve sigara dumanı, masanın üzerinde bir sis bulutu gibi yayıldı. “Savcıya gidip kanıtları sunacağız. Raporu okur ve kanıtların yeterli olduğunu söylerse mahkemeye gideriz. Dougie’nin avukatı gelir ve müvekkilinin bir aylık ömrü kaldığını söyler. Savcı da ‘boş verelim o zaman’ der. Neden boşuna para harcasınlar?” Müfettiş Steel, tırnaklarından birini kemirdi ve bir süre bakışlarını üzerine diktikten sonra küçük bir parçayı koparttı. “Konu mahkemeye gelene kadar ölmüş olacak. *Bırakalım Dougie ölsün*, derler.” Birden sustu, aklına bir şey gelmiş gibiydi. “Doktorla konuştun, değil mi? Gerçekten bir aylık ömrü mü kalmış? Seni kandırıyor olmasın.”

“Konuştum. Adam ölüyor.”

Steel başıyla onayladı, loş odada sigarasının kırmızı alevi bir aşağı bir yukarı sallandı. “Zavallı Doug.”

Nedendir bilinmez, Logan adama sempati duymakta güçlük çekiyordu ama ağzını kapalı tuttu.

Logan kendi komuta merkezine geçince duvardaki Geordie Stephenson resmini indirdi. Hem Lothian ve Sınır Polisi’nden geleni, hem de morgda çekileni aldı. Korkunç Doug öldüğüne göre, artık kimse Geordie’nin katiliyle ilgilenmeyecekti. Adamın eşi, çocukları, ağabeyi ve kız kardeşi yoktu. Kimse gelip cesedini almayacak, Bıçak Malk’ın adasını özleyen olmayacaktı. Bıçak Malk hariç. Adam bu konuda ne yapacaktı? Bir şey yapmasa bile, Doug zaten bir ay içerisinde ölecekti. Acı çekerek ölecekti, doktor böyle demişti. Malk’ın tek yapabileceği, adamın acılarını dindirmektir

ve Doug da bunun farkındaydı. Belki de bu yüzden, Logan adamın intikam alabileceğinden bahsederken, Doug gülmeye başlamıştı. Zaten fark etmezdi.

Logan, Geordie Stephenson davasına ilişkin her şeyi dosyanın içine koydu, buna önceki günkü maskaralığa ilişkin rapor da dâhildi. İşleri bitirmek için birkaç form doldurması gerekiyordu, ama bunun dışında, dava da sanık kadar ölüydü.

Her şeyi topladıktan sonra Logan'ın komuta merkezinde tek kalan şey, kim olduğu bilinmeyen kızın resmiydi. Ölü gözlerle, fotoğraftan kendisine bakıyordu.

Biri gitmiş, geriye bir tane kalmıştı.

Logan oturdu ve ifadeleri bir kez daha okudu, çöp tenekesinin yakınında yaşayanların ne dediğini bir daha gözden geçirdi. Biri kızı öldürmüş, soymuş, parçalamaya çalışmış, sonra bedenini koli bandıyla sarmış ve çöp tenekesinin içine atmıştı. Eğer Norman Chalmers değilse, kimdi bu?

Gün doğumu, Rosemount'un üzerindeki gökyüzünü turuncu ve kırmızı alevlerle aydınlattı. Gökyüzü sokak seviyesinden bakıldığında, dört bir yanda üç katlı gri bloklar sıralandığı için, yalnız yanardöner renklerin karışımı olarak görünüyordu. Soğuk aralık havasında, sokaktaki lambalar sarımtırak bir ışık ile parıltıyor ve binalara karamsar bir hava veriyordu. Saat henüz beş bile değildi.

Memur Watson güçlkle de olsa Norman Chalmers'in yaşadığı binanın önünde bir park yeri bulmayı başarmıştı. Çöp tenekesi hemen evin önünde duruyordu. Büyük, siyah bir parçaydı, göğüs seviyesine geliyordu ve bir elektrik direğine bağlanmıştı. Kızın içine atıldığı çöp tenekesi bu olmalıydı. Çöpçüler diğer çöplerle birlikte kızı da kamyonu atmış, sonra farkında olmadan çöplüğün ücra bir köşesine fırlatmışlardı.

Arama ekipleri çöp tenekesinin üzerinde de ipuçları aramış ama tek öğrendikleri şey, porno dergilerden anladıkları kadarıyla, apartmanda bir deri fetişistinın yaşadığı olmuştı.

Watson, "Kaç binaya bakacağız?" diye sordu. Elindeki kâğıtları direksiyonun üzerine koydu.

"Ortadan başlayıp diğerlerine geçeriz. Her iki tarafta üç bina var, bu da yedi bina anlamına gelir. Hepsinde altı daire olsa..."

“Kırk iki daire mi? Bu işi bitirmek sonsuza kadar sürer!”

“Sonra yolun diğer tarafındakiler var.”

Watson önce yanındaki binaya sonra Logan’a baktı. “Bu işi yapması için birkaç üniformalı görevlendiremez miyiz?”

Logan gülümsedi. “Sen de üniformalısın, hatırladın mı?”

“Evet ama benim bir işim var: Arabanı sürüyor ve sana eşlik ediyorum. Bu iş çok uzun sürer.”

“Burada ne kadar çok beklersek, o kadar geç bitecek.”

Birlikte, Chalmers’ın yaşadığı binaya girdiler.

Zemin kat solda, hilekâr bakışları, sarı saçları ve alkol kokan ağzıyla yaşlı bir kadın oturuyordu. Logan kimliğini gösterene kadar kapıyı açmadı ve gelenin bir pedofili sapık olmadığından emin olmak için merkeze de telefon açtı. Logan kadına, pedofili sapıkların ilgisini çekmeyi doksan sene geride bıraktığını söylemeye gerek görmedi.

Zemin kat sağda, dört öğrenci oturuyordu. Kapıyı çaldıklarında, ikisi hâlâ uyuyordu. Hiçbiri bir şey görmemiş ve duymamıştı. Çok ders çalışıyorlardı. Watson, “Külahıma anlatın,” dedi. Öğrencilerden biri, “Faşist,” diye cevap verdi.

Birinci kat solda, büyük gözlükleri ve büyük dişleri olan mahcup bir kadın oturuyordu. Ne bir şey duymuş ne de görmüştü. Çok korkunçtu, değil mi?

Birinci kat sağda, kapıyı açan olmadı.

İkinci kat solda, dul bir kadın ve üç yaşındaki çocuğu vardı. Yine ne gördüm ne işittim vakasıydı. Logan, banyo yaparken salonunda cinayet işlense bile, kadının hiçbir şey duymadığına ve görmediğine yemin edebileceğini düşündü.

İkinci kat sağda, Norman Chalmers’ın dairesi vardı. Hikâyesi değişmemişti. Kendisine böyle davranmaya hakları yoktu, avukatını çağıracaktı.

Ve yeniden sokaktaydılar.

Logan, "Pekâlâ," dedi. Soğuktan korunmak için ellerini cebine soktu. "Altı gitti, yetmiş sekiz kaldı."

Watson inledi.

Logan, "Endişelenme," dedi. Gülümsedi. "Bu işi bitirdikten sonra, sana içecek bir şeyler ısmarlarım."

Kadının morali bu teklifle biraz olsun yerine getirdi. Logan birlikte akşam yemeğine çıkmayı teklif etmeye hazırlanırken, arabanın camındaki yansıması gözüne ilişti. Ortalık, arkasında duran binanın neye benzediğini göremeyecek kadar karanlıktı. Ama camlar, karanlıkta kedi gözlerinin parıldadığı gibi ışıldıyordu. Hem de hepsi.

Logan arkasına döndü ve binaya baktı. Ön cephedeki tüm camlar ışıl ışıldı. Boş olması gereken birinci katın sağ taraftaki dairesinin camları bile aynıydı.

Logan bakarken, pencerelerden birinde bir yüz belirdi. Bir an için Logan, ona bakan biriyle göz göze geldi. Sonra aynı kişi, suratında korkunç bir ifadeyle ortadan kayboldu. Tanıdık bir yüzdü.

Logan, "Vay, vay, vay..." dedi. Hafifçe Memur Watson'ın omzuna vurdu. "Şanslı yarışmacımız burada oturuyor."

İçeri girdikten sonra, Watson ilgili dairenin kapısını yumruklamaya başladı. "Haydi, içeride olduğunu biliyoruz. Seni gördük!"

Logan tırabzanlara yaslandı ve Watson'ın siyah boyalı karpıyı yumruklamasını seyretti. Yanında getirdiği kâğıtlara göz gezdirip bu dairede oturan kişinin nasıl bir ifade verdiğini bulmaya çalışıyordu. Birinci kat sağdaki daire, on yedi numara... Bay Cameron Anderson. Edinburgh'dan gelen adamın, uzaktan kumandalı araçlar ile ilgili bir işi vardı.

Memur Watson parmağını bir kez daha zilin düğmesi üzerine koydu, bir yandan da kapıyı yumruklamaya devam etti. “Eğer kapıyı açmazsan, kırmak zorunda kalacağım!”

Koridorda bunca gürültü olurken, diğer dairelerden kimse çıkıp ne olduğuna bakmadı. Modern toplum, böyle bir şey olsa gerekti.

İki dakika geçmesine rağmen kapı hâlâ kapalıydı. Logan’ın içinden bir ses, bunun hayra alamet olmadığını söylüyordu. “Kıralım.”

“Ne?” Watson arkasına döndü ve fısıldayarak cevap verdi. “Arama iznimiz yok! Kapıyı durup dururken kıramayız! Ben sadece blöf...”

“Kıralım. Şimdi.”

Memur Watson bir adım geriledi ve ayağını kapının kili-dinin hemen altına geçirdi. Kulakları sağır eden bir gürültüyle kapı geriye savruldu ve arkasındaki koridora düştü, arkasındaki duvarda duran çerçeveler etrafa saçıldı. İçeri girdiler. Watson oturma odasına, Logan yatak odasına daldı. Kimse yoktu.

Üst kattaki Chalmers’in dairesi gibi, mutfakın kapısı yoktu ama içerisi boştu. Geriye sadece banyo kalmıştı ve kapı kilitliydi.

Logan kapının yanına yürüdü ve ahşap zemini yumrukladı. “Bay Anderson?”

İçeriden, bir hıçkırıkla birlikte akan suyun sesi geldi.

“Lanet olsun.” Logan kapıyı açmayı denedi, sonra Watson’dan, sokak kapısına yaptığıının aynısını yapmasını istedi.

Watson neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyordu.

Koridora buhar bulutu doldu. Küçük banyonun içi bir sauna gibi ahşaptı ve içerdeki bölmeyi kısmen gizliyordu. Tu-

valetin diğerk tarafında kalan bölmenin perdeleri çekiliydi ve duş açıktı.

Logan perdeleri açınca, üzerinde kıyafetleri olan bir adamın dizleri üzerine çöktüğünü ve bir ustura ile bileklerini kestiğini gördü.

Bay Anderson'ı, bir ambulans beklemeden hemen Acil Servis'e göturdüler. Hastane sadece beş dakika uzaktaydı. Bileklerine kalın havlular sardıktan sonra, polis aracının içinin kana bulanmaması için, kollarına mutfaktan aldıkları plastik poşetleri geçirdiler.

Camerson Anderson, kendini öldürme konusunda çok yetenekli değildi. Kesikler, damarları koparacak kadar derin değildi ve dikey yerine yatay yaralar açmıştı. Birkaç dikiş atılır ve geceyi hastanede gözaltında geçirirse, bir şeyi kalmazdı. Logan hemşireye teşekkür etti ve Bay Anderson'ın polis merkezindeki bir hücrede gözaltında tutulacağına söz verdi. Kadın boş gözlerle, karşısında duran dedektife baktı.

Kadın, "Senin neyin var?" diye sordu. "Adam kendini öldürmeye çalışmış!"

Logan, "Adam bir cinayet davasının şüpheli..." diyebilirdi. Kadın karşısında duranın kim olduğunu tanıyıp Logan'ın cümlesini yarıda kesti.

"Seni tanıyorum! Dün de buradaydın! Yaşlı adamı döven sensin!"

"Bunun için zamanım yok. Nerede?"

Kadın kollarını göğsünde birleştirdi ve kaşlarını çatı.

"Gitmezsen güvenliğı çağıracağım."

"Güzel. Bunu yaparsan, polisin işine engel olma suçundan yargılanırsın. Anlaştık mı?"

Logan kadının yanından geçip perdelerle birbirinden ayrılmış yatakların yanına yürüdü. Anderson'ın hangisinde olduğunu Edinburgh aksanında mırıldanmalardan anladı.

Adam yatağın bir köşesine oturmuş, ileri geri sallanıyordu. Kendi kendine ağlıyor, gözyaşları arasında bir şeyler mırıldanıyordu. Logan perdeleri bir kenara çekti ve siyah plastik bir sandalyeyi adamın karşısına yerleştirdi. Watson hemen arkasından geldi, bir köşede elinde not defteriyle yerini aldı.

Logan, arkadaşça bir ses tonuyla, "Tekrar merhaba Bay Anderson," dedi. "Yoksa sana Cameron mu demeliyim?"

Adam kafasını kaldırıp bakmadı. Sol bileğindeki sargılardan bir damla kan sızdı. Şimdi gözlerini kanın olduğu yerden alamıyordu.

Logan, "Cameron, bir şeyi merak ediyorum," dedi. "Biliyorsun, Edinburgh'dan gelen ve limanda ölü bulunan bir adam var. Resmini gazetelerde yayınladık ve her yere posterler astık ama adamı tanıyan çıkmadı. Sanki, adamın diz kapaklarının bir palayla yerinden sökülmesi kimseyi ilgilendirmedir."

'Diz kapakları' kelimesini duyan Bay Anderson irkildi. 'Pala' sözcüğünü duyunca inlemeye başladı.

"Benim biraz kafam karıştı Cameron. Sen bizi hiç aramadın. Demek istediğim şey, resmi görmüş olman lazım. Haberlerde ve her yerde yayınlandı." Logan cebinden dikdörtgen bir kâğıt parçası çıkarttı. Katlı kâğıdı açınca Geordie Stephenson'un yaşarken çekilmiş bir resmi açığa çıktı. Aberdeen'in bahisçilerini dolaştıkları günden beri, resim cebindeydi. Fotoğrafı, ağlayan adamın gözlerinin önüne tuttu. "Adamı tanıyorsun, değil mi?"

Anderson'ın bakışları önce fotoğrafa, sonra kolundaki kanlı sargı bezine odaklandı. Adamın bakışlarından, Logan

haklı olduğunu anladı. Cameron Anderson ve Geordie Stephenson. Aynı soyadı paylaşmıyorlardı ama yüz hatları ve kabarık saçları aynıydı. Cameron'da tek eksik olan şey, porno yıldızı bıyığıydı.

Anderson bir şey söyledi ama çok kısık sesle konuştuğu için bir şey duyulmadı.

Logan resmi yere koydu, şimdi Geordie'nin gözleri yatağın üzerinde oturan adama bakıyordu. "Neden kendini öldürmek istedin Cameron?"

"Senin o olduğunu düşündüm." Kelimeler ağzından yarım yamalak çıktı ama en azından anlaşılırdı.

"O kim?"

Anderson ürperdi. "Yaşlı adam."

"Tasvir et."

"Yaşlı, gri." Ellerini pençe gibi yapıp boğazına götürdü. "Dövmeler. Bir gözü beyaz. Yumurta akı gibi."

Logan arkasına yaslandı. "Neden Cameron? Senden ne istiyor?"

"Geordie benim ağabeyimdi. Yaşlı adam... O..." Bir elini ağzına götürdü. Sırayla tırnaklarını kemirmeye başladı. "Dairemize geldi. Geordie'ye bir mesajı olduğunu söyledi. McLennan'dan."

"Bay McLennan? Bıçak Malk mı?" Logan öne doğru eğildi. "Mesaj neydi?"

"Ben adamı içeri aldım, o da Geordie'ye vurdu. Sonra yerdeyken Geordie'yi tekmelemeye başladı." Kızarmış gözler, Logan'ın üzerine odaklandı. Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. "Onu durdurmaya çalıştım ama bana vurdu..." Cameron'ın anlattıkları, binaya ilk geldikleri gün Logan'ın gördüğü yarayı açıklıyordu.

“Mesaj neydi Cameron?” Simon McLeod, gizemli mesajı Aberdeen’deki herkesin bildiğini söylemişti. Herkes. Polis hariç.

“Bana tükürdü...” Bir kez hıçkırdı, sonra burnundan aşağı gümüş bir sıvı aktı. “Geordie’yi daireden dışarı çıkarttı. Benim için geri döneceğini söyledi! Seni o zannettim!”

Logan, önünde oturan adamı inceledi. Cameron ileri geri sallanıyor, gözlerinden yaşlar, burnundan sümükler akıyordu. Adam yalan söylüyordu. Ön camdan bakmış ve apartmanın önünde dikilen Logan ile Memur Watson’ı görmüştü. Korkunç Doug’un işini bitirmek için geri döndüğünü düşünmüş olamazdı. “Mesaj neydi?”

Cameron eliyle havada rastgele daireler çizince, sargı bezindeki kırmızılık daha da genişledi. “Bilmiyorum! Sadece geri döneceğini söyledi!”

Logan, “Ya küçük kız?” diye sordu.

Anderson, yüzüne bir tokat yemiş gibi dondu kaldı. Kendine gelmesi on saniye kadar sürdü. “Kız?”

“Küçük kız, Cameron. Ölü bulunan, üst kattaki komşunun çöp poşetlerine sarılıp çöpe atılan. Hatırladın mı? Bir polis memuru gelip ifadeni almış olmalı.”

Anderson dudaklarını ısırды ve Logan’la göz göze gelmedi.

Adamdan daha fazlasını öğrenemeyeceklerdi. Logan sessizce oturdu ve iki polis memurunun gelip adamı merkeze götürmesini bekledi.

Logan ve Memur Watson kapının önüne ulaştıklarında, Korkunç Doug’un başında bekleyen polis memuru, kitabını yarılamıştı. Memur için sıkıcı bir gündü, sadece birkaç hemşireye asılırken eğlenmişti. Logan memuru yeniden kahve almaya gönderdi.

Doug'un odası yarı karanlıktaydı. Televizyonun yanıp sönen yeşil ve gri ışığında odadaki gölgeler kıvranıyor ve dans ediyordu. Sanki yeniden Turf'n Track'teydiler. Ama bu sefer, üzerlerine çullanan adamlar yoktu. İçeride sadece havalandırmanın uğultusu ve yatakta yatıp boş gözlerle televizyona bakan yaşlı adamın hırıltılı nefes alıp verme sesi vardı. Logan yeniden yatağın ayak ucuna oturdu. Gülümseyerek "Merhaba Dougie," dedi. "Sana üzüm getirdik." Yaşlı adamın ayaklarının dibine bir kese kâğıdı bıraktı.

Doug burnunu çekti ve televizyon ekranına bakmaya devam etti.

"Biriyle senin hakkında çok ilgi çekici bir sohbet ettim Dougie." Logan eğildi ve kese kâğıdının içinden aldığı bir üzüm tanesini ağzına attı. Televizyonun ışığında üzüm taneleri kangrenli hücrelere benziyordu. "Geordie Stephenson'a saldırdığını ve adamı kaçırdığını söyledi. Seni görmüş! Buna ne dersin Dougie? Önce kanıtlarımız vardı, şimdi de bir tanığımız var."

Tepki gelmedi.

Logan bir üzüm daha aldı. "Tanık aynı zamanda senin küçük bir kızı öldürdüğünü söyledi." Bu bir yalandı ama şansın ne zaman yaver gideceği belli olmazdı. "Çöp tenekesinin içinde bulduğumuz ceset."

Konu, Dougie'nin ilgisini çekti. Doğruldu, arkasındaki yastıkları düzeltti ve sağlam gözüyle, Logan'a öfkeli bir bakış attı. Sonra yeniden televizyona odaklandı. "Kahrolasıca."

Yarı karanlıkta, sessizlik uzadı. Televizyonun ışığıyla aydınlanan Korkunç Doug, bir iskelet gibi görünüyordu. Yanakları çökmüş, gözlerinin çevresinde karanlık halkalar oluşmuştu. Dişleri hâlâ bir bardağın içindeydi.

“Kızı neden öldürdün Dougie?”

Yaşlı adam, “Biliyor musun?” diye sordu. Sesi alçak ve duygudan yoksundu, kırık bir camın içinden geçen fısıltı gibiydi. “Gençken tam bir aygırdım. Evet, öyleydim. Kadınlar Dougie tarzının tadına bakmak için sıraya girerlerdi. Kadınlar, hepsi peşimdeydi.”

Logan seyrederken, Doug öksürdü. Hırıltılı bir sesin ardından, yatağın yanına koyu renkli bir balgam çıkarttı.

“Geordie’nin, homoseksüel kardeşiyle birlikte Rosemount’ta olduğunu öğrendim. Ziyaretlerine gittim. Geordie, agresif olursa beni sindireceğini düşünmüş sanırım. Kendini tam bir erkek, beni ise yaşlı bir bunak sanıyordu. ‘Evine git büyükbaba yoksa ağzını burnunu kırarım’ dedi.” Dişsiz bir sırıtış yerini bir kahkahaya, sonra yine öksürüğe bıraktı. Doug yumuşak yastıkların içine gömüldü, güçlkle nefes alıyordu. “Ben de canına okudum, salonun ortasında. Sonra yatak odasından pembe geceliğiyle kardeşi çıktı. Benim umurumda değildi, herhâlde köpük banyosu yapmaya veya onun gibi bir şeye gidiyordu. Ama bir ses duydum, sanki bir çocuk ağlıyordu.” Logan olumsuzca başını iki yana salladı. “Lanet olasıca, kapının eşiğinde durmuş bana bağıırıyordu. ‘Buraya giremezsin! Bunu yapamazsın’ Sanki çok da umurumdaydı. Ama hâlâ ağlama sesini duyuyordum. Ne olduğuna bakmaya gittim ama adam önümde durup yolumu kesti. ‘Bunu yapmaya hakkın yok...’” Doug bir yumruğunu diğer elinin avucuna geçirdi. “Güm! İçeride küçük bir kız vardı. Kafasında bir Mickey Mouse şapkası duruyordu ve çıplaktı. Bilirsin, kulakları olanlardan.” Bir cevap beklercesine Logan’a baktı ama dedektif, bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkıındı. “Çıplak kıza ve yerde yatan pisliğe baktım.” Yüzünü buruşturdu. “Salona

gittim ve Geordie'nin kardeşinin de canına okudum. Pislik herif."

Logan sonunda ağzını açabildi. "Kıza ne oldu?"

Korkunç Doug MacDuff'un bakışları ellerine düştü. Parmakları birer pençe gibi bükülmüştü. Artrit yüzünden eklemeler şişmiş ve birer acı topuna dönüşmüştü. "Evet, kız..." Boğazını temizledi. "Ben Geordie'nin kardeşinin icabına bakarken... Kız yanıma geldi. Yabancıydı. Bilirsin, Alman veya Norveç vatandaşı olmalı. Onun gibi bir şey. Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor, ağlıyor ve ağza alınmayacak şeyler söylüyordu: 'Beni becer', bunların en iyisi sayılır... Hiç susmuyordu." Yaşlı adam ürperdi ve yatağı da sarsacak kadar şiddetli öksürmeye başladı. Kendine geldiğinde süt kadar beyazdı. "Kız... Bacağıma tutunuyordu. Ağlıyor ve beni bırakmıyor, kendisiyle ilişkiye girmemi istiyordu. Ben... Kızı ittim..." Sesi alçaldı. "Şömineye düştü. Başını bir tuğlaya çarptı."

Odaya yine sessizlik hâkim oldu. Doug düşünceliydi. Logan ve Watson, duyduklarını özümsemeye çalışıyorlardı. İlk konuşan Doug oldu.

"Ben Geordie'yi aldım, sessiz bir yere götürdüm ve işimi bitirdim. Diz kapaklarını çıkartırken nasıl çılgılık attığını duymalıydın. Lanet olasıca adam."

Logan boğazını temizledi. "Kardeşini neden öldürmedin?"

Doug'un bakışlarına üzüntüsü yansdı. "Yapacak bir işi, vereceği bir mesajı vardı. Ertesi gün icabına bakacaktım. Onun gibi hasta ruhlu sapıklara ne ceza verildiğini gösterecektim. Bilirsin, bir Stanley bıçakla... Ama ben gittiğimde, polisler her yerdeydi. Sonraki gün, bir sonraki gün de..."

Logan başıyla onayladı. İlk grup, Norman Chalmers'ı tutuklayan ekip olmalıydı. Sonrasında kapı kapı dolaşıp tanık

arayan ekipler aynı mahalleye gitmişti. Tüm bu süre boyunca Korkunç Doug MacDuff, gölgelere sinmiş, olan biteni seyrediyordu.

“Yağmurun ve karın altında dikildim durdum, kanserin yanına bir de zatürre ekledim.” Doug yeniden sustu, sağlam gözü boş bakıyor, diğeri televizyonun ışığı altında parıldıyordu.

Logan ayağa kalktı. “Gitmeden önce son bir soru soracağım. Mesaj neydi?”

“Mesaj mı?” Doug’un yüzüne dişsiz gülümsemesi yayıldı. “İşvereninden çalamazsın.”

Sorgu odası havasız ve boğucuydu, köşedeki radyatör sıcaklık kusuyor, mat pencere içeri taze havanın girmesine engel oluyordu. Cameron Anderson masanın başında oturup yalan söylerken, içeri ter ve ayak kokusu hâkimdi.

Logan ve Inch karşılıklı oturmuşlardı. Cameron Anderson tüm suçu Doug MacDuff'un üzerine atarken, iki adamın yüz ifadesinden ne düşündüklerini anlamak mümkün değildi. Anderson'a göre, ölü kızla bir ilgisi yoktu.

Inch, "Öyleyse," dedi. Ağır kollarını geniş göğsünde birleştirdi. "Demek küçük kızı yanında yaşlı adam getirdi."

Cameron'ın yüzüne tedirgin bir gülümseme yansıdı. "Doğru."

"Korkunç Doug MacDuff, onlarca adamı öldüren, para kazanmak için insanların canını yakan bir adam, ağabeyinin diz kapaklarını kesip çıkarmaya gelirken yanında dört yaşında bir kız çocuğu mu getirdi? Ne yani, işe giderken torununu da yanına al haftası mıydı?"

Cameron çatlamış dudaklarını yaladı. "Size sadece gördüklerimi anlattım." Adam belki yirminci kez aynı cümleyi söylüyor ve inanılmaz iyi bir performans gösteriyordu. Sanki bu ilk polis sorgusu değildi, daha önce de benzer durumlarda kalmıştı. Ama kayıtlara göre, daha önce hiç tutuklanmamıştı.

Insch, “Çok komik,” dedi. Cebinden bir şekerleme poşeti çıkarttı. Logan’a uzattı, kendisi de bir tane aldı, sonra poşeti cebine koydu.

“Biliyor musun, Doug geldiğinde senin kızla yatak odasında olduğunu söyledi. Üzerinde bir robdöşambrdan başka bir şey yokmuş. Senin kızı becerdiğini söyledi.”

“Douglas MacDuff yalan söylüyor.”

“Yalan söylüyorsa, kız nasıl öldü?”

“Kızı itti ve kafası şömineye çarptı.”

Cameron’ın hikâyesi ile Doug’un anlattıkları arasındaki tek benzerlik buydu.

“Komşunun çöp poşetleri içerisinde nasıl bulundu?”

“Yaşlı adam çocuğu bantladı ve çöp torbalarının içine koydu.”

“Doug da bunu senin yaptığını söyledi.”

“Yalan söylüyor.”

“Gerçekten...” Insch arkasına yaslandı ve dişlerini sıktı, sessizliğin uzamasına izin verdi. “Kızdan kurtulmanın Korkunç Doug olduğuna inanmamızı mı istiyorsun? Ağabeyinin diz kapaklarını bir palayla yerinden söken bir adam, bir kız çocuğunu mu parçalayamadı?”

Cameron ürperdi ama bir şey söylemedi.

“Gördün mü, kız parçalamaya çalıştığını biliyoruz. Ama bunu yapamadın, miden bulandı. Bu yüzden kustun ve bir kısmı da açtığın yaranın içine aktı.” Insch bir köpekbalığı gibi gülümsedi. “Kusmuk parçalarından DNA analizi yapabileceğimizi biliyorsun, değil mi? Analize başladık, eğer seninle uyumlu çıkarsa işin bitti demektir, biliyorsun değil mi?”

Cameron’ın kararlılığı çatırdamaya başladı. “Ben... Ben...” Bakışlarını odada gezdirdi, dışarı çıkış yolu veya yeni bir yalan

arıyordu. Sonra yeniden sakinleşti. “Size... Size daha önce dü-rüst davranmadım.” Yeniden kontrolünü sağladı.

“Çok şaşırdık.”

Cameron, bu yorumu duymazdan geldi. “Ağabeyimin na-minı korumaya çalışıyordum.”

Insch gülümsedi. “Namını mı? Lanet olasıca bir pislikti, bunu mu demek istiyorsun?”

Cameron yine de konuşmaya devam etti. “Geordie iki hafta önce kapıma dayandı. Bir iş için kasabada olduğunu ve kalacak yer aradığını söyledi. Yanında bir çocuk vardı, kız arkadaşının kızı olduğunu söyledi. Kadın Ibiza’da tatildayken kıza bakıyor-muş. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama Geordie’nin öl-dürüldüğü gece eve geldiğimde, küçük kıızı çıplak olarak Ge-ordie’nin yanında yatakta buldum. Tartıştık, evden gitmesini istedim. Polisi arayacağımı söyledim.” Cameron ellerine baktı. Sanki hikâye ellerine yazılmıştı. “Tam bu sırada yaşlı adam gel-di. Geordie için bir mesajı olduğunu söyledi. Adamı içeri aldım ve küçük kızın ne durumda olduğuna bakmaya gittim. Geor-die’nin kıza zarar verip vermediğini merak ediyordum... Salon-dan bir gürültü geldi, gidip bakınca Geordie’nin iki büklüm yerde yattığını gördüm. Yaşlı adam ağabeyimi tekmeliyor ve yumrukluyor, Geordie çığlık atıyordu. Yaşlı adamı durdurma-ya çalıştım ama vahşi bir hayvan gibiydi! Sonra... Sonra küçük kız yanımıza geldi ve yaşlı adama tutundu. Doug...” Kelime-ler, Cameron’ın boğazına düğümlendi. “Kızı itti... Kız düşüp başını şömineye çarptı. Yardım etmek istedim ama kız çoktan ölmüştü. Sonra yaşlı adam bana döndü.” Ürperdi. “Bir bıçağı vardı. Benden kıızı kesmemi istedi. Yapamazsam beni keseceği-ni söyledi... Yapamadım. Denedim ama yapamadım.” Came-ron başını önüne eğip yaşlı adamın onu nasıl dövdüğünü an-

lattı. Doug'un, kızı bantlamasını ve bir poşetin içine koymasını istediğini söyledi. Ama Cameron kendi dairesinde çöp poşeti bulamamış, ertesi gün çöp atma günü olduğu için üst kata çıkmış ve neredeyse tamamen boş bir poşet bulmuştu. Anderson, Norman Chalmers'ın çöp poşetini alıp cesedi içine koymuş, sonra torbayı binanın önündeki tenekenin içine atmıştı. Gece geç saat olduğu için havanın karanlık olduğunu ve etrafta kimse olmadığını da ekledi. Cesedi barındıran poşeti de diğer çöp torbalarıyla gizlemişti. Yaşlı adam, Cameron'a eğer polise bir şey anlatırsa hapse gireceğini söylemişti.

Insch, "Etkileyici," dedi.

"Yaşananları herhangi birine anlatacak olursan seni öldürürüm," dedi. Yaşlı adamı, kızı ve ağabeyimi en son o gün gördüm."

Cameron hikâyesini bitirdikten sonra sessizce oturdular. Tek duydukları ses, kayıt cihazının tıkırtısıydı.

Logan, "Eğer Geordie'nin kardeşiyse," dedi. "Nasıl olur da soy isimleriniz farklı olur?"

Cameron sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Annelerimiz farklı. Geordie babamın ilk evliliğinden. Babam boşandıktan sonra, Geordie annesinin soyadını kullandı: Stephenson. Babam yeniden evlendi ve ben altı sene sonra doğdum."

Odaya yine sessizlik çöktü. İlk konuşan Logan oldu. "Ya sana küçük kızın ağzında sperm artıkları bulduğumuzu söylersem?"

Müfettiş Inch de en az Cameron kadar şaşkındı. Masanın kenarına oturduğu yerde, ölen bir balık gibi ağzını açtı ve kapattı. Sessizlik.

Insch sonunda, "Dedektif," dedi. "Dışarıda biraz konuşabilir miyiz?"

Sorguya ara verdiler ve Logan ile Insch koridora çıktı. Cameron bir polis memurunun gözetimine bırakıldı.

Insch'in kaşları çatıktı, ağzı öfkeyle büküldü. "Neden kimse bana kızın ağzında sperm kalıntıları bulunduğunu söylemedi?" Sesi, tehlikeli derecede soğuktu.

Logan, "Çünkü bulmadık," dedi. "Ama Cameron bunu bilmiyor."

Insch, "Sen lanet olasıca bir dalaverecisin Logan," dedi. Çatık kaşların yerini, gururlu bir gülümseme aldı.

"Bunu söyleyince yüzünün hâlini gördün mü? Şok oldu."

Logan aynı taktiği sürdürmeye niyetliyken, endişeli bir polis memuru yanlarına gelip Bernard'dan bahsetti. Hastanede bir doktor, 911 çağrısı yapmıştı. Birisi Bernard Duncan Philips'i acılarından kurtarmıştı.

Insch sessizce küfretti ve dev elini yüzünde gezdirdi. "Gözaltında tutulması gerekiyordu! Ama hem dövüldü hem hastanelik oldu hem de öldürüldü." Müfettiş, memura, "Bize beş dakika ver," dedi. Sonra sorgu odasına geri döndü.

Insch içeri girer girmez Cameron kafasını kaldırdı. Bakışları, endişeli ve yaralıydı. Insch adama, bir pislikmiş gibi tepeden baktı. "Bu sorgu sona erdi, yarın sabah dokuzda devam edecek. Seni hücrelerden birine götürecekler." Insch masaya yaslandı, yumruklarını masaya koydu, öne o kadar eğildi ki adamın korkusunu koklayabiliyordu. "Bir hücrede uyumaya alışsan iyi edersin," dedi. Titreyen adama bakıp ekledi. "Çünkü önümüzdeki yirmi seneyi, bir hücrede geçireceksin."

Müfettiş Insch'in pis Range Rover'ını aldılar. Köpeğin ağzını cama dayadığı yerlerde lekeler vardı. Insch arabasını Rosemount'un sokaklarında sürdü.

Dalgın bir biçimde pencereden dışarı bakan Logan, önünden geçen granit blokları seyretti. Akli hem Bernard'da, hem de aynı yolu gündüz alırken Memur Watson ile yaptığı konuşmadaydı.

Insch hastaneye doğru son köşeyi dönerken, Logan'ın aklına bir şey takıldı. Yolun baktığı tarafındaki binaları inceledi. Plastik bir ren geyiği, baştan aşağı aydınlatılmış ve kırmızı neonlarla süslenmişti, burnu parıldıyordu. Burası Peter Lumley'in babasını gördükleri yerdı. Hâlâ kayıp çocuğunu arıyordu. Oğlunun öldüğünü bilmesine rağmen...

Insch, "Suratın bir domuzun arkasına benziyor," dedi. Westburn Yolu'na girdi. "Sorun nedir?"

Logan omzunu silkti, karların içinde başı önüne eğik gezen yıkılmış adam, gözlerinin önüne geldi. Adamın pantolonu kardan sıırılsıklamdı. "Emin değilim... Belki bir şey değildir."

Hastanenin içi çok sıcaktı, kışın soğuşuna karşı koymak için, kaloriferler sonuna kadar açılmıştı. Şimdi tüm mekânın, yarı tropikal, antiseptik bir havası vardı. Bernard Duncan Philips'in yattığı oda da farklı değildi ama daha kalabalıktı. Kimlik Bürosu personeli, fotoğrafçı, Müfettiş Inch ve Logan. Herkesin üzerinde beyaz üniformaları vardı. Uzaktan bakıldığında, bir dans grubu gibi duruyorlardı.

Odadaki diğer yatak boştu. Kırklı yaşlarda, gözü yaşlı bir hemşire, Bernard ile aynı odayı paylaşan adamın, öğleden sonra karaciğer yetmezliğinden öldüğünü söyledi.

Fotoğraf makinesinin zırlıtısı ve takırtısı devam ederken, Logan'a Bernard'ın cesedini gösterdiler. Yatağın üzerinde yatan Bernard'ın alçıya alınmış bir kolu linolyum zemine doğru düşmüş, solgun parmak uçlarında kan damlaları birikmişti. Kafasındaki sargılar, gözleri ve ağzının kenarlarında kırmı-

zıydı. Göğsündeki sargılar kanla o kadar dolmuştu ki rengi neredeyse siyahtı.

Insch, “Adamın yanında durması gereken lanet olasıca memur nerede?” diye sordu.

Üzgün bir polis memuru bir elini havaya kaldırdı ve Acil Servis’te bir sorun çıktığını anlattı. İki sarhoş birbirine girmişti. Hemşireler de gelip ondan yardım istemişlerdi.

Insch yüzünü buruşturdu ve ona kadar saydı. “Sanırım ölüm resmileşti, değil mi?”

Bir memur henüz resmileşmediğini söyledi ve Inch ardı ardına küfürleri sıraladı.

“Burası bir hastane! Burada onlarca lanet olasıca doktor var! Gidip tembel serserilerden birini alın ve buraya getirin.”

Beklerken, Inch ve Logan, dokunmadan bedeni incelemeye çalıştılar.

Insch, “Bıçaklanmış,” dedi. Sargı bezlerinin arasındaki küçük delikleri inceledi. “Bana bir bıçakla yapılmış gibi geldi.”

“Sivri uçlu bir şey. Bir tornavida olabilir mi? Kama veya makas da olabilir.”

Insch eğilip saldırı silahını bulma ümidiyle yatağın altına baktı. Ama tek bulduğu şey, daha fazla kan oldu.

Müfettiş silahı ararken, Logan dikkatlice bedeni inceledi. Delikler birbirinin aynıydı, on beş milimetre uzunluğunda, iki milimetre genişliğinde, hepsi de bedenin sol tarafındaydı. Katil çılgına dönmüş ve elindeki silahı ardı ardına saplamıştı. Logan gözlerini kapattı ve sahneyi gözünün önüne getirdi. Bernard baygın yatıyor, katil yatağın sol tarafında dikiliyor, ardı ardına silahını saplıyordu.

Logan gözlerini açtı ve bir adım geriledi, midesi bulanmaya başladı. Her yerde kan vardı. Sadece bedenin ve yatağın

üzerinde değil, duvarlarda da vardı. Kafasını kaldırıncı, tı-
vanda da kırmızı benekler gördü. Bunu her kim yaptıysa işi
bittikten sonra bir korku filminden çıkmış gibi görünüyor
olmalıydı. Görünce unutamayacağınız türden bir sahneydi.

Rastgele bir vahşet değildi bu. Öfkeli bir kalabalığın işi
değildi. İntikamdı.

“Tüm bunların anlamı nedir? Neden buraya getirildim?”

Sesin sahibi, sinirli ve stresli bir kadın doktordu. Üzerinde
beyaz önlüğü, boynunda stetoskopuyla, iri yarı biriydi.

Logan teslim olduğunu gösterircesine ellerini havaya kal-
dırdı ve cesetten uzaklaştı. “Cesedi kaldırmadan önce ölümü
resmileştirmeniz gerekiyor.”

Kadın kaşlarını çatı. “Adam tabii ki ölü. Bunu göremiyor
musunuz?” Kimlik kartını işaret etti. “Burada ‘doktor’ yazı-
yor. Ölü birini gördüm mü hemen tanırım!”

Müfettiş Inch yatağın diğer tarafında ayağa kalktı ve ken-
di kimliğini çıkarttı. “Bunu görüyor musun?” diye sordu.
“Burada da ‘Müfettiş’ yazıyor. Bu yüzden, bir yetişkin gibi
davran ve sorunun her ne ise sinirini benim memurlarımdan
çıkartma.”

Kadın kaşlarını çatı ama bir şey söylemedi. Yavaşça yüz
hatları yumuşadı. “Özür dilerim,” dedi. “Uzun ve yorucu bir
gündü.”

Inch başıyla onayladı. “Sizin için bir teselli olur mu bil-
miyorum ama nasıl olduğunuzu anlıyorum.” Geri çekildi ve
Bernard’ın bedenini işaret etti. “Ölüm vaktini tahmin edebi-
lir misiniz?”

“Kolay. Dokuz çeyrek ile on buçuk arasında bir zaman.”

Inch etkilenmişti. “Genelde ölüm zamanını yarım saatten
önce öğrenemeyiz.”

Doktor hafifçe gülümsedi. “Bahsettiğim saatlerde son var-
diya çalışmaya başladı. Yataklar düzenli olarak kontrol edilir.
Dokuz çeyrekte ölü değildi. Saat on buçuk ve ölü.”

Müfettiş Inch, doktora teşekkür etti. Kadın bir şey söyle-
meye hazırlanırken çağrı cihazı öttü. Kadın cihazı eline aldı,
mesajı okudu, küfretti, özür diledi ve dışarı çıktı.

Logan, Bernard Duncan Philips’ten geriye kalan kanlı ce-
sede bakarken, içini kemiren şeyin ne olduğunu anlamaya ça-
lıştı. Sonra birden aklına geldi. “Lumley,” dedi.

Inch şaşkın gözlerle Logan’a baktı. “Ne?”

“Peter Lumley’in üvey babası. Hatırladın mı? Son zamanlar-
da bu civarda dolaşıyordu. Son gördüğümde hastane yolunday-
dı. Oğlunun ölümünden Bernard’ı sorumlu tutuyordu.”

“Öyleyse?”

Logan, yatağın üzerindeki kanlı cesede baktı. “Demek ki
burayı ziyaret etti.”

33

Gece yarısı çökerken Hazlehead karanlık ve soğuktu. Burada, şehir merkezine göre daha çok kar vardı. Ağaçların dalları bembeyazdı. Sokak lambalarının sarı ışığına karışan polis araçlarının yanıp sönen mavi parıltıları eşliğinde, karanlık gölgeler dans ediyordu. Binanın büyük bir kısmı karanlıktaydı ama ara sıra cama çıkıp dışarı göz gezdiren komşular, polisin ne istediğini anlamaya çalışıyorlardı. Polis, Jim Lumley'i istiyordu.

Lumley'in dairesi, Logan'ın en son gelişindeki hâline hiç benzemiyordu. Domuz ahırına gibiydi. Halının üzerinde bir kenara fırlatılmış poşetler vardı. Sağda sol boş teneke kutular ve şişeler göze çarpıyordu. Dairenin geri kalanındaki tüm çerçeveler indirilmiş, hepsi salona asılmıştı. Peter Lumley'in resimleri her yerdeydi.

Insch kapıyı çalıp içeri girerken, Jim Lumley hiç karşı koymadı. Logan ve birkaç polis memuru da arkasındaydı. Birbirine karışmış saçları ve pis kıyafetleriyle tıraşsız suratlı Jim Lumley, olduğu yerde dikildi. "Sheila'yı arıyorsanız, burada değil," dedi. Sonra bir koltuğa çöktü. "İki gün önce gitti. Annesinin yanında kalıyor..."

Teneke kutulardan birini eline aldı ve açtı.

Insch, "Buraya Sheila'yı görmeye gelmedik Bay Lumley," dedi. "Sizin için geldik."

Adam başıyla onayladı ve kutudan bir yudum aldı. “Bernard.” Çenesinden aşağı süzülen birayı silmeye gerek görmedi.

Logan, “Evet, Bernard,” dedi. Koltuğun diğer tarafına oturdu. “Öldü.”

Jim Lumley başıyla onayladı, sonra elindeki bira kutusuna baktı.

“Bize anlatmak istediğiniz bir şey var mı Bay Lumley?”

Lumley başını geriye attı ve kutuyu kafasına dikti, ağzının kenarından sızan köpükler, üstüne başına saçıldı. “Anlatacak bir şey yok...” dedi. Omzunu silkti. “Dolaşıyordum, Peter’ı arıyordum ve Bernard’ı gördüm. Gazetede çıkan resmindeki gibiydi. Tam karşımdaydı.” Bir başka bira kutusunu eline aldı ama açamadan, Insch tenekeyi adamın elinden aldı.

Müfettiş polis memurlarına evde cinayet silahını aramalarını söyledi.

Lumley kanepenin üzerindeki yastığı aldı ve göğsüne yaslayıp sarıldı. “Takip ettim, beni ormana götürdü.”

“Ormana mı?” Logan’ın beklediği şey bu değildi ama Insch, sert bir bakış atıp dedektifin araya girmesini engelledi.

“Hiçbir şey olmamış gibi yürüyordu! Sanki Peter ölmemişti!” Lumley’in yüzü kızardı, kırmızılık boynundan aşağı indi. “Adamı yakaladım... Ben... Ben sadece kendisiyle konuşmak istiyordum. Hakkında ne düşündüğümü söyleyecektim...” Dudaklarını ısırды ve kolları arasındaki yastığı bir arada tutan dikişlere baktı. “Bağırmaya başladı ve adama vurdum. Susmasını, durmasını istedim. Kendime hâkim olamadım. Ardı ardına, vurdum, vurdum, vurdum...”

Logan, *adama öfkeli bir kalabalığın saldırdığını sanıyorduk,* diye düşündü. *Sadece bir kişiymiş.*

“Ve sonra... Sonra yine kar yağmaya başladı. Soğuktu. Ellerimdeki ve yüzümdeki kanı karla temizledim ve eve gittim.” Omzunu silkti. “Sheila’ya olanlardan bahsettim, çantasını toplayıp gitti.” Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşı, yüzünde temiz bir çizgi açtı. Burnunu çekti ve boş bira kutusundan bir yudum daha içmeye çalıştı. “Ben bir yaratığım... Tıpkı Bernard gibi...” Boş teneke kutuya baktı ve sadece karanlığı gördü. “Öldü, değil mi?” Lumley boş bira kutusunu avucunda sıkmaya başladı.

Insch ve Logan kaşlarını çattılar. Müfettiş, “Tabii ki öldü,” dedi. “Biri adamı delik deşik etmiş.”

Lumley’in yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “İyi olmuş.”

Dışarıda, karanlık turuncu gökyüzünden minik kar taneleri düşüyordu. Gri bulutlar şehrin ışıklarıyla aydınlanmıştı. Logan ve Insch, bir polis aracına bindirilip götürülen Jim Lumley’in arkasından baktılar.

Müfettiş, “Evet,” dedi. Ağzından nefesi buhar bulutu şeklinde çıktı. “Yanlıı adam, doğru sebep. Yüzde elli, elli.” Cebinden çıkarttığı şekerlemeden birini ağzına atıp Logan’a da teklif etti. “Hayır? Pekâlâ, nasıl istersen.” Çamurlu Range Rover’ın yanına geri dönerken Insch avucuna doldurduğu minik kola şişesi şeklindeki şekerlemeleri teker teker ağzına attı.

Insch arabayı çalıştırıp ısıtıcıları sonuna kadar açtı. Logan, “Adamı içeri tıkarlar mı?” diye sordu.

“Evet, muhtemelen. Bernard’ı öldürenin Lumley çıkması kötü oldu. İşimiz kolaylaırdı.”

Logan, “Hastaneye geri mi döneceğiz?” diye sordu.

“Hastane mi?” Insch kontrol panelindeki saate baktı. “Saat bir olmuş! Karım beni evin önünde sallandıracak.” Müfettişin

eşi, Inch'in gece geç saatlerde eve gelmesini hoş karşılayan bir kadın değildi. "Üniformalılar ifade alıyor. Sabah gözden geçiririz. Zaten şimdiye kadar herkes uyumuştur."

Inch, Logan'ı evinin önünde bıraktı. Dedektif, içeri girmeden önce, yavaşça uzaklaşan Range Rover'in arkasından baktı. İçeri girdiğinde telefonun kırmızı ışığının yanıp söndüğünü gördü.

Logan bir an için mesajın Memur Watson'dan olabileceğini düşündü ama tuşa basınca hoparlörden Miller'in sesi geldi. Bernard'ın öldüğünü duymuştu, konu hakkında bilgilendirilmek istiyordu.

Logan inleyerek 'SİL' tuşuna bastı ve yatağına uzandı.

Çarşamba günü, olması gerektiği gibi başladı. Logan duştan çıkınca, çalan telefonun yanına koştu ama telesekreter devreye girdi. Arayan yine Miller'dı ve Logan'dan kendisini konu hakkında bilgilendirmesini istiyordu. Logan telefona cevap vermedi, muhabir bir şeyler söylerken kendine bir çay ve tost yapmak için mutfağına girdi.

Dairesinden çıkarken, Miller'in bıraktığı mesajı dinlemeden sildi. Muhabirin gün içerisinde birkaç kez daha arayacağından emindi.

Sabah brifingi çok keyifsizdi. Müfettiş Inch, aralarda esneyerek önceki akşam olanları anlattı. Hem hastanede yaşananlardan hem de üç numaralı sorgu odasında olanlardan bahsetti. Yine kapı kapı dolaşma günüydü.

Logan arkalarda bir yerde brifingin sona ermesini beklerken, doktorlar, hemşireler ve hastaları sorgulamakla görevli memurların arasında dikilen Watson ile göz göze geldi. Karşılıklı sırıttılar. Kadına hâlâ bir içki borcu vardı.

Insch her zamanki yerindeydi, masanın kenarına tne-miti. Konuşurken bir yandan da cebinde tatlı bir şey olup olmadığına baktı. “Meyveli eker olması lazımdı...” diye mırıldandı. Logan mfettiin yanına gidip planlarının ne oldu-ğunu sordu. Cebinde aradığını bulamayan Inch, Logan’dan Cameron’ı bir sorgu odasına götürmesini istedi. “Nasıl ya-pılacağını biliyorsun,” dedi. “Keye iri yarı bir memur koy, sert bakışlarını adamın üzerine odaklasın. Bir süre sonra d-klmeye balar.”

Saat dokuz olduğunda, Cameron Anderson kavurucu sı-cak sorgu odasında oturuyordu. Kede duran memur, bakış-larını Anderson’ın üzerinden ayırmıyordu ve Inch’in dediğı gibi, Cameron huzursuzlanmaya balamıtı.

Sorgu balayacağı zaman, Inch buz gibi bir ses tonuyla, “Bay Anderson,” dedi. “Yoğun programınız içerisinde bize za-man ayırdığınız için teşekkür ederiz.” Cameron korkmu ve yorgun görünüyordu. Sanki gece boyunca ağılamıtı.

Insch, “Anlıyorum,” dedi. Meyveli bir ekeri ağızına attı. “Akam mucizev olaylar yaamı olmalısınız. Belki uzaylılar ziyaretinize gelmiştir.”

Cameron’ın masanın üzerindeki elleri titremeye başladı. Zayıf sesi de elleri kadar titredi. “Geordie ve ben, on yaı-na kadar birbirimizle tanışmadık. Annesi göğüs kanserinden ölünce bizimle yaşamaya başladı. Benden büyüktü...” Ada-mın sesi o kadar zayıfladı ki Logan ikaz etmek zorunda kaldı. “Bazı şeyler yaptı. Geordie...” Yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü. Cameron dudağını ısırđı, sonra ağıbeyinden bah-setti.

Geordie  hafta önce Edinburgh’dan gelmişti. Patronu için bir için peindeydi. Bir yerden izin alması gerekiyordu.

Sıradan bir şeymiş gibi, para harcayıp duruyordu. Çoğunlukla kumar oynuyor ama hep kaybediyordu. İzin işini de halledememiş ve elinde avucunda ne varsa bahisçilere kaptırmıştı. Rüşvet parasının tamamını harcamıştı. Sonra tehditlere başvurmuş, kasabadan da apar topar ayrılmak zorunda kalmıştı.

Insch, “Şehir planlamadaki adamı bir otobüsün altına itti,” dedi. “Şimdi Aberdeen Kraliyet Hastanesi’nde, leğen kemiği ve kafatası kırık. Ölecek.”

Cameron kafasını kaldırmadı ve hikâyesine devam etti. “Bir hafta sonra Geordie geri geldi. İşvereninin, paraya ne olduğunu öğrenmek istediğini söyledi. Para bitmişti ve bahisçilerden insanlar daireme gelmeye başlamışlardı. Geordie’yi alıp götürdüler, ertesi gün geldiğinde ağzı burnu kan içindeydi.” Cameron ürperdi, yaşlı gözleri parıldadı. “Ama Geordie’nin bir planı vardı. Birinin özel bir şey aradığını söyledi. Kendisinin bulabileceği bir şey.”

Logan sandalyesinde kıpırdandı. Miller da aynı şeyi söylemiş, birinin özel bir şey aradığını anlatmıştı.

“Birkaç gün ortalıklarda görünmedi. Yanında büyük bir çanta ve küçük kızla geri geldi. Kız uyuşturucu almıştı. Geordie... Kızın tüm problemlerine çare olacağını söyledi. Kızı bahsettiği adama satacak ve aldığı parayla patronuna borcunu ödeyecekti. Kimse kızı özlemeyecekti.”

Logan, “İsmi neydi?” diye sordu. Oda sıcak olmasına rağmen sesi soğuktu.

Cameron titredi, alt göz kapağında gözyaşları birikmiş, burnundan parıltılı bir damla akmaya başlamıştı. “Bilmiyorum. Kız yabancıydı... Sanırım Rusya civarından bir yerdendi. Annesi Edinburgh’da bir fahişeymiş. Aşırı dozda uyuşturucudan ölmüş. Çocuk, bilirsiniz, sahipsizmiş...”

Burnunu çekti. “Geordie, birisi sahip çıkmadan hemen kızı paketlemiş.”

“Demek sen ve ağabeyin, dört yaşındaki bir kız çocuğunu, hasta ruhlu bir sapığa satacaktınız?” Insch, sesindeki nefreti gizlemeye gerek görmedi. Müfettişin yüzü kızarmış, gözleri siyah elmaslar gibi parıldamaya başlamıştı.

“Benim bir ilgim yoktu! Geordie, her şeyi o planladı...”

Insch öfkeli bakışlarını adamın üzerine dikti ama bir şey söylemedi.

“Kız İngilizce bilmiyordu, Geordie kıza birkaç cümle öğretti. Bilirsiniz.” Başını ellerinin arasına aldı. “Pis şeyler. Kız ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.”

“Sen de bu durumdan faydalandın. Ağabeyin kıza ‘beni becer’ demeyi öğretti, sen de becerdin.”

“Hayır! Hayır! Öyle bir şey...” Yüzü kızardı. “Geordie kızın bakire kalması gerektiğini söyledi.”

Logan tiksinererek yüzünü buruşturdu. “Siz de oral seks yapmaya mı karar verdiniz?”

“Geordie’nin fikriydi! Beni zorladı!” Cameron’ın gözlerinden yaşlar aktı. “Sadece bir kez, bir kez yaptım. Sonra yaşlı adam geldi. Geordie’yi dövmeye başlayınca onu durdurmak istedim. Sonra kız geldi, Geordie’nin öğrettiği şeyleri söylemeye başladı ve yaşlı adamın bacağına tutundu. Adam kıızı itti, kız düştü ve başını bir tuğlaya çarptı.” Cameron yalvarır bakışlarla Insch’in soğuk gözlerine baktı. “Geordie’yi öldüreceğini ve sonra benim için geri geleceğini söyledi.” Cameron, giysisinin koluyla gözyaşlarını sildi ama kaybolanların yerini yeniler aldı. “Kızdan kurtulmak istedim! Şöminenin önünde çıplak ve ölmüş, yatıyordu. Kızı parçalamak istedim ama yapamadım. Çok... Çok...” Ürperdi ve bir kez daha gözyaşla-

rını sildi. “Kızı bantladım. Ağzına... Biraz çamaşır suyu dök-tüm... Bilirsiniz, iz kalmasın diye.”

“Sonra bir çöp poşeti bulmak zorundaydın.”

Cameron başıyla onayladı ve burnundan bir damla gözya-şı, masanın üzerine düştü.

“Sonra kızı çöp tenekesine attın.”

“Evet... Üzgünüm... Çok üzgünüm.”

İfadesi alındıktan sonra, Cameron dört yaşındaki bir kız çocuğuna cinsel istismarda bulunduğunu itiraf etti. Adamı hücrelerine koydular ve ertesi gün mahkemeye çıkmasına ka-rar verdiler. Bir kutlama değildi bu. Adamın itirafından sonra herkesin morali bozuktı.

Logan kendi komuta merkezinde kızın fotoğrafını da du-vardan aldı. İçinde garip bir boşluk vardı. Kızı istismar edip ce-sedini sıradan bir çöpmüş gibi çöp tenekesinin içine atan adamı yakalamak, içini rahatlatmamıştı. İnsanlığından utanıyordu.

Insch masanın kenarına tünedi ve Logan’ın ifadeleri üst üste dizmesine yardımcı oldu. “Sence kızın kim olduğunu öğrenebilecek miyiz?”

Logan eliyle yüzünü ovalayınca, sakallarının uzamaya baş-ladığını fark etti. “Sanmıyorum,” diye cevap verdi.

Insch, “Her neyse,” dedi. İfadeleri bir dosyanın içine yer-leştirdi ve esnedi. “Başımızda yeterince sorun var zaten.”

Bernard.

Polis araçlarından birini alıp hastaneye gittiler. Aracı Me-mur Watson sürüyordu.

Aberdeen Kraliyet Hastanesi her zamankinden daha ka-labalıktı. İçeri girdiklerinde, öğle yemeği servisi yapıldığını gördüler. Haşlanmış patates ve lahana karışımı bir şeydi.

Insch, yanından elinde lahana kokan bir tepsiyle bir hasta geçerken Logan'a doğru döndü. "Hatırlat, özel hastaneye yatayım."

Gelişmelerden haberdar olmak için, hastaları ve çalışanları sorguya çeken memurları boş bir odaya topladılar. Dinlemeye değer pek bir şey yoktu ama yine de herkesle teker teker konuşmuşlardı. Kimse bir şey görmemiş ve bir şey duymamıştı. Güvenlik kayıtlarına da bakmışlardı, üstü başı kana bulanmış bir biçimde koridorlarda koşan yoktu.

Müfettiş, memurların moralini yerine getirecek bir konuşma yaptı ve herkesi görevinin başına gönderdi. Geriye sadece Logan ve Watson kaldı. Insch, "Siz de bir işe yarasanız fena olmaz," dedi. Her zamanki gibi şekerleme aramaya başladı. "Ben önceki gece konuştuğumuz doktoru bulacağım." Uzaklaşırken hâlâ ceplerini karıştırıyordu.

Memur Watson, "Pekâlâ," dedi. "Nereden başlayacağız?"

Logan'ın aklına, kadının mutfakta dikilirken gördüğü güzel bacakları geldi. "Eee..." dedi. Şimdi ne yeri ne de zamanıydı. "Güvenlik kayıtlarına bakalım mı? Belki gözden kaçırdıkları bir şey vardır."

Watson, "Patron sensin," dedi. Logan'ı saygıyla selamladı.

Hastane koridorlarında yürüyüp güvenlik kayıtlarının tutulduğu odaya giderlerken, Logan zihnini işine odaklamaya çalıştı. Ama işe yaramıyordu. Asansöre ulaştıklarında daha fazla dayanamadı. "Biliyor musun?" diye sordu. "Hâlâ sana bir bira borcum var."

Watson başıyla onayladı. "Unutmadım efendim."

"Güzel." Logan asansörün düğmesine bastı ve sıradan görünmeye çalıştı. Asansör kabinin içini dolaşan tırabzana dayandı. "Bu akşam olur mu?"

“Bu akşam mı?”

Logan yanaklarının kızarmaya başladığını fark etti. “Meşgulsen sorun değil. Belki başka bir akşam...” Salak.

Asansör birden durdu ve Memur Watson gülümsedi. “Bu akşam olur.”

Logan güvenlik odasına ulaşana kadar, bir şey söyleyemeyecek kadar mutluydu. İçerisi düzenliydi, siyah bir masanın karşısındaki duvarda, yan yana ekranlar diziliydi. Video kayıt cihazları çalışıyor, görüntüleri banda alıyordu. Masanın başında, açık sarı saçlı bir güvenlik görevlisi oturuyordu. Adamın üzerinde sarı çizgili, kahverengi üniforması vardı ve şapkası başındaydı. Gülünç görünüyordu.

Adam, cinayetin işlendiği odayı filme çeken bir kamera olmadığını söyledi ama koridorların tamamının gözetlendiğini ekledi. Acil Servisle birlikte, giriş ve çıkışlar da filme alınıyordu. Bazı odalar da gözetleniyordu ama tedavi gören hastaların kaydedilmesiyle ilgili kanunlar vardı. Gizlilik ilkesi vesaire...

Önceki akşama ait bir dizi video kaset vardı. Polisler daha önce kayıtlara göz gezdirmişti ama Logan bir kez daha bakmak istiyorsa, adam için sorun olmazdı.

Logan’ın cep telefonu birden çalmaya başlayınca, zil sesi odada yankılandı.

Güvenlik görevlisi, “Biliyorsunuz,” dedi. Sesi sertti. “Cep telefonunuzu kapatmalısınız.”

Logan özür diledi, çok uzun sürmeyecekti.

Arayan, yine Miller’dı. “Laz, bu dünyadan göçüp gittiğini düşünmeye başlamıştım.”

Logan, “Şimdi biraz meşgulüm,” dedi. Kahverengi üniformalı güvenlik görevlisine arkasını döndü. “Acil mi?”

“Bakış açına bağlı. Yakınında bir yerde televizyon var mı?”

“Ne?”

“Televizyon. Renkli resimler gösterir ya—”

“Televizyonun ne olduğunu biliyorum.”

“Pekâlâ, yakınında varsa aç. Grampian Kanalı.”

Logan güvenlik görevlisine, “Ekranlardan birinde televizyonu açabilir miyiz?” diye sordu.

Adam bu teklifi kabul etmedi ama Logan şansını koridor-daki odalardan birinde deneyebilirdi.

Üç dakika sonra, bir televizyonun önünde dikilmiş, yayınlanan Amerikan pembe dizisini seyrediyorlardı. Arkalarında, yatakta yatan, yaşlı bir kadın horluyordu. Takma dişleri bir bardağın içindeydi.

Dümdüz bir karna ve mükemmel dişlere sahip bir sarışın, “Abelaide,” dedi. “Bebegin benim olduğunu mu söylüyorsun?”

Dramatik bir müzikle, dolgun göğüslü bir esmer kızın yakın plan görüntüsü, ardından da reklamlar ekrana geldi. Cips. Deterjan. Sonra ekranda Gerald Cleaver’ın suratı belirdi. Sallanan bir sandalyede oturmuştu, üzerinde bir hırka vardı. Sağlıklı görünüyordu. “Beni bir yaratık gibi göstermeye çalıştılar!” dedi. Ekrana, bir labrador ile yan yana yürürken çekilmiş görüntüleri geldi. “Beni işlemediğim korkunç suçlarla itham ettiler!” Görüntü değişti, bu sefer alçak bir duvarın üzerinde oturuyordu. Samimi ve üzgün bir hâli vardı. “Cehennem gibi geçen bir yılımı okuyun, sadece bu haftaki Dünyanın Haberleri’nde.”

Logan, “Tanrım,” dedi. Ekranda beliren gazetenin logosuna baktı. “Tam da ihtiyacımız olan şey.”

34

Logan ve Watson, homurdanarak güvenlik odasına geri döndüler. Yol boyunca gazeteye, Gerald Cleaver'a böyle bir imkân sunduğu için küfrettiler. Kahverengi üniformalı güvenlik görevlisi, içeri girdiklerinde dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

Memur Watson, "Sorun mu var," diye sordu.

"Biri marketten çikolata çalıyor!" Koşarak dışarı çıktı.

Koridorda koşan adamın arkasından baktılar, hırsızı yakalamak için acele etmek zorundaydı. Watson'ın yüzünde alaycı gülümsemesi belirdi. "Nasıl oluyor da..."

Tam bu sırada, ikinci bir güvenlik görevlisi masanın başına geçti. Ellili yaşlardaki adam, kalın kaşlarıyla, bir teriyere benziyordu. Elindeki gazozu yudumlarken, bir yandan da sabahki gazeteyi okuyordu. 'ÇOCUK KATİLİ BIÇAKLANARAK ÖLDÜRÜLDÜ!', ön sayfadaki haberdi. Logan neden geldiklerini söyleyince, adam homurdandı ve masanın üzerindeki kasetleri işaret etti.

Masanın başına oturan Logan ve Watson, ilk kaseti taktı. Kendilerinden önce gelen ekip işi biraz hızlı tutmuş, video kaseti ileri sararak Bernard'ın öldürüldüğü saatlere şöyle bir göz gezdirmişti. Logan ve Watson teker teker kasetlere bakarken, güvenlik görevlisi gazozunu yudumlamakla meşguldü.

Ekranda figürler belirdi ve kayboldu, kamera her üç veya dört saniyede bir çerçeve kaydediyordu. Her şey, eski tarz bir animasyon filme benziyordu. Yüzler biraz bulanıktı ama kameranın yakınına girdiklerinde tanınacak hâldeydi. Yarım saat içerisinde, Logan hastanenin farklı kısımlarında kayda alınan yüzlerden yarısını tanıdı. Korkunç Doug ile ilgilenen doktor, yaşlı bir adamı dövdüğü için yaratık olduğunu düşünen hemşire, Doug'u gözaltında tutması gereken polis memuru, önceki akşam Bernard'ın öldüğünü onaylayan doktor, Logan'ın karnına yedi saat boyunca dikiş atan diğer doktor. Morarmış gözüyle Hemşire Henderson'ın üzerinde spor kıyafetleri vardı; bir tişört, bir kot pantolon ve omzuna asılı bir spor çanta.

Watson esnemeye başlayınca Logan, "Daha kaç tane bant var?" diye sordu.

"Özür dilerim efendim." Watson kendine çekidüzen verdi. "Çıkışları çeken iki tane var."

Logan bir sonrakini cihaza taktı. Hastanenin yan girişini gösteriyordu. Konuşan ve gülen yüzler ekrana geldi, soğuk rüzgâra adım atan insanların başları önlerine eğikti. Şüpheli bir şey yoktu. Bir sonraki bant, Acil Servis'i görüntülemişti. Buradaki kayıt normal hızındaydı. Gece boyunca aşırı içmiş, öfkeli insanlar ekrana geldi. Logan buradaki yüzleri de tanıyordu, birçoğunu daha önce tutuklamıştı. Sokağa işemek, hırsızlık, şiddet... Sıradan suçlulardı. İçlerinden biri, bir parkta şehvetini bir şarap şişesi üzerinde tatmin ederken yakalanmıştı. Ama yine sıra dışı bir şey yoktu. Tek ilgi çekici olay, iki sarhoşun, kolu sargılı bir bar fedaisinin üzerine atılmasıydı. Çıglıklar, savrulan sandalyeler ve kan. Kavga edenleri ayırmaya çalışan hemşireler. Sonra bulanık bir polis memuru kalaba-

lğın içine dalıyor ve göz yaşartıcı spreyini kullanarak kavgayı ayırıyordu. Sonrasında, yerde acıyla kıvranan adamlar vardı. Ama Bernard'ın katili ortalıklarda yoktu.

Logan arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu. Video kaydındaki saat onu yirmi geçeyi gösteriyordu. Göz yaşartıcı spreyi kullanan polis memuru, herkesin iyi olduğundan emin olmak için, bir süre daha Acil Servis'te kaldı. Onu yirmi beş geçe, polis memuru görev yerine dönmeden önce kendisine verilen bir bardak çayı yudumluyordu. On buçuk... Logan sıkılmaya başlamıştı, kayıtlardan bir şey çıkmayacaktı.

Tam bu sırada, ekrana Hemşire Henderson geldi. Morarmış gözü yine apaçık ortadaydı. Logan kaşlarını çattı ve kaydı durdurdu.

Watson, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir şey dikkatini çekti mi?"

Memur Watson, hiçbir şeyin dikkatini çekmediğini itiraf etti. Logan ekranın sağ üstünü gösterdi, Hemşire Henderson hâlâ çantasını taşıyordu. "Üzerinde üniforması var."

"Yani?"

"İçeri girerken, üzerinde sıradan kıyafetler vardı."

Watson omzunu silkti. "Değiştirmiştir."

"Ama çantası hâlâ omzunda. Eğer üzerini değiştirdiyse, çantasını neden soyunma odasındaki dolabına koymadı?"

"Belki de dolapları yoktur."

Logan güvenlik memuruna hemşirelerin soyunma odasında dolap olup olmadığını sordu.

Adam, "Var," dedi. "Ama eğer hemşirelerin soyunma odasına ait video kayıtları var mı diye sorarsan, elimden bir kaza çıkabilir!"

"Bu bir cinayet davası!"

“Umurumda değil. Çıplak hemşirelerin videosuna bakamazsın.”

Logan sinirlenmeye başladı. “Bak...”

“Soyunma odasında kamera yok.” Adam sırtınca, bir dizi protez diş göründü. “Denedik ama izin vermediler. Bize güvenmiyorlar. Çok yazık. Elimde ıplak hemşirelerin kayıtları olsaydı, bir servet kazanabilirdim...”

Hastanenin yönetim merkezi, hastaların olduğu bölümden daha güzeldi. Linolyum zeminle antiseptik kokusunun yerini, halılar ve temiz hava almıştı. Logan, sarı saçlı ve İrlanda aksanlı bir kadını, önceki akşamki vardiyanın kayıtlarını göstermeye ikna etti.

Kadın, “İşte burada,” dedi. Ekranda rakamlar ve tarihler belirdi. “Hemşire Michelle Henderson, nceki akşam çift vardiyası varmış. Dokuz buçukta ayrılmış.”

“Dokuz buçuk mu? Teşekkürler, verdiğiniz bilgi çok işimize yaradı.”

Kadın gülümsedi, yardımcı olabildiği için mutluydu. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa, Logan’a kendisini arayabileceğini söyledi. Hatta bir kartını bile verdi. Neyse ki Logan kartı alırken, Memur Watson’ın yüz ifadesini görmedi.

Asansöre doğru yürürlerken, Memur Watson lafa girdi. “Ne ğrendin?”

“Henderson’ın işi dokuz buçukta bitmiş. Dokuz ellide kameradaydı, üstünü değiştirmiş evine gidiyordu. On buçukta, üzerinde yeniden üniforması vardı, binayı terk ediyordu.” Watson ağzını açtı ama Logan konuşmaya devam etti, hlinden memnundu. “Biz st baş kana bulanmış birini arıyorduk. Bayan Henderson üstünü değiştirdi ve hiçbir şey olmamış gibi hastaneyi terk etti.”

Arama ekibinden birkaç polis memurunu yanlarına aldılar ve merkezi aradılar. Telefon ettiklerinde, Müfettiş Insch pek havasında değildi. Biri kızgın demirlerle sırtını dağlıyor gibiydi. “Lanet olsun, neredesiniz?” diye kükredi. Logan bir şey söyleyemeden devam etti. “Son bir saattir size ulaşmaya çalışıyorum!”

“Hâlâ hastanedeyiz efendim. Tüm cep telefonlarını kapatmamız...” Ama telefonu kapatmasının sebebi, Miller ile bir kez daha konuşmak istememesiydi.

“Boş verin şimdi bunları! Bir kayıp çocuk vakası daha!”

Logan’ın başından aşağı kaynar sular döküldü. “Ah, hayır... Olamaz.”

“Evet. Hemen Duthie Parkı’na, Kış Bahçesi’ne gelin. Tüm ekipleri çağırıyorum. Hava kötüleşiyor, kar bütün kanıtları yok etmeden olay yerinde olmalıyız. Şu anda birinci önceliğimiz bu olay!”

“Efendim, ben şimdi Hemşire Michelle Henderson’ı tutuklamaya—”

“Kim?”

“Lorna Henderson’ın annesi. Bernard’ın çiftliğinde bulduğumuz çocuğun. Dün akşam hastanedeymiş. Kızının ölümünden ve evliliğinin çatırdamasından Bernard’ı sorumlu tutuyordu. Motivasyonu ve fırsatı vardı. Savcı da onayladı, arama iznimiz ve tutuklama emrimiz var.”

Telefonun diğer tarafında kısa süreli bir sessizlik oldu. Gelen boğuk sesler, Insch’in bir başkasını fırçaladığını gösteriyordu.

Sonra müfettiş geri döndü. Sesi, her an birini gırtlaklayacakmış gibi geliyordu. “Pekâlâ,” dedi. “Gidip kadını tutukla-

yın, bir hücreye tıkın ve buraya gelin. Bernard artık kimseye bir şey yapamaz. Bu çocuk hâlâ hayatta olabilir.”

Logan zili çalarken karlı basamaklarda dikildiler. Dördüncü kez aynı melodi çalmaya başladı.

Watson, Logan’a kapıyı kırmasını isteyip istemediğini sordu. Nefesi buhar bulutu şeklinde çıkıyordu ve burnuyla yanakları kıpkırmızıydı. Arkalarında dikilen ve hastaneden aldıkları iki polis memuru da aynı fikirdeydi. Sıcak bir yere adım atmak için her şeyi yapabilirlerdi.

Logan teklifi kabul etmeye hazırlanırken kapı aralandı ve Hemşire Michelle Henderson’ın yüzü açığa çıktı. Saçlarının içinde bir şempanze uyumuş gibiydi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. Kapının zinciri takılıydı. Nefesi içki kokuyordu.

Logan kimliğini gösterdi. “Kapıyı açın Bayan Henderson,” dedi. “Bizi hatırladınız mı? Önceki akşamla ilgili konuşmamız lazım.”

Kadın dudağını ısırdı ve karşısında dikilen dörtlüye baktı, yağan karın altında leş kargalarına benziyorlardı. “Hayır,” dedi. “Konuşamayız, işe gitmem lazım.”

Kapıyı kapatmak istedi ama Memur Watson çoktan aralığa ayağını sokmuştu. “Kapıyı aç, yoksa kırarım.”

Bayan Henderson şaşkın gibiydi. “Bunu yapamazsınız!” dedi. Sabahlığının yakasını kapattı.

Logan başıyla onayladı ve cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı. “Yapabiliriz ama kapıyı kırmadan da bu işi halledebiliriz. Açın.”

Kadın kapıyı açtı.

İçerisi fırın gibiydi. Michelle Henderson’ın dairesi, önceki gelişlerine göre daha derli topluydu. Her şeyin tozu alınmış,

halı süpürülmüş, kahve masasının üzerindeki dergiler bile düzeltilmişti. Kadın kahverengi koltuklardan birine çöktü, küçük bir çocuk gibi bacaklarını karnına çekip çenesini dizlerine dayadı. O şekilde oturunca sabahlığı açıldı, kanepeye oturan Logan karşısında duran manzaraya bakmamaya çalıştı.

“Buraya neden geldiğimizi biliyor musunuz Bayan Henderson?”

Kadın, dedektifle göz göze gelmedi.

Logan sessizliğin uzamasına izin verdi.

Kadın, “Ben... Ben işe gitmek zorundayım,” dedi. Ama yerinden kalkmadı, dizlerini daha da sıkı kavradı.

“Silahı ne yaptınız Bayan Henderson?”

“Geç kalırsam Margaret zor duruma düşer. Kreşten alması gereken bir çocuğu var. Geç kalamam...”

Logan başıyla onayladı ve iki polis memuru evi araştırmaya başladılar.

“Üzeriniz baştan aşağı kana bulanmıştı, değil mi?”

Kadın ürperdi ama bir şey söylemedi.

Logan, “Planlı bir saldırı mıydı?” diye sordu. “Kızınıza yaptıkları için intikam mı aldınız?”

Sessizlik.

“Video kayıtlarında varsınız Bayan Henderson.”

Kadın bakışlarını, halının üzerindeki, elektrik süpürgesiyle almayı unuttuğu bir noktaya odakladı.

“Efendim?”

Logan kafasını kaldırıp bakınca, bir memurun kapının eşiğinde beyazlaşmış kıyafetlerle dikildiğini gördü. Bir kot pantolon, bir tişört ve bir çift çorap.

“Mutfaktaki radyatörün üzerinde bulduk. Hâlâ ıslaklar.”

“Bayan Henderson?”

Bir cevap gelmedi.

Logan iç geçirdi. “Bayan Henderson, sizi Bernard Duncan Philips’i öldürmekten tutukluyorum.”

Duthie Parkı, Dee Nehri kıyısında bakımlı bir yerdi. Bir ördk havuzu, orkestra platformu ve taklit bir Kleopatra’nın İğnesi bile vardı. Ailelerin sevdiği bir yerdi, yeşil alanları ve sıra sıra ağaçlarıyla çocukların oyun oynaması için mükemmel bir seçimdi. Yerler karla kaplı olmasına rağmen hâlâ yaşam belirtileri vardı. Farklı boyutlardaki kardan adamlar, beyaz düzlükte birer heykel gibi yükseliyordu. Sanki parkın muhafızlarıydılar.

İki hafta önce dört yaşına basan Jamie McCreath kaybolmuştu. Annesiyle birlikte parka gitmişti. Yirmili yaşlardaki şaşkın kadının, sonbahar yapraklarını andıran kızıl saçları vardı. Kafasındaki örgü, şapkanın tepesinde komik bir altın renkli püskül duruyordu.

Kadın, Kış Bahçesi’nde bir bankta oturmuş ağlarken, yanında dikilen telaşlı arkadaşı, çocuk arabasının içindeki bebeği sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kış Bahçesi, beyaza boyanmış çelikten, dev bir binaydı ve tonlarca camı bir arada tutuyordu. İçerideki palmiye ağaçlarını ve kaktüsleri dışarıdaki soğuktan ve kardan koruyordu. İçerisi, üniformalı polis memurlarıyla doluydu.

Logan, Müfettiş Inch’i, içinde bakır ve altın renkli balıklar yüzen mavi bir havuzun üzerinden geçen ahşap kemerli köprüünün yanında dikilirken buldu. “Müfettiş?”

Müfettiş omzunun üzerinden geriye baktı, kaşları çatık hâliyle hem bir boğaya benziyor hem de güçsüz görünüyordu. “Geç kaldınız.”

Logan yemi yutmadı. “Bayan Henderson konuşmuyor. Ama bir radyatörün üzerinde, hastanede giydiği kıyafetleri bulduk. Hepsi çamaşır suyuna batırılmış ve yeni yıkanmış.”

Insch, “Kimlik Bürosu?” diye sordu.

“Çamaşır makinesini ve mutfakı araştırıyorlar. Kıyafetler baştan aşağı kana bulanmış olmalı, mutlaka bir ipucu bulurlar.”

Müfettiş düşünceli bir biçimde başıyla onayladı. “Bu da bir şeydir,” dedi. “Başkomiser beni aradı, bu kaybolan son çocukmuş. Lothian ve Sınır polisinden dört kişi, biz konuşurken buraya geliyor.”

Logan inledi, en son ihtiyaçları olan şey buydu.

Insch, “Evet,” dedi. “Biz zavallı polis memurlarına, işimizi nasıl yapmamız gerektiğini gösterecekler.”

“Ne oldu?”

Müfettiş omzunu silkti. “Fazla reklam olduk, hiç ilerleme kaydedemedik.”

“Hayır, burada...” Logan eliyle, dört bir yanlarını kuşatan yeşil ormanı işaret etti. “Çocuğa ne olmuş?”

“Ah, evet.” Insch sırtını dikleştirdi ve tropik yağmur ormanlarına ait birkaç ağacın arkasına gizlenmiş girişi işaret etti. Anne ve çocuk, Kış Bahçesi’ne on bir buçukta girmişler. Jamie McCreath balıkları seviyor ama kuşlardan korkuyormuş. Yanlarındaki konuşan kaktüsün yalancısıyım. Buraya gelmişler ve köprüünün kenarında bir yere oturup balıkları seyretmeye başlamışlar. Bayan McCreath bir arkadaşını görmüş ve merhaba demek istemiş. Bir süre konuşmuşlar, kadına göre on beş dakika kadar. Sonra Jamie’nin kaybolduğunu fark etmişler. Hemen aramaya başlamışlar.” Eliyle, havuzun kenarındaki yolları işaret etti. “Hiç iz yok. Kadın, gazeteleri okuyup televizyon haberlerini dinlediği için paniğe kapılmış.

Çılgılık atmaya başlamış ve arkadaşı 999'u aramış. Sonuçta, işte buradayız.” Elini yanına düşürdü. “Dört arama timi etrafı araştırıyor. Her çalının altına, depolara ve köprülerin yakınına bakıyorlar. Aklına neresi gelirse. İki arama timi de...” İnsch başıyla buğulu camı işaret ederek dışarıdaki park yerini ima etti. “Diğer ekipler de gelince onlar da aramaya katılacak.”

Logan başıyla onayladı. “Ne düşünüyorsun?”

Insch yavaşça öne eğildi, dirseklerini köprünün tırabzanlarına koydu ve asık suratla, havuzda yüzen balıklara baktı. “Bence sıkılıp etrafı keşfe çıkmıştır. Belki dışarıda bir kardan adam yapıyordur... Ama içimden bir ses, bu çocuğun da diğerleri gibi kaçırıldığını söylüyor.” İç geçirdi. “Bunu da öldürecek.”

Insch, mobil komuta merkezinin Duthie Parkı'na getirilmesini emretti. Büyük bir karavandan başka bir şey değildi bu. Kirli beyaz, dikdörtgen bir kutuydu ve üzerinde 'GRAMPIAN POLİSİ' yazıyordu. İçeride küçük bir sorgu odası bile vardı. Masalar, bir mikrodalga fırın ve su ısıtıcısı. Isıtıcının içindeki kaynayan su, her en kullanılmaya hazırды.

Arama ekipleri bir şey bulamamış, yağan kar, açgözlülükle var olan kanıtları silmeye, rüzgâr da parkı süpürmeye başlamıştı. Her yer tekdüze ve bembeyazdı.

Logan kapıya en yakın masanın başına oturdu. Kapı ne zaman açılrsa soğuk bir rüzgâr böbreklerine doğru esiyor, içeri donmuş biri adım atıyor, ayaklarındaki karları botlarını yere vurarak silkeliyor ve hevesle su ısıtıcısına bakıyordu. Logan'ın parmakları öfkeli bir biçimde bir dizüstü bilgisayarın klavyesi üzerinde geziniyor, dedektif şehirdeki cinsel sapıkların listesine göz atıyordu. Eğer şansları yaver giderse, bu adamlardan bir tanesi, parkın yakınlarında yaşıyor olabilirdi. Gerçi çok düşük bir ihtimaldi çünkü diğer iki ceset, şehrin öbür yakasında bulunmuştu. Biri Don kıyısında, diğeri Seaton Parkı'nda. Her ikisi de şehrin kuzey kısmını baştan başa geçen nehrin yakınındaydı.

Logan, "Belki de bu başka bir adamdır," dedi. Inch önünde duran raporlardan kafasını kaldırdı.

“Sakın aklından bile geçirme! Çocukları kaçıran bir tane sapık bize yetiyor!”

Logan kapı açılınca yeniden ürperdi ve içeri kırmızı burunlu bir kadın polis memur adım attı. Kadın kendine bir kahve koyarken Logan sapıkların, tecavüzcülerin ve pedofili suçlularının listesine göz gezdirmeye devam etti. Ferryhill’de iki şüpheli vardı, Duthie Parkı’nın yakınında yaşıyorlardı ama ikisi de yirmili yaşlardaki kadınlara tecavüzden içeri girmişti. Dört yaşındaki bir çocuğu kaçırıp tecavüz ederek öldürecek tipler değildi ama Logan her ihtimale karşı adreslere birer polis memuru gönderdi.

Arama timlerinden ardı ardına negatif raporlar geliyordu. Inch, Jamie McCreath’i Kış Bahçesi’nde bulma ümidini kaybetmeye başlamış, bu yüzden herkesi park yerine göndermişti.

Logan tanıdık bir isme rastlayınca durdu. Douglas MacDuff, Korkunç Doug. Adam bir sapık değildi ama yirmi sene önceki birkaç tecavüz vakasının şüphelisi olarak ismi listeye eklenmişti. Geriye kalan isimlerin birçoğu Logan’a tanıdık geliyordu, çünkü aynı listeyi Peter Lumley ve David Reid’i kimin kaçırmış olabileceğini anlamak için, önceki hafta da gözden geçirmişti.

Gözlerinin ortasına bir sancı oturmaya başladı. Sürekli cereyanda kalıp iki büklüm bir dizüstü bilgisayarın başında oturursa, olacağı buydu. Hiçbir şey bulamamıştı. Günün çarşamba olduğuna inanmak zordu. İşe geri döneli sadece on bir gün olmuştu. Hiç ara vermeden çalıştığı on bir gün, bir dedektif için zor bir dönemdi. İnleyerek burnunu ovaladı ve sancıdan kurtulmaya çalıştı.

Gözlerini yeniden açtığında, yine tanıdık bir isme bakıyordu. Martin Strichen, 25 Howesbank Sokağı. Yılan Sandy’yi

tek yumrukta yere deviren kahraman. Sandy, Cleaver'in serbest kalmasının polisin suçu olduğunu söyleyecek kadar ileriye gitmişti. Aklına avukatın burnuna yediğı yumruk gelince, Logan'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Güm. Tam burnunun ortasına.

Insch titreyen polis memurunun getirdiğı rapordan kafasını kaldırdı. "Komik olan nedir dedektif?" Yüz ifadesinden, gülünecek bir şey olmadığını düşündüğü belliydi.

"Özür dilerim efendim. Birden aklıma Yılan Sandy'nin burnuna yediğı yumruk geldi de."

Insch'in yüzündeki endişeli ifade silindi. Belki de her zaman gülünecek bir şey bulmak mümkündü. "Güm!" dedi. Bir yumruğunu diğer elinin avucuna geçirdi. "Videoya kaydettim. Biri görüntüleri bir CD'ye basacak olursa, bilgisayarımın ekran koruyucu yapmayı düşünüyorum. Güm..."

Logan sırtıttı ve dizüstü bilgisayara baktı. Listede hâlâ bakmadığı bir sürü isim vardı. On dakika sonra, mobil komuta merkezinin bir duvarına asılmış büyük Aberdeen haritasına bakıyordu. Üzerinde kırmızı ve mavi noktalar işaretliydi, tıpkı polis merkezinde olduğu gibi. Kırmızılar, çocukların kaçırıldığı yerler, maviler ise cesetlerin bulunduğu mekânlardı. Şimdi Duthie Parkı'nın üzerinde de kırmızı bir işaret vardı.

Insch sonunda, "Pekâlâ," dedi. Logan beş dakikadır haritanın önünde hareketsiz dikiliyordu.

"Hım? Parklar arasında bir bağlantı olup olmayacağını düşünüyordum. Peter Lumley'i Seaton Parkı'nda bulduk, Jamie McCreath de Duthie Parkı'na kayboldu..." Logan eline mavi bir kalem aldı ve hafifçe dişlerine vurmaya başladı.

"Ve?" Insch'in sabrı tükenmek üzereydi.

"David Reid düzene uymuyor."

Insch tehditkâr bir biçimde hırladı ve Logan'a ne demek istediğini sordu.

Logan kalemle haritayı işaret etti. "David Reid sahildeki atari salonlarından birinden kaçırıldı ve Don Nehri'nin kıyısında bulundu. Hiç park yok."

Insch, "Bunları daha önce de konuşmuştuk!" diye kükredi. "Evet ama o zaman sadece iki çocuk kayıptı. Belki de bir düzen olup olmadığını fark edememişizdir."

Kapı açıldı ve uğuldayan rüzgârla birlikte içeri Memur Watson girdi. Kadın kapıyı kapattı ve ayaklarını yere vurunca linolyumun üzerinde minyatür bir kar fırtınası çıktı. "Tanrım, dışarısı buz gibi!" dedi. Burnu vişne rengindeydi, yanakları birer elmaya benziyordu ve dudakları, ince iki mor çizgiden ibaretti.

Insch'in öfkeli bakışları, Logan'dan içeri giren Watson'a çevrildi, sonra yeniden dedektife odaklandı. Müfettişin kendisine baktığını fark etmeyen Watson, ellerini su ısıtıcısının buharına tuttu ve ısıtmaya çalıştı.

Logan, "Bir bağlantı olmalı," dedi. Haritaya bakarken, yine kalemi dişlerine vurmaya başladı. "Görmediğimiz bir şey olmalı. Bu çocuk neden farklı?" Durdu. "Belki de farklı değildir... Tüm bu mekânların ortak bir noktası vardır."

Insch'in gözlerinde bir umut ışığı belirdi. "Nedir?"

Logan omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bir şey olmalı ama biz bulamıyoruz."

Sonunda Müfettiş Insch'in sabrı tükendi. Yumruğunu masanın üzerine indirince kâğıtlar etrafa saçıldı ve yüksek sesle, Logan'a ne yapmaya çalıştığını sordu. Dışarıda bir çocuk daha kayıptı ama Logan'ın tek yaptığı şey, saçma sapan oyunlar oynamaktı. Yüzü kıpkırmızıydı, ağzından etrafa

tükürükler saçarken, karşısına çıkan ilk hedefi paramparça etmeye hazırdı.

Insch nefes almak için duraksayınca Watson araya girdi. "Eee..."

Müfettiş kadına doğru öylesine korkunç bir bakış attı ki Watson bir adım geri çekildi. Su ısıtıcısını bir kalkan gibi göğsünde tutuyordu. Inch, "Ne var?" diye kükredi.

Watson mümkün olduğunca çabuk, fikrini dile getirdi. "Hepsi belediyeye ait değil mi?"

Logan haritaya doğru döndü. Watson haklıydı. İşaretli olan her yer, belediyenin Parklar Müdürlüğü'ne aitti. Lumley'in evinin yanında bir arazi vardı ve David Reid'in kaybolduğu sahil de kamu malıydı. Cesedin bulunduğu nehir kıyısı için de aynı şey geçerliydi.

Logan'ın zihninde bir şimşek çaktı.

"Martin Strichen," dedi. Dizüstü bilgisayarın ekranını işaret etti. "Cinsel suçlular listesindeydi. Her zaman Parklar Müdürlüğü'nden kamu hizmeti cezası aldı." Haritayı işaret etti, Seaton Parkı üzerindeki mavi halkayı işaret etti. Tuvaletlerin bahara kadar kullanılmadığını buradan biliyordu."

Watson, olumsuzca başını iki yana salladı. "Özür dileirim efendim... Ama, Strichen kadınlar soyunma odasında mastürbasyon yaparken yakalandı, çocukları taciz ederken değil."

Insch de onayladı ama Logan'ın kolay kolay teslim olmaya niyeti yoktu. "Orası bir yüzme havuzu, değil mi? Anneler havuza giderken yanlarında ne götürürler? Çocuklarını! Erkek çocuklar tek başlarına olamayacak kadar küçükse, annelerinin yanında, kadınlar soyunma odasında olmazlar mı? Küçük çıplak kızlar ve..."

“Küçük çıplak erkekler...” Insch cümleyi tamamladı. “Lanet olsun. Hemen bir tutuklama emri çıkartın. Strichen’i istiyorum, hemen şimdi!”

Duthie Parkı’ndan Middefield’a kadar sirenlerini çalarak git-tiler. Strichen’in yaşadığı yerin yakınına geldiklerinde, yanar döner ışıkları ve sireni kapattılar. Adamı korkutup kaçırmak istemiyorlardı.

25 Howesbank Sokağı, Middlefield’in kuzey batısındaki geniş caddedeki bir binaydı. Yan yana sıralanmış beyaz binaların arkasında, çalılıklarla kaplı bir arazi ve kullanılmayan granit madenlerinden başka bir şey yoktu. Sonrasında, kâğıt fabrikaları ve tavuk üretim çiftlikleriyle dolu Bucksburn’e çıkan tepeler vardı.

Evlerin arka bahçelerinde rüzgâr uğuldayarak esiyor, yerden kalkan kar taneleri gökyüzünden düşen taze taneciklere karışıyordu. Duvarlar, biri yüzeylerine parıltılı pamuk bir örtü yapıştırmışçasına, kar taneleriyle kaplıydı. Karanlık pencerelerin ardında Noel ağaçları parıldıyor, camların önüne koyulan Noel Babalar kendilerine gülümsüyordu. Biri siyah bir bant ve kar spreyi kullanarak, eski tarz kurşunlu pencereleri yeniden canlandırmak istemişti.

Watson arabayı evin köşesi yakınında, görünmeyecek bir yere çekti.

Insch, Watson ve Logan’la birlikte, dedektifin hâlâ Piç Simon Rennie olarak gördüğü bir polis memuru, karın altında yürümeye başladılar. Martin Strichen için bir tutuklama emri çıkartmak, savcının üç dakikasını almıştı.

Insch, “Pekâlâ,” dedi. Eve baktı. Ön penceresinde Noel ağacı parıldamayan tek ev buydu. “Watson, Rennie, siz arkaya gidin.

Kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak. Hazır olduğunuzda bize haber verin.” Cep telefonunu gösterdi. “Biz önde olacağız.”

Üniformalı iki memur soğuk rüzgârdan korunmak için başlarını önlerine eğip binanın arkasına dolaştı.

Insch yanında dikilen dedektifi şöyle bir baştan aşağı süzdü. “Hazır mısın?” diye sordu.

“Evet efendim.”

“İşler karışırsa kendi başının çaresine bakabilirsin, değil mi? Bu görevde ölüp gitmeni istemem.”

Logan olumsuzca başını iki yana salladı, kulaklarının kırmazmaya başladığını hissedebiliyordu. “Endişelenmeyin efendim,” dedi. Nefesi bir buhar bulutu oluşturmamadan, rüzgârla uzaklara taşındı. “Hemen arkanızdayım.”

Insch gülümseyerek “Pekâlâ,” dedi. “Umarım üstüne düşmem.”

Müfettişin cebindeki telefon titremeye başladı. Watson ve Rennie, yerlerini almışlardı.

25 Numara’nın ön kapısı, yıllardır boya yüzü görmemişti. Mavi boya kalıntılarının altından açığa çıkan gri ahşap yüzey parıldıyordu. Kapının ortasındaki koyu renkli camın ardında, karanlık bir koridor göze çarpıyordu.

Insch kapı zilini denedi. Otuz saniye sonra bir kez daha denedi. Sonra üçüncü kez.

“Tamam! Tamam! Biraz bekleyiverin!” Ses evin içinden bir yerden geldi ve koridor aydınlandı.

Küfrederek yürüyen biri koridorda belirdi, mırıldandığı için ne dediği anlaşılmıyordu.

“Kim o?” Gelen bir kadındı, yıllar boyunca alkol ve sigara kullandığı için sesi kabaydı. Gelenleri bir Rottweiler kadar sıcak karşıladı.

“Polis.”

Bir süre sessizlik oldu. “Lanet olasıca, şimdi ne yaptı?”
Ama kapı açılmadı.

“Lütfen kapıyı açın.”

“Burada değil.”

Müfettiş Inch’in boynundan yukarı bir kırmızılık çıkmaya başladı. “Şu lanet olasıca kapıyı aç!”

Takırtılar geldi. Kapı aralandı. Karşılarına çıkan yüz sert ve kırışık, bükülmüş ince ağzının bir köşesinde bir sigara tütüyordu. “Size söyledim. Burada değil, sonra gelin.”

Inch daha fazla dayanamadı. Sırtını dikleştirdi ve bütün ağırlığıyla kapıya yüklendi. Kadın sendeleyerek geriye savruldu ve Inch kapının eşiğini geçip koridora adım attı.

“Arama emriniz olmadan evime giremezsiniz! Benim de haklarım var!”

Inch olumsuzca başını salladı, kadının yanından geçip küçük mutfığa girdi ve arka kapıyı açtı. Watson ve Rennie içeri adım atarlarken, rüzgâr kar tanelerini evin içine savurdu.

Inch, “İsminiz?” diye sordu. Kalın parmağını kızgın kadına uzattı. Kadın bir sonraki buzul çağı için giyinmiş gibiydi, kalın yün bir süveteri, yün bir gömleği, yün çorapları, büyük tüylü terlikleri, hepsinin de üzerinde kahverengi bir hırkası vardı. Saçları 1950’lerde şekillendirilmiş ve bir daha hiç dokunulmamış gibiydi. Yağlı bukleler hâlinde parıldayan saçları, kahverengi bir ağ ve bigudilerle toplanmıştı.

Kadın, kollarını göğsünde birleştirdi. “Umarım arama emriniz vardır.”

Inch, “Herkes fazla televizyon seyretmeye başladı,” diye homurdandı. Arama emrini çıkarttı ve kadının gözüne soktu. “Nerede?”

“Bilmiyorum.” Kadın kirli kanepeye doğru yürüdü. “Ben bakıcısı değilim!”

Müfettiş öne bir adım attı, yüzü kıpkırmızıydı ve boynuyla yüzündeki damarlar açığa çıkmıştı. Kadın irkildi.

Logan gerginliği bozdu. “En son ne zaman gördünüz?”

Kadın başını iki yana salladı. “Bu sabah. Kamu hizmetini yapmaya gitti. Her zaman böyle cezalar alıyor. Lanet olasıca sapık. Düzgün bir iş bulamaz, değil mi? Kahrolasıca soyunma odalarında kendini tatmin etmekle meşgul.”

Logan, “Pekâlâ,” dedi. “Bugün nerede çalışıyor?”

“Bilmiyorum, nereden bileyim? Sabah arar ve nerede olması gerektiğini söylerler.”

“Kim arar?”

“Belediye!” Neredeyse dedektifin yüzüne tükürecekti. “Başka kim olabilir? Telefon sehпасının üzerinde numaraları var.”

Kadının işaret ettiği sehpa, bir posta kutusundan daha büyük değildi. Üzerinde bir telsiz telefon ve ‘MESAJLAR’ yazan bir bloknot vardı. Telefonun altına bir zarf sıkıştırılmıştı. Üzerinde Aberdeen Belediyesi’nin sembolü vardı: Şaha kalkmış iki leopar tarafından taşınan bir kalkanın üzerinde, dikenli tele benzer bir sınırla çevrelenmiş üç kule. Çok resmiydi. İçinde, Parklar Müdürlüğü’ne ait, Martin Strichen’in kamu hizmeti belgeleri vardı. Cep telefonunu çıkartan Logan, Strichen’e görev yerini bildiren memurla konuştu.

Konuşma sona erince Insch’e doğru döndü. “Tahmin edin.”

“Dutihe Parkı?”

“Bingo.”

Rennie ve Watson evi ararlarken, Insch ve Logan annesinden Martin’in arabasının neye benzediğini öğrendi. Watson

geri döndü, elindeki kanıt poşetinin içinde bir bahçe makası vardı.

Bayan Strichen oğlunun ne yaptığını öğrenince, Martin'in içeri tıklması için polise elinden geldiğince yardım etmeyi kabul etti. Kadın, Martin'in hiçbir zaman iyi bir çocuk olmadığını ve bunu hak ettiğini söylüyordu. Doğduğu zaman gırtlığını sıkıp öldürmeli veya daha henüz rahmindeyken yok etmeliydi. Tanrı zaten hamileliği sırasında çocuğunu düşürmesine yetecek kadar viski ve cin içtiğini biliyordu.

Insch, "Pekâlâ," dedi. Üst kattaki tualete çıkan kadının arkasından baktı. "İsmi ve neye benzediği medyada yer aldıktan sonra, Martin'in eve dönüp kendisini annesinin şefkat dolu kollarına bırakacağını sanmıyorum. Ama bilemeyiz. Watson ve Rennie, siz burada Middlefield'in Lanetli Cadısı'yla birlikte kalın. Pencerelerden uzak durun, kimse-nin sizi görmesini istemiyorum. Martin eve gelirse, destek isteyin. Kendinizi tehlikeye atmadan adamı etkisiz hâle getirebilerseniz, getirin."

Watson şaşkın gözlerle müfettişe baktı. "Lütfen efendim! Adam geri dönmeyecek, beni burada bırakmayın! Memur Rennie buraya göz kulak olabilir!"

Rennie gözlerini devirdi. "Teşekkürler!"

Watson kaşlarını çatı. "Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Yardım edebilirim, ben..."

Insch cümlelerin bitmesine izin vermedi. "Beni iyi dinle Watson," dedi. "Sen takımımdaki en değerli üyelerden birisin. Profesyonel yeteneklerine saygı duyuyorum. Ama senin kahrolasica egona masaj yapacak vaktim yok. Sen burada kalıp bekleyeceksin. Strichen gelirse, burada adamın icabına bakabilecek birinin olması lazım."

Memur Rennie yine hakarete uğramıştı ama çenesini kapalı tutmayı tercih etti.

Müfettiş, ceketinin düğmelerini ilikledi. “Logan, sen benimlesin,” dedi. Birlikte dışarı çıktılar.

Memur Watson, asık suratla arkalarından baktı.

Memur Simon Rennie, kadının hemen yanındaydı. “Hey, Jackie,” dedi. Amerikan aksanıyla konuşuyordu. “Sen özel ve büyük birisin. Kötü adam gelirse beni korur musun?” Kirpiklerini titreştirdi.

“Bazen tam bir pislik oluyorsun.” Watson kendine bir bardak çay koymak için mutfağa gitti.

Memur Rennie koridorda sırtıarak dikildi, sonra kadının arkasından koştu. “Beni bırakma! Beni bırakma!”

Devriye aracında Logan ısıtıcıyı çalıştırdı ve ön camdaki buharın dağılmasını bekledi. Müfettişe, “Emin misiniz?” diye sordu. Müfettiş, paltosunun ceplerinden birine bir şekerleme poşeti bulmuş, şimdi küçük parçaları ağzına atmakla meşguldü.

“Hım?” Inch ağzına kırmızı bir tane attı ve paketi Logan’a uzattı. Bir sonraki yeşildi ve üzerinde toz şeker parçaları yoktu.

Logan, “Demek istediğim,” dedi. Bir şeker alıp ağzına attı. “Ya geri gelirse?”

Inch omzunu silkti. “Watson’a Top Kırıcı demelerinin bir sebebi var. Buraya çok sayıda memur bırakabilirim ama fazlasıyla dikkat çeker. Dikkatli olmak zorundayız. Yola sıradan araçlar park edecek, adamın geldiğini görürler. Ama bence, pis işlerini gördüğü gizli bir mekâna gidecek. Eğer eve dönecek kadar aptalsa, Watson ile başa çıkabileceğini sanmıyorum. Strichen iri yarı bir adam olabilir ama çok güçlü değil.”

“Yılan Sandy’yi devirdi!”

Insch başıyla onayladı ve gülümsedi. “Evet, en azından hayatında bir kez olsun iyi bir şey yaptı. Her neyse, bizim seninle başka işlerimiz var. Yarasa Mağarası’nı bulmak zorundayız!” Kalın parmağıyla, merkezin olduğu tarafı işaret etti.

Logan arabayı yola çıkarttı ve 25 Howesban Sokağı ile Memur Watson’ı geride bıraktı.

Şehirdeki tüm devriyeler Martin Strichen'i arıyor ve herkes, adamın eski bir Ford Fiesta kullandığını biliyordu. Bahçe makası üzerinde kan izleri bulundu. David Reid'in kanıyla aynı gruptandı. Strichen dışarılarda bir yerdeydi vebir an önce yakalanması gerekiyordu.

Dört saat kırk beş dakika geçmişti.

Merkezde Müfettiş Inch ve Dedektif McRae vakit öldürüyorlardı. Edinburgh'dan misafirleri gelmişti. İki dedektifin üzerinde, koyu mavi takımları, beyaz gömlekleri ve gösterişli kravatları vardı. Müfettişin suratı bir kül tablasının alt yüzeyine benziyordu ve klinik psikolog, herkesin kendisine 'Doktor Bushel' olarak hitap etmesi konusunda ısrarcıydı.

Müfettiş iki seri katil vakasıyla ilgilenmiş ve her ikisinde de katili yakalamıştı. İlkinde, Prens Sokağı'nın doğusuna bakan Carlton Tepesi'nde altı ceset bulunduktan sonra davayı çözmüştü. İkincisinde eski bir kasabayı kuşatmıştı. Hayatta kalan yoktu. Üç sivil ve bir polis memuru hayatını kaybetmişti. Logan'a göre bu iki dava da adamın kariyeri açısından büyük bir başarı değildi.

Yeni gelen müfettiş, soğuk bakışlarını Inch'in üzerine dikip olayların gelişim sürecini dinledi. Inch anlatırken, adam ara sıra birkaç soru sordu. Aptal biri değildi, bu gayet açıktı.

Insch ve Logan'ın, sadece iki ceset bulunduktan sonra katilin kim olduğunu çözmesinden etkilendiği belliydi.

Doktor Bushel o kadar ukalaydı ki adama katlanmak zordu. Martin Strichen, çizdiği profile tamamen uyuyordu. Katilin ruhsal sorunları olduğunu önceden söylemişti. Ama bu bilginin, katilin kimliğinin belirlenmesinde hiçbir işe yaramadığının farkında değildi.

Insch hikâyesini teatral bir biçimde, “Ve işte buradayız,” diyerek bitirdi. İki eliyle, içinde bulundukları komuta merkezinin işaret etti.

Müfettiş başıyla onayladı. “Görünüşe göre, bizim yardımımıza ihtiyacınız yok,” dedi. Kelimeler alçak sesle ve ciddi bir ses tonuyla çıktı ağzından. “Adamın kim olduğunu biliyorsunuz, arama ekipleriniz dışarıda. Şimdi tek yapmanız gereken şey beklemek, önünde sonunda ortaya çıkacaktır.”

Önünde sonunda tanımı, Inch için yeterli değildi. Jamie McCreath'in ölümler safına geçmesi çok uzun sürmezdi.

Doktor öne eğildi ve cesetlerin bulunduğu yerlere ait fotoğrafları inceledi. Duvardaki resimlere bakarken, gizemli bir, “Hım...” sesi çıktı ağzından. “Demek ki...”

Müfettiş, “Doktor?” dedi. “Neler olup bittiği hakkında bir fikriniz mi var?”

Psikolog arkasına dönünce, yuvarlak gözlük camları, lambaların ışığında parıltıyordu. Bir gülümsemeyle yüzü aydınlandı. “Adamınızın acelesi yok,” dedi. “Zamanını iyi değerlendirmek istiyor. Çünkü bunu zaten uzun zamandır planlıyor.”

Logan ‘Aman Tanrım’ dercesine, Inch ile göz göze geldi. Kelimeleri dikkatlice seçmeye çalıştı. “Sizce, bu bir etki-tepki olayı olabilir mi?”

Doktor Bushel, küçük bir çocukmuş gibi, Logan'a tepeden baktı. "Biraz açıklar mısınız?"

"Martin, on bir yaşındayken Gerald Cleaver tarafından taciz edildi. Cleaver cumartesi günü serbest bırakıldı. Pazar günü Lumley'i bulduk, Strichen geri dönüp ganimetini alamamıştı. Bugün televizyonda reklamları vardı, Cleaver, hikâyesini gazetelere anlatmış. Strichen bu duruma dayanamıyor, öfkeleniyor olmalı."

Doktor hoşgörüsüyle gülümsedi. "İlginç bir teori," dedi. "Kanun adamları çoğunlukla işaretleri görmez. Burada, ancak bir uzmanın görebileceği bir doku var. Strichen oldukça organize bir suçlu. Cesetlerin bulunmaması için büyük çaba sarf ediyor. Çok geniş bir fantezi dünyası var ve kendine has kurallar ile ayinler gerçekleştiriyor. Eğer bunu yapmazsa, çocukları öldüren sıradan bir katilden fazlası olamayacağını biliyor. Biliyorsunuz, yaptıklarından pişmanlık duyuyor..." Doktor Bushel, David Reid'in resimlerinden birini işaret etti. "Erkeklik organını alarak, çocuk erkek değilmiş gibi davranıyor. Küçük bir erkek çocuğa tecavüz etmek istemiyor, bu sayede suçunu hafifletmiş oluyor." Gözlüklerini çıkarttı ve kravatıyla temizledi. "Hayır, Martin Strichen'in kendine has yöntemleri var ve özel ayinler yapıyor. Çocuğu hemen öldürmeyecek."

Logan, Inch adamları kantine götürüp getirene kadar bir şey demedi. Komuta merkezinde yalnız kaldıklarında, "Tam bir pislik!" dedi.

Inch başıyla onayladı ve aynı gün bilmem kaçınıcı kez ceplerini karıştırdı. "Evet ama bu pislik sayesinde, üçü cina-yet zanlısı, dört suçlu yakalandı. Adam ukalanın teki olabilir ama çok deneyimli."

Logan iç geçirdi. “Öyleyse, şimdi ne yapacağız?”

Insch şekerleme aramaktan vazgeçti ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Şimdi,” dedi. “Oturup bekleyeceğiz.”

Yazın binanın arkasındaki pencereler, güneşin altın renkli ışı-
ğıyla parıldayan ve ufka doğru göz alabildiğine uzanan çalılık-
lara bakıyordu. Bucksburn’un gri arazisi, maden ocaklarının
bulunduğu sarp tepeler tarafından gizleniyordu. Güzel bir
günde, kâğıt fabrikaları kötü kokulu dumanlarıyla gökyüzü-
nü bulandırmazsa, Don Nehri’nin diğer tarafındaki tepeler,
çiftlikler ve ağaçlar, birer elmas gibi parıldardı. Bulundukla-
rı yer pastoral bir cennetti ve şehrin yoğun trafiğinden izole
edilmişti.

Ama şimdi hiçbiri görünmüyordu. Kar yağışı yerini bir
kar fırtınasına bıraktığı için, yatak odası penceresinin önün-
de dikilen Memur Watson, arka bahçenin çitlerinden ötesini
göremiyordu. İç geçirerek gri ve uğuldayan öğleden sonraya
sırtını dönüp basamaklardan aşağı kata indi.

Martin Strichen’in annesi, üzerinde gelinciklerle güller be-
zeli bir kumaşla döşenmiş ve içi fazlasıyla doldurulmuş bir
koltukta oturuyordu. Ağzının köşesinde bir sigara vardı ve
izmaritlerden oluşan bir yığın, yanındaki kül tablasının içini
dolduruyordu. Televizyon açıktı, ekranda bir pembe dizi var-
dı. Watson pembe dizilerden nefret ederdi ama Simon Ren-
nie eğleniyor gibiydi. Çiçekli koltuklardan birine oturmuş,
çayını yudumlarken ekrana bakıyordu.

Kahve masasının üzerinde, neredeyse tamamen boşalmış
bir çikolatalı kurabiye poşeti vardı. Watson sehpanın yanın-
dan geçerken son iki kurabiyeyi aldı ve ısınmak için, elektrikli
ısıtıcının önüne geçti. Pantolonu alev alsa bile umurunda de-

ğildi, üşüyordu. İçerisi çok soğuktu. Bayan Strichen misafirlerine özel bir imtiyazda bulunmuş ve ısıtıcıları çalıştırmış ama bunu yaparken de sürekli söylenmişti. Sonuçta, elektrik bedava değildi. Bundan sonra oğlu da eve para getirmeyecekse nasıl geçinecekti? Yolun karşısındaki Bayan Duncan'ın oğlu uyuşturucu satıcısıydı ve her sene iki kez yurt dışına tatile gidiyorlardı! Her ne kadar genç adam üzerinde uyuşturucu madde bulundurmak suçundan şimdi Craiginches Cezaevi'nde olsa da en azından ailesi için elinden geleni yapmıştı!

Pantolonunun arkasındaki sıcaklık dayanılmaz bir hâl alınca, Watson bir kez daha su ısıtmak için mutfığa gitti. Buz gibi evde sıcak kalmanın tek yolu, sürekli olarak çay içmekti.

Mutfak büyük değildi. Linolyum zeminli mutfağın ortasında küçük bir masa, duvarları çevreleyen de bir tezgâh vardı. Dekorasyon, nikotin sarısıydı. Watson, tezgâhın üzerinde duran üç bardağı takırdatarak masanın üzerine koydu, çatlayıp çatlamadıkları umurunda değildi. Üç poşet çay. Şeker. Kaynayan su. Ama sadece ikisine yetecek kadar süt. “Kahrolasıca.” Soğukta içini ısıtacak çay da olmazsa, burada uzun süre kalamazdı. Sütsüz çayı Memur Rennie içebilirdi.

Bardakları eline aldı ve iki tanesini kahve sehpasının üzerine koydu. Bayan Strichen hiçbir şey söylemeden, birini kendisine aldı, Memur Rennie diğerini alıp ağzına götürdü. “Ah, ne güzel...” dedi. Ama sonra içinde süt olmadığını fark etti. Watson'a hüznü köpek bakışından attı.

Watson, “Merak etme,” dedi. “Süt bitti.”

Rennie hayal kırıklığıyla bardağın içindeki siyah sıvıya baktı. “Emin misin?”

“Tek bir damla bile yok.”

Bayan Strichen kaşlarını çattı ve dişleri arasından tıslayarak sıcak duman çıkarttı. “İzin verir misiniz? Dizimi seyretmeye çalışıyorum.”

Ekrandaki koca kafalı, keçi sakallı adam da televizyon seyrediyor ve çay içiyordu. Memur Rennie bir kez daha çayına baktı. “Gidip biraz süt alabilirim,” dedi. “Belki biraz da bisküvi alırım.” Watson zaten çikolatalı bisküvilerin sonuncusunu da mideye indirmişti.

Watson, “İnsch burada beklememizi istedi,” dedi.

“Evet ama Strichen’in buraya gelmeyeceğini biliyoruz. Ne kadar vaktimi alır? Beş dakika? On dakika? Köşede bir market gördüm—”

Bayan Strichen sigarasını ağzından aldı. “Lütfen, susar mısınız?”

Koridora çıktılar.

“Bak, sadece birkaç dakikamı alır. Zaten gelirse, sen adamın canına okursun! Dışarıda da yolu gözetleyen iki araç var.”

“Biliyorum, biliyorum.” Watson kapının eşiğinden televizyona ve Martin Strichen’in huysuz annesine baktı. “Müfettişin emirlerine itaatsizlik etmek istemiyorum.”

“Ben kimseye bir şey söylemem.” Memur Rennie askılara asılı kalın montlardan birini aldı. Biraz bayat kokuyordu ama soğukta işe yarardı. “Bana bir öpücük vermeyecek misin yoksa?”

“Dünyada kalan son erkek olsan bile vermem.” Watson, Rennie’yi kapıya doğru itti. “Cips de al. Lütfen tuzlu ve sirkeli olsun.”

“Emredersiniz madam.” Rennie abartılı bir biçimde kadının önünde eğildi.

Watson sokak kapısının açılıp kapanmasını seyrettikten sonra, televizyona bakmak ve çayını yudumlamak için Bayan Strichen'in yanına döndü.

Aberdeen Belediyesi Parklar Müdürlüğü'nün, sahibi olduğu veya bakımıyla uğraştığı bina sayısının bu kadar fazla olmasına inanmak güçtü. Liste, aksi bir memur tarafından fakslanmıştı. Adam, yediye çeyrek kala ofisten arandığı için mutlu değildi. Her binanın teker teker ziyaret edilmesi ve aranması gerekiyordu. Doktor Bushel, Strichen'in, çocuğu binalardan birine götüreceği konusunda ısrarcıydı.

Logan bunun apaçık ortada olan bir gerçek olduğunu söylemeye gerek görmedi.

Listeye bakıp doğru binayı seçme şansı çok düşüktü. Adamı bulmaları zaman alacaktı. Küçük Jamie McCreath, dördüncü doğum gününü göremeyecekti.

Listeyi biraz küçültmek için, Logan aynı memurdan, Strichen'in daha önce görev aldığı binaların listesini göndermesini istedi. Gelen liste de bir önceki kadar uzundu. Martin Strichen'in on bir yaşından beri kanunlarla başı beladaydı, Gerald Cleaver çocuğu taciz ettiği günden bu yana. Strichen vaktinin büyük bir kısmını yaprakları toplayarak, çalıları budayarak, yabani otları ilaçlayarak ve park yerlerindeki tıkalı tuvaletleri açarak geçirmişti.

Kronolojik olarak ters sıradan başlayan Logan, arama ekiplerini adreslere gönderdi. İşe, Strichen'in yakın zamanda görev aldığı binalardan başladı. Sonra listede aşağı inmeye başladılar. Eğer şansları yaver giderse, çocuğu ölmeden bulabilirlerdi. Ama Logan'ın içinden bir ses, bunun olmayacağını söylüyordu. Strichen'i birkaç gün sonra Stonehaven veya

Dundee gibi bir yere yakalayacaklardı. Aberdeen civarında takılması muhtemel değildi. Gazetelerde ve televizyonda resimleri çıktıktan sonra, bu tehlikeyi göze alamazdı. Buldukları zaman, Strichen polisleri çocuğun cesedine götürecekti.

“Nasıl gidiyor?”

Logan kafasını kaldırıp bakınca, küçük komuta merkezinin kapısı eşiğinde dikilen Insch'i gördü. Esas komuta merkezinde, Logan'ın katlanamayacağı kadar çok sayıda klinik psikolog vardı. Arama ekiplerini organize ederken, sessizliğe ve huzura ihtiyacı vardı.

“Arama devam ediyor.”

Insch başıyla onayladı ve yanında getirdiği kahveyi Logan'a uzattı. “Umutlu değilsin,” dedi. Logan'ın masasının köşesine oturdu ve listeye göz gezdirdi.

Logan, ümitli olmadığını itiraf etti. “Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Arama ekiplerine emirler verdik ve herkes hangi binalara bakacağını biliyor. Ya bulacağız ya da bekleyeceğiz.”

“Sen de dışarıda mı olmak istersin?”

“Siz istemez misiniz?”

Müfettişin yüzüne üzgün bir gülümseme yayıldı. “Evet ama ben büyük çocuklara dadılık yapıyorum... Rütbenin imtiyazlarından biri.” Insch tünediği yerden kalktı ve Logan'ın omzuna hafifçe vurdu. “Ama sen bir dedektifsin. İstiyorsan sen de ekiplerle gidebilirsin.”

Logan park yerinden pas mavisi bir Vauxhall aldı. Hava karanlıktı, saat yediye geliyordu. Çarşamba trafiği çok yoğun değildi, insanların çoğu işinden evine gidiyordu. Korkunç hava, insanları evlerine hapsetmişti. Açıkçası bu havada, Noel ışıklarının altında bir bardan diğerine gitmek için aptal olmak lazımdı.

Trafik azalınca kar da yolları tutmaya başlamıştı. Şehir merkezinin parıltılı siyah asfaltı grileşmeye başlamıştı ve Logan merkezden çıktığında bembeyazdı. Aklında bir yer yoktu, sadece bir şey yapmış olmak için araba sürüyordu. Martin Strichen'i arayanlara bir çift daha göz daha eklemek için.

Rosemount'a girdi, Viktorya Parkı ve çevresindeki sokaklarda dolaştı, bir kez bile arabadan inmedi. Sert rüzgârla yoğun kar yağışı altında, sıcaklık sıfır derecenin altındayken, Martin Strichen'in parklardan birinde olma ihtimali çok düşüktü. Bir de yanında, kaçırdığı çocuk vardı.

Viktorya Parkı yakınlarında Martin'in eski Ford Fiesta'sı yoktu. Logan bu yüzden yolun diğer tarafındaki Westburn Parkı'na doğru yöneldi. Burası çok daha büyüktü, karla kaplı yollar birbirinin içine geçiyordu. Kar fırtınasının içinde yol alan Logan, Martin'in arabasını gizlemesi muhtemel kuytu köşeleri gözden geçirdi.

Hiçbir şey.

Uzun bir gece olacaktı.

Memur Watson mutfak penceresinden, rüzgârla dört bir yana savrulan kar tanelerini seyretti. Memur Rennie on beş dakikadır dışarıdaydı ve kadının sıkıntısı, yerini sinirli bir bekleyişe bırakmaya başlamıştı. Martin Strichen'in dönmesinden korkmuyordu, Rennie'nin dediği gibi, gelirse adamla başa çıkabilirdi. Mütevazılığı bir kenara bırakacak olursa, insanların büyük bir çoğunluğunun canına okuyabilirdi. Takma ismini kolay kazanmamıştı. Hayır, kendisini esas endişelendiren şey... Dürüst olmak gerekirse, ne için endişelendiğini de bilmiyordu.

Belki de aktif olarak dışarıda olmadığı ve oturup beklediği içindi. Dışarıda olmalıydı. Bir şeyler yapmalıydı. Çay içip pembe dizi seyretmemesi gerekirdi. İç geçirdi, mutfak ışığını kapattı ve karın yağışını seyretti.

Sesi duyunca irkildi. Ön kapıda bir tıkırtı vardı.

Bir anda diken diken oldu. Geri dönmüştü! Lanet olasıca pislik, hiçbir şey olmamış gibi evine gelmişti! Mutfaktan karanlık koridora çıkarken, Watson'ın yüz ifadesi sertleşti.

Kapı kolu çevrildi ve Watson irkildi. Kapı açılınca, Watson geleni kavradı ve içeri çekti, adamı halının üzerine fırlattı. Sonra tepesine çıktı ve sağ elini yumruk yaptı.

Yerde yatan çığlık attı ve elleriyle yüzünü korumaya çalıştı. "Aaaaaaaaaaaaaa!"

Gelen, Simon Rennie'ydi.

Watson, "Ah," dedi. Elini indirdi ve kalçasının üzerine oturdu. "Özür dilerim."

"Yüce İsa!" Rennie, parmaklarının arasından Watson'a baktı. "Üzerime atlamak istiyorsan sorman yeterliydi!"

"Başka biri olduğunu düşündüm." Rennie'nin üzerinden kalktı ve ayağa kalkmasına yardımcı oldu. "Sen iyi misin?"

"Yukarıda temiz bir pantolon var mı bakmam lazım, yoksa iyiyim."

Watson bir kez daha özür diledi ve Rennie'ye mutfaka kadar eşlik etti.

Rennie, "Erişte aldım," dedi. Torbaları tezgâhın üzerine boşalttı. "Tavuk ve mantarlı, biftek ve domatesli veya baharatlı."

Watson tavuk ve mantarlıyı aldı, Rennie ise baharatlıyı. Ekşi suratlı Bayan Strichen hangisini istiyorsa alabilirdi. Suyu kaynatırken Rennie markete gidişini anlattı. İnsch'in

arabalarından biri sokağın girişine, marketin tam karşısına park etmişti. Durup adamlarla birkaç dakika sohbet etmişti. Bucksburn'den gelmişlerdi ve aldıkları görevden hoşnut değillerdi. Vakit kaybı olduğunu düşünüyorlardı! Strichen geri dönmeyecekti. Ama geri gelirse, soğukta beklemelerine sebep olduğu için adamı eşek sudan gelene kadar döveceklerdi.

Watson, "Arama nasıl gidiyormuş, söylediler mi?" dedi.

"İyi değil. Bir sürü bina varmış ve hangisinde olacağı konusunda kimsenin bir fikri yok."

Watson iç geçirdi ve pencereden dışarı bakıp karın yağışını seyretti. "Uzun bir gece olacak."

Rennie, "Endişelenme," dedi. "EastEnders'in video kaseti varmış."

Watson inledi. Bir gün daha nasıl kötüye gidebilirdi?

Westburn Parkı civarında da Martin Strichen'in aracından eser yoktu. Logan'ın aklına yine, adamın Aberdeen'den çıkan ana yollardan birinde olabileceği geldi. Artık, polisin peşinde olduğunu biliyor olmalıydı. Logan merkezden ayrılırken, yerel radyoların birçoğunda haberi duymuştu. Martin şimdi Dundee'ye doğru yolu yarılarmış olabilirdi. Logan arabasını sürmeye devam etti.

Ara sıra yanından devriye arabaları geçiyor, kendisi gibi sokaklarda dolaşıyorlardı. Belki de Hazlehead'e gitmeliydi! Veya Mastrick? Aslında nereye gittiğinin de bir önemi yoktu. Küçük Jamie Creath çoktan ölmüş olmalıydı. İç geçirdi ve Kuzey Anderson Yolu'na girdi.

Cep telefonu her zamanki melodisiyle çalmaya başladı ve Logan, arabayı yolun kenarına çekti. Araba, kaldırımın gizleyen kar tabakasına çarptı.

“Logan.”

“Laz, adamım. Nasıl gidiyor?”

Lanet olasıca Colin Miller.

Logan iç geçirdi. “Senin için ne yapabilirim Colin?”

“Haberleri dinledim ve basın bültenlerini okudum. Neler oluyor?”

Logan’ın yanından hızla geçen kamyon, arabayı baştan aşağı çamurlu suyla yıkadı. Logan, kamyonun arkasındaki kırmızı ışıkların, bir çift kırmızı gözün yok oluşunu seyretti.

“Neler olduğunu gayet iyi biliyorsun! Sen lanet olasıca hikâyeyi bastın ve bu sapığı yakalama şansımızı yok ettin.” Logan adaletsiz davrandığını biliyordu. Miller’in aslında böyle bir şey yapmak istemediğini bilmesine rağmen umurunda değildi. Yorgundu, hayal kırıklığına uğramıştı ve öfkesini birinden çıkartmak istiyordu. “Sen bulduğumuz cesedi tüm dünyaya haber yapınca, adam şimdi bir başka çocuğu kaçırdı...” Sesi azalarak yok oldu, sonunda apaçık ortada duran gerçeğin farkına vardı. “Lanet olsun!” Elini direksiyona geçirdi. “Lanet, lanet, lanet, lanet olsun!”

“Laz, sakinleş dostum! Sorun nedir?”

Logan dişlerini sıktı ve direksiyona bir yumruk daha attı.

“Kriz falan mı geçiriyorsun?”

“Biri ölünce veya bir ceset bulununca hemen haberin oluyordu.” Logan kaşlarını çatıp yola bakarken, yanından geçen bir başka kamyon camını yıkadı.

“Laz?”

“Isobel.”

Telefonun diğer tarafına sessizlik çöktü.

“Köstebeğin Isobel, değil mi? Sana yardım ediyor, olan biteni haber veriyor! Lanet olasıca gazeteni satmana destek olu-

yor!” Artık bağıırıyordu. “Isobel’e ne kadar para ödüyorsun? Jamie McCreath’in yaşamı ne kadara mâl oldu?”

“Düşündüğün gibi değil! Ben...” Kısa süreli bir sessizlik oldu, sonra Miller’ın zayıf sesi duyuldu. “Ara sıra bana gelir ve gün içerisinde yaşadıklarını anlatır.”

Logan cep telefonuna, yüzüne gaz çıkartmış gibi bir bakış attı. “Ne?” Miller iç geçirdi. “Biz... Çok zor bir işi var. Sıkıntılarını paylaşacak birine ihtiyacı var. Böyle olacağını bilmiyorduk... Yemin ederim! Biz...”

Logan başka bir şey söylemeden telefonu kapattı. Çok daha önce tahmin etmeliydi. Opera, gösterişli araba, kıyafetler, güzel yemekler, pis bir ağız! Miller, Isobel’in yeni sevgiliydi. Dışarıda kar yağarken Logan sessizce arabasında oturdu ve gözlerini kapatıp küfretmeye başladı.

Memur Watson bir pembe dizi daha seyrederse çığlık atmaya başlayacaktı. Bayan Strichen şimdi de videoya kaydettiği bölümleri seyrediyordu. Zavallı yaşamları olan zavallı insanlar, anlamsız bir sefalet parodisi sahneye koyuyordu. Sıkılmıştı. Evde tek bir kitap da yoktu. Televizyon seyretmek, pembe dizilere bakmaktan başka çaresi yoktu.

Watson mutfığa gitti ve boş erişte kartonunu çöp tenekesine attı. Işıkları açmaya bile gerek görmedi, yaptığı iş resmen zaman kaybıydı!

“Jackie, hazır mutfaktayken su ısıtsana!”

Watson iç geçidi. “Son kölen ne zaman öldü?”

“Sütlü ve iki şekerli.”

Watson homurdanarak su ısıtıcıyı doldurdu ve düğmesine bastı. Salona girince, “Geçen sefer ben yaptım,” diye bağırdı. “Bu sefer sıra sende.”

Memur Rennie, dehşet dolu gözlerle Watson'a baktı. "Ama Emmerdale'in başını kaçırırım!"

"Video! Kasede alındıysa nasıl olur da başını kaçırabilirsin? Lanet olasıca şeyi durduruver!"

Şişkin koltuğunda oturan Bayan Strichen bir başka sigarayı daha izmarit yığınınına kattı. "Siz ikiniz kavga etmeden duramaz mısınız?" Çakmağını çıkarttı ve yeni bir sigara yaktı. "Çocuk gibisiniz."

Watson dişlerini sıktı. "Çay istiyorsan, çayı yaparsın." Üst kata doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"İşemeye, bir sakıncası mı var?"

Memur Rennie, kendini savunmak istercesine ellerini iki yana açtı. "Hayır, hayır. Çayı ben yaparım. Eğer bu kadar sorun olduysa..." Yerinden kalktı ve boş bardakları topladı.

Watson, yüzünde hâlimden memnun bir ifadeyle üst kata çıktı.

Arka kapının açıldığını duymadı.

37

Tuvaletin sifonu, işe yaramayan türdendi. Sifonu ne kadar sert çekerse çeksin pislikler gitmiyordu. Memur Watson, klozetin kenarına tünedi ve sifonu bir kez daha çekti. En azından tuvalet kâğıtları gitmişti. Geriye kalanlar da zaten tanınmayacak hâldeydi.

Evin geri kalanı gibi, tuvalet de buz gibiydi. Titreyen Watson ellerini yıkadı ve kapının arkasındaki gri havluya kısa bir bakış attıktan sonra ellerini pantolonuna sildi.

Kapıyı açtığı anda, biri tuvaletin hemen önünde bekliyordu. İrkildi ve nefesini tuttu! Strichen geri dönmüştü!

Hırladı ve hiç düşünmeden bir yumruk savurdu. Gördüğü kişinin kim olduğunu son anda algıladı ve yumruğunu yarıda kesti. Karşısında Martin Strichen değil, korku dolu gözlerle kendisine bakan annesi duruyordu. Birbirlerine baktılar, ikisinin de kalbi küt küt atıyordu.

Watson, “Bunu bir daha yapma!” dedi. Elini yanına indirdi.

Martin’in annesi, “Mesai sona erdi,” dedi. Karşısında, akıl hastanesinden kaçmış bir ruh hastası varmış gibi baktı. “Sidik torbam patlayacak.” Bir eliyle hırkasını düzeltti, diğer elinde günlük gazeteyle Watson’ın yanından geçti. “Erkek arkadaşın lanet olasıca çayı yapmakla meşgul.” Kapıyı çarparak kapattı ve Watson koridorda karanlıkta kaldı.

“Ne hoş kadın,” dedi. “Oğlunun bir yaratık olmasına şaşırmamak lazım.”

Alt kata inerken Watson’ın aklına Dedektif McRae’nin kendisine ısmarlayacağı bira geldi. Bir bardak çaydan çok daha güzel olurdu. Kendi kendine homurdanarak alt kata ulaştı. Video, Emmerdale’in başlangıcında durdurulduğu için, televizyondaki yeşil düzlüklerin üzerinde dizinin açılış yazıları vardı. İşini bitirene kadar kendisini beklemeleri ne kadar güzeldi! “Rennie, neredesin?” diye bağırdı. “Neden bu kadar uzun sürdü? Çay, şeker, süt. Çok zor değil.” Kanepeye çöktü ve kaşlarını çatarak televizyona baktı. “Ah, Tanrı aşkına!” Ayağa kalktı ve mutfığa girdi. “Sen lanet olasıca bir çayı bile...”

Linolyum zeminin üzerinde biri yatıyordu.

Memur Rennie’ydi.

“Lanet olsun!” Kafasına doğru inen cismi görmedi. Sonra bütün dünyası, sarı ve siyah kıvılcımlara bulandı.

Uzun süredir baygın olamazdı. Fırının üzerindeki saatten anlamıştı. Sadece beş dakikadır. İnleyerek doğrulmaya çalıştı ama kollarıyla ayaklarında bir terslik vardı. Kendini yeniden yere bırakırken, gözleri önündeki mutfak dönmeye başladı.

Gözlerini kapatmak, durumu daha da kötüleştirdi. Ağzında bakırımsı, metalik bir tat vardı ama tükürüp atamıyordu. Biri bir bez parçasını burmuş ve ağzına tıkmıştı. Aynı kişi, ellerini ve kollarını da bağlamıştı.

Watson sırtüstü döndü ve dünya bir kez daha dönmeye başladı. Bir süre hareketsiz bekledi, sonra yuvarlanmaya devam etti. Koridordan arka kapıya bakıyordu.

Memur Rennie yerdeydi, yüzü solgun ve ifadesizdi. Kendisi gibi sıkıca bağlanmıştı ve mutfak ışığının altında, saçlarının bir kısmı kan kırmızısı parılıyordu.

Yukarıdan ardı ardına sifonun çekilme sesi geldi.

Watson yine yana döndü, bu sefer dünya öncekiler kadar korkunç bir hızla dönmedi.

Sifon ardı ardına çekildi.

Çöp tenekesinin yanında bir çanta duruyordu. Büyük bir şey, üzerinde hâlâ kar taneleri vardı.

Memur Jackie Watson çenesiyle telsizinin düğmesine basmaya çalıştı. Telsiz hâlâ göğsündeki kayışın içinde duruyordu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın düğmesine basamadı.

Sonra mutfığa bir çift bacak girdi. Kalın çorapları ve yün eteği vardı, karanlık koridor arkasındaydı. Watson kafasını kaldırıp Bayan Strichen'in suratına baktı. Kadının yuvarlak gözleri fal taşı gibi açıldı, dudakları hareket etti ama ağzından hiçbir şey çıkmadı, boş gözlerle yerde yatanlara baktı. "Martin! Martin!" Sesi, katil bir gergedaninkine benziyordu. "Sen ne yaptığını sanıyorsun küçük sapık?"

Kadının üzerine bir gölge düştü.

Yerde yatan Watson, iri kemikli bir adamın ana hatlarını gördü, dev elleri titriyordu. Bir ağa takılmış kuş gibiydi.

"Anne..."

"Bana sakın 'anne' deme küçük piç! Bu da neyin nesi?" Yerde yatanları işaret etti.

"Ben..."

"Yine erkek çocuklarıyla takılıyorsun, değil mi?" Kemikli parmağını Martin'in göğsüne batırdı. "Evime polis getirdin! Midemi bulandırılıyorsun! Eğer baban hayatta olsaydı seni öldüresiye döverdi lanet sapık!"

“Anne, ben...”

“Sen her zaman bir sülüktün! Göğsümde kıpırdanan bir solucansın!” Martin bir adım geriledi. “Anne, lütfen...”

“Seni hiç istemedim! Sen bir hatasın! Duydun mu? Sen kokuşmuş, lanet olasıca, kötü bir hatasın!”

Watson annesine arkasını dönen Martin’in bacaklarını görüyordu. Salona doğru koşmaya başlayınca annesi de peşinden gitti. Öfkesini alamayan Bayan Strichen, sesini paslı bir elektrikli testere gibi yükseltti. “Sakın bana arkanı dönme küçük piç! İki sene! Beni duydun mu? Sana hamile kaldığımda, baban iki senedir içerideydi! Her şeyi mahvettin! Sen işe yaramazın tekisin!”

“Anne...” Ağzından tek bir kelime çıkmasına rağmen, Martin tehditkârdı.

Bayan Strichen bu durumun farkında değildi. “Midemi bulandırıyorusun!” diye çılgık attı. “Küçük çocuklarla takılıyorsun! Sen iğrenç bir piçsin. Eğer baban hayatta olsaydı...”

“Ne? Ne? Babam hayatta olsaydı ne olurdu?” Martin’in sesi öfkesinden titriyordu.

“Seni döve döve adam ederdi! Olacağı bu!”

Salonda bir şey kırıldı. Bir vazo veya kavanoz.

Sesten faydalanan Watson, bacaklarını karnına çekti ve itti, bir tırtıl gibi hareket ediyordu. Koridora, telefona gidiyordu.

“Hepsi onun hatası!”

“Sakın babanı suçlayayım deme, pislik!”

Watson bir solucan gibi kıvrılarak ilerlerken, çenesinin altındaki halının tüyleri sertti. Mutfaktan koridora çıktı, salonunda bir şey duvarda patladı.

“Bana bunu o yaptı! O!” Martin ağlıyor olmalıydı ama öfkesi, diğer tüm duygularını bastırmıştı. “Onun yüzünden

hastaneye yattım! Beni o... O adama... Cleaver'a verdi! Her gece! Kahrolasıca her gece!"

"Baban hakkında böyle konuşamazsın!"

"Her gece! Gerald Cleaver her gece beni kullandı! On bir yaşımıdaydım!"

Watson telefon sehпасına ulaştı, halının yerini soğuk zemin aldı.

"Seni sefil, sızlanan yaratık!"

Bir tokat sesi geldi ve ardından bir sessizlik oldu.

Memur Watson yan gözle mutfığa baktı ama tek gördüğü şey, duvar kâğıdı üzerindeki gölgeler oldu. Martin Strichen'in bir eli yüzündeydi ve annesi, tepesinde dikiliyordu.

Watson biraz daha ilerledi ve masanın yanına ulaştı. Şimdi salonu ve ardındaki yemek odasını görebiliyordu. Ütü masasının hemen yanında, üst üste yığılmış kıyafetler vardı. Tam elbiselerin önünde duran Bayan Strichen, oğluna bir tokat daha attı.

"Seni lanet olasıca pislik!" Her kelimeyi, Martin'in kafasına indirdiği bir tokatla vurguladı.

Watson telefon sehпасına omzunu geçirdi. Gürültü, salondaki ikilinin bağırışları tarafından bastırıldı. Telefon, yuvasında sağa sola sallandı, sonra sessizce yere düştü. Kimse telefonun düşme sesini duymadı.

"Seni doğduğun zaman boğmalıydım!"

Watson telefonu eline aldı ve başını omzunun üzerinden geriye çevirerek tuşları görmeye çalıştı. Baş parmağıyla 999'u aradı. Salona doğru korku dolu bir bakış attı. Kimse bulunduğu tarafa bakmıyordu.

Bayan Strichen'in bağırışları yüzünden telefonun çalışını duyamıyordu. Ama yine de şansını denedi, telefonu yere koy-

du ve kulağını ahizeye yasladı. İçine bez parçası tıkılmış ağzı, ağızlığın üzerindeydi.

“Acil Servis. Hangi hizmetimizi kullanmak istiyorsunuz?”

Watson cevap vermek için elinden geleni yaptı ama ağzından çıkan tek şey, boğuk inlemeler oldu.

“Özür dilerim, tekrar eder misiniz?”

Kan ter içinde kalan Watson yine derdini anlatmaya çalıştı.

“Bu numara acil durumlarda aranmak içindir.” Telefonun diğer tarafındaki ses, şimdi öfkeliydi. “Bu numarayı boş yere arayıp meşgul etmek suçtur!”

Jackie’nin tek yapabildiği, yine inlemek oldu.

“Pekâlâ, bu durumu hemen rapor edeceğim!”

Hayır, hayır! Aramanın izini sürüp hemen yardım göndermeleri gerekiyordu!

Ama hat ölüydü.

Öfkelenen Watson, bir kez daha telefona doğru süründü ve 999’u aramak için cihazı bir kez daha eline aldı.

Yumuşak ve ıslak bir pat sesi geldi.

Watson, bakışlarını telefondan salona doğru çevirdi. Bayan Strichen kanepeye doğru sendeledi, yüzü dışarıdaki kar kadar beyazdı. Arkasında, elinde ütüyle Martin vardı, yüz ifadesi sakin ve huzurluydu. Kadın tökezledi, destek almak için şişkin yastıkları kavradı ama Martin arkasına geçti ve ütü, havada geniş bir yay çizdi. Kadın başının arkasına aldığı darbeye, bir patates çuvalı gibi kanepenin diğer tarafına devrildi.

Watson’ın midesi kalktı. Titreyerek tuşlara basmaya çalıştı.

Bayan Strichen’in bir eli, kanepenin arkasından havaya yükseldi. Oğlu bir eliyle ütüyü göğüs seviyesinde tutuyor, diğer eliyle cihazın kablolarını kavırıyordu. Eğilirken, ağzının köşeleri bir gülümsemeye benzer şekilde büküldü ve kabloyu

annesinin boğazına doladı. Kadın son nefesini verirken, ayaklarıyla yeri dövüyordu.

Dişlerini sıkan Watson, telefonu da alıp mutfığa doğru süründü. Çaresizlik ve bir insanın öldürülüşüne şahit olmak üst üste eklenince daha fazla dayanamadı, artık ağlıyordu. Sıradakinin kendisi olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve Dedektif McRae'nin cep telefonunu hatırlamaya çalıştı. Salonda, Bayan Strichen'in ayaklarını yere vurma sesi giderek zayıflamaya başlamıştı.

Jackie parmaklarını tuşların üzerinde gezdirip Logan'ın numarasını çevirdi. Aynı Acil Servis'i aradığı zamanki gibi telefonu yere koyup kulağını ahizeye dayadı. Haydi, haydi! Aç şunu!

Tık.

"Logan."

Watson çığlık attı, ama ağzı dolu olduğu için en nihayetinde çıkan tiz bir ses oldu.

"Merhaba? Kimsiniz?"

Hayır! Bir kez daha olmaz! Kendisini duymak zorundaydı!

"Miller! Sen misin?"

Yine çığlık attı ama bu sefer küfrediyordu, neden bu kadar aptal olduğunu düşünerek kendini suçluyordu.

Martin Strichen'in gölgesi mutfığa düştü. Ütü hâlâ elindeydi, parlak metal yüzeyin üzeri kana bulanmıştı. Kenarına yağlı, kıvrırcık saç telleri yapışmıştı.

Watson'ın bakışları, ütüden Martin'e kaydı. Genç adamın geniş yüzünün sağ tarafında kırmızı benekler vardı. Acıyan gözlerle yerde yatan figüre baktı, sonra telefonu aldı, kulağına götürdü ve kendisini kimin aradığını öğrenmeye çalışan

Logan'ın sesini bir süre dinledi. Sonra, sakın bir biçimde kırımızı tuşa bastı ve aramayı sonlandırdı.

En üst çekmecedен makası aldı ve Jackie'ye bakıp gülümse-di.

Makası birkaç kez açıp kapattı.

“Bu işi doğru düzgün yapmanın vakti geldi...”

Logan elindeki telefona baktı ve küfretti. Zaten yeterince der-di varken bir de telefon sapıkları çıkmıştı! Son aramayı gös-teren düğmeye bastı. Yerel bir numaraydı ama tanımıyordu. Kaşlarını çatarak arama tuşuna bastı ve telefon, son arayan numaraya karşı çağrıyı başlattı.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı, cevap veren olmadı. Bilinmeyen numaranın kime ait olduğunu öğrenmenin iki yolu vardı. Numarayı bir kâğıda yazdı ve merkezi aradı. Telefon numa-rasına karşılık gelen adresi vermelerini istedi. Telefonun di-ğer tarafındaki adamın verdiği adres tanıdıktı: ‘Bayan Agnes Strichen, 25 Howesbank Sokağı, Aberdeen...’

Logan posta kodunu beklemedi ve bağırıdı. “Lanet olsun.” Gaza bastı ve arabayı yola çıkarttı. Merkeze, “Beni iyi dinle,” dedi. Karlı ve buzlu yolda arabayı sürüyordu. “Verdiğim ad-resin yakınında, iki devriye aracı var. Hemen bu adrese git-sinler!”

Logan adrese ulaştığında, iki devriye aracı evin önünde park hâlindeydi. Rüzgâr şiddetini azaltmıştı ve kar taneleri kirli tu-runcu gökyüzünden yağmaya devam ediyordu. Havada biber kokusu vardı.

Logan frene bastı ve araba karla kaplı asfaltta kayarak kal-dırırma çarpınca durabildi. Logan araçtan aşağı indi, kayarak

ve sendeleyerek buzlu basamakları çıktı, Martin Strichen'in annesiyle paylaştığı daireye girdi.

Bayan Strichen salondaydı, yüzüstü yerde yatıyordu, kafasının arkası içeri çökmüş ve boğazını kırmızı çizgiler çevrelemişti. Mutfaktan öfkeli sesler geldiğini duyunca Logan koşarak seslerin geldiği yere gitti. İki üniformalı polis memurundan, biri, yerde yatan bir başkasının yanına çömelmişti. Diğeri telsizle konuşuyordu. "Tekrar ediyorum, bir memur yaralandı!"

Logan'ın bakışları, kalabalık mekândan, bir köşede duran çöp tenekesinin yanındaki kıyafetlere odaklandı.

İçeri nefes nefese üçüncü bir üniformalı girdi. "Evi aradık, kimse yok."

Logan giysileri inceledi. En üstte siyah bir pantolon vardı, hemen altında siyah bir süveter ve beyaz bir bluz duruyordu. Omuzlarındaki ilmikler, polis apoletlerinin takılacağı yerlerdi. Logan, omzunun üzerinden koridorda dikilen dördüncü polis memuruna baktı. "Watson nerede?" diye sordu.

"Evde kimse yok efendim."

"Lanet olsun!" Logan ayağa kalktı. "Sen ve sen..." dedi. Evi aramakla meşgul oldukları için en son gelen iki memuru işaret etti. "Dışarı! Memur Watson'ı götürmüş. Her sokağı, evi, aklınıza gelen her yeri araştırın!"

Adamlar bir süre oldukları yerde dikilip mutfakta, yerde yatan Memur Rennie'ye baktılar.

Logan, "Kıpırdayın!" diye bağırdı.

Koşarak uzaklaştılar.

Logan yerde yatanın üzerinden atladı ve arka kapıyı açtı. "Durumu nasıl?" diye sordu. Kapı açılınca içeri soğuk hava hücum etti.

“Kafasının arkasına sert bir darbe almış. Nefes alıyor ama durumu çok iyi değil.”

Logan başıyla onayladı. “Yanında kal,” dedi. Diğer memura işaret etti. “Sen, benimle gel!”

Arka bahçedeki kar, diz boyuna ulaşmıştı. Binanın duvarının dibine yığılan kar, pencerelerin seviyesine kadar çıkmıştı. Ama karanlığın içinde, çıplak gözle seçilebilen izler vardı.

“Lanet olsun.”

Logan dişlerini sıkarak izleri takip etmeye başladı.

38

Küçük bir kulübeden başka bir şey değildi. Maden yolunda, küçük, beton bir yapıydı. Bir çocuk gibi oynadığı yer burasıydı. Hayır, oynadığı değil, gizlendiği yer. Babasından, dünyadan gizlendiği.

Madenin granit duvarı, bulunduğu yerden belirli belirsiz görünüyordu. Kayaların içini oyarak duvarı yapmışlar, sonra yeri kazmaya başlamışlardı. Şimdi geriye sadece derin ve tehlikeli bir çukur kalmıştı. Yazın en sıcak günlerinde bile suları soğuk ve karanlıktı, kıyısında alışveriş arabaları duruyor, derinliklerinde bitki köklerinden bir orman uzanıyordu. Ellili yılların sonunda iki çocuk öldüğünden beri, bu yapay gölde kimse yüzmüyordu.

Burası lanetli bir yerdi. Ölüler içindi. O yüzden kendisine de uygundu.

Polisin evde olmaması gerekiyordu! Böyle olmamalıydı. Evde olmamaları gerekirdi...

Dizine kadar gelen karın içinde, kulübeye doğru devam etti. Güçlkle nefes alıp veriyordu ve omuzları ağrımaya başlamıştı ama buna değecekti. *İyi bir kızdı, karşı koymamıştı.* Martin kızın kafasını sadece bir kez tekmelemişti. Ve sonrasında, kız hareketsiz kalmıştı. Kıyafetlerini çıkartırken sessiz ve huzurluydu.

Kadının tenine dokununca, elleri titremeye başlamıştı. Giysilerini keserken soğuk ve yumuşak tenine değmiş, geriye sadece sütyenini ve külotunu bırakmıştı. İç çamaşırlarının gizlediği şeyler kendisini korkutuyor, düşündükçe başını ağrıttıyordu...

Sonra telefon çalmaya başlamıştı. Kızı omzuna atarken ardı ardına çalmış, sonra büyük çantasını da alıp arka kapıdan dışarı çıkmıştı. Kendisi için geliyorlardı.

Kulübenin kapısında büyük bir asma kilit vardı ve hemen yanındaki levhada 'DİKKAT: ÇÖKME TEHLİKESİ. GİRİŞ YASAKTIR' yazıyordu.

Martin inleyerek bir adım geriledi ve ayağını kilidin hemen yanına geçirdi. Büyük bir gürültüyle ahşap esnedi ama kilit yerinde kaldı. Martin bir tekme daha savurdu, ardından bir tane daha. Üçüncü vuruşun sesi madende yankılandı ve kilit yerinden sökülürken ahşap çatırdadı.

İçerisi soğuk ve karanlıktı. Farelerin kokusu, içeride yıllardır biriken toz tarafından bastırılıyordu. Tedirgin bir biçimde gülümseyen Martin, kadını omzundan beton zemine indirdi. Koyu gri zeminin üzerinde yatarken kadının teni parıldadı ve Martin ürperdi.

Soğuktan olduğunu düşünmeye çalıştı ama kadına baktığı için ürperdiğini biliyordu.

Kadının hemen yanına büyük çantasını koydu. Sonrasında midesinin bulanacağını biliyordu. Geriye kusmuk ve utançtan başka bir şey kalmayana kadar midesi bulanacaktı. Ama bunu sonraya da saklayabilirdi, şimdi nabızı kulaklarında atıyordu.

Donmuş parmaklarıyla çantanın fermuarını açtı.

"Merhaba," dedi.

Çantanın içindeki Jamie McCreath gözlerini açtı ve çığlık atmaya başladı.

Ayak izleri çabucak kayboluyor, yağan kar izlerin üzerini kapatıyor, geriye düzgün ve pürüzsüz bir yüzey kalıyordu. Logan durdu ve etrafına bakındı. İzler evden uzaklaşmış ve karanlığın içine dalmıştı. Ama şimdi iz görmüyordu.

Sessizce küfretti.

Dedektifin peşinden gelen memur, nefes nefese kalmıştı. “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

Logan memura baktı, yanına Memur Watson’ı da alan Martin Strichen’in hangi tarafa gitmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Lanet olsun! Insch’e, evde iki kişi bırakmanın iyi bir fikir olmadığını söylemişti! “Ayrılalım,” dedi. “Mümkün olduğunca geniş bir alanı araştırmamız lazım.”

“Benim hangi yöne gitmemi...”

“Umurumda değil! Memur Watson’ı bul!”

Memur kırk beş derece bir açıyla Logan’dan uzaklaşırken, dedektif ceketinin cebinden cep telefonunu çıkarttı.

Telefona cevap veren kadına, “Dedektif McRae,” dedi. “Destek kuvvetler nerede?”

“Bir saniye...”

Logan bir kez daha, şekilsiz araziye göz gezdirdi. Sanki biri dünyayı tamamen silmiş, geriye sadece sarı gökyüzünün altındaki beyaz düzlükler kalmıştı.

“Alo, Dedektif McRae? Müfettiş Insch yolda olduklarını söylüyor. Bucksburn’den gelecek memurlar da iki dakika sonra yanınızda olur.”

Yağan kar tarafından bastırılrsa da uzaktan bir yerden gelen sirenlerin sesini duyabiliyordu.

Logan karın içinde yürümeye devam etti. Soğuk su adamın pantolonuna işlemeye başlamış, bacakları ağırlaşmıştı. Bir tren gibi soluk alıp veriyor, nefesi yoğun bir buhar bulutu hâlinde çıkıyordu. Sakin gecede etrafını kuşatan buhar, gözleri önüne bir sis perdesi çekiyordu.

İçinde uğursuz bir his vardı. Karanlıkta ve karda, Martin Strichen'i bulma şansı çok düşüktü. Köpekler olmadan imkânsızdı. Belki de köpekleri beklemeliydi. Ama durup hiçbir şey yapmadan bekleyemezdi. Bir şeyler yapmalıydı.

Arazi hafifçe yükseldi ve Logan küçük tepeye çıkmaya başladı. Dizlerine kadar karın içine gömülüyken, tepeye ulaştığında yüreği ağzına geldi. Zemin birden kayboldu! Sarp uçurumun hemen dibindeydi ve bir ayağı boşluğun üzerinde sallanırken, dengesini sağlamak için kollarını kullanmak zorunda kaldı.

Logan havadaki ayağını yeniden sağlam zemine bastı ve uçurumun kenarına ulaşana kadar dikkatli adımlarla ilerledi.

Karşısında, madenlerden biri duruyordu. Üç çeyreklik geniş bir daire oluşturan duvarların ortasında, karanlık bir göl vardı. Aşağı doğru süzülen kar taneleri, baş dönmesini daha da kötüleştirdi. Soğuk ve siyah su ile arasında, on beş yirmi metre kadar bir mesafe olmalıydı.

Kalbi hâlâ yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Suyun kıyısından biraz uzakta, uçurumun hemen dibinde bir kulübe vardı. Çatlak pencereden dışarı sarı bir ışık süzülüydü, sonra birden yok oldu.

Logan arkasına döndü ve koşmaya başladı.

Fenerin ışığı, kulübeye sıcak bir hava kazandırmadı. Koni şeklindeki sarı ışığın altında, kulübenin içindeki gölgeler daha da kalınlaştı.

Memur Watson inleyerek bir gözünü açtı. Başı bir pamuk yığınının içindeydi. Tek duyduğu, bakır kokusuydu. Yüzü yapış yapış ve soğuktu. Tüm bedeni donuyordu. Titremeye başladı, dişleri takırdadı ve başı zonkladı.

Her şey bulanıktı, kendine gelmeye çalışırken, bakışlarını bir noktaya odaklamakta güçlük çekiyordu. Bir şey yapıyor-du, önemli bir şey...

Neden bu kadar üşüyordu?

“Uyandın mı?”

Endişeli ve neredeyse utangaç bir erkek sesi. Titriyordu.

Her şey yerli yerine oturdu.

Memur Watson yerinden doğrulmak istedi ama elleriyle kolları hâlâ bağlıydı. Ani hareketiyle oda daha kötü dönmeye başladı, gözünün önünden hızla görüntüler geçip gitti. Gözlerini kapattı ve dişlerini sıkarak hırladı. Başındaki zonklama yavaş yavaş sona erdi.

Gözlerini açtığı zaman, Martin Strichen’in endişeli yüzüne bakıyordu.

Adam, “Özür dilerim,” dedi. Titreyen eliyle, Watson’ın yüzüne düşen saç tellerini almak istedi. “Sana vurmak istemedim ama başka şansım yoktu. Sana zarar vermek istemedim... İyi misin?”

Watson ağzında hâlâ bez parçası olduğu için homurdanarak cevap verdi.

Martin, “Güzel,” dedi. Kadının kendine savurduğu küfürlerin farkında değildi. “Güzel.”

Ayağa kalktı ve sırtını Watson’a döndü. Jackie’nin mutfakta gördüğü büyük çantanın yanına çömeldi ve fısıldayan bir sesle ‘Oyuncak Ayı’nın Pikniği’ şarkısını söylemeye başladı. Çantanın içindeki bir şeyi okşadı.

Watson'ın gözleri odada gezindi, silah olarak kullanabileceği bir şey aradı. Bulundukları yer, eskiden bir çeşit ofisti. Kapının yanındaki duvarda hâlâ, kartelaların okutulduğu metal kutu duruyordu. Bir diğer duvarda, üzerinde çıplak kadın resimleri bulunan, eski bir takvim asılıydı. Mobilyalar gitmiş, geriye sadece yazılarla kaplı duvarlar ve soğuk beton zemin kalmıştı.

Watson bir kez daha ürperdi. Nasıl bu kadar soğuk olabiliirdi? Üzerine baktı ve kıyafetlerinin çıkartıldığını fark etti.

Martin nazikçe, "Endişelenme küçüğüm," dedi.

Çantanın içinden boğuk bir inilti geldi ve Jackie'nin kanı dondu. Jamie McCreath hâlâ hayattaydı. Sapık pisliğin bir çocuğu öldürmesine şahit olacaktı.

Watson tüm kaslarını gererek iplerinden kurtulmaya çalıştı ama bağları bir milimetre bile gevşemedi. Kollarını ve bacaklarını zorlarken, sadece iplerin tenini biraz daha kesmesine sebep oldu.

"Benim gibi olmayacaksın." Martin nazikçe çocuğu okşamaya devam etti, yatıştırmaya çalıştı. "Ben, Gerald Cleaver'ın bana yaptıklarıyla bir ömür boyu yaşamak zorundaydım... Sen özgür kalacaksın, hiçbir şey hissetmeyeceksin." Watson adamın ağladığını duyabiliyordu. "Güvende olacaksın."

Watson sırtüstü kıpırdandı, soğuk teni buz gibi betona değince nefesini tuttu.

Martin çocuğu çantanın içinden çıkarttı ve Watson'ın yanına koydu.

Jamie'nin üzerinde hâlâ turuncu ve mavi anorağı vardı, başlığı kafasındaydı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yaşlarla doluydu. Burnundan süzülen gümüş renkli sıvılar, ağzına doğru akıyordu. Hıçkırırken tüm bedeni titriyordu.

Martin çantanın üzerine eğildi ve uzun bir elektrik kablolu eline aldı. Çabucak kablonun iki ucuna düğüm attı. Bir düğümü sol elinin avucuna aldı ve sıkıdığı yumruğunun üzerinden iki tam tur geçirdi. Aynı şeyi sağ eline de yaptı ve kablonun gerginliğini kontrol etti, çıkarttığı işten memnun bir biçimde, başıyla onayladı.

Üzgün gözlerle, bağlarından kurtulmaya çalışan Memur Watson'a baktı. "Sonrasında her şey düzelecek," dedi. "Ben sadece..." Yüzü kızardı. "Bilirsin... Bunu yapmak zorundayım. Sonra her şey düzelecek. Biz de yapacağız ve her şey yoluna girecek. Sonrasında buna ihtiyacım kalmayacak." Alt dudağını ısırды ve kabloyu bir kez daha test etti. "Normal biri olacağım ve her şey düzelecek."

Derin bir nefes aldı ve yumrukları arasındaki kabloyu gerdi. Jamie McCreath'in başını içine alabileceği bir halka oluşturdu.

Küçük çocuk korkuyla inledi ve bakışlarını, yattığı yerde kıpırdanan Memur Watson'ın üzerine odakladı.

"Eğer bugün ormana gitseydin..."

Memur Watson hırlayarak bacaklarını havaya attı ve kolları üzerinde yaylandı. Sırtı öylesine kavis çizdi ki neredeyse baş aşağı duruyordu.

Martin kafasını kaldırdı. Kadının dizleri öne atılıp kafasına doğru gelirken, Strichen'in dudaklarındaki şarkı azalarak yok oldu. Martin yerinden kıpırdayamadı ve Watson adamın boynunu bacaklarının arasına alıp sıkmaya başladı.

Martin Strichen'in geniş yüzüne korkusu yansıdı. Gözleri korkuyla açıldı. Watson bileklerini kilitlemeye, solu sağın üzerine atarak adamın nefes borusunu parçalayacak kadar güç uygulamaya çalıştı.

Strichen'in elleri, kendi yaptığı boğma halkasının içine do-
landı. Elleriyle, kadının kalçasına hafifçe vurmaya çalıştı.

Zafer kazanmışçasına inleyen Watson, bileklerini doğ-
ru pozisyona geçirdi. Artık tüm ağırlığını üzerine verebilir,
Martin Strichen'in moraran yüzünü seyredebilirdi. Lanet ola-
sıca pislik ölene kadar durmaya niyeti yoktu.

Paniğe kapılan Martin, ellerini kablodan kurtarmayı ba-
şardı ve yakındaki her şeye yumruk atıp tırmalamaya başladı.
Yumruklarını kadının karnına geçirdi.

Karnına yumruklar inerken, Watson gözlerini kapattı ve
sıkmaya devam etti.

Martin dişlerini kadının etine geçirdi, tam dizinin üzerini
ısırdı. Tüm gücüyle dişledi. Ağzına kan dolarken, başını sağa
sola sallayarak eti kopartmaya çalıştı.

Watson sessiz bir çığlık atarken, Martin bir kez daha ısırdı
ve yumruklar savurmaya devam etti. Bir yumruk böbrekleri-
ne geldi ve Jackie'nin nefesi kesildi.

Martin birkaç saniye içerisinde kendini kurtardı, geri çe-
kildi, ancak sırtını kulübenin duvarına vurunca durabildi.
Çenesinden aşağı kanlar akıyordu ve eliyle boğazına masaj
yaparak nefes almaya çalışıyordu. "Sen de... Sen de diğerleri
gibisin!" diye bağırdı. Sesi kaba ve boğuktu.

Jamie McCreath çığlık atmaya başladı, tiz sesi boş beton
duvarlarda yankılandı.

Martin, "Kapa çeneni!" diye kükredi. Öne doğru adım
attı, çocuğu kollarından yakaladı ve yerden kaldırdı. "Kapa
çeneni! Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

Ama çocuk daha yüksek sesle çığlık atmaya başladı.

Hırlayan Martin, elinin tersiyle çocuğa bir tokat attı. Ço-
cuğun dudağı patladı ve burnundan kan geldi.

Sessizlik.

“Ah, Tanrım... Ah Tanrım, hayır...” Martin çocuğu korku dolu bir yüzle yere bıraktı.

Nefes alıp veren korkmuş çocuğa baktı. Elleriyle ağzını ve burnunu ovalayan Jamie, tokadın acısını azaltmaya çalışıyordu.

“Özür dilerim! Böyle olsun istemezdim...” Öne eğildi ama gözleri birer tabak gibi büyüyen Jamie McCreath geri çekildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

Strichen zayıf ışıktaki öfkeli bakışlarını Memur Watson’ın üzerine odakladı. Kadın yan yatıyor, burnundan nefes alıp vermeye çalışıyordu. Bacağındaki ısırıklardan hâlâ kan akıyordu.

“Hepsi senin hatan!” Martin ağzındaki kanı öfkeyle yere tükürdü. “Senin yüzünden çocuğa zarar verdim!”

Jackie’nin karnına bir tekme indi ve kadını yerden kaldırdı. Karnına kavurucu bir acı yayılırken Memur Watson boğuk bir çığlık attı.

“Sen de diğerleri gibisin!”

Bir tekme daha, bu sefer kaburgalara isabet etti.

Martin şimdi çığlık atıyordu. “Her şey düzelecekti! Her şeyi mahvettin!”

Ve kapı açıldı.

Logan loş kabine adım attı. Yerdeki fenerin solgun ışığında her şeyi gördü. Yarı çıplak Memur Watson yan yatıyordu ve acı çektiği belliydi. Yüzü kanlı Jamie McCreath bir köşeye çekiliyordu. Martin Strichen yeni bir tekme için ayağını geriye atmaya hazırlandı

Strichen olduğu yerde dondu kaldı. Adam arkasına dönerken, Logan üzerine atladı, birlikte karşı duvara çarptılar.

Logan'ın başının yanına bir yumruk indi, tiz bir çığlık kulaklarını tırmaladı. Adil bir dövüş arzulamayan Logan, adamın bacak arasına hamle yaptı ve kasıklarına bir yumruk geçirdi.

İri yarı adam nefesini tuttu ve sendeledi. Bir eliyle bacak arasını tutuyordu ve yüzü kül rengiydi. Yalpaladı ve kendi üzerine kustu.

Logan adamın kendine gelmesini beklemedi, Strichen'i saçlarından kavradı ve başını en yakındaki duvara geçirdi. Martin'in kafası tok bir ses ile duvara çarptı. Çarpmanın etkisiyle duvardaki çıplak kadın takvimi çivisinden çıktı. Adam geriye savruldu ve yüzünden kan akıyordu. Logan, Martin'in kolunu yakaladı ve bileğini geriye doğru bükte.

Dev bir dirsek savruldu ve Logan'ı kaburgalarının altından yakaladı. Yaralı karnına sancılar giren Logan acıyla inledi ve yere çöktü.

Strichen kulübenin ortasında sallandı. İnleyerek yüzündeki kanı sildi. Sonra, öne atıldı, bir eliyle Jamie McCreath'i anorağından yakaladı ve diğer eline çantasını alıp dışarı fırladı.

Logan dizlerinin üzerinde doğruldu. Bir süre öyle kaldı, nefesinin normale dönmesini bekledi. Sonunda ayağa kalkmayı başardı ve kapıya doğru yöneldi.

Kapının eşiğinde durdu. Watson'ı bu hâlde bırakamazdı. Yerdeki fenerin ışığıyla aydınlanan kadının yanına gitti. Karnında öfkeli kızarıklıklar beliriyor, ısırıklardan akan kan, zemini kırmızıya boyuyordu. Ellerini çözüp doğrulmasına yardımcı oldu.

Ağızındaki bezi çıkartıp "İyi misin?" diye sordu. Kadının dudaklarının etrafında öfkeli, derin kırmızılıklar vardı.

Watson ağzında kalan bir bez parçasını yere tükürdü ve öksürdü. Kırık kaburgaları sarsılınca yüzünü buruşturdu. “Git!” dedi. “Sapığı yakala...”

Logan ceketini Watson’ın çıplak omuzlarına bıraktı ve kapıyı açıp karlı zemine adım attı.

Madenin dört bir yanında fener ışıkları vardı ve köpeklerin havlamaları, insan yapımı kayalıklardan yansyordu. Güneyden fener ışıkları yaklaşıyor, aydınlanan karlı zemin, alev alev görünüyordu.

Altmış metre kadar ötede biri, olduğu yerde donup kaldı. Strichen.

Kafasını çevirdi ve etrafına bakındı, kaçacak bir yer aradı. Kıvranan çocuğu kucağında taşıırken, yüzü fenerler ile aydınlandı.

Logan, “Haydi Martin,” dedi. Karların üzerinde topallayarak yürüdü, bir eli yanan midesindeydi. “Bitti. Kaçacak yerin yok. Resmin her yerde, herkes ismini biliyor. Artık bitti.”

Martin korku dolu gözlerle arkasına döndü. “Hayır!” diye bağırdı. Çaresizce bir kaçış yolu arıyordu. “Hayır! Beni hapis-haneye gönderirler!”

Logan, gerekenin bu olduğunu söylemeye gerek görmedi. “Sen çocukları öldürdün Martin. Öldürdün ve tecavüz ettin. Cesetlerine kötü şeyler yaptın. Seni nereye göndereceklerini sanıyorsun, yaz kampına falan mı?”

“Bana acı çecktirecekler!” Strichen şimdi ağlıyor, hıçkırıklarıyla havaya buhar bulutları saçıyordu. “Tıpkı onun gibi! Cleaver gibi!”

“Haydi Martin! Artık bitti...”

Küçük Jamie McCreath kıvrandı ve bir tekme savurdu, var gücüyle çığlık atmaya başladı. Strichen çocuğu daha sıkı

kavramak için elindeki çantayı bıraktı. Ama Jamie McCreath, adamın ellerinin arasından kaydı.

Logan öne atıldı.

Strichen bir bıçak çıkarttı.

Logan durmak zorunda kaldı. Bıçak gecenin karanlığında parıldadıkça, Logan'ın karnına sancılar saplandı.

Martin, "Ben hapishaneye gitmeyeceğim!" diye bağırdı. Bakışları, Logan ile yaklaşan polis memurlarının arasında gidip geldi.

Jamie McCreath fark edilmeden ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

"HAYIR!" Martin arkasına dönünce küçük çocuğun koşarak kaçtığını gördü. Ama Jamie, polis fenerlerine ve köpek seslerine doğru değil, madene doğru koşuyordu.

Martin arkasından koşmaya başladı, bıçak hâlâ elindeydi. "Geri dön! Orası güvenli değil!"

Acıya karşı koymak için dişlerini sıkkan Logan arkalarından gitti ama en çok mesafe katetmesi gereken oydu.

Arazideki bir çukur Strichen'in bir ayağını yuttu ve adam yüz üstü karların üzerine düştü. Hemen ayağa kalktı ama Jamie aradaki mesafeyi daha da açmış, madenin granit çanağına doğru gidiyor, kara göle doğru koşuyordu. Çocuk birden durdu, gidebileceği son noktaya ulaşmıştı. Önünde soğuk ve kara sudan başka bir şey yoktu. Arkasına döndüğünde yüzüne korkusu kazındı.

Martin, "Güvenli değil!" diye bağırdı. Çocuğa doğru koştu.

Ama Martin Strichen çocuktan çok daha ağırdı. Jamie'nin ağırlığını taşıyan buz, aynısını Martin için yapamayacaktı. Madende, silah patlamasını andıran bir ses yankılandı. Dev

adam olduğu yerde donup kaldı, kollarını iki yana açtı ve hiç kıpırdamadı. Sonra daha yüksek sesli bir çatırtı geldi ve Martin çığlık attı.

Dört metre uzaktaki Jamie, korku dolu gözlerle Strichen'i seyrediyordu.

Buz kükreyerek pes etti, Martin Strichen'in ayakları dibinde bir minibüs büyüklüğünde delik açıldı ve adam gözden kayboldu. Düştü, kara göl çığlıklarını yuttu.

Deliğin diğer tarafında Jamie öne doğru birkaç adım attı ve koyu karanlığın içine baktı.

Martin suyun yüzeyine çıkmadı.

39

Logan ağır bir tempoda yağın karın altında durdu ve uzaklaşan ambulansın ışıklarını seyretti. Watson'ı götürüyorlardı; beyin sarsıntısı, hipotermi, birkaç morluk ve birkaç kırık kaburga. Isırıklar için de bir tetanos aşısı olmuştu. Doktor, endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti. Tüm yaşananları düşünecek olursanız...

Logan park yerinden devriye aracını çıkarttı ve motoru çalıştırıp ısıtıcıları açtı. Başını direksiyona dayadı ve hafifçe inledi. Memur Watson ve Jamie McCreath hastaneye gidiyorlardı. Memur Rennie zaten hastanedeydi. Ama Martin Strichen ve annesi ölmüştü.

Logan kafasını kaldırınca, pahalı bir arabanın yanına yanaştığını gördü. Açılan kapıdan iki zarif bacak yere bastı. Patolog gelmişti. Logan kendini daha da kötü hissetti.

Isobel MacAlister'in üzerinde, bir Bond kızına yakışır kıyafeti vardı. Baştan aşağı deve derisi ve kürkler. En kötüsü de kıyafetin kadına çok yakışmasıydı.

Şapkasının kenarından sarkan saç telini düzeltti ve bagajı açıp tıbbi çantasını aldı.

Isobel ve Miller.

Birliktelerdi.

Öpüşüyorlardı.

Eğer Profesyonel Standartlar'a giderse, ekşi suratlı ve kırmızı saçlı Müfettiş Napier'in yapacağı ilk iş, en kısa süre içerisinde Isobel'e kapıyı göstermek olurdu. En azından bu şekilde Napier'den kurtulabilirdi.

Logan boş bakışlarla Strichen'in evine baktı. Hayatı mahvolacaktı. Ülkedeki hiçbir polis, bir sopanın ucuyla bile Isobel'e dokunmayacaktı. İşsiz kalacaktı. Miller ne demişti? Günlük sıkıntılarını paylaşabileceği biri... Yanında olacak biri... Tıpkı daha önce Logan'ın yaptığı gibi. Bir dönem, eski kötü günlerde olduğu gibi.

Ve artık, Logan kadının ellerini bir daha, ancak morgda, operasyon masasının üzerinde yatarken hissedebilirdi. Parmagında bir etiketle.

Ön camın buharı sonunda dağıldı. "Harika, ne güzel, şahane..." İç geçirdi ve arabayı park yerinden çıkarttı.

Kuzey Anderson Yolu'nda seyahat ederken, şehir sessizdi. Sadece taksiler ve on sekiz tekerlekli yollardaydı. Karla kaplı asfaltın üzerinde siyah çizgiler göze çarpıyordu. Lastiklerin etrafa saçtığı erimiş kar ve çamur, Logan'ın aracının ışıklarıyla, altın renkli bir gösteriye dönüşüyordu.

Aracın telsizi cızırdadı ve sürekli mesajlar geçti. Haber çabuk yayılıyordu. Strichen ölmüştü! Çocuk yaşıyordu! Watson, sütyeni ve külotuyla bulunmuştu.

Hırlayan Logan radyoyu kapattı ama sessizlik, telsizin sesinden daha da kötüydü. Zihninde 'ya' ile başlayan sorular cesaretlendi.

Ya sağa değil de sola sapsaydı? Ya beş dakika sonra dönseydi? Martin Strichen bıçağını çektiğinde donup kalmasaydı. Ya adama yetişseydi... Daha fazla düşünmek istemeyen Logan, radyoyu açtı ve düğmeyi Northsound'tan bir DJ'in sesini

duyana kadar çevirdi. Demek ki dünya, hâlâ olması gereken yerde duruyordu.

Müziğin ritmiyle uyumlu bir biçimde, parmağıyla direksiyonun üzerinde trampet çaldı, omuzlarındaki yükün biraz olsun azaldığını fark etti. Belki de Martin'in ölmesi daha iyiydi. Her üç kişiden birinin bir Gerald Cleaver olduğu Peterhead Hapishanesi'ne koyulması, daha kötü olurdu.

Ama Logan yine de kâbuslar göreceğinin farkındaydı.

İlk dönemeçten döndü ve şehrin kuzeyine yöneldi. Artık karla kaplı yol ve aracının ışıklarıyla baş başaydı. Radyodaki müziğin sesi de kesildi. On saniyelik bir duraksamanın ardından biri kıkırdayarak özür diledi ve haberler başladı. Hâlâ Martin Strichen'in neye benzediğini anlatıyor, adamı görenlerin polise haber vermesini istiyorlardı. Adam zaten ölüydü.

Logan, Quenn Caddesi'ne geri döndüğünde saat on buçuğu geçmişti. Arabayı kaldırımın kenarına bıraktı ve ağır adımlarla merkeze yürüdü. İçerisi bir mezarlık kadar sessizdi, herkes nereye gitmişti? Ne güzeldi.

Yarım saat yalnız kalmak istiyordu. Sonra hastaneyi arayacak ve Memur Watson'ın nasıl olduğunu öğrenecekti. Önce biraz kahve içmesi lazımdı. Çay. Herhangi bir şey, sıcak olması yeterliydi. Giriş salonunu yarılacağı sırada, arkasından biri bağırdı.

“Lazarus!”

Seslenen, Büyük Gary'di. Tunnocks Tasty karamelli gofretinin parçaları masanın üzerine saçıldı. Gülümsemesi, bir elbise askısına takılabilecek kadar genişti.

Arkasından mesai arkadaşının kafası çıktı, telefon kulağındaydı. Adam da sıırıttı ve Logan'a bir zafer işareti yaptı. Bü-

yük Gary koşarak dedektifin yanına gitti ve adamı kucakladı. “Seni aşağılık!”

İlgi görmek güzeldi ama adam sarıldıkça, Logan’ın karnındaki dikiş yerleri sancıyla yanıyordu. “Tamam! Tamam!”

Büyük Gary dedektifi bıraktı ve bir adım geriledi. Yüzünde, karşısında duran adamla gurur duyduğunu belli eden bir gülümseme vardı. Logan’ın yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce, gülümsemesi yarıda kesildi. “Tanrım, üzgünüm! Sen iyi misin?”

Logan elini havada sallayarak konuyu geçiştirdi ve dişlerini sıktı, Acı Kliniği’nde kendisine öğrettikleri gibi, yavaşça nefes almaya çalıştı. Al ve ver. Al ve ver...

Gary, “Sen gerçek bir kahramansın Lazarus,” dedi. “Öyle değil mi Eric?”

Diğer adam telefonu kapattığı için hemen onayladı. Logan gerçekten bir kahramandı.

Logan, “Herkes nerede?” diye sordu. Mümkün olduğunca çabuk konuyu değiştirdi.

“Yan komşuda.” Demek ki herkes bardaydı. “Hesaplar başkomiserden. Uzun süredir sana ulaşmaya çalışıyoruz!”

“Ah...” Telsizi kapattığını söylemektense, gülümsemeyi tercih etti.

Büyük Gary, “Hemen sen de gitmelisin Lazarus,” dedi. Bir kez daha Logan’ı kollarının arasına alıp dikişleri patlayana kadar sıkacak gibi bakıyordu.

Logan bir adım geriledi ve gideceğini söyledi.

Archibald Simpson, bir çarşamba gecesi için fazla gürültülüydü. Logan nereye baksa, ağırlığınca içkiyi mideye indirmeye çalışan erkek ve kadın polis memurlarını görüyordu. Ortam-

da bir festival havası vardı. Noel arifesi gibiydi ama kimse kavga etmiyordu.

Biri içeri Logan'ın girdiğini görünce diğerlerini de uyardı ve herkes hep bir ağızdan 'For He's A Jolly Good Fellow' şarkısını söylemeye başladı. İnsanlar Logan'ın sırtına hafifçe vurdular, içkiler ikram edildi, bazıları elini sıktı, bazıları yanagından öptü, herkes ruh hâline uygun bir tepki verdi.

Sonunda Logan kalabalığı yarıp sakın bir yere ulaşmayı başardı. Müfettiş Inch'i gördü ve adamın yanındaki tabureye çöktü. Inch kafasını kaldırdı, yüzü geniş bir gülümseme ile aydınlandı ve dev eliyle Logan'ın sırtına hafifçe vurdu. Masanın diğer tarafında, Edinburgh'dan gelen ekip vardı. Müfettiş ve yardımcıları hâllerinden memnundular, hepsi Logan'ı tebrik etti ama klinik psikologun yüzündeki gülümseme, adama acı veriyor gibiydi.

Inch, "Başkomiser, bu gecenin onur misafirinin sen olduğunu söyledi," dedi. Bir kez daha Logan'ın sırtına vurdu. "Bara kimliğini göster, içkiler beleş!" Arkasına yaslandı ve koyu renkli birasından bir yudum aldı.

Logan etrafını kuşatan kalabalığa göz gezdirdi, Grampian'ın en iyileri bir araya toplanmıştı. Bu gece, başkomisere bir ser-vete mâl olacaktı.

40

Perşembe sabahı, Grampian Polis Merkezi'nde sıkıntılı bir hava vardı. Bunun esas sebebi, personelin yüzde doksanının akşamdan kalmış olmasıydı. Kimse önceki akşamki cümbüşün nasıl sonlandığını hatırlamıyordu ama güzel olmalıydı. Biralar, votkalar ve cinlerin ardından, herkes kendini tekilaya vermişti. Aslında mekânın, son polis memuru ayrılmadan üç saat önce kapanması gerekiyordu ama bu kuralı ihlal ettikleri için barı kim cezalandıracaktı? Gecenin sonlarına doğru, Aberdeen'deki polislerin dörtte üçü, limon ve tuz istemekle meşguldü.

Logan işe giderken yüzünü buruşturdu, kahvaltısını ağır kesiciler ve bir şişe sodayla yapmıştı. Katı bir şey yemek, içinden gelmemişti. Sabah, mavi bir gökyüzünü ve karlı zeminin üzerini buz tabakasıyla kaplayan sert bir rüzgârı da beraberinde getirmişti.

Dokuz buçukta bir basın açıklaması vardı ve Logan toplantıyı dört gözle beklemiyordu. Biri sanki kafasının içine girmiş ve içeridekileri kulaklarından dışarı çıkartmaya çalışıyordu. Normalde kristal mavisi renkteki gözleri, şimdi Drakula'nın Eşleri filminden çıkmış gibiydi.

Brifing odasına girdiğinde, önceki akşama göre nispeten daha düşük bir alkış koptu. Logan eliyle herkesi selamladı ve sandalyelerden birine çöktü.

Müfettiş Inch herkesi susturdu ve brifinge başladı. Müfettiş bu sabah, herkesin aksine çok neşeliydi.

Sanki sabahın ikisinde alevli Drambuieleri kafaya diken kendisi değildi.

Inch önceki akşam yaşananları anlattı ve uygun zamanlarda susup alkışları aldı. Sonra her zamanki gibi görev yerlerini dağıttı: Arama timleri, araştırma, kapı kapı dolaşacaklar...

Herkes dışarı çıktıktan sonra, Logan ile Inch baş başa kaldı.

Şişman adam, "Pekâlâ," dedi. Masanın kenarına tünedi ve cebinden bir meyveli şekerleme poşeti çıkarttı. "Kendini bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Kafamın içinde bir orkestranın beynimi patlatmaya çalışması dışında mı? Gayet iyi."

"Güzel." Inch duraksadı ve ağzına bir şeker attı. "Dalgıçlar bu sabah altı buçukta Martin Strichen'in cesedini buldu. Buzun altındaki köklere takılmış."

Logan, gülümsemeye bile gerek görmedi. "Güzel."

"Belki bilmek istersin, dün akşamdan sonra resmi bir ödüllü hak ettin."

Logan, müfettiş ile göz göze gelmedi. "Ama Strichen öldü."

Inch iç geçirdi. "Evet, öldü. Annesi de öyle. Ama Jamie McCreath de Memur Watson da ölmedi. Ve başka çocuk da kaybolmayacak." Bir elini Logan'ın omzuna koydu. "İyi iş çıkarttın."

Basın toplantısı, pazar yerini andırıyordu. Gazeteciler bağırıp çağırıyor, flaşlar patlıyor, televizyon muhabirleri sırtıyordu... Logan mümkün olduğunca soğukkanlı bir görüntü çizmeye çalıştı.

Toplantı sona erdiğinde, Colin Miller dedektifi bekliyordu. Salonun arka tarafında dikilirken sıkıntılı bir hâli vardı. Logan'a, çocuğu bularak harika bir iş çıkarttığını söyledi. Herkesin kendisiyle gurur duyduğunu da ekledi. Sabahki gazeteyi dedektife gösterdi. 'POLİS KAHRAMAN, ÇOCUK KATİLİNİ YAKALADI!!! JAMIE SAĞ SALİM ANNESİNE KAVUŞTU! FOTOĞRAFLAR 3. ve 6. SAYFADA...' Dudağını ısırdı ve derin bir nefes aldı. "Şimdi ne olacak?"

Logan, Miller'ın davadan bahsetmediğini biliyordu. Sabah kendisi de zihninde aynı soruyu kendine soruyordu. Merkeze adım attıktan sonra, hemen Müfettiş Napier'ı ve Profesyonel Standartlar'ı görmeye gitmemiştir. Isobel'i ispiyonlarsa, kadının hayatı mahvolurdu. Ama hiçbir şey söylemezse, aynı şeyler bir kez daha yaşanabilir, bir başka dava daha sıkıntıya girebilir ve yine bir katili yakalama şansını yitirebilirlerdi. Logan iç geçirdi. Yapabileceği tek bir şey vardı. "Sana anlattığı her şeyi, basmadan önce benimle paylaşacaksın. Aksi hâlde, muhbirin Isobel olduğunu söylerim ve kadını saçından sürükleyerek dışarı atarlar. Yargılanır, ceza alabilir, hatta hapis-haneye bile gönderilebilir. Anladın mı?"

Miller'ın suratı asıldı ve bakışları Logan'ın yüzüne odaklandı. Sonunda, "Peki," dedi. "Anlaştık." Omzunu silkti. "Bana anlattıklarından sonra, muhbirin kim olduğunu öğrenirsen hemen ipini çekeceğini düşünüyordum. Böyle bir fırsatı kaçırmak istemeyeceğini söylemişti."

Logan'ın gülümsemesi de ağzından çıkan kelimeler kadar sahteydi. "Evet ama yanılıyor. Umarım birlikte mutlu olursunuz." Miller'ın gözlerine bakamadı.

Muhabir gittikten sonra Logan giriş salonuna gitti ve büyük cam pencerelerden yağan karı seyretti. Yalnız kaldığı için

mutluydu, rahatsız mor koltuklardan birine oturdu ve sırtını cama yasladı.

Jackie iyileşecekti. Logan öğleden sonra kadını görmeye gidecekti. Bir kese kâğıdı dolusu üzüm, bir kutu çikolata ve bir akşam yemeği teklifiyle. Kim bilir, belki de bugün, yeni bir ilişkinin başlangıcı olurdu.

Gülümseyerek gerinirken, ön kapıdan içeri iri yarı bir adam girdi ve üstündeki karları silkeledi. Adam ellili yaşlardaydı. Dikkatlice düzeltilmiş sakalında, siyahlardan çok beyazlar vardı. Kararlı adımlarla girişteki memura doğru yürüdü. “Merhaba,” dedi. Pirelenmiş gibi kaşındı. “İsmini İncil’den alan dedektifle konuşmam lazım.”

Memur, Logan’ı işaret etti. “Efsanevi kahraman işte orada.”

Adam linolyum zeminde kararlı adımlarla ilerledi, cesaretini toplamak için kaç bardak viski içtiyse, yürürken hafifçe yalpalıyordu. “Sen Kahraman Dedektif misin?” diye sordu.

Logan itiraz etmeden başıyla onayladı.

Adam sırtını dikleştirdi, göğsü dışarıda, çenesi kalkıktı. “Onu ben öldürdüm,” dedi. Kelimeler, bir makineli tüfeğin namlusundan çıkan mermiler gibi çıktı. “Kızı ben öldürdüm ve cezam neyse çekmeye hazırım...”

Logan eliyle alnını ovaladı. En son ihtiyacı olan şey, yeni bir davaydı. Sabırsızlığını sesine yansıtmamaya çalışarak “Kimi?” diye sordu.

“Kız. Çiftlik evinde bulduğunuz...” Adamın sesi titredi ve Logan kafasını kaldırıp bakınca, adamın gözlerinin, yanaklarının ve burnunun, ağlamaktan kıpkırmızı kesildiğini gördü. “Fazla içmiştim.” Ürperdi, geçmişi hatırladı. “Kızı görmedim... Bunca zaman... Düşündüm durdum. Adamı yakaladığınızda konunun kapanacağını düşündüm. Ama öl-

dürüldü, değil mi? Benim yüzümden öldürüldü...” Koluyla gözlerini sildi ve gözyaşlarına boğuldu.

Demek ki, Lorna Henderson’ı öldüren, bu adamdı. Bernard Duncan Philips, bu adam için ölmüştü. Hemşire Henderson, bu adam için cinayet işlemişti.

Logan iç geçirdi ve ayağa kalktı.

Bir başka dava daha çözülmüş ama bir insanın yaşamı mahvolmuştu.

